

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

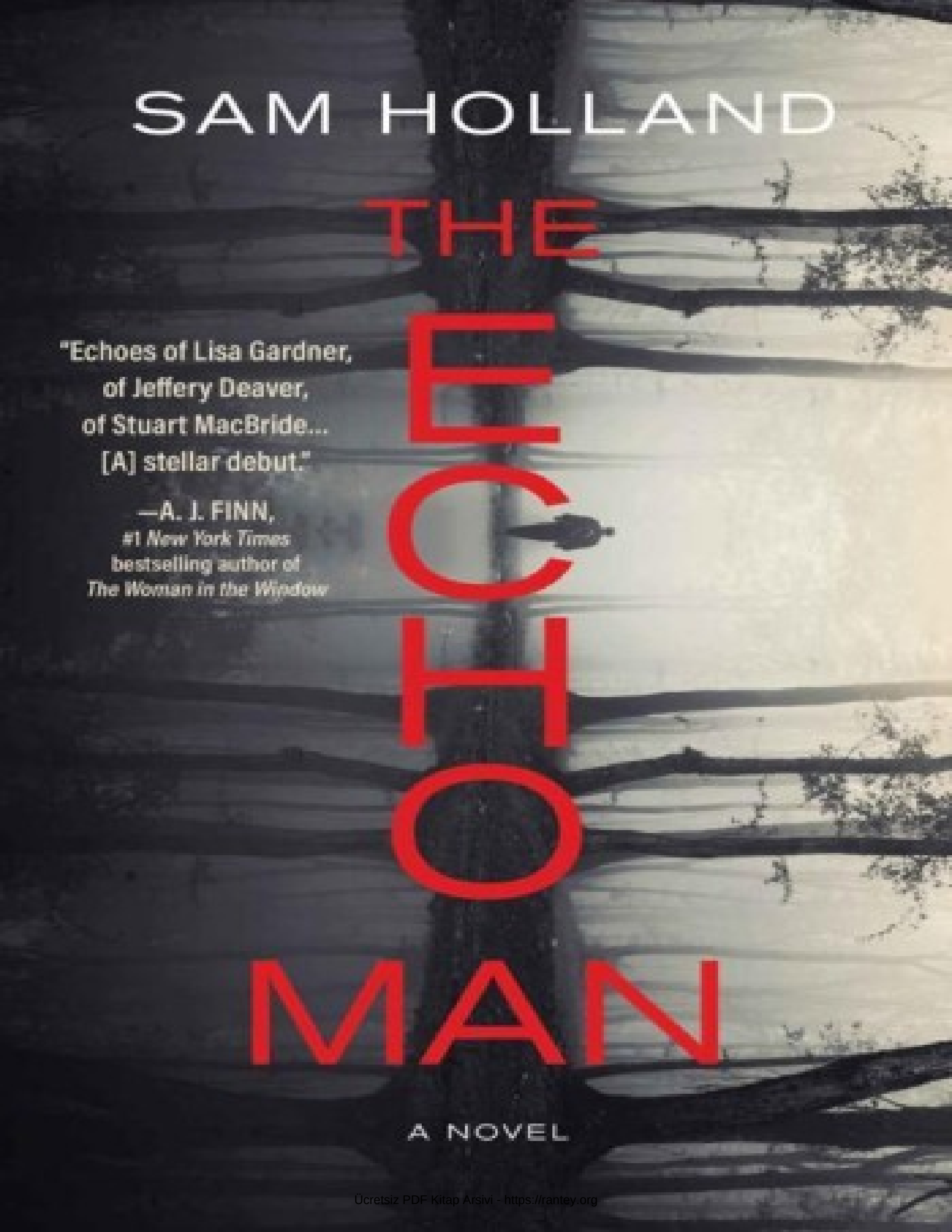
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAM HOLLAND

"Echoes of Lisa Gardner,
of Jeffery Deaver,
of Stuart MacBride...
[A] stellar debut."

—A. J. FINN,
#1 *New York Times*
bestselling author of
The Woman in the Window

THE ECHO MAN

A NOVEL

ECHO ADAM

BİR ROMAN

SAM HOLLAND

Ed için

ECHO ADAM

Karanlık ve ürkütücü olana her zaman hayranlık duyan Sam Holland'ın okuma aşkı Stephen King, Dean Koontz ve James Herbert ile kütüphanede şekillenmiştir. Kendini seri katil ineği olarak tanımlayan Holland, üniversitede psikoloji okumuş, sonraki birkaç yılını İnsan Kaynakları'nda çalışarak geçirdikten sonra tam zamanlı yazarlık kariyeri için istifa etmiştir. *Yankı Adam* bunun sonucudur.

Sam'e Twitter ve Instagram'da @samhollandbooks adresinden ulaşabilirsiniz.

Canavarlarla savaşan kişi, kendisinin de bir canavara dönüşmemesi için dikkatli olmalıdır. Ve bir uçuruma uzun süre baktığınızda, uçurum da size bakar.

Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde*,
1886

PROLOGUE

YAPRAKLAR AYAKLARININ ALTINDA ÇITIRDIYOR. Etrafındaki karanlık kapanıyor; sadece arabanın farlarından gelen dar ışık tüneline var oluyor. Derin bir nefes alır. Orman ıslak yapraklar, çamur ve temiz, berrak hava kokuyor. Şimdiye kadar her şey hayal ettiği kadar iyiydi. Her şey mükemmel bir şekilde bir araya geliyor.

Bir kadını tutuyor, bir kolunu dizlerinin altından geçirmiş, diğerini sırtına dolamış. Kadın hâlâ taze ve bıçak yaralarından akan kan beyaz plastik pantolonundan aşağı akıyor. Soğuk ellerindeki sıcaklığın tadını çıkarıyor.

Bir süre ona sevgiyle bakar, sonra onu bagajın içine atar. Ağır bir gümbürtüyle ikinci gövdeye çarpıyor, bacağı tamponun üzerinden dışarı sarkıyor. Onu içeri itiyor.

Her şey doğru olmalı.

İkisine de bakar, sonra eğilir ve kelepçeleri çözer. Karanlıkta bile kızın bileğindeki soluk kırmızı ve siyah izleri görebiliyor, vücudu çürümeye müsaitken yapılmış. Memnun olur: ne yaptığını gösterecektir.

Arabanın önüne doğru yürür ve yolcu tarafındaki kapıyı açar. Ayak bölmesinde bırakılan iki aleti alıp birinin kapağını çıkarıyor. Paslanmaz çelik bıçağın ağzı parlıyor, temiz ve yeni bilenmiş. Bu onun en sevdiği bıçak; böyle durumlarda en iyi onun işe yaradığını biliyor. Öldürmek için kullandığından daha küçük ve daha hassas.

İki aleti de cesetlere geri götürüyor. Durur. Kızlara bakar. Bunu daha önce hiç açıkta, karanlıkta yapmamıştı. Aceleye getirilmeyi sevmez. Ama ihtiyacı var.

Bir kolunu tutuyor ve onu arabanın bagajından yarı yarıya dışarı çekiyor. Saçlarından bir avuç alarak vücuduna sarılıyor. Kan akıyor, ama ne yaptığını biliyor, işlemine engel olmuyor.

Pozisyonunu değiştirir, diğer tarafa erişebilmek için cesedi çeker. Sonra bıçağı yere bırakıyor ve diğer aleti alıyor. Bu

daha büyük, daha ağır. Ağırlık güven verici. Yapması gerekeni yapıyor ve sonra son bir çevirme ve çekmeyle iş bitiyor.

Ayağa kalkıyor, cesetleri yeniden düzenliyor, sonra ikinci kız için aynı işlemi tekrarlıyor. Bu seferki daha hızlı, tekniği ikinci seferde daha iyi ve sonra duraklıyor, arabadan geri çekiliyor ve bagajdaki sahneyi değerlendiriyor.

Mükemmel değil. İç çekiyor. Bu sefer tabloyu düzgün bir şekilde tamamlayamaması, bunların hiçbirinin doğru sırada olmaması onu rahatsız ediyor ama bunların bulunmasını istiyor.

Bagajı kapatıyor. Ayakkabısının topuğuyla sağ stop lambasını kırar. İkinci araca doğru yürür, plastik giysileri çıkarır ve daha sonra yakmak üzere başka bir torbaya koyar. Araca tırmanır ve elini kontak anahtarının üzerine koyarak eski arabanın çalışmasını ister. Araba gürültüyle çalışıp uzaklaşırken arabaya tekrar bakar. Dışarıdan bakıldığında kimse içinde ne olduğunu anlayamaz.

Daha ne dehşetlerin yaşanacağını kimse hayal bile edemez.

BÖLÜM 1

1. Gün
Pazarte
si

Çok sıkıldım.

Bu düşünce aklına dalıp gidiyor, rahatsız edici ve dikkat dağıtıcı. Lavabonun üstündeki aynaya bakıyor. Yüzündeki ifade şehvet ya da arzu değil, can sıkıntısı. Saf, katıksız bir can sıkıntısı.

Muslukların üzerine eğilmiş: sabunluk önünde, el kurutma makinesi solunda. Arkasındaki adamı görebiliyor. Çocuklarını okula bıraktıktan ancak on beş dakika sonra, toplum merkezinin engelli tuvaletlerinde onu becermek için ortalamanın altında bir iş yapan adam.

İç çamaşırı ayak bileklerinde; eteği beline kadar çekilmiş. Bir elini sutyeninin altına sokmuş, göğsünü yoğrulmamış hamur gibi yoğuruyor, diğer eliyle de kalçasını kavrayarak içine giriyor.

Ethan mı? Evan mı? Her neyse, diye düşünüyor. Çocuğunun adının Hayden olduğunu hatırlıyor. Alice'le aynı sınıfta olduğunu söylemişti, zil çaldığında okula koşan ayırt edilemeyen çocuk kalabalığını işaret ederek.

Dar spor kıyafetleri içindeki nefis anneler ve işe giden aceleci kariyer kadınları arasında göze çarpıyordu. Kısa kahverengi saçlı, onun beğenisine göre biraz sıska ama yeterince düzgün. Evlilik yüzüğü yoktu. Teklifi yapmadan önce ihtiyaç duyduğu tek işaret buydu. Adam onunkini görmezden geldi, platin yüzük şimdi floresan ışığında yansyordu.

Adam spazm geçirip bastırılmış bir çığlıkla boşalırken kadın irkiliyor, sonra da sırtına doğru yığılıyor. Onun altından sıyrılıyor ve ayağa kalkıyor, eteğini aşağı çekerek bir tür alçakgönüllülüğü korumaya çalışıyor.

Sırtını ona dönmüş, temizleniyor. Tuvalet kağıdını ve prezervatifi tuvalete atıyor, sonra da sifonu çekiyor.

O yeniden bağlanır onun kemer önceaçılış ve kapı ve gözetleme gergin bir şekilde.

"Jessica, değil mi? İstiyor musun...?" diye sorar.

"Sadece git," diyor. Adam ona bir öpücük vermek için eğiliyor ama kadın geri çekiyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor beceriksizce ve kapıyı kapatıyor.

Kapıyı arkasından kilitliyor ve tuvalete oturuyor. İnançsızlıkla başını sallar ve tayıtı geri çeker.

Çok sıkıldım, diye tekrar düşünüyor.

★ ★ ★

Jess eve döndüğünde duş alır ve Ethan/Evan'ın tüm izlerini siler. Bir fincan kahve yapar ve bahçeye çıkarır.

Yağmur durmuştur ve kış havası soğuk ve ısıdırıcıdır. Beton basamaklardan birinin kenarına oturmuş, üzerinde sadece bir kazak ve kot pantolon var, ayakları çıplak, saçları duştan dolayı hala ıslak. Burada uzun süre kalamayacağını biliyor ama soğğun vücudunda yarattığı hissin tadını çıkarıyor.

Bahçeleri geniş ve dağınık. Aşırı büyümüş çimler, kaldırım döşemelerindeki boşluklardan yollarını zorlayan yabancı otlar, dallardan daha fazlası olmayan çalılar. Kocası zaman zaman bu dağınıklık hakkında yorumlar yapıyor, ama o böyle olmasını sevdiğini söylüyor; doğa kendi yolunu çiziyor, kurallara ya da düzene aldırıyor.

Kahvesini bitirir ve ayaklarına bakar. Etleri beyazlaşmış, ayak tırnakları maviye dönmüş. Hafifçe titremeye başladı. İçeri girme vakti gelmiştir ve dikkatini Alice'i okuldan almadan önce yapılması gerekenlere verir.

Eskiden çalışıyordu, ancak okul koşuşturması ile denge tam bir kabustu. Çalışmayı özlemiyor - o zaman da şimdi olduğu kadar sıkılıyordu - ama dikkatini dağıtması hoşuna gidiyordu. Şimdi ise odaklanabileceği hiçbir şey yok. Yapacak bir şey yok.

★ ★ ★

Okul çıkışında gergin bir şekilde kalabalığı tarar, ancak Ethan/Evan merhametli bir şekilde ortalıkta yoktur. Oyun alanının kenarında geziniyor ve

diğer anneler sohbet ederken, onların sıradanlıkları Jess'in nefretini kazanıyor. Kapı açılır ve çocuklar teker teker dışarı çıkar, öğretmen tarafından annelerine doğru yönlendirilirler.

Ve bir de Alice var. Yüzünde kocaman bir sırıtişla Jess'e doğru zıplarken bukleleri saç bandından kurtuluyor, okul çantası küçücük bedenine kıyasla hâlâ kocaman. Jess onu kucaklıyor, sonra arabaya doğru götürüyor ve günüyle ilgili konuşmalarını dinliyor.

Arabayı sürerken dikiz aynasından kızına bakar. Bu güzel, kendine güvenen yaratığı yaratmayı nasıl başardığına hayret ediyor: bilinçsiz, kıvrak, enerji dolu. Ondan gelen tek iyi şey, diye düşünüyor hayıflanarak. Alice Georgia'dan, Isabelle'den, Ned'den bahsediyor. Jess'in hiç tanışmadığı yüz­süz çocuklar.

"Peki ya Hayden?" diye sorar kızına.

Alice başını sallar. "Onu tanımıyorum," diye cevap verir ve Jess rahatlar. İhtiyacı olan son şey o adamla zorunlu bir oyun randevusudur.

Eve gelirler. Alice oyuncaklarının yanına koşuyor, Jess de akşam yemeğiyle ilgileniyor. Bu akşam kırmızı şarap soslu biftek yapıyor, sebzeleri dikkatle doğruyor, eti soteliyor. Kocasının ön kapıdan girdiğini duyuyor ve Alice onu karşılamak için koşuyor. Jess, kocasını arkasında ensesinden öperken hissedene kadar kafasını kaldırıp bakmıyor bile.

"Güzel kokuyor," diye mırıldanıyor Patrick saçlarına doğru. "Ben mi, yemek mi?" diye soruyor ve Patrick gülüyor.

Dönüyor ve adam koridora çıkarken onu izliyor. Yürürken takım elbisesinin ceketini çıkarıyor, kravatını boynundan çıkarıyor. Onu tarafsız bir gözle inceliyor.

Patrick hiçbir zaman zayıf olmamıştı, ama son zamanlarda metabolizması onu ele geçirmiş gibi görünüyor. Gömleği boynunu zorluyor, göbeği pantolonunun bel bandını itiyor.

Ocağa geri döner. Adil davranmadığını biliyor. O sadık, şefkatli, çalışkan. Tüm iyi koca sıfatları. Ondan en iyi şekilde faydalanması gerektiğini düşünüyor, şişeden bir bardak kırmızı döküyor, sonra kalanını tencereye aktarıyor. *Onu* isimsiz yabancılar yerine umumi tuvaletlerde becermeliydi. Belki o zaman başka bir yerde yapmaya bu kadar hevesli olmazdı.

Şarap bardağından bir yudum almaya gider, ancak eli yemekten kayganlaşmıştır ve kayarak yere düşer.

"Anne?" diye bağırdığını duyuyor Alice oturma odasından. "Sorun yok, sadece bir şey düşürdüm. Buraya gelme."

Kaşlarını çatarak fayansların üzerindeki cam parçalarına bakıyor, şarabın kırmızısı yavaşça dışarı doğru akıyor. Bir cam parçası yerden kıvrılıyor, sivri ucu tavanı işaret ediyor. Ayakları çıplak, ayakkabılar ve çoraplar pahalı zemin ısıtması için gereksiz ve sağ ayağını kaldırıp parçanın üzerine koyuyor. Ağırlığını yavaşça karşıya aktarıyor. Parça parçalandığında bir çatırtı duyuyor, ardından derisi kırılıp cam yumuşak dokuya girdiğinde hafif bir patlama hissediyor.

İyi hissettiriyor.

Ayağından yavaşça süzülen kanı izliyor, parlak kırmızı renk şarabın daha açık tonuyla karışıyor.

"Jess! Ne halt ediyorsun sen?"

Patrick'in ellerini kollarının üstünde hissediyor. Patrick onu dağınıklıktan çekip bir sandalyeye doğru itiyor. Bir gümbürtüyle oturdu. Elleri kalçalarında, ona bakıyor. Kızgın olduğunu anlayabiliyor ama bağırarak istemiyor.

"Sen bundan daha iyisini bilirsin," diyor eğilip yaraya bakarak. "Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında, cam parçasını ön ayağının etli kısmından çekerken yüzünü buruşturuyor. "Dikiş atılması gerekecek."

"Ben hallederim," diyor. "Nav'ı buraya çağıracağım."

Patrick ayağa kalkar ve ona bakar. Bir şey söyleyecek oluyor, sonra kendini durduruyor. "Ben yemeği bitireyim," der onun yerine.

Bakabilmek için ayağını çeker. Kesiğin kenarları düz ve kesindir, ancak birbirinden ayrılır, kesikten kan akar. Patrick ona bir rulo kâğıt havlu uzatır, o da kabaca birkaç tanesini ayağına sarar, sonra da topallayarak banyoya gider.

İçeride kapıyı kilitliyor ve tuvaletin kapalı kapağına oturuyor. Dolaptan ilk yardım çantasını çıkarıp açıyor ve banyonun kenarına koyuyor. Alışlagelmiş ev yara bantlarından daha fazlası; bandajlar, gazlı bezler, bantlar: bu gibi durumlar için ihtiyaç duyabileceği her şey.

Ayağının altına tekrar bakıyor, sonra işe koyuluyor, kesiğin kenarlarını birbirine itiyor, yaranın etrafındaki bölgeyi kurutuyor ve cerrahi bantla elinden geldiğince yapıştırıyor. Ama hâlâ kan sızıyor. Patrick haklıdır: Dikiş atılması gerekecektir ve telefonunu eline alıp bir mesaj gönderir. Hemen bir cevap gelir.

İşteyim, Jess. Geceleri çalışıyorum. Normal bir insan gibi acil bakım kliniğine git.

O cevap verir: *Ben normal bir insan değilim Nav. Bunu biliyorsun. Bekleyebilir.*

En erken ne zaman gelebilirsin?

Üç küçük nokta beliriyor, yazıyor. Sonra bir duraklama. Arkadaşlıklarının sınırlarını zorladığını biliyor ama başka bir bırakma merkezine gitmeye dayanamıyor. Aynı sorular, tekrar ve tekrar. Aynı bakışlar, aynı şüphe.

Telefonu ötüyor.

Güzel. Yarın sabah. Saat 8'de hastanede işim bitiyor.

Sonra bir takip: *Bunu yapmaya devam edemem.*

İç geçiriyor ve telefonunu bırakıp ayağını elinden geldiğince sarıyor. Çoraplarını giyer: Yarasını Alice'ten saklaması gerekmektedir.

Mutfağa geri döndüğünde Patrick ve Alice yemek masasında oturmaktadır, Patrick yemeği servis etmeye başlamıştır. Otururken Alice'in saçlarını karıştırır ve kızı başını kaldırıp ona bakarak gülümser.

"Her şey yolunda mı?" Patrick soruyor.

Ona istediği yanıtı verir: bir gülümseme ve bir baş sallama. İlk kez değil, nesi olduğunu merak eder.

★ ★ ★

Akşam yemeği yiyorlar ve Alice onlara okuldaki gününü anlatıyor. Bu bir kelime karmaşası, bir hikayenin tutarsız bir anlatımı, ama dinliyorlar, beş yaşındaki tek çocuğun hoşgörülü ebeveynleri. O gevezelik ederken Patrick ona doğru noktalarda sorular sorar; Alice ebeveynleri arasında herhangi bir düşmanlık olduğunu fark etmez.

Jess banyosunu yapar ve kızını yatırır. Ona bir hikaye okur. Her şey sakindir. Alice yorganının altına sokuluyor ve Jess ona bir öpücük verip sarılıyor. Kızı şampuan ve sıcaklık kokuyor ve

Masumiyet ve göğsünde bir sevgi kabarması hissediyor. Kızının normal olduğu için -yüzüncü kez- şükreder.

Patrick onun ardından içeri girer ve iyi geceler dileyerek ışığı kapatır. Jess, Patrick kapıyı kapatırken koridorda bekler ama Patrick tek kelime etmeden yanından geçip aşağı iner. Jess onu mutfığa kadar takip eder ve Patrick buzdolabından bir bira alırken kapıda bekler.

"Özür dilerim, Patrick," diyor ve o da yüzüne bakmadan yavaşça başını sallıyor.

On

u. Şişeyi açıp dudaklarına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor.

"Sabah Londra'ya gidiyorum," diye yanıtlıyor. "Erken bir başlangıç. Seni uyandırmamak için boş odada uyuyacağım." Duraklıyor. "Dr. Crawford ile bir randevu ayarlayacağım."

Başka bir şey söylemeden arkasını döner ve oturma odasına gider. Jess, Dr. Crawford'la, umursamayan ya da anlamayan bir kadınla geçireceği çekilmez bir saatin daha düşüncesine dayanamaz. Jess'e cevaplayamayacağı sorular sorar. *"Neden kendine zarar vermek istiyorsun? Kendine böyle zarar vermeye devam edersen ne olacağını düşünüyorsun?"* Jess bu masum görünen soruda yatan tehdidi fark eder.

Televizyonun açıldığını ve futbol sesini duyar. Patrick onun futboldan nefret ettiğini biliyor. Ona söylüyor: Uzak dur. Şu anda senin yanında olmak istemiyorum.

Onu suçlamıyor. O da şu anda kendisine yakın olmak istemiyor.

★ ★ ★

Yatağa gitti. Yatak odasında televizyon izler, bir gerçek suç belgeseli, ama abartılı drama kendi hayatından umduğu dikkati dağıtmayı sağlamaz. Bir süre sonra Patrick'in dişlerini temizlediğini, sonra da ön yatak odasının kapısını kapattığını duyar. Gidip iyi geceler dilese mi, tekrar özür dilese mi diye düşünür, sonra vazgeçer. Özür, "Özür dilerim, bir daha yapmamaya çalışacağım" demektir. Doğru olmadığını bildiği halde işe yaramaz sözler.

Televizyonu kapatıyor ve odayı karanlığa gömüyor.

Karanlıkta yatıyor, nefes alıp verirken yavaşça sayıyor. Yan odadaki kızı sessizdir ve boş yatak odasındaki Patrick'ten herhangi bir hareket duyamaz. Yavaşça uykuya dalıyor.

★ ★ ★

Gece bastırıldığında, bir el posta deliğini yavaşça iterek açar. Sıvı kapıdan koridora dökülür; fayansların üzerinden akarak paspası ıslatır. Ardından başka bir şey gelir: yanan bir kibrit.

Yere düşer ve bir vınlamayla ateş tutuşur.

Hampshire Chronicle

15 Temmuz 1994

HAYVAN KATİLİ HALA SERBEST-12 KEDİ BIÇAKLANDI

Son iki ay içinde sekiz kediyi öldürdüğü ve dördünü de yaraladığı tahmin edilen sadist bir evcil hayvan katili ortalığı kasıp kavuruyor. RSPCA, aynı zaman diliminde kaybolan iki köpek ve dört tavşana atıfta bulunarak başka hayvanların da hedef alınmış olabileceğini iddia ediyor.

İki çocuk annesi Michelle Smith, Cuma günü eve döndüklerinde evcil kedileri Stimp'y'i verandalarında ölü ve karnı deşilmiş olarak bulan çocuklarının "travma geçirdiğini" söylüyor. İsmi vermek istemeyen polis kaynakları da, henüz doğrulanmamış olsa da, evcil hayvanların muhtemelen hayattayken derilerinin yüzülmüş halde bulunduğu örnekleri paylaştı.

RSPCA ve Hampshire Constabulary katili bulmak için birlikte çalışıyor ve şüpheli davranışlar fark eden halktan 101'i aramalarını istiyor.

Bölgedeki evcil hayvan sahiplerine, saldırgan yakalanana kadar tüm hayvanlarını kapalı alanlarda tutmalarını tavsiye ediyorlar.

BÖLÜM

2

CAMLAR kırmızı ve turuncu renkte parlıyor, alevler pencereleri aydınlatıyor, içeriği siyaha çeviriyor. Duman duvarlara tırmanıyor, gri parmaklar gökyüzüne uzanıyor.

Halının üzerinde neredeyse sessiz bir şekilde ilerleyen yangın perdeleri, mobilyaları, önüne çıkan her şeyi kavırıyor. Camlar sıcaktan çatlıyor, karanlık lekeler merdivenlerden yukarı süzülüyor, kapıların altından gizleniyor.

Burnuna kaçıyor. Öksürük onu uyandırır, oksijen eksikliği onu keskin nefesler almaya zorlar. Jess gözlerini açar. Neredeyse zifiri karanlık, ama tavanın kenarlarında gizlenen bir sis görebiliyor. Yoğun ve korkutucu bir hayalet gibi havada asılı duruyor. Tekrar öksürüyor, ciğerlerinin tıkanmaya başladığını hissediyor.

Aniden, sersemlemiş bir haldeyken, bilinci harekete geçer. Üzerinde sadece büyük boy tişörtü olduğu halde yataktan fırlar ve kapıya gider. Kapı kolu soğuktur ve yavaşça açarak koridora çıkar.

Birinci katın tüm sahanlığı dumanla dolmuştur. İçgüdüsel olarak dizlerinin üzerine çöküyor, halıda sürünürken kalbi hızla çarpıyor. Merdivenlerden aşağı bakar ve gördükleri karşısında irkilir.

Ön kapı gizlenmiştir; koridorun tamamı alevlerle doludur. Bir ateş gölü merdiven boşluğunun kenarını yalıyor. Çatırtılar onu dehşete düşürüyor, diğer tüm sesleri gölgede bırakıyor. Ve sonra fark eder. Duman alarmları. Grinin içinden yukarıya, tavandaki gereksiz beyaz disklerle bakıyor. Neden çalmıyorlardı? Neden Patrick ya da Alice'i uyandırmadılar?

Ailesini düşünmek onu harekete geçirir. Alevlerin sıcaklığını arkasında hissederek koridorda sürünürken boğuluyor, öksürüyor ve kocasının adını tekrar tekrar haykırıyor. Kızının odasının kapısını çekip açıyor ve Alice'i sarsarak uyandırmaya çalışıyor. Duman burada daha yoğundur, neredeyse odayı zemine kadar doldurmaktadır. Fazla zamanları olmadığını biliyor. Ama Alice kıpırdamıyor, gözleri kapalı, nefes almakta zorlanıyor.

Sundurma, Patrick'in uyuduğu boş yatak odasının penceresinin altındadır. Kocasının çoktan kaçmış olması için dua ederek arkasına bakar. Oraya ulaşmalarının imkânı yok. Koridorun zemini şimdi tavana kadar uzanan kırmızı ve sarı alevlerden bir battaniyeye dönüşmüştür. Sıcaklığı hissedebiliyor, halı dizlerinin altında erimeye başlıyor.

Jess kapıyı tekmeleyerek kapatır, baygın haldeki kızını kollarına alırken çılgınca alternatif bir çıkış yolu düşünmeye çalışır. Olabildiğince alçalarak yere iner ve pencereye doğru yönelir.

Bahçeye iki katlı bir iniş var. Pencereyi açtığı anda oksijen akımının alevleri körükleyeceğini biliyor ve kararan camın arkasından bakıyor. Çimenler altlarında ama yine de. Dondurucu bir soğukla beton kadar sert olabilir.

Ama burada kalırlarsa, ikisi de neredeyse kesinlikle ölür.

Kontrolsüzce öksürürken pencereyi iterek açıyor. Temiz hava ciğerlerini rahatlatıyor ama hemen arkasındaki ateşin kükremesinin güçlendiğini duyuyor.

Garip bir şekilde, Alice hâlâ kollarında, kendini pencere pervazına doğru çekiyor. Bacakları boşluğa doğru sallanıyor. Kızının yüzüne bakar. Alice'in nefes alıp almadığını anlayamaz ve paniğe kapılır.

Karanlığa doğru bakar. Ve
zıplar.

Yere düştüğünde vücudu çöküyor ve Alice'in üzerine, soğuk çimlerin üzerine yığılıyor. Başının sert bir şeye çarptığını hissediyor: beton verandanın kenarına. Adrenalin onu titretiyor ve evine bakıyor. Her pencere aydınlanmış, parlak kırmızı ve sarı arkada dans ediyor. Yanlarındaki oturma odasının bölmesi, yangının şiddetiyle dışarı doğru fırlayarak parçalanmıştır.

Hareket etmeye çalışıyor ama başı dönüyor. Başı dönüyor, midesi bulanıyor ve derin nefesler alarak çimlere uzanıyor.

Siren sesleri duyuyor, yolda yanıp sönen mavi ışıklar görüyor. İnsanlar geliyor. Yansıtıcı sarı giysili bir adam yanında duruyor ve telsizinden tıbbi yardım çağrısında bulunuyor. Merdivenleri görüyor, evi hareketle dolup taşıyor.

Kızı kollarından çekiliyor. Havayı tutuyor.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye soluk soluğa Alice'in götürülüşünü izliyor. Yanında bir sağlık görevlisi belirir.

"Kızınız artık güvende. Onu General'e götüreceğiz, sen de çok geride kalmayacaksın." Jess onun ellerini üzerinde hissediyor, yaralarını kontrol ediyor. "Acını dindirmek için sana bir şey vereceğim," diyor.

"Ben..." diye başlıyor ama iğne koluna saplanırken itiraz edemeyecek kadar yorgun.

Bir itfaiyeci onun başında duruyor.

"Evde başka kim var?" diye bağırır.

"Patrick," diye mırıldandı. "Kocam. n yatak odası."

Mesaj iletilir ve kadın çimlerin üzerine uzanır. Sağlık görevlisi onunla konuşmaya çalışıyor ama onu duyamıyor. Kızından başka bir şey düşünmüyor.

Yüzüne bir maske takılır, boynuna sert bir tasma geçirilir.

Salarındaki otları, tişörtünün içine sızan nemi hissediyor. Onu önce bir tarafa, sonra diğer tarafa, sedyeye yatırılırken ateşin sıcaklığı yerini soğuk bir rzgra bırakıyor.

Beyni az önce olanlara yetişemiyor: yangın, yayılma hızı, alevlerin evini yok etmesi. Patrick'i istiyor. Her parçası Alice'in iyi olmasını istiyor. Beni al, diye düşünüyor. Her şeyimi al, kızım hariç.

Duygularına yenik düşer ve hıçkırır hıçkırır ağlamaya başlar, gözyaşları yüzündeki siyah kurumda temiz çizgiler oluşturur. Bir ambulansa taşınır. Sirenler alarak hastaneye doğru ilerlerken bir sağlık görevlisi yanında duruyor ve kadının ellerinden birini tutuyor.

"Yakında orada olacağız," diyor. Yüzü nazik. Anlayışlı. "Ağrın için başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye fısıldıyor. Her şey uyuşmuş, diye düşünüyor. Tüm dünyası uyuşmuş.

BÖLÜM

3

2. Gün Sah

Kordonun kenarında duran POLİS MEMURU solgun görünüyor. Gün buz gibi: çimenler soğuktan gevrek, su birikintileri kaskatı donmuş. Arabadan dışarı tırmanıyor. Nefesi dumanlı dumanlar çıkarıyor; ısınmaya çalışarak ayaklarını yere vuruyor.

Onun arkasında, Komiser Yardımcısı Noah Deakin sigarasını bitirir ve ayakkabısının burnuyla söndürerek atar.

"Hazır mısın?" diye sorar ve adam başını sallar, ağzı çoktan sert bir ifadeye bürünmüştür

Hat.

Bir olay yeri görevlisi onlara tepeden tırnağa beyaz giysiler giydiren, Bir bacağının ve diğer bacağının üzerinde beceriksizce sallanarak, ayakkabılarının üzerine plastik örtüler ve ellerine çift kat eldivenler geçirerek onları giyerler.

Şeridin altından geçip patikadan aşağıya doğru yürüyorlar ve olay yeri polisleri tarafından ormana yerleştirilmiş olan basamaklı levhaların üzerinden geçerek ilerliyorlar. Loş ışıktaki, ağaçların arasında hareket eden hayalet figürler gibi görünüyorlar. Olay yerini belgeleyen bir kameranın sıra parladığını görüyor.

Araba sabah beşte bulundu. Köpeğini gezdiren bir adam kaportada kanlı çizgiler ve bagajın yanında kırmızı bir şey birikintisi fark etti. Çağrı

Kısa bir süre sonra onu uyandırdı ve kabaca karanlıktan dışarı fırlattı. Çabucak giyinmiş, yolda Noah'yı da almıştı.

Arabayı görüyor. Markasını tanır: Ford Galaxy, okula giden pek çok anne tarafından sevilir. Soluk mavi, eski ve biraz kirli. Arka far kırılmış, yerde küçük kırmızı plastik parçaları var. Bagaj açık, uzun boylu bir figür içeriye bakıyor.

Arabanın etrafına metal çerçeveler üzerine büyük projektörler yerleştirilmiş, ani parlaklık gözlerini kışmasına neden oluyor.

Adam onları fark eder ve ayağa kalkarak sırtını gerer.

"Dedektifler," diyor adam. Kadın onun sesini ve duruşunu tanır; düz, uzun boylu, orta sınıf.

"Dr. Ross," diye cevap veriyor. "Ben DCI Cara Elliott; bu da DS Deakin."

"Dedektif Başmüfettiş. Büyük silahları gönderdiler." İç çekerek arabaya geri döndü. "Bu ne lanet bir karmaşa böyle."

Geri çekilerek içeriyi görmelerine izin verir. İkisi de geri çekiliyor, Cara'nın eli ağzına gidiyor. Ne olacağını biliyordu ama bunu bizzat görmek hâlâ şok ediciydi. Bu insanlık dışı.

"Siktir," diye mırıldandığını duyuyor Noah'ın yanında, sesi gırtlaktan ve boğuk.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak tekrar sandığa bakar. Bir battaniye kenara çekilmiş ve iki ceset ortaya çıkmıştır. Kadın olduklarını tahmin ediyor. Kıyafetleri yırtılmış, taytları yırtılmış, bacakları çıplak.

Her yerde kan var. Deri üzerinde lekeler ve lekeler, ıslanmış, kırmızıya boyanmış giysiler.

"Ölüm nedeni hakkında bir fikriniz var mı?" diye sorar.

Patolog, "Her iki kızda da penetran yaralara dair açık kanıtlar var," diyor. "Yine de kesin ölüm nedenini belirlemek için onları morga geri götürmem gerekecek. Ölüm zamanı üç ila sekiz saat arasında, ama bunu bana söylemeyin. Katılma başlamış; cesetler hâlâ oldukça sıcak."

"Peki postayı ne zaman geri alacağız?"

Dr. Ross arabayı inceliyor. "Muhtemelen yarından önce olmaz. Dırdır etmeye başlamadan önce bize yirmi dört saat verin."

Cara'ya bir kanıt torbası uzatır ve Cara torbayı ışığa tutar. İçinde iki ehliyet var. Fotoğraflardaki yüzlerine bakar. Onlar

Genç, yirmi yaşlarında, uzun kahverengi saçlı, masum gülümsemeli. Şu anda önünde duran şeyden tanınmaz halde. "Ceplerinde bir miktar nakit parayla birlikte bulundu," diye ekliyor Dr. Ross.

"Soygun değil o zaman."

"Bunu söylemek bana düşmez, Dedektif Başmüfettiş."

Deakin kanıt çantasını ondan alır ve ehliyetlerdeki iki ismi not eder.

Cara kendini sandığa dönüp bakmaya zorlar. Cesetler üst üste yığılmış, kurbanlar düşünülmeden terk edilmiştir. Artı-

Gördüklerini aklından çıkarmaya çalışarak başını sallıyor. Kim böyle bir şey yapar ki? Bunu yapan her kimse sınır tanımıyor, tereddüt etmiyordu. Adam -ve onun bir adam olduğunu varsayıyor- merhametten yoksundu.

Kan arabadan dışarı akmış, aşağıdaki çamurda birikmiştir. Tamponun genişliği boyunca uzanan iki derin çıkıntıyı fark eder.

"Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Cara Ross'a onları işaret ederek soruyor.

Düzdürler, yaklaşık altı inç uzunluğundadırlar.

"Benim tahminim mi?" Ross koluyla aşağı doğru bir kesme hareketi yapıyor ve Cara ürperiyor. "Siyah plastiği kıracak kadar güçlü. İşim bittiğinde SOCO izlenimleri alacak."

Cara'nın canına tak etti. Bagajdan uzaklaşır ve arkaya bakmak için kapıyı açar. Koltukların üzerinde kan birikmiş, arabanın iç kısmının yanlarına ve tavanına sıçramış ve damlamıştır. Ayak bölmesinde kusmuk olduğunu tahmin ettiği bir şey görebiliyor ve maskesine rağmen araba idrar ve ter kokuyor. Korku kokuyor.

Boğazını temizliyor. Yapması gereken bir iş var. "Burada mı öldürüldü?" diye omzunun üzerinden bakan Deakin'e doğru yöneltiliyor.

"Olabilir. Bileklerindeki izleri gördün mü? Belli ki bağlanmışlar.

Hazırlıklı geldi."

Ön tarafa bakıyorlar, torpido gözünü açıyorlar, koltukların altına bakıyorlar. Cara, olay yeri teknisyenlerinin tam bir tarama yapacağını, geride kalan her şeyi kontrol edeceğini bilmesine rağmen, kendisi görmek istiyor: biyolojik maddeler, parmak izleri, iz kanıtları. Ama burada bariz bir şey yok.

Cara Ross'a başıyla veda eder ve pistte geri yürürler. Cara kasetin altından geçerken Deakin kaseti tutar. Takım elbiselerini çıkarırlar ve

arabanın kapısını açıyor. Dondurucu soğuktan biraz olsun kurtuldukları için rahatlamış bir şekilde içeri girerler.

Deakin hemen bir sigara yakar ve uzun bir nefes çeker. Bir pencere açar ve dumanı soğuk havaya üfler. Parmaklarını ağzına bastırıyor, düşünüyor ve SOCO'ların olay yerindeki hareketlerini izliyor.

İki kadın öldü, kızdan fazlası değillerdi. Giysilerini hatırlıyor: ısıltılı üstler, taytlar ve kısa etekler.

"Dışarıda bir gece mi?" diyor.

"Pazartesi günü mü?" Adam bir nefes daha çeker ve kadın ona bakar. Noah Deakin sanki doğduğundan beri sigara içiyormuş gibi sigara içen biri. Ve bu onun genel görünümüne de uyuyor. Bugün dar bir gömlek giymiş, kravatını gevşekçe bağlamış, koyu renk bir kot pantolon giymiş. Başka birinin üzerinde olsa pejmürde görünürdü; Deakin'in üzerinde ise zahmetsizce havalı.

"Öğrenciler mi?" Cara öneriyor.

"Ama burada ne yapıyorlar?"

Hiçliğin ortasındalar, en yakın kasabadan on milden fazla uzaktalar.

"Eve yürüyorlar, adam onları alıp kaçırıyor mu?" diye soruyor. Adamın sigarasına imrenerek bakıyor. Daha önce de cesetler görmüştü, elbette, Ama böylesini hiç görmemiştim. Onları buraya getirirken akıllarından neler geçmiş olmalı? Onları kelepçelerken? Dehşete düşmüş olmalılar.

Cara'nın telefonu çalar ve düşünce zincirini yarıda keser. Hoparlörü açıyor.

"Patron? Olay yerinde misin?" DC'lerinin sesi - Toby Shenton adında çalışan, sessiz bir adam - arabayı dolduruyor.

"Geldik. Tabaklarda bir şey var mı?" Cara ona sorar.

"Dün gece çalındığı bildirildi," diyor ve Cara iç geçiriyor. "Sahibini sorgulamak için getiriyorlar."

"Güzel. Noah sana kurbanların isimlerini gönderiyor. Karakola vardığımızda onlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Beni istemiyorsun-" diye kekeliyor ve Cara onun sözünü kesiyor.

"Hayır, endişelenme Toby. Ailelere haber vermeni istemiyorum. Bunu bize bırak." Yanındaki Noah gözlerini deviriyor. O ise hoşgörülle gülümsüyor.

"Sadece arka planı yap."

"Patron..." Shenton yine tereddüt ediyor. "Söyledikleri doğru mu?"

Cara kaşlarını çatı. Bunun ortaya çıkması kaçınılmazdı. Bu kadar benzersiz, bu kadar grafik bir çifte cinayetle ilgili ayrıntılar, her ne kadar bastırmaya çalışsalar da, Büyük Suçlar ekibinde dakikalar içinde yolunu bulacaktı.

"Evet, bu doğru."

"Kurbanların..."

Cara Noah'a bakar. Sigarasından bir nefes daha çeker ve pencereden dışarı bakar.

Arabanın içini hatırlıyor. İki ceset, buruşmuş, kırılmış. İki kanlı boyun: beyaz kemik, et, tendonlar görünüyor. Ve yan yana yatan iki kafa. Gelişigüzel atılmış, ıslak saçları kan içinde, cam gibi gözleri faltaşı gibi açık.

"Evet," diyor. "Kafası kesilmiş."

BÖLÜM

4

ZAMAN BULANIKLIK İÇİNDE GEÇER. Jess ambulansı, Alice'i ve Patrick'i soruşunu, hastaneye götürülüşünü, tepesindeki parlak ışıkları hatırlıyor. Doktorları hatırlıyor, görüş alanındaki farklı yüzleri.

Uyandığında nerede olduğunu hemen anlıyor. Sesleri tanır: bip sesleri, koridorlardaki konuşmalar, muşamba zemin üzerindeki rahat ayakkabıların gıcırtısı. Pürüzlü çarşafların tenine verdiği hissi tanır.

Bir hastane koğuşunda; mavi perde çekilmiş ve onu diğer hastalardan ayırıyor.

Yanındaki sandalyede birinin kıpırdadığını duyuyor ve dönüyor. İri yarı bir adam, siyah bir ceket, yıpranmış bir kot pantolon ve büyük, ağır çizmeler giyiyor.

"Kimsin sen?" diye soruyor. Sesi kısık, boğazı ağrıyor. "Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Ambrose?"

"Biraz sallantılı," diye yanıtlıyor. Ama sonra hatırlar, korku onu ele geçirir. "Alice nerede? Kızım nerede?"

"Yoğun bakım ünitesinde, ailenle birlikte" diyor adam. "Yangından çok fazla duman solumuş ve karbon monoksit zehirlenmesinden dolayı solunum sıkıntısı çekiyormuş. Ama en kötüsünü atlattı. İyileşecek."

Jess doğrulmaya çalışır ama başı dönmektedir. "Onu görmeliyim," diye mırıldanıyor ama adam başını sallıyor.

"Henüz değil, Bayan Ambrose. Kızınızı görmenize izin vermeden önce sizinle kocanızın nasıl öldüğü hakkında konuşmam gerekiyor."

"Kocam..." Jess tekrarlıyor. "Patrick öldü mü?"

Adam utanarak bakma nezaketini gösterdi. "Özür dilerim, bildiğinizi sanıyordum. Boş yatak odasında bir ceset buldular. Onun kocanız olduğunu varsayıyoruz?"

Jess yavaşça başını sallar. Ağlamaya başlar. Ne olmuştu böyle? Patrick nasıl ölmüş olabilirdi? Oradaydı, sadece oradaydı, evde onunla birlikteydi. Bugün Londra'ya gidiyordu. İş yerini arayıp haber veren oldu mu? Ailesiyle konuşan oldu mu? O...?

"Bana dün geceyi anlatabilir misiniz?" diye soruyor adam sakince.

"Sen polissin." Geri çekiliyor, çenesi sıkılıyor, kalbi çarpıyor. Tanıdık bir alarm seğirmesi. "Sizinle konuşmak istemiyorum."

Koltuğunda dik oturuyor. Ona dik dik bakıyor. "Bu iş böyle gitmeyecek Jessica," diyor. "Bana ne kadar çabuk anlatırsan, bu işi o kadar çabuk çözeriz ve sen de kızını görebilirsin."

"Temizlendi mi? Ne demek istiyorsun?" Ama sonra farkına varır. Gözyaşlarının arasından ona bakar. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu bir kundaklamaydı. Birisi yangını kasten başlattı." "Ben yapmadım!"

"Bana neler olduğunu anlat." Adam duraklar ve kadın onun bir tepki vermek için yüzünü incelediğini hisseder. "Alice'i görmek istemiyor musunuz, Bayan Ambrose?" diye ekliyor.

Başını sallıyor. Evet, bunu her şeyden çok istiyor.

Komodinin üzerindeki kutudan ona bir mendil uzatıyor ve o da gözlerini silip burnunu sümkürüyor. Mendilin üzerindeki sümük is yüzünden simsiyahtır.

Jess başını sallar. "Pek bir şey hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum. Uyandım, duman kokusu aldım. Yatak odamdan çıktım. Yangın her yerdeydi. Kızımı aldım ve görebildiğim tek yoldan dışarı çıktım."

"İtfaiyeyi aradın mı?" "Hayır, hayır, aramadım."

"Neden olmasın?"

"Ben... Bilmiyorum." Neden 999'u aramamıştı? Hiç aklına gelmemişti. Panik içinde düşündüğü tek kişi kızıydı.

"Neden kocanızdan farklı bir odada uyuyordunuz?" "İş için erken kalkması gerekiyordu. Beni rahatsız etmekten hoşlanmaz."

Adam düşünerek başını sallar. Bir polis memurundan beklediği gibi biri değildir. Esmer, ciddi, dağınık saçlı ve en az bir haftalık kirli sakallı. Bir kokusu var: nahoş değil, ama hafif küflü, mazotlu. Ona bir garajı hatırlatıyor.

"Adın ne?" diye soruyor. "Dedektif...?"

"Griffin," diyor. "Son zamanlarda tuhaf birini fark ettin mi?"

"Tuhaf mı?"

"Mahallenizde tanımadığınız herhangi biri. Sizi ya da evinizi izleyen? Kocanız garip bir şeyden bahsetti mi?"

Tekrar düşünüyor. "Hayır, aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Evinizde güvenlik kamerası ya da alarm var mı?" Kadın başını sallıyor. "Yazık."

Jess onun bakışlarının sol ön koluna, teninde belirginleşen düz gümüşü çizgilere kaydığını fark eder. Yatak çarşafını aceleyle yukarı çekerek onları örtüyor.

"Duman alarmları," diye hatırlıyor birden. "Çalmadılar."

Tekrar başını sallıyor. Not almıyor, sadece dinliyor, kaşları hâlâ çatık. "Onları en son ne zaman kontrol ettiniz?" diye soruyor.

Hatırlayamıyor. Ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor. Ona inanması için başka ne söyleyeceğini bilemiyor.

Ama sonra perde kenara çekilir ve önlerinde bir adam belirir. Griffin ayağa kalkar ve adamın boynundaki kordonu, kimliği ve stetoskopu alırken geri çekilir.

"Jess! Özür dilerim, duyar duymaz geldim. İyi misin?"

Jess arkadaşını görünce rahatladığını hisseder. Doktor dönerek Jess'in başucunda duran diğer adamı onaylar.

"Nav Sharma," diyor, elini uzatacak ama Griffin çoktan uzaklaşmış, başı öne eğik, sırtı kambur.

Nav Jess'e döner ve dedektifin az önce boşalttığı sandalyeye oturur. Jess'in ellerini kendi ellerinin arasına alır.

"Nav, Alice'i gördün mü?" diye sorar.

"Evet. Uyanık ama hâlâ oksijene bağlı, kafası karışık ve kötü bir baş ağrısı var." Adam gülümsüyor ama kadın onun gece uykusunu kaybettiğini ve yüzündeki endişeyi görebiliyor. "Yoğun bakımda harika bir ekip var. Mümkün olan en iyi ellerde. Ve vaftiz kızımı tanıyorum, o güçlüdür. O bir savaşçı."

"Peki ya annem ve babam?"

"Ona göz kulak oluyorlar." Jess, ailesinin kızının yanında olduğunu bildiği için kendini biraz daha iyi hissediyor. Annesinin Alice'in saçlarını nazikçe okşadığını hayal ediyor. Babası etrafta koşuşturuyor, her şeyin halledildiğinden emin oluyor.

"Peki sen nasılsın?" Nav yumuşak bir sesle tekrarlar.

Adamın nezaketi kadının tekrar ağlamasına neden olur ve adam öne doğru uzanarak onu sıkıca kucaklar. Kadın ona doğru eğilir. Adam antiseptik ve koğuştta geçirdiği uzun bir gecenin kokusunu alıyor. Adam yavaşça onu bırakıyor.

"Patrick için üzgünüm," diyor. "O... o..." Ve konuşmayı kesiyor, ağzı kapalı, gözleri kapalı. Arkadaşına zayıfça gülümseyerek elini sıkıyor. Nav uzun bir nefes alıyor ve dikkatini tekrar ona vermeden önce kendini toparlıyor. Nav'ın şu anda izin verdiğinden daha fazla üzgün olduğunu biliyor ama profesyonelliği ağır basıyor.

"Biliyorlar mı-" Nav sorar ama Jess onun sözünü keser.

"Elbette biliyorlar Nav. Tıbbi kayıtlarımın her yerinde yazıyor." Niyetinden daha fazla sinirlenir ve anında kendini suçlu hisseder. Bir duraklama olur ve Nav'ın ona baktığını anlar. Onun gördüğü kişi olmaktan hoşlanmıyor. Zayıf, hasta. Acınası.

Jess yere bakar, ıslak mendil hâlâ parmaklarının arasındadır. Tırnaklarının altındaki siyahlığı fark ediyor, yangından kalan kir çizgileri derisine kazınmış.

"Peki kimdi o?" diye soruyor sonunda.

"Polis."

Dönüp Griffin'in gittiği yöne bakar ama koridorlar boştur.

"Alice'i görmeme izin vermiyorlar. Onlar benim ..." Nav başını sallarken Jess'in sesi azalır, yüz ifadesi ciddileşir.

"Biliyorum. Annen söyledi."

"Ona göz kulak olacaksın, değil mi?" Jess göz kapaklarının düşmeye başladığını hissederek soruyor. Vücudu yorgun, iyileşmek için enerjiye ihtiyacı var.

Nav'ın yanında olması onu rahatlatır. Nav onun en eski arkadaşıdır, çünkü üniversitedeyken yerel barlarında tanışmışlardır. Nav, testosteronla beslenen, ritüel içen tıp öğrencilerinden oluşan bir grubun parçasıydı. Jess ise

arkadaşlarıyla sakin bir gecede. Ayakkabılarına kusmadan önce bir özür dilemişti.

Ertesi gün -nasıl olduysa- onu bulmuş ve ona yepyeni bir çift spor ayakkabı hediye etmişti. Bu beklenmedik bir jestti, ama Nav'ın tarzına tamamen uygun bir şeydi. Kibar, havalı, tiki. Ona her zaman hayatı konusunda güvenmişti. Şimdi de kızının hayatı konusunda ona güveniyor.

Gözlerini kapatıyor.

"Söz veriyorum," dediğini duyuyor Nav zihni hiçliğı doğru kayarken.

BÖLÜM

5

CARA, Deakin'le birlikte polis merkezine girer girmez meslektaşlarının fısıltılarını fark eder. İki genç kadın. Öldürülmüş. Kafaları koparılmış. Cara, davayı nasıl ele alacağını görmek için her adımının izleneceğini biliyor; ilk tutuklamadan önce zaten bir pot olduğunu tahmin ediyor. Kimse bu kadar duygusuz bir şeyi alenen kabul etmeyecektir.

"Elliott!" Cara odanın diğer tarafından bir feryat duyar ve döndüğünde dedektif baş komiserinin kendisine doğru geldiğini görür.

DCS Marsh baskı altında, aşırı nikotin ve kafeinle hayatta kalmaya çalışan ve buna uygun olarak solgun bir adam. Yüzü gri, elmacık kemiklerinin altı çukur, bir elinde kirli bir kupa var. Şimdi ondan bir yudum alıyor, yüzünü buruşturuyor, sonra en yakındaki DC'ye ona yeni bir fincan getirmesini söylüyor.

Cara'ya kendisini ofisine kadar takip etmesini işaret ediyor, ardından var olmayan poposunu masasına dayayıp kollarını kavuşturuyor.

"Arabanın sahibinin bir çıkmaz sokak olduğunu duydum," diyerek doğrudan konuya giriyor.

Cara ceketini çıkarır ve sandalyesine oturur.

Shenton'ın olay yerinden dönerken onlara söylediklerini tekrarlayarak, "Dün gece için bir mazereti var," diye onaylıyor. "Ama ailelere haber verildi ve kızlardan birinin erkek arkadaşı aşağıda bekliyor."

DC'leri çok çalışıyordu ve elbette iki kurban da öğrenciydi. Parlak gelecekleri olan zeki, çalışan, gayretli kadınlar. Ve ülkenin farklı yerlerinde yaşayan aileleri.

İtiraf etmekten hoşlanmasa da Cara bu korkunç haberi verenin kendisi olmamasından memnun. Bunu çok kez yapmıştı. Asık suratlı ebeveynler, perişan kocalar, ağlayan eşler. Birine sevdiklerinin vahşice öldürüldüğünü söylemenin iyi bir yolu yoktur.

"Güzel. Ondan ne öğrenebileceğinize bir bakın." Marsh kaşlarını çatarak açık kapıdan olay odasındaki beyaz tahtaya bakar. Shenton kurbanların fotoğraflarını en üste yapıştırmış, isimlerini siyah keçeli kalemle yazmış. Marisa Perez. Ann Lees. Geleceklerinden habersiz gülümsüyorlar, öğrenci kimliklerinden alınmış enstantaneler.

"CCTV'de bir şey var mı?"

Cara, Shenton'ın şu anda oturduğu bilgisayarı işaret ediyor, Deakin omzunun üzerinden eğiliyor. "Üzerinde."

Marsh başını sallar. "Beni bilgilendirmeye devam et," diyor.

Cara onu olay odasına kadar takip eder, sonra da kendi ofisine geri dönüşünü izler. Giderken yeni kahve fincanını alır ve neredeyse fokur fokur kaynayan sıcak sıvıyı bir dikişte mideye indirir.

"Deaks," diye seslenir ve adam döner. Kadın başını kapıya doğru eğiyor. Beni takip edin, diyor. Görüşme zamanı.

★ ★ ★

Rick Baker genç, şık ve gergin. Birkaç aylık erkek arkadaşı ve belli ki spor salonu hayranı. Onu bir görüşme odasına yerleştirmişler, son yarım saattir orada bekliyor ve gömleğinden ter akıyor.

Cara ve Deakin onun karşısına oturur. Videoyu başlatıyorlar ve gönüllü bir röportaj için standart uyarıları yapıyorlar, bu noktada ağlayacakmış gibi görünüyor. Deakin yönetiyor. Zaman çok önemlidir ve Cara Noah'ın erkeklerin anında bağ kurduğu bir tarzı olduğunu bilmektedir. Kaybından duyduğu üzüntüyü dile getirerek nazikçe başlar. Erkek arkadaşı başını sallar, dudakları kenetlenmiştir.

"Marisa'yı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?" Noah soruyor.

"Dün. Öğle yemeği vakti. Bugün bir şeyler yapacağımıza karar vermiştik. Ann'le kız kıza bir gece geçirmek istedi." Cara, çocuğun takdire şayan bir şekilde kendini tutmaya çalışmasını izliyor; sonra yüzü buruşuyor ve ağlamaya başlıyor.

Deakin Cara'ya bakar ve kaşını biraz kaldırır. Cara bu ifadeyle Noah'ın ne demek istediğini anlıyor: Adam ya travma geçirmiş bir erkek arkadaş ya da öyle görünmek için elinden geleni yapıyor.

Deakin ona bir mendil uzatır. "Peki nereye gitmeyi planlıyorlardı?" diye soruyor.

Rick gözlerini siler. Burnunu yüksek sesle sümkürür. "Refleks. Her zamanki gibi. Kasabada seksenlerden kalma bir kulüp. Onlarla gitmeliydim. Değişiklik olsun diye eve taksiyle dönmeleri için ısrar etmeliydim."

Cara koltuğunda doğruluyor. "Normalde eve nasıl gelirlerdi?"

"Yürüyeceklerdi. Ama dün gece hava soğuktu, belki de ..." Sesi kesiliyor. Başını sallıyor. "Bazen otostop çekerlerdi. Her zaman biri onları alırdı. Bu konuda endişelendiğimi söylediğimde Marisa bana gülerdi - iki kişiler, bir şey olmaz derdi." Yukarı bakıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş. "Ama değillerdi, değil mi?"

Deakin öne eğilir, zavallı çocuğun gözlerinin içine bakar.

"Bilmemeliydin," diyor sessizce. "Peki dün gece ne yapıyordun?"

Rick akşamı boyunca onlarla konuşuyor. Odasında bir makale üzerinde çalışıyor.

Saat on bir gibi yattım.

"Seni gören oldu mu?" Noah soruyor. Görünüşe göre görmemiş.

★ ★ ★

Röportajı bitirirler. Rick ayrılır. Cara ve Noah, Rick çift kapıyı iterek açarken ve Ocak ayının keskin öğleden sonrasına adım atarken onu izlerler.

Cara Noah'a bakar. Derin düşüncelere dalmış, sonra elini saçlarında gezdiriyor.

"Bizim adamımız değil, değil mi?" diyor.

"Kısa boylu ama güçlü. Bunu kolayca yapabilirdi. Ama bir araba çaldı, şehirden bir saat uzağa gitti ve onları bu şekilde öldürdü? Gerekçesi ne olabilir?" Cara yüzünü buruşturuyor. "Örneklerini aldık, kim bilir adli tıp ne gösterecek. Ama hayır. O olduğunu sanmıyorum."

"Yani bunun rastgele olduğunu mu söylüyoruz?" Deakin sorar. Dönüp merdivenlerden yukarı, ofise doğru yürürler.

Cara onun sorusuna cevap vermiyor. Onun ne düşündüğünü biliyor. Cinayetlerin çoğu kurbanı yakın biri tarafından işlenir. Öfkeyle yapılan bir saldırı, açık nedenler. Bulması kolaydır. Böyle bir şey, aniden ortaya çıkar. Bu zor.

Olay odasının kapısını açıyorlar. Bunun için bir şey yok, ama iyi bir polis işi. CCTV. Adli tıp. Kapı kapı dolaşma. Sıkıcı şeyler. Bir şey ortaya çıkana kadar tanık ifadelerini takip etmek.

Duvardaki saate bakıyor: saat dört olmuş bile. Akşam yemeğinde evde olmayacağını biliyor.

Çünkü saatin altında o sabah olay yerinden çekilmiş yeni fotoğraflar var. Shenton belli ki bunları laboratuvarından almış ve dikkatini çekmek istiyorlar. Gözlerini ölü kadınlardan, bedensiz kafalardan ayırıp arabanın geri kalanına çevirir.

Kanlı arka koltuklar, kapılardaki el izleri, tavandaki lekeler. Kaşlarını çatıyor. Deakin onun ifadesini yakaladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sadece..." Bir parmağıyla olay yeri fotoğrafına dokunuyor. "Bu sahnedeki her şey çığınca bir saldırının çığlıkları. Bıçaklama. Kan. Yakından ve kişisel."

"Evet. Ve?"

"Ama konum - hiçbir yerin ortasında - ve kafalarının koparılması." Noah'a bakıyor. "Bu planlanmış gibi görünüyor. Aletlere, doğru türde bıçaklara ihtiyacı vardı. Peki neden başlarını kesmiş Deaks? Bunu normalde ne zaman görmeyi bekleriz?"

"Cesetten kolayca kurtulmak için mi?" "Doğru. Ama burada öyle bir şey yok."

"Belki de fikrini değiştirmiştir?" Yan yana durup tahtaya bakıyorlar. Duruşları birbirinin aynısı: kollar çapraz, kaşlar aynı.

"Tecavüz yanlış mı gitti?" Noah öneriyor. "Onu kızdıracak bir şey yaptılar, o da kontrolünü mü kaybetti?"

Cara, "O zaman çok kötü tırmandı," diye mırıldandı. "Bu aşırıya kaçmaktı."

Cara son düşüncesini eklemek istemiyor. Deakin onun aklından neler geçeceğini biliyor ama bunu yüksek sesle söylemek kaderi kışkırtmak gibi geliyor.

Eğer bu adam kontrolünü kaybettiye, diye düşünüyör acımasızca, bu sadece bir kez olmayacak. Bunu tekrar yapma ihtimali çok yüksek. Ve yakında.

BÖLÜM

6

JESS uyandığında oda daha karanlıktır. Kafası karışmış, ne kadar zaman geçtiğini anlamakta zorlanıyor.

Yanındaki sandalyeye bakar. Nav yığılmış, başı rahatsız edici bir açıda, koyu renk saçları yüzüne dökülmüş, derin bir uykuya dalmış. Belli ki uzağa gitmiş ve geri dönmüş: ayaklarının dibinde bir çanta var, paltosu sandalyenin üzerine örtülmüş.

Nav buradayken bile kendini hasta ve yalnız hissediyor. Patrick'i, dün gece nasıl tartıştıklarını düşünüyor. Bir iyi geceler öpücüğü bile almadan nasıl ayrıldıklarını.

Ağlamaya başlar, kocaman hıçkırıklarla. Tek istediği kocasını görmek, kızını kucağına almaktır. Alice babasını kaybetmiştir. Onun yanında olmalıydı. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu nasıl düşünebilirler?

Ama sonra perdenin dışından sesler duyar. Durur ve dinlemek için gerilir. Sessiz, acil sesler. Önemli bir şey.

"Duman alarmlarının pilinin olmaması kocasını öldürdüğü anlamına gelmez." Sesi tanır: yine erkek dedektif, huysuz ve sinirli.

"Hayır, ama parmak izleri parafinin bulunduğu sulama kabının üzerindeydi. Bu size ne anlatıyor?" Bu kez bir kadın, belli ki mutlu değil. "Ve bir kaydı var, dosyasını hiç okudunuz mu? Hayır, tabii ki okumadınız."

Jess'in aklı karıştı. Her nasılsa hâlâ yangının bir kaza olduğuna inanıyordu. Hatalı bir kablolama ya da hasarlı bir fiş kıvılcıma neden olmuştu.

Ama bu? Ve *biliyorlar*. İki yıl önce olanları. "Katılmıyorum."

"Griffin, tüm saygımla söylüyorum, umurumda değil. Polis için çalışmıyorsun. Bu senin davan değil. Burada bile olmamalısın." Jess başını kaldırdı ve perdedeki küçük bir aralıktan kadının yüzünü görebildi. Ağzı kısılmış, gözleri aşağıya dikilmiş. Sanki söylemekten kaçındığı yüzlerce şey varmış gibi görünüyor.

"Ona küpeyi sordun mu?" "Cidden, Griffin, senin bu teorin..." "Öyle mi?"

"Lanet olası küpenin diğer vakalarla hiçbir ilgisi yok. Bu ayrı bir soruşturma. *Benim* soruşturmam. Her şey birbiriyle bağlantılı değil." Bir duraklama. Bir nefes alış, sonra uzun bir iç çekiş. "Tamam. Doktor onu temize çıkarır çıkarmaz tutuklayacağız ve sorabiliriz."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Bana kalsa hemen şimdi. Ama kötü bir düşüş yaşadı ve bir hücrede yığılıp kalmasını istemiyorum." Adam bir şey söyleyecek oluyor ama kadın onun sözünü kesiyor. "Cidden, Griffin. Yeter artık. Şüphelimden uzak dur, seni uyarıyorum."

Jess kadın uzaklaşırken ayak seslerini dinler, sonra bir el perdeyi geri çekerken gözlerini hızla kapatır. Orada duran adamı hayal eder - görünüşe göre dedektif *olmayan*, onun tarafında gibi görünen adam - sonra perde yerine geçip ağır botları uzakta kaybolurken bir nefes sesi duyar.

Gözlerini tekrar açıyor ve arkalarında gözyaşlarının sızladığını hissediyor. Elini kaldırır, geçici olarak bandajı hisseder. Koluna takılan seruma bakar. Kocasını öldürdüğüne ve kızını öldürmeye çalıştığına inanan, onu tutuklamaya hazır bir dedektifle birlikte bir hastane yatağında sıkışıp kalmıştır. Görmesine izin verilmeyen, kollarına alıp teselli edemediği ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemediği bir kız. O nasıl bir anne?

Parmak izlerini açıklayabilir, muhtemelen sulama kabıdır, Daha önce bahçede yüzlerce kez kullanmıştı. Ama parafin? Bunu bilmiyor. Netflix'teki dizileri izlemişti; biliyordu ki

Polisin bir teorisi olduğunda, peşinden gideceği tek şey budur. Diğer olasılıklara karşı gözleri kördür.

Bu kadın gibi polislerle daha önce de karşılaşmıştı. Soğuk, duygusuz gözler, onu sadece ve sadece tek bir şey olarak görüyor ve fikirlerini asla değiştirmiyorlardı. Kollarının arkasından çekildiğini hatırlıyor. Bileklerindeki soğuk metali, yanağına değen keskin çakıl taşlarını. Tam bir çaresizlik hissini ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğinin kesin bilgisini hatırlıyor.

Ağız kuru ve bulanık hissediyor, bu yüzden uzanıp masanın üzerindeki su bardağından bir yudum alıyor. Su ılıktır.

Nav'a bakar. Nav bir tarafa yaslanmış, derin bir uykudadır. Jess ne yapması gerektiğini biliyor. Ve bunu şimdi yapmak zorunda.

Ayağı kalkıyor. Baş dönüyor ve biraz midesi bulanıyor, bu da yataktan kalkmasını zorlaştırıyor. Zor ama imkansız değil.

Kolundaki seruma bakıyor ve sargıyı çıkarıyor, ardından iğneyi yavaşça dışarı çekiyor. İğne yerinde kırmızı bir çiçek açıyor ve yanındaki kutudan bir mendil alıp sertçe bastırıyor.

İki ayağı da yerde, ayaklarını sürüyerek yürüyor. Yavaşça ayağı kalkar ve Nav'a bakar. Ama o kıpırdamamıştı. Etrafındaki soğuşu hissediyor. Üzerinde sırtı açık bir hastane önlüğünden başka bir şey yok.

Tişörtünü hiçbir yerde göremez ve bir sarsıntıyla dedektiflerin muhtemelen onu kanıt olarak aldıklarını fark eder. Yatağının yanındaki dolabı açar ve annesine sessizce teşekkür eder; birkaç temel tuvalet malzemesi ve bir yığın yepyeni kıyafet bırakılmıştır. İç çamaşırı, eşofman altı, bir kazak. Çorapları ve bir çift spor ayakkabısıyla birlikte onları giyer. Fırça ve elastik bir bağla saçlarını yüksek bir at kuyruğı haline getiriyor ve dağınık görüntüsüyle elinden gelenin en iyisini yapıyor. Yüzünü gülümsemeye zorluyor. Bu işe yarayacaktır. Yaramak zorunda.

Nav'ın yanına gider ve çantasını yavaşça ayaklarından çeker. Jess çantayı yatağın üzerine koyar ve içini karıştırır.

Parmakları soğuk metalle temas ediyor ve arabanın anahtarlarını çıkarıyor. Sonradan aklına gelmiş gibi cüzdanında ne kadar para varsa alıyor.

"Üzgünüm Nav," diye fısıldıyor.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor. Yaralandığında yapabileceği en kötü şeyin bir doktorun tavsiyesini görmezden gelmek olduğunu biliyor ama bu farklı. Bu acil bir durum.

Ama kızını terk etmek?

Titrek bacaklarıyla perdeyi kenara iter. Koğuş boş görünüyor, o da dışarı çıkıyor.

Yoğun bakım ünitesine giden tabelaları takip ediyor. O ilerledikçe kapılar otomatik olarak açılıyor. Geç bir saattir ve koridorlar ıssızdır; ilerleyişi engellenemez.

Ama sonra durur. Kapıda bir adam, tanıdık siyah üniformasıyla durmuş, elleri arkasında, nöbet tutarak beklemektedir. Bir doktor yanından geçip yoğun bakıma girerken gülümseyerek başını sallar ve Jess bu gece kızını görmesinin mümkün olmadığını bilir.

Köşeden geri döndü, ağır ağır nefes alıyordu, gözyaşlarının eşiğindeydi. Sadece Alice'i kontrol etmek, sıcak elini tutmak, onu öpmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istemişti. Ama annem ve babam orada, dedi kendi kendine. Geçmişte yüzlerce kez anne ve babasının doktorlara emir verdiğini, ne kadar sürerse sürsün sabırla başucunda oturduklarını hatırlıyor. Alice'i göremiyor olabilir ama onlar bir sonraki en iyi şey.

Dönüyor. Koğuşuna geri dönebilir. Polise güvenebilir, gerçeği bulacaklarına inanabilirdi. Ama bu düşüncüyü takip eden huzursuzluk onu çabucak aklından uzaklaştırır.

Tekrar yürümeye başlar. Koridorda sohbet eden iki hemşirenin yanından geçiyor ve onlara güvenle gülümsüyor. "Sigara," diye mırıldanıyor. Kaşlarını çatıyorlar ama soru sormadan gitmesine izin veriyorlar ve o rahat bir nefes alıyor.

Ana giriş için işaret arıyor. Her an birinin onu göreceğinden ve bu kez kelepçeli olarak koğuşuna geri götüreceğinden emin bir şekilde kalbi göğsünde güm güm atıyor. Ama belki de çok geç olmuştur ya da insanlar çok yorgun düşmüştür. Her iki durumda da kimse onu durdurmaz.

Önündeki ana girişin çift kapısını görüyor. Burada daha fazla insan var - Starbucks'ta kahve alan hemşireler, bilgisayarını kontrol eden sıkılmış resepsiyonist. Tek bir kişinin onu tanıması yeterliydi. Ve oyun biterdi.

"Hey." Yanında bir ses konuşuyor, bir el kolunu tutuyor. Dönüyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Bunu düşürmüşsün," diyor adam, beş poundluk bir banknot uzatarak.

Elleri titreyerek alıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor.

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Sadece sigara içmeye çıkıyorum." Gülümsüyor, yüzünde gergin bir ifade var.

"Bu havada mı?" diye soruyor. Kadın kapı aralığına bakar. Yağmur tabakalar halinde yağıyor, su birikintileri betonu taşıyor. Paltosu yok. Adam şüpheli görünüyor; ona sanki üçüncü kattaki koğuştan kaçmış bir akıl hastasıymış gibi bakıyor.

Tekrar gülümsüyor. "Uzun sürmez." Gülmeye zorluyor. "Metadonumu kestiler, bu yüzden izin verilen tek uyuşturucu nikotin."

Taktik işe yarar ve adam ondan uzaklaşır. "Peki, kendine iyi bak," der ve aceleyle uzaklaşır.

Yağmur beklediğinden de kötüdür. Saniyeler içinde sıırıslıkam oluyor, kıyafetleri vücuduna yapışıyor, yüzüne su damlıyor. Olabildiğince hızlı bir şekilde personel otoparkına doğru ilerliyor, donuyor, başı dönüyor, Nav'ın siyah Renault Clio'sunun yerini tahmin ediyor.

Çok katlı garajın en üst katındaki sıralarda yürüyor, arabanın anahtarındaki düğmeye tekrar tekrar basıyor. Rüzgâr sıırıslıkam kazağını kamçılıyor ve titremeye başlıyor. Ve sonra, sonunda, turuncu bir ışık parlıyor. Sessiz bir dua ediyor, Nav'a rutin bir adam olduğu için teşekkür ediyor ve arabaya doğru yöneliyor, kendini içeri atıyor, kapıyı rüzgara ve yağmura karşı kapatıyor.

Ama nereye?

Nav var. Onun evine gidebilir. O eve gelene kadar saklanabilir.

Ailesi de. Ama onlar hala hastanedeler. Alice ile birlikte.

Sarsılarak başka arkadaşı olmadığını fark eder. En azından gecenin köründe kapılarını çalıp "Hey? Şüpheli bir katili barındırmak ister misiniz?"

Ama gidebileceği tek bir yer olduğunu biliyor. Eve gitmek istiyor.

BÖLÜM

7

Ev zar zor ayakta duruyor. Mavi ve beyaz olay yeri bandı rüzgârda kurdeleler gibi dalgalanıyor.

Jess arabayı beyaz bir panelvanın arkasına park eder ve motoru kapatır. Açık pencereden dışarı bakar. Birkaç sokak öteden geçen arabaların sesini duyabiliyor ama onun dışında cadde sessiz. Saat 17:34.

Harabeye dönmüş evinin görüntüsü dehşet vericidir ama gözlerini kaçıramaz. Sol taraftaki çatı yok olmuş, ön yatak odasının olduğunu bildiği yere çökmüş, siyah ve griden oluşan kırık bir karmaşa. Patrick'in uyuduğu yere. İçinden bir hıçkırık koptu ve başını ellerinin arasına alırken titremeye başladı. Eğer tartışmamış olsalardı, Patrick onunla aynı yatakta uyuyor olacaktı. Hayatta olacaktı.

Yıllar önce Patrick'le tanışmak beklenmedik bir şeydi ve ona evlenme teklif ettiğinde Jess için daha da şaşırtıcı olmuştu. Kendini sevilmez biri olarak görüyordu. Çok dağınık, çok kırık döküktü. Patrick sıcak, komik, sevgi dolu ve onun sorunlarına karşı hoşgörülüydü. Sadece daha iyi hissetmesini istemişti. Normal olmasını.

Ama şimdi o gitti. Ve evi yıkıldı.

Jess arabanın kapısını açar ve dondurucu soğukta durur. Geriye bir şey kalmayacağını biliyor ama bir yanı da içeri girmek istiyor. Ön taraftaki pencerelerin çoğu kırılmış ve ön bahçede sallanan enkaz yığınları var, daha fazlası evin etrafına saçılmış, belli ki kundaklamayı araştıran insanlar tarafından oraya yerleştirilmiş. Büyük sarı ve beyaz bir

Ön kapıya yapıştırılmış, insanlara uzak durmalarını söyleyen bir etiket. "Aktif Suç Mahalli" yazıyor.

Bu kadar mı düştü? Patrick'le birlikte satın aldıkları ilk ev, yetmişli yılların korkunç dekor felaketi, sevgiyle yenilenerek evlerine dönüştürüldü. Yeni doğan kızlarını getirdikleri, gece boyunca ağladığı, ilk adımlarını attığı yer.

Jess görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını öfkeyle siler. Artık burada durmanın bir faydası yok. Tekrar arabaya binip uzaklaşmaya hazırlanırken, evinin hemen önünde başka bir arabanın durduğunu görür.

Eski tip gri bir Land Rover ve şoförü inip kapıya yaslanıyor. Bir sigara yakmak için eğildiğinde ani bir alev yüzünü titrek bir ışıltıya boğuyor. Jess koyu renk saçları ve kirli sakalları seçebiliyor. Bu hastanedeki adam: Griffin. Önce orada, şimdi de burada. Bu bir tesadüf değil, ona ne olduğuyla kesinlikle ilgileniyor. Ama neden?

Perdenin arkasında yaptığı konuşmayı hatırlıyor. Onun sorumlu olduğunu düşünmüyordu. Diğer dedektif onu tutuklamaya hazırken, onu bu kadar emin yapan şeyin ne olduğunu merak eder.

Sigarasını bitirir ve yola bırakır. Tekrar Land Rover'a biner ve Jess Nav'ın arabasının motorunu çalıştırır.

Eski kamyonun kükremesini duyar, sonra uzaklaşırken onu takip eder. Adam önce yerleşim yerlerinin olduğu sokaklardan yavaşça geçiyor, sonra sanki arkasında olduğunu fark etmiş gibi hızlanıyor.

Arabası Nav'ın boktan 1.2 Clio'sundan daha hızlı ama Nav buradaki sokakları iyi biliyor. Yirmi dakika kadar sağa sola hızlıca gidip geldikten sonra, adam bir sanayi sitesine giriyor ve kadın da onu takip ediyor. Onu bırakmak istemiyor. Aklının bir köşesi potansiyel tehlikeyi fark ediyor ama şu anda yapmayı düşünebildiği tek şey bu. Bu adam bir şeyler biliyor.

Arabası yavaşlar. Burada çok az sokak lambası vardır; binalar büyük ve korkutucudur. Land Rover büyük bir birimin arkasındaki bir ara sokağa girip durur ve kadın da onun arkasına yanaşır.

Arabanın kapısı açılır ve adam dışarı çıkar, ona bakar. Kalbi yerinden fırlayacak gibi olur ama adam yanından geçip gider ve Clio'nun arkasına büyük bir geri dönüşüm kutusu bırakır. Koltuğunda dönüyor, içine düştüğü durumun büyüklüğünü çılgınca fark ediyor. Kapana kısılmıştır. Araba, çöp kutusu ile adamın Land'i arasında sıkışıp kalmıştır.

Rover. Dışarı çıkıp koşmayı düşünüyor ama fazla uzağa gidemeyeceğini biliyor. Böyle hissetmiyor. Eli vites kolunun üzerinde geziniyor. Hızlıca geri gidebilir, bu küçük arabanın tüm gücünü çöp kutusuna aktarabilir ve umar ki hareket eder. En azından deneyebilirdi.

Ama bir şey onu durdurur. Kayıtsızca sürücü tarafındaki cama doğru yürür ve iki kez vurur. Clio'nun kapıları kilitlidir - içeri giremez - ve kadın bir saniye boyunca ona bakar, geniş gözleri onunkilerle buluşur.

Pencereyi indirmesi için eliyle işaret ediyor. O da bir parça aşağı bastırıyor.

"Hastanenin dışında ne halt ediyorsun?" diye homurdanıyor.

"Evimde ne halt ediyordun?" diye cevap veriyor, sesini hissettiğinden daha kendinden emin çıkmaya zorlayarak.

Tekrar yağmur yağmaya başlar. Büyük damlacıklar farların ışığında düşüyor, ön cama saçılıyor. Saçlarına yerleşirken gözlerini kısarak yukarı bakıyor. Ceketinin yakasını yukarı çekerek yolcu tarafına doğru işaret ediyor.

"Bırakın gireyim," diyor. Kadının isteksizliğini görür. "Tanrı aşkına, sana bir şey yapmayacağım - sadece kapıyı aç. Üşümeye başladım."

Jess derin bir nefes alır. Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyor ama kaybedecek neyi var ki? Kocasını ve evi gitmiştir. Polis neredeyse kesin olarak onu arıyor. Kızını görmesine izin verilmiyor. Riskli davranış açısından bu, uzun bir dizi boktan kararın bir sonraki halkasından başka bir şey değil.

Kilidi tıklatıyor ve adam yolcu tarafına doğru yürüyüp kapıyı açıyor. Arabaya biner. Islak köpek ve sigara dumanı kokuyor.

Başını sallıyor. "Seni bırakmış olamazlar." "Beni tutuklayacaklardı-"

"Yani polisten mi kaçıyorsun?" Alaycı bir tavırla homurdanıyor. "Mantıklı," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

"Onlara güvenmiyorum. Peki sen kimsin?" diye soruyor. "Polis olduğunu söyleme, çünkü olmadığını biliyorum."

"Ben bir dedektifim, sadece şu an için değil," diyor. Onun çenesinin sıkıldığını görür. Ona bir şey söyleyecek oluyor ama cebindeki telefon çalıyor ve sözünü kesiyor. Telefonu çıkarır ve cevap vermeden önce ona ters ters bakar.

Griffin homurdanarak ve tek heceli konuşuyor; Jess aramanın diğer tarafını duyamıyor.

"Orada olacağım," diyor sonunda, sonra ona dönüyor. "Beni takip etmeyi bırakmalısın."

"Bana olanlarla neden bu kadar ilgilendiğini söyle, ben de seni rahat bırakayım."

"Gitmem gerek."

"Öyleyse ben de seninle geliyorum," diye yanıtlıyor. Adam sessiz kalır, o da devam eder. "Kocamı öldürdüğümü düşünmeyen tek kişi senmişsin gibi görünüyor ve nedenini bilmek istiyorum."

Polis olmasına ya da polis olmasına rağmen, onda geçmişte karşılaştığı polislerden farklı bir şeyler olduğunu hisseder. Hastanedeyken onu dinlemiş, ona inanmış ve kadın dedektife karşı onu savunmuştu. Ve polis gibi görünmüyordu. Bu bir şekilde yardımcı oluyor.

Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkarır ve bir tane yakar. İzin istemez. Jess, Nav'ın arabası ve kokusu için endişelenir, sonra bunu önemsemez. Ne de olsa çok daha fazla şeye kızacaktır.

Griffin'in gözleri aşağı bakıyor, sigara içerken kaşları çatılıyor. Sonra nefesinin altından küfrediyor ve iç çekiyor. "Tamam. Ama bu arabayı terk etmen gerekiyor. Seni arıyor olacaklar ve ne kullandığını anlamaları uzun sürmeyecek." Onun tereddüt ettiğini fark eder. "Bak, bu benim teklifim, kabul et ya da etme. Sana bir şey yapacak olsaydım şimdiye kadar yapardım." Eliyle ara sokağı işaret ediyor. "Burada kamera yok ve kendini savunabilecek gibi de değilsin. Şu cüssene bir bak. Seni saniyeler içinde boğabilirdim."

Doğru söylüyor. Kocaman bir adam, etli elleri ve kaslı omuzları var. Hiç şansı yok. Adamın onu öldürme yöntemini çoktan bulmuş olmasından dolayı kendini güvende mi yoksa korkmuş mu hissetmesi gerektiğinden emin değildir ama motoru kapatır.

Dışarı çıkar, izmaritini betona atar ve arabasına doğru yürür. Kadın onu takip ediyor ve adam eğilip yolcu kapısını iterek açıyor.

"Atla."

İçeri tırmanıyor ve emniyet kemerini bağlıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Başını iki yana sallar. "Bu kadar çok soru sormayı bırak. Yakında anlayacaksın."

Land Rover canlanır ve adam ara sokaktan çıkar.

Kendi gözleriyle görmek istemişti; bir suç mahallinde bulunmanın yerini hiçbir şey tutamazdı. Griffin durmuş, yanmış yıkılmış eve, parçalanmış duvarlara, kırılmış camlara bakmış ve düşünmüştü: Burada mıydın?

Eğer yirmi dört saat önce orada olsaydı, onu görebilir miydi?

Artık biliyor muydu?

Ama yangın farklıdır. Kaşlarını çatmış, sigarasını izmaritine kadar içtikten sonra yere atmıştı. Bunca zaman sonra bile düşünceleri karmakarışık. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Günün her anında bunu düşünmeyi bırakmalıydı.

Ve şimdi o burada.

Her nasılsa hastaneden çıkmış. Başındaki yaraya ve olası bir beyin sarsıntısına rağmen, gece çökerken araba kullanıyor ve şu anda Land Rover'ın yolcu koltuğunda oturuyor. Taylor'ı aramalı. En azından onu hastaneye geri götürmeli. Ama lanet olsun, DS Taylor'a katlanamıyor, hiç katlanamadı. Soruşturmalara kokuşmuş bir kene gibi yapışıyor, bariz şüpheliden asla uzaklaşmıyor. Kutunun içinde o kadar uzakta ki, neredeyse altı ayak altında.

Peki ya bu kadın, Jessica Ambrose? Onun gözlerindeki bakışı tanıyor. Şaşkınlık, keder, korku ve inatçı bir kararlılık. Bunun nasıl bir his olduğunu ve başlangıçta sadece yanında kalacak birine ne kadar ihtiyaç duyduğunu hatırlıyor. Batmakta olan yalnızlığını giderecek sessiz bir varlığa.

Hâlâ hissettiği izolasyon.

Çok uzun zamandır tek başınaydı.

Ama onunla, biriyle, dinleyecek herhangi biriyle konuşmak için ne kadar çaresiz olsa da hiçbir şey söylemiyor. Sadece bir sigara daha yakar ve önündeki yola odaklanır.

Çocuk Hizmetleri Raporu-Ev Ziyareti

Çocuğun adı: Robert Daniel Keane (DOB 03/31/1986, yaş 9)

Kardeşleri: yok

Tarih: 25 Ocak 1996

Sevk Nedeni: Okula sürekli devamsızlık, çocuğun refahı ile ilgili endişeler, sınıf öğretmeni tarafından işaretlendi.

Millmoor Way'deki aile evine vardığımda Gary Keane (baba) ve Marcus Keane (amca, aileyle birlikte yaşıyor) ile tanıştım. Ev bakımsız ve kirli görünüyordu. Evin her yerinde alkol tüketimi (boş şişeler) ve şüpheli uyuşturucu kullanımı (marihuana kokusu) olduğuna dair kanıtlar vardı.

Robert'ın annesini sordum: babası Şubat 1990'da, Robert üç yaşındayken ayrıldığını söyledi; o zamandan beri ne Robert ne de Gary Keane onu görmemiş. Biz konuşurken Robert koridorda dışarıda kaldı. Ziyaretimin nedenini ve Robert'ın okula devam etmemesini konuştuk: baba Robert'ın diğer çocuklar tarafından zorbalığa uğradığını ve bunun sonucunda anksiyete yaşadığını belirtti. Evde eğitimden bahsetti, ancak bunu genişletemedi veya bu konuda herhangi bir kanıt sunamadı.

Babası Robert'ın genel olarak sağlıklı olduğunu, iyi uyuduğunu ve iyi beslendiğini, ancak okulda yapılan önceki sağlık kontrollerinin Robert'ın yaşına ve boyuna göre ikinci persentilde, düşük kilolu olduğunu doğruladığını belirtmiştir. Sol alnında, saç çizgisinde bir yara izi var. Babası Robert'ın tıbbi kayıtlarına erişim iznini reddetmiştir.

Robert'ın yatak odasını gezerken, yatağında çarşaf olmamasını sordum. Babam çarşafın altını ıslatma sorunu nedeniyle yıkamada olduğunu söyledi.

Robert'la yalnız kalmak istediğimi söyledim ve babası ilk başta tereddüt etse de bunu kabul etti. Robert'ın çok az oyuncağı var, cesaretlendirdikten sonra bana gösterdiği iki büyük, yıpranmış ciltli kitap dışında. Biri *James ve Dev Şeftali*, diğeri ise karmaşık bir tıp sözlüğü. Teyit edemesem de bunların kütüphane kitapları olduğuna inanıyorum. Sözlüğü anlayıp anlamadığını sordum, anlamadığını ama resimleri sevdiğini söyledi.

Okul, Robert'ın yaşının ötesinde bir okuma yaşına sahip zeki bir çocuk olduğunu belirtti. Sessiz ve utangaçtır, ancak sohbetimiz ilerledikçe açılmaya başladı. Hiç arkadaşı olup olmadığını sorduğumda cevap vermeyi reddetti ve hayatında başka bir yetişkin ya da kadın etkisi varmış gibi görünmüyor. Konuşmamız boyunca elinde elastik bir bantla bağlanmış bir defter tutuyordu. İçini görmeme izin vermedi ve ben zorladığımda "Hayır" diye bağırdı ve "O benim, benim eşyalarım bakmana izin yok" dedi.

Ziyaret için ayrılan saatin sonunda, baba konuşmamızı bölerek, "Şimdi gitmeniz gerekiyor. Dışarı çıkmak zorundayız."

Tavsiyeler: Ev ortamı açıkça temizlik ve hijyen standartlarının altındadır ve her iki bakıcı da sigara içmekte ve dillerinde düzenli olarak küfürler kullanmaktadır. Bu ve Robert'ın düşük vücut ağırlığı nedeniyle, Yerel Yönetim tarafından hizmet sağlanmadan makul bir sağlık standardına ulaşmasının olası olmadığına inanıyorum. Bu nedenle Robert'ın durumunu, Hampshire Polis Teşkilatı ve Erken Yardım ekibinden temsilcilerin daha fazla uzman değerlendirmesi potansiyeliyle birlikte kurumlar arası bir incelemeye sevk etmek istiyorum. Buna ek olarak, Robert'ın tıbbi kayıtlarına erişim için bir mahkeme emri başvurusu tavsiye edilir ve daha fazla ışık tutabilir. Bir eğitim psikoloğuna yönlendirme yapılacaktır. Zorbalık iddialarını araştırmak üzere okul müdürü ile görüşülmesi ve önceliğin Robert'ın mümkün olan en kısa sürede okula dönmesi olması.

Soruşturmalar devam ederken çocuk ailesiyle kalacak.

BÖLÜM

9

Paslı Land Rover'ın içinde sessizlik içinde yol alırlar. Jess arada bir Griffin'e bakıyor, konuşmasını istiyor ama ağzını açmaya cesaret edemiyor. Yaklaşık çeyrek saatlik bir sürüşten sonra, Griffin onunla göz göze gelir.

"Bana bakmayı kes," diye homurdanıyor.

"Bana neden inandığını söyle. Hastanedeki dedektif bir şeylerin bağlantılı olduğunu düşündüğünüzü söyledi."

Sertçe ona doğru bakıyor. "Bunu duydun mu?" "Söyle bana."

Griffin tereddüt eder, sonra yoldan sapar. Karanlık bir yola girer, arabayı durdurur ve motoru kapatır. Jess pencereden dışarı bakar ve sessizlikte aniden ne kadar yalnız olduğunu, ne kadar aptal olduğunu fark eder. Griffin ona doğru eğilir ve Jess kaçmak için elini kapı koluna atar ama Griffin ayak boşluğuna uzanır ve siyah bir sırt çantası çıkarır. Kadın ağır ağır nefes alıyor ve Griffin onun ne yapmak üzere olduğunu fark ediyor. Ona küçümseyici bir bakış atar.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor. Duraklıyor. "Miden mi bulanıyor?"

Jess çantaya bakar. İçinde ne olabilirdi? Ölü bir hayvan mı? Kesilmiş parmaklar mı? "Bilmiyorum," diyor endişeyle.

Bir an için ona kaşlarını çatıyor, sonra sırt çantasının üstünü açıyor. "Her şey yaklaşık iki yıl önce başladı," diyor. Çantadan derme çatma bir karton dosya çıkarıyor, kucağına koyup açıyor. Diğer eliyle tepedeki ışığı yakıyor.

"Boğulmuş ve tecavüze uğramış bir kadının suç mahalline çağrıldım, belli ki öldürülmeden önce bağlanmış ve işkence edilmiş." Jess'in olay yeri fotoğrafları olduğunu anladığı bir yığın fotoğrafı karıştırıyor ve bir tanesini ona uzatıyor. Nefes nefese kalır. Sert ışıktaki soluk teni, koyu morlukları görebiliyor. Gözleri kapalı bir yüz. "Yirmi bir yaşındaydı, yerel bir kafede garsonluk yapıyordu. Adı Lisa Kershaw."

Jess tekrar bakar. Ceset çıplaktır, boynunda, bileklerinde ve ayak bileklerinde bağ izleri açıktır.

"Demek dedektifsiniz?" diye soruyor.

"Öyleydim," diyor huysuzca. Hızla devam eder. "Sonra iki ceset daha bulundu." Fotoğrafları ona uzatıyor. İki kadın daha. Çıplak. Ölü. Jess resimlere bakıp ürperiyor. "Daria Capshaw ve Sarah Jackman. Boğuldular, işkence gördüler ve tecavüze uğradılar." İçini döken bir adam edasıyla konuşuyor: uzun zamandır söylenmemiş sözler bir telaşla serbest bırakılıyor. Dönüp ona bakıyor. "Yani üç oldu. Bir seri katilimiz var."

"Bunların hiçbirini haberlerde duymadım," diyor Jess şaşkınlıkla. "Nasıl olur?"

"Şefim kamuoyunun katili cesaretlendirmesinden endişe ediyordu. Bu yüzden sessiz kaldık. Ama sonra daha büyük suçlar geldi. İki tecavüz-ev istilas, uzun ve vahşi. İlk başta bir bağlantı olduğunu düşünmedik."

"Ve var mıydı?"

Griffin başını sallıyor. "Kurbanlar saldırılardan önce arazilerinde birinin olduğunu duymuşlar. Çiçek tarhlarında ayak izleri bulundu, yıldız şeklindeki izler Sarah Jackman'ın cesedinin yanında bulunan eski tip bir Adidas koşu ayakkabısına aitti. Ama bu garipti. Katiller genelde değişmez. Tecavüzle başlarlar, sonra kendilerine güvendidikçe cinayete geçerler. Geriye gitmezler. Bu yüzden fark etmediğimiz başka cinayetler olup olmadığını merak ettik."

Jess koltuğunda öne doğru oturuyor. Griffin'in ölüm ve şiddetle ilgili anlattıkları rüya gibi görünüyor. Ama bunlar onunla nasıl bağlantılı olabilir?

Bir sonraki fotoğrafa dönüyor ve Griffin işaret ediyor, yüzü asık. "İki tane daha, ilkiyle aynı şekilde tecavüz edilmiş ve boğulmuş." Grenli, karanlık fotoğraflar,

Cesetleri anlamak zor. "Birkaç yıl önce de olmuştu. Ama iki farklı ilçede, bu yüzden kimse noktaları birleştirmede. Çözülemedi."

"Sonra ne olacak?"

"Birbirimize bağlandık, bir görev gücü oluşturduk. Ama hiçbir şey bulamadık. Ve ortalık sessizleşti. Ta ki bu ikisine kadar."

Tekrar işaret ediyor. "Emily Johnson ve Isabelle Richards," diyor. "İkisi de seks işçisi. Patologun çekiç olduğunu düşündüğü bir aletle kafalarına vurulmuş, sonra da bıçaklanarak öldürülmüşler."

"Bu farklı," diyor.

"Evet, öyle. Ama bu İngiltere için çok fazla faili meçhul cinayet demek. Özellikle de cinayetlerin çoğunun kurbanın tanıdığı biri tarafından işlendiğini düşünürseniz." Düşünerek ona bakar. Kadın soğuk arabanın içinde titremeye başlamış ve kollarını kendine sarmış ama adam bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Sonra bir yıl önce başka bir haneye tecavüz olayı oldu," diye yavaşça devam ediyor. "Bir çift. Bir tabancayla tehdit ediliyorlar, yüzlerine el feneri tutuluyor. Ayrılmışlar, bağlanmışlar. Kadın defalarca tecavüze uğruyor. Saatlerce." Griffin'in sesi alçak; yavaş konuşuyor, kelimeleri ölçülü. "Koca feci şekilde dövülüyor ve odun yığınınından bir kütükle bayıltılıyor. Uyandığında karısı ölmüş. Aynı şekilde dövülerek öldürülmüş, elleri perdeden bir iple bağlanmış."

Griffin bir an için sessizleşir ve Jess onun çene kaslarının çalıştığını görebilir, belli ki kendini kontrol etmek için çok uğraşmaktadır. Bu faili meçhul cinayetlerin onu çok etkilediğini söyleyebilir. "Eğer adamı daha önce yakalamış olsaydık

..." Griffin yine durur ve Jess onun gözetiminde başka birinin daha öldüğünü bildiği için duyduğu suçluluk duygusunu ancak hayal edebilir.

Griffin derin bir nefes alır, sonra ona bakar. "Ama sonra izler kayboluyor."

"O zamandan beri bir şey olmadı mı?" Jess inanamayarak sorar. "Bir yıldır bir şey yok mu?"

Griffin başını sallar. "Dün gece bir telefon alana kadar hiçbir şey yoktu - bir ev yangınında bir ölü. Kundaklama şüphesi var. Cinayet şüphesi."

Midesinde bir düğüm oluşur. Bu onun evi. Kocası. Kendini hasta hissetmeye başlar. Jess yangını kendisinin başlatmadığını biliyordu ama bunun rastgele bir şey olduğunu düşünmüştü. Bir gencin yanlış giden bir cesareti. Bir intikam saldırısı.

bir yanlış kimlik vakası. Saldırının bu kadar yaygın bir şeyle bağlantılı olabileceğini düşünmüyordu.

"Bağlantılı olması mümkün değil," diye kekeliyor.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıyor, başparmağını kaydırıyor, sonra ona bir resim gösteriyor. Uzaklaşıyor, ama bu sefer zararsız - bir küpe, bir hilal, gümüşte yeşil ve mavi parıltılar.

"Bu senin mi?"

Başını sallıyor. "Emin misin?"

Jess tekrar bakar. "Evet." Duraksıyor. Sormaya cesaret edemiyor.

"Ön kapınızın hemen içinde bulundu." Jess ağzını açıp kapatır. Griffin ona bakar. "Son tecavüz kurbanına aitti. Oraya kasıtlı olarak yerleştirildiğine inanıyorum."

"Ama neden?"

"Bunu bilmiyorum."

Öne doğru uzanır ve motoru tekrar çalıştırır. Ve kadın telefon görüşmesinin ne hakkında olduğunu anlar.

"Başka bir tane daha mı oldu?" diye soruyor. "Cinayet mahalline mi gidiyoruz?"

"Ben, sen değil. Sen arabada kalıyorsun."

Anlaşmayı beklemeden motoru çalıştırır ve yola koyulurlar.

★ ★ ★

Yol bölünmüş bir otoyola dönüşür, sonra da bir kasabaya girer. Jess'in elinde hâlâ fotoğraflar vardır ve araba sürerlerken onları tekrar gözden geçirir. Sokak lambalarında titreyen görüntüler. Ölüm. Yıkım. Cinayet. Bunların onunla ne ilgisi olabilir?

Korku onu ele geçirir ve sessizce tekrar ağlamaya başlar. Ailesinin ölmesini kim istedi? Üçünde de onları hedef haline getirecek olağanüstü bir şey yoktur. Patrick'in işi sıkıcı ve masabaşına bağlıydı ve o da bir ev hanımından fazlası değildi.

Kafası karışmış hissediyor. Bu konuda sayamayacağı kadar çok kitap okumuş, televizyon izlemiştir: belgeseller, adli psikoloji

garip ve ürkütücü, ama şu anda yardımcı olmuyor. Griffin'den duyduğu her şey, gerçek suç hikayelerinden birinin sayfalarından koparılmış olabilir.

Başı da sorunlu; çok hızlı hareket ederse başı dönüyor. Orada yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu çok açık. Ama şu anda bunun için endişelenemez.

Yirmi dört saatten kısa bir süre önce kızı ve kocasıyla birlikte evdeydi. Şimdi ise kirli bir Land Rover'ın içinde, hakkında hiçbir şey bilmediği biriyle başka bir cinayete doğru soğuk ve ıslak bir şekilde yol almaktadır.

Daha önce hiç ceset görmemiş, gerçek hayatta bile. Ama sanki varoluşuna dönüşen cehennemin çözümünü elinde tutuyormuş gibi inatla bu adama tutunuyor.

Griffin bir banliyö sokağında durana kadar yaklaşık bir saat araba kullanırlar. Burası güzel bir bölge: kapıları olan büyük sahte art deco evler ve geniş araba yollarında Discoveries ve Evokes. Jess ona bakar: ön camdan gözlerini kısarak bakmaktadır, belli ki birini aramaktadır. Bir adam yolda onlara doğru yürürken arabasının kapısını açar. Daha yaşlı, kel kafalı, yuvarlak karınlı ve köpek gibi bir ifadesi var.

Griffin tekrar Jess'e bakar. "Sen burada kal." Jess'in cevap vermek üzere olduğunu görür. "Tartışma yok. Burada kal."

Arabadan iner ve Griffin'e ters ters bakan adamın yanında durur. Jess'in konuşmalarını duyabileceği kadar yakınlar.

"Buna bir son vermelisin," diyor adam. "Bir hatayı sonsuza kadar üzerimde tutamazsın."

"Bu iş bittiğinde, Alan, duracağım."

Adam Land Rover'ın ön camından Jess'e bakar. "Burada kalıyor," diye tekrarlar Griffin, Jess'in iyiliği için olduğu kadar Adamın.

Yolda hızla yürümeye başlarlar. Jess kısa bir süre onların gidişini izler, sonra kapıyı açar ve onları takip eder. Griffin'in canı cehenneme. Her şeyin gerçek olduğunu bilmesi için bunu görmesi gerekiyordu. Bu onun hayatı, onun kâbusu.

Griffin ve adam büyük beyaz bir minibüsün yanında dururken o da park etmiş bir arabanın arkasında duraklar. Uzakta, karanlıkta dalgalanan mavi ve beyaz bantları görebiliyor.

"Elimizde ne var?" diye sorduğunu duyuyor Griffin.

Alan minibüsün arkasına uzanır ve ona beyaz bir şey uzatır. Jess, Griffin'i olay yeri kıyafetini giyerken izler; sonra iki adam uzaklaşır. Onlar uzaklaşana kadar bekler, sonra kendisi de bir tane alır: kocaman, yumuşak ve plastiktir ve elinden gelenin en iyisini yapar, spor ayakkabılarının üzerine beyaz galoşları geçirir, ellerine mavi eldivenler geçirir.

"Bu bir katliam," dediğini duyuyor Alan arkalarından sürünerek yaklaşırken. "Her yerde kan var."

"O olduğunu mu düşünüyorsun?" Griffin sorar ve Alan başını sallar.

"Uzun zamandır böyle bir şey görmemiştim. Hâlâ patologu bekliyoruz ama bu kesinlikle bir cinayet. Büyük Suçlar geldi ve gitti. Pek bir şey söylemediler."

Jess önce yüz maskelerini, sonra da başlarına geçirdikleri kukuletaları takmalarını izliyor. O da aynısını yapıyor. Bu kıyafetle Jess birden kendini güvende hissediyor; yolda dolaşan diğer insanlardan ayırt edilemiyor.

Eve doğru ilerlerler ve polis kordonunda dururlar. Olay yeri görevlisi Alan'ın eğilip turkuaz bir kayıt defterine bir şeyler yazmasını izler, sonra da Griffin'e eliyle işaret eder.

İkisi de geçerken Jess, "Çoktan giriş yaptım," diye mırıldandığını duyar.

Jess bekler. Görevlinin kimlik kontrolü yapmayacağını umarak sahte bir isim denemeyi düşünürken, arkasından birbirinin aynısı beyaz takım elbiseleri içinde yüksek sesle konuşan kalabalık bir olay yeri inceleme ekibi gelir. Olay yeri görevlisiyle şakalaşan ve sırayla kitabı imzalayan homojen grubun ortasına kendini bırakıyor.

Sonra onları geçiriyor ve kız içeri giriyor.

Büyük bir girişe doğru uzanan uzun bir yolu olan bir malikane. Jess açık ön kapıdan gelen ışıltıyı ve olay yeri polislerinin bölgeye girip çıktığını görebiliyor. Yer küçük sarı üçgenlerle dolu; arada bir bir kameranın flaşını görüyor. Karanlık ürkütücüdür ve Jess sırtından aşağıya doğru bir ürperti hisseder. Sol taraflarında bir araba

Park etmiş, sürücü kapısı açık, insanlar içeriye eğilmiş. Alan arabayı işaret ettiği sırada Griffin'e hızla yetişir.

"İlki içeride. On sekiz yaşında bir çocuk. Vurulmuş. Yakın mesafeden birkaç kez vurulmuş. Ve bir bıçakla kesilmiş. Henüz ayrıntılardan emin değiliz."

Jess, içinde ne olabileceğini hayal ederek başka tarafa bakamaz. Ama sonra kolunda sıkı bir el hissediyor. Griffin'in öfkeli bakışlarına bakar.

"Ne oluyor lan? Sana arabada kalmanı söylemiştim." "Geliyorum. Ben de bunun bir parçasıyım."

"Ne var biliyor musun-"

"Biliyorum."

Ona bakar. Maskenin ardındaki meydan okuyan ifadesini alır. "İyi," diye tersliyor, Jess'e öyle olmadığı açık olsa da. Ama Jess onun olay çıkarmasını, ikisinin de orada olmaması gerektiği gerçeğine dikkat çekmesini göze alamayacağını biliyor.

Evin sağ tarafındaki büyük beyaz çadırın girişinde durdular. Alan onların konuşmalarını izliyordu ve şimdi ikisine de ters ters bakıyor.

"O anlaşmanın bir parçası değildi," diye tıslıyor Griffin'e.

"Anlaşma tam olarak söylediğim gibi." Griffin onun üzerinde duruyor, açıkça daha büyük ve daha güçlü bir adam. "Her şeyi berbat ettin ve eğer bu olmasaydı..." Başını sallar. "Sadece istediğimi yap ve bu iş bittiğinde beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Alan bir an Griffin'in bakışlarıyla karşılaşılıyor, sonra bakışlarını kaçırıp geri çekiliyor. Çadırın kapağını yorgun bir şekilde açık tutar ve Griffin içeri girer. Jess Alan'ın yanından geçerken, Griffin tekrar onun kolunu tutuyor.

"Bunu görmek istediğine emin misin?" Griffin sorar, o da başıyla onaylar. Ama hiçbir şey onu içindekine hazırlayamazdı.

Jess yerde bir cesedin -bir kadının- yattığını fark eder. Projektörler yerleştirilmiş ve kadının yüzünü buruşturarak aydınlatıyor. Jess'in baktığı her yerde kan vardır. Kadının beyaz geceliği yırtılmış ve kana bulanmış. Etraftaki çimenler kırmızıya boyanmıştır. Jess başının döndüğünü hissediyor ve nefes almadığını fark eder. Küçük yudumlarla hava almak için kendini zorlar.

"Cesede henüz dokunmadık," diye fısıldıyor Alan. "Ama ölüm nedeninin penetrasyon yaraları olduğunu tahmin ediyoruz, muhtemelen bir

bıçaklanmış. İlk bakışta en az otuz kez bıçaklandığını tahmin ediyorum."

Griffin, "Bu oldukça kaotik bir saldırı," diye mırıldanıyor ve Alan başını sallıyor. "Hepsi bu kadar da değil."

Arkada ikinci bir ceset var. Yüzü tanınmayacak şekilde parçalanmıştır ama saçından ve kıyafetlerinden Jess bunun bir erkek olduğunu varsayar.

"Kafada birden fazla künt cisim travması, artı daha fazla bıçak yarası olduğunu düşündüğümüz ama ateş edilmiş de olabilir - silah sesleri duyduk," diye mırıldandı. "Görünüşe göre kaçmaya çalışıyormuş. Zavallı adam."

Durmuyorlar.

Alan onları tekrar karanlığa götürür. Evi işaret ediyor.

Büyük taş basamakları çıkıp içeri girerler. Burası inanılmaz bir yerdir. Jess'in gözleri yavaşça aydınlığa alışıyor ve geniş merdivenleri, taş zemini, duvardaki gülümseyen çiftin fotoğraflarını inceliyor.

Onlar yürürken basamaklar mermer üzerinde kayıyor; zemin kan ve çamur lekeleri ve lekeleriyle kaplı. Alan onlar yürürken zemini işaret ediyor.

"İlk müdahale ekiplerinin pisliği," diye mırıldanıyor. "Bundan işe yarar bir ayakkabı izi elde edemeyeceğiz."

Koridor aralık bırakılmış çift ahşap kapıya açılıyor. Alan eldivenli parmağıyla kapıları iterek açar ve Jess olduğu yerde durur.

Oturma odası çift yükseklikte bir eklentidir, yağmur çatıdaki tavan pencerelerine vurmaya başlamıştır. Jess buranın zevkli, abartısız, bejler ve kremlerle minimal bir şekilde dekore edilmiş olabileceğini görebiliyor, ama şu anda oda tam bir kaos. Sehpa devrilmiş, kanepeler bir yana itilmiş, diğer tüm mobilyalar darmadağın.

Ve her yer kanla kaplı. Sıçramalar duvarlardan aşağı akıyor. Krem rengi sandalyeler lekeli ve çizgili. Odanın ortasında, cesetlerin yığıldığı yerde büyük bir havuz oluşmuş.

Koku yabancı ve rahatsız edici. Demir ve metal, Jess'in burnunun içine yapışıyor. Maskeyle bile neredeyse tadını alabiliyor ve elini ağzına götürerek öğürüyor.

İki ceset var. Odanın ortasında bir boşluk açılmış, ıslak ve kanlı bir şekilde birbirlerine yaslanmışlar. Jess beyaz bir ipin üstlerindeki tavan kirişlerinden birine asıldığını, sonra da boyunlarına dolandığını görebiliyor. Adamın elleri bağlı.

"Onlar... Onlar..." Jess ipi işaret ederek başlıyor ama Alan başını sallıyor.

"Onları bu şekilde bulduk. Boyunlarında, asılmış olmalarını bekleyeceğiniz belirgin bağlama izlerinden hiçbirisi yok."

Bir kadın ve bir erkeğe benziyor. Jess daha yakından bakmak için bir adım öne çıkar. Griffin onu durdurmak için kolunu uzatır.

"O..." diye başlıyor. Söylemek için kendini zor tutuyor.

Adam yavaşça başını sallıyor, gözleri kısılıyor.

Kadının elleri arkadan bağlanmış, vücudu kanla kaplanmıştı. Garip bir şekilde öne doğru yığılmıştı ama Jess karnının kıvrımlarını seçebiliyordu.

Hamileymiş.

Jess'in midesi bulanıyor. Sıcak nefesini olay yeri maskesinin içinde hissediyor. Kan, saldırının çılgın doğası bir yana, ama hamile bir kadını bağlayıp öldürmek? Bu barbarcaydı. Çılgıncaydı. Alice'e hamileyken neler hissettiğini hatırlıyor. Doğmamış çocuğunu korumak için her şeyi yapardı. Bu kadının aklından neler geçtiğini merak ediyor. Yalvarıp yalvarmadığını, bebeğinin hayatı için yalvarıp yalvarmadığını. Jess gözyaşlarını tutamaz ve cesetlerden uzaklaşmaya başlar.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyor Alan ve Jess hemen ona bakıyor. Nasıl? diye düşünüyor. Bu tam olarak nasıl daha kötü olabilirdi? Alan devam ediyor: "Dün akşam iki kişinin daha burada olması gerekiyordu ama son anda fikirlerini değiştirdiler. Bu öğleden sonra özür dilemek için geldiler ve cesetleri çimenlerin üzerinde buldular. On dokuz yaşlarında bir çocuk da arkadaki büyükannelerinin müstemilatında kalıyormuş."

"Bir tanık mı?" Griffin sorar ama Alan başını sallar.

"Uçurtma kadar yüksek. Uyuyakalmış. Hiçbir şey duymadığını söylüyor." "Bu bayrak da neyin nesi?"

Ölü kadının hemen arkasındaki kanepenin üzerine büyük bir Amerikan bayrağı örtülmüş. Parlak ve gösterişli. Jess'e kasıtlı olarak yerleştirilmiş gibi görünüyor.

Kenarları düz ve kesin. Odada kanla kaplı olmayan tek şey bu.

Alan ona bakar. "Kesin olarak bilmiyoruz. Birkaç teorimiz var."

Ama daha sormadan arkalarında bir kargaşa duyarlar. Başka bir figür odaya girerken insanlar kenara çekilir. Diğer herkesle aynı görünmektedir, ama belli ki olay yerinde otoritesi vardır. Griffin Jess'i geriye doğru çeker.

"Onlara dokunan oldu mu?" diye bağırır

adam. "Hiç kimse, hayır," diye yanıtlıyor

Alan.

Adam memnuniyetle başını sallıyor ve cesetlerin yanına çömeliyor. Kadını görünce omuzları çöktü. Jess onun bir dizi küfür mırıldandığını duyar.

Griffin onun omzuna dokunur ve uzaklaşmalarını işaret eder. Kadın onu evin içinde takip eder. Oturma odasının dışına çıktıklarında elinin çekildiğini hisseder ve Alan onu durdurur.

Evden çıkarken Griffin'i izler, sonra Jess'e döner.

"Dinle," diyor. "Kim olduğunu ya da burada ne aradığını bilmiyorum. Ama sana şimdiden söylüyorum, seni bu görevine sürüklemesine izin verme. Nate o kadar derinde ki artık yüzeyin nerede olduğunu bilmiyor. Ben de onunla birlikte batıyorum ve bu onun olduğu kadar benim de hatam ama sen bu işte yeni gibisin. Sahip olduğun her şeyi elinden almasına izin verme."

Jess kaşlarını çatar. "Çoktan bitmiş sayılır," diye yanıtlıyor ve uzaklaşıyor.

Evden çıkarken kandan başka bir şey görmez. El izleri. Lekeler ve lekeler. Bir fotoğrafçı ön kapının dışındaki duvarda kanıtları çekmektedir ve bu onun dikkatini çeker. Orada bir şey yazmaktadır. Sadece kan olduğunu tahmin edebileceği parlak kırmızı lekeler.

Jess durur ve kelimeye bakar.

PIG, diyor.

JESS, Griffin'e Land Rover'da yetişir. Öfkeyle olay yeri kıyafetlerini çıkarır, bu sırada onları yırtar ve bir top haline getirir. Onları arabanın arkasına atar, sonra da sürücü tarafına tırmanır. O da aynısını yapıyor ve onun yanına oturuyor, bir anlığına gözlerini kapatırken rahatlayarak iç çekiyor. Yine başının döndüğünü hissediyor. Ekstra egzersiz kafasına iyi gelmemiştir.

Griffin motoru çalıştırır ve sessizlik içinde sürerler. Ona doğru bakmaz. Ona karşı duyduğu hoşnutsuzluk açıktır.

Gördüğü her şey başını döndürüyor. Cinayetler çılgınca görünüyor; çok miktarda kan, bıçaklamalar, bayrak. Bunun kendisiyle, evini ateşe vermekle nasıl bağlantılı olabileceğini anlamıyor. Patrick'in cinayeti bugün gördüklerine hiç benzemiyor.

Düşünceler kafasında vızıldıyor. Kanı görüyor. Hamile kadını. Katillerin bir türü, tek bir öldürme şekli olduğunu sanıyordu. Neden biri bir gün bir evi ateşe verir, sonra da beş kişiyi evlerinde bıçakla, iple ve silahla öldürürdü?

Griffin motoru sertçe deviriyor, her viraja giriyor. Hız göstergesine bakıyor: saatte önce altmış, sonra yetmiş mil gösteriyor. Bir o yana bir bu yana savrulurken arabaya tutunuyor. Adam öfkesini yoldan çıkarıyor ve kadın onu suçlayamıyor.

İkinci el bir araba garajının önünde durana kadar nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktur. Dandik Ford Fiesta'lar ve on yıllık Vauxhall'larla dolu yerel bir yerdir. Griffin arabayı beklemez.

Adam arabadan inip garajın büyük yan kapısını açıyor ve dik metal merdivenlerden aşağıya, aşağıdaki daireye iniyor. Onun arkasından aceleyle koşar, ama daha kapıdan içeri girmeden gürültüyü duyar.

Fırlatılan bir şeyin gürültüsü, sonra da bir çarpışma. Geçici olarak kapıyı açar.

Burası büyük bir odadan ve soldaki kapının arkasında banyo olduğunu düşündüğü bir yerden ibaret. Çıplak tuğla duvarları ve ahşap zemini var ama kilim ve bir kanepe de var. Uzak duvardaki alanı basit bir mutfak kaplıyor ve sağında çift kişilik bir yatak var. Bir köşede büyük bir dambıl seti istiflenmiş.

Griffin sandalyelerden birini devirmiş; bir bira şişesi yanındaki duvara çarpmış, cam parçaları yere saçılmış, sıvı tuğlalardan aşağı akıyor. Kükrüyor ve yumruklarını duvara vuruyor, sonra birini tuğlaya çarpıyor. Bağırıyor ve kadın ona doğru koşuyor, tekrar yapmasını engellemek için koluna asılıyor.

Aniden dönüyor, yumruğunu kaldırmış, tam başının hizasında. Kaslarındaki gerginliği, kollarındaki gücü hissediyor. Tutunmaya çalışırken yere düşmemek için elinden geleni yapıyor. Adamın yüzü öfkeyle çarpılmış. Ona bakıyor. Gözlerinde hiçbir şey yok. Tanıma yok, insanlık yok. Sadece öfke. Hareket ediyor, onu duvara doğru zorluyor. Köşeye.

Diğer eliyle bileğini kavırıyor; parmaklarının etine battığını hissediyor ve kolunu bırakıyor. Vücudu adrenaline dolup taşıyor ama bu sefer korku değil. Başka bir şey. Bir enerji dalgası. Kızgın, tıpkı onun gibi. Adam onun diğer bileğini kapıyor ve kollarını başının iki yanında tutuyor. Kaba tuğlaları teninde hissediyor. Uzaklaşmak için onu olabildiğince sert itiyor, ama adam onu sabit tutuyor, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzakta.

Ağır nefes alıyor, kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyor. Adamın gözlerine bakıyor ama kafasının içinde görebildiği tek şey kan. Vücutlarındaki delikler, kırmızı sel. O doğmamış bebek, *doğmamış bebek*.

Ve sonra ağzı onunkine karşı sertleşiyor. Burada zarafet yok, sadece dişler çarpışıyor, adamın kirli sakalı kadının çenesine değiyor, kadının dili adamın ağzında. Adam öpücüğe karşılık veriyor, ellerini kadının kıyafetlerinin içine sokuyor. Ona karşı soğuklar

sıcak tenine dokunuyor ve aynısını ona da yapıyor, gömleğinin altına uzanıyor. Adamın vücudu katı ve sert ve kadın onu istiyor; bir şeyler hissetmesine yardım etmesini, herhangi bir şey, düşüncelerini kafasından atmasını.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor, adamın ellerinin pantolonunun içine girdiğini hissediyor. Dişleri dudağına çarpıyor ve bir an için kan tadı alıyor. Bu ona cesetleri hatırlatıyor... kırmızıyı... ama gözlerini sıkıca kapatıyor ve adamın ne yaptığına odaklanıyor. Bir eli pantolonunun arkasında, diğeri-

Hızlı bir nefes alır. Oh Tanrım. Kendini ona doğru itiyor ve adamın ağzını boynunda, köprücük kemiğinde hissedebiliyor. Gömleğini çıkarıyor, sonra kemeriyle ve kot pantolonuyla boğuşuyor, parmakları hâlâ içinde, oynuyor, dikkatini dağıtıyor.

Ama sonra aniden durur. Geri çekiliyor, gözleri onunkilerle buluşuyor.

Bir şeyler değişti. Başını sallıyor, hâlâ nefes nefese, geriye doğru bir adım atıyor.

"Hayır, hayır, bunu yapamayız," diye mırıldanıyor, neredeyse yere kapanarak. Arkasını dönüyor, kot pantolonunu yukarı çekiyor, sonra masadan gömleğini ve sigara paketini alıp daireden çıkıyor.

Kapının kapanışını izler. Orada, duvara yaslanmış, sersemlemiş bir halde duruyor. Hoşuna gitmişti, bunu istiyordu. Dipsiz kopuştan başka bir şey hissetmek.

Ama bir şey onu durdurdu. Yatağa yığılmadan önce pantolonunu tekrar yukarı çeker. Gözlerini tavana dikti. Patrick'in ölümünden hemen sonra yapmaya çalıştığı şey için kendini suçlu hissetmesi gerektiğini düşünüyor, ama onun reddinin acısı dışında hiçbir şey hissetmiyor. Ben o kadar boktan bir insanım, diye düşünüyor. Bu yüzden benimle yatmadı. Griffin gibi bir adam bile beni istemiyor.

Kapı açılır ve Griffin bir soğuk hava dalgasıyla odaya geri döner. Ona bakar.

"Jessica-" diye başlar ama Jessica sözünü keser.

"Jess. Ve bu konuda konuşmak istemiyorum," diyor ve adam başını sallıyor. "Bana uyar."

Yatakta ona katılır, gömleğini başının üzerinden çıkarır ve yüzünü ona dönerek ön tarafına uzanır. Yorganı kendi üzerine çekiyor. Bir parıltı

Işık sol eline yansır ve Jess ilk kez evlilik yüzüğünü fark eder. Onları bu yüzden mi durdurmuştu? Ama o zaman neden burada yaşıyor?

Şimdi bunu düşünemez. Yorgunluk ona vurur ve başını yastığa yaslar. Reddetmesine rağmen, onun yanındaki yatakta olmasına aldırıyor gibi görünüyor ve o da bundan memnun.

"Griffin?" diye soruyor ve Griffin homurdanıyor. "Senin adın ne?" Yüzünü ona dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?" "O adam sana Nate dedi."

Tekrar arkasını dönüyor. "Nate. Nathaniel Griffin," diyor, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmış. "Artık pek kimse bana böyle seslenmiyor. Griffin demeye devam et."

Jess onun nefes alışını dinliyor. Şimdi yavaşlamış, yumuşak bir giriş çıkışa dönüşmüştür. Gözlerini kapatıyor. Görüntüler zihninde yanıp sönüyor. Kan. Ölü hamile kadın. Yıkık evi.

Başka bir şey düşün, diyor kendi kendine, gözlerini sıkıca kapatarak. İyi bir şey.

Alice.

Kızından ayrı kalmanın acısı nefes almasını neredeyse zorlaştırıyor. Ama Alice yaşıyor. Güvende, diye düşünüyor Jess, annem, babam ve Nav ile birlikte.

Kafasında kızıyla ilgili düşüncelerle, yabancı bir dairede yabancı bir adamın yanında yatarken, yavaşça derin, rüyasız bir uykuya dalar.

BÖLÜM

11

Diyaframında yankılanacak kadar yüksek olan bas sesinin güm *güm sesini* SEVİYOR. Işıkların parıltısını, barda aceleyle içilen içkilerin yarattığı sisi. Dans ediyor, elleri başının üstünde, kendisinden ve kulüpteki diğer erkeklerden gelen ter kokusu. Bir an için gözlerini kapatıyor, vücutlarını kendi vücuduna karşı hissediyor. Pürüzsüz ten, sert kaslar.

Kolunda bir el hissediyor. Nazik, okşayıcı.

"Seni daha önce burada görmemiştim," diye bağılıyor adam müziğin içinden. Göz göze gelir; ilgisini görür.

"İlk seferim," diye yanıtlıyor.

"Gerçekten mi?" Adam imalı bir şekilde gülümsüyor. "Bu konuda bir şey yapmak ister misin?"

Ona bakıyor. Genç görünüyor, ergenlikten yeni çıkmış. Ama kendine güveni çekici; bu kulübün, dar beyaz tişörtü ve kışını saran kot pantolonuyla kendini evinde hissettiği bir yer olduğu açık.

Başını sallar ve adam gülümser, sonra elinden tutar ve onu dans pistinden tuvaletlere doğru çekmeye başlar. Adam geri çekilir ve adam dönüp merakla ona bakar.

"Burada olmaz," diye bağılıyor. "Bir taksi bulalım, evime geri dönelim."

Adam suratını asar gibi başını iki yana eğiyor. Sonra sırtıyor. "Bunu yapmama degecek bir şeyiniz olsa iyi olur."

"Rom ve kola hazırlayabileceğime eminim," diye yanıtlıyor küçük bir gülümsemeyle. "Adın ne senin?"

"Steve," diye cevaplıyor. "Seninki ne?"

Ama çoktan dönmüştü, adam itaatkâr bir şekilde peşinden geliyordu, isim kafasında sabitlenmişti.

Steven, diye düşünüyor.

Mükemmel. Mükemmel.

3. Gün

Çarşamba

Gün ışığı odaya girerken JESS uyanır. Birkaç dakika boyunca kafası karışır, ama sonra nerede olduğunu anlar ve ona doğru döner.

Griffin hâlâ yüzüstü yatıyor, yüzü ona dönük. Gecenin karanlığında yorganı üzerinden atmış, loş ışıkta ona bakıyor, omuzlarındaki kasları, sırtındaki çukurları inceliyor. Omurganın alt kısmında uzanan ve kot pantolonunun içinde kaybolan gümüşü pembemsi çizgileri görebiliyor. Yeni oluşmuş yara izleri gibi görünüyorlar ve onları nasıl aldığını merak ediyor.

Kendi kollarını ve bacaklarını düşünüyor. Derisini kesen beyaz buruşuk çizgileri. Bazıları birbirine paralel, bazıları eski, bazıları yeni. Karmakarışıklar. Griffin'in şimdiye kadar onları görmüş olması gerektiğini biliyor, ama yorum yapmadı.

Burası da neresi böyle? Kaşlarını çatıyor ve yataktan kalkıyor. Bu sabah hava daha soğuktur ve ona yakın olan ilk şeyi kapar ve Griffin'in kazağını giyer. Sigara ve onun teni kokuyor. Dün geceye dair bir anıyı çağrıştırır ve içinde bir şeyler kıpırdanır. Ama olanın -daha doğrusu olmayanın- romantik bir hareket olmadığını biliyor. Sadece bir stres ve öfke boşalmasıydı, o kadar. Bunu aklından çıkarır.

Odanın ortasında uzun ahşap bir masa var ve kollarını kendi etrafında sararak masaya doğru yürüyor. Masanın üzerinde kâğıtlar vardır ve kadın birkaç gazete makalesini okur. Hepsinde cinayet haberleri var. Bazılarının satırlarının altı çizilmiş, bazılarının kenarlarına yorumlar karalanmış. Belgelerin bazıları bir bilgisayar sisteminden ya da bir tür veri tabanından alınmış çıktılar gibi görünüyor. Tarihler, isimler, açıklamalar.

Ama en çok dikkatini çeken kapının solundaki duvar. Çok büyük, her santimetrekaresi fotoğraf ve makalelerle kaplı, görünüşe göre rastgele iliştirilmiş. Ortada, neredeyse okunaksız siyah keçeli kalemle karalanmış bir beyaz tahta var. Onun önünde duruyor.

Jess fotoğraflara daha yakından bakar. Bazıları yerlere ve insanlara ait, gülümseyen yüzler; ama diğerleri ölümlerin fotoğrafları. Bazılarını dün gece görmüş, bazılarını yeni. Parçalanmış bedenler, çarpık ve gri. Parçaları eksik, gözleri açık, boşluğa bakıyorlar. Kan, parçalanmış et, yırtılmış deri. Jess'in midesi bulanıyor ama sergilenen dehşet karşısında gözlerini kaçırıyor.

Sonra hatırlar. Cesetleri. Hamile karnı. İçinde hareketsiz duran çocuk. Kanı.

Kendini durduramadan, görüntüler zihninde titreşmeye başlar. Çok fazla kan. Her yere, yerlere, duvarlara sıçramıştı. Ön kapının yanındaki yazıyı hatırlar, kabaca kırmızıya boyanmıştı: *DOMUZ*. Durdu. Garip bir şekilde belirli. Polise bir mesaj mıydı yoksa başka birine bir not mu? Belki de ayrıldığı sevgilisine?

Kaşlarını çatıyor ve beyaz tahtaya bakıyor. Son cinayetlerin doğasıyla ilgili bir şey beynini kurcalıyor. Daha önce gördüğü bir şey. Beş kişi ölmüş, biri ağır hamile. Ve duvarın yanına kanla *PIG yazılmıştı*.

Hızlı bir nefes alıyor.

"Griffin," diye bağıyor gözlerini tahtadan ayırmadan. Griffin yatakta kıpırdanıyor, kısıp gözlerle ona bakıyor.

Duvardaki fotoğrafları hareket ettirmeye başlar, bazılarını çekip çıkarır ve yere bırakır. Kadının yıkımı onu yataktan kaldırıyor ve adam ayağa kalkıp üzerine bir tişört giyerek ona katılıyor.

Adam, kadının hızlı hareketlerle devam etmesini izliyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Masanın üzerindeki bir fotoğrafı işaret ediyor. "Şunu ve şuradaki ikisini bana uzat."

Yapar ve kadın onları tekrar duvara yapıştırır, birlikte.

Bir süre sonra durdu ve geriye doğru bir adım atarak uzakta.

Duvarı işaret ediyor, sonra Griffin'e dönüyor. Yüzü uykudan hâlâ buruşuktur ve her hareket ettiğinde yüzünün buruştuğunu fark eder.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor.

En üstteki, isimleri siyah kalemle karalanmış grubu işaret ediyor. "Lisa Kershaw, Daria Capshaw ve Sarah Jackman. Hepsi boğuldu, işkence gördü ve tecavüze uğradı."

Griffin başını sallar. Çantasından bir paket kapsül çıkarır ve bir tanesini folyodan dışarı iter, sonra durur ve bir ikincisini çıkarır. Griffin'in hapları ağzına atıp kuru kuru yutmasını izler, sonra da bir sonraki fotoğraf grubunu işaret eder.

"Kafasına çekiçle vurulmuş, sonra da bıçaklanmış."

"Ne demek istiyorsun?" Griffin yavaşça sorar.

"Öldürmenin çok özel iki yolu var," diyor Jess. "Bana telefonunu ver."

Griffin kilidi açar ve verir. Arama motoruna kelimeleri girerken Jess'in omzunun üzerinden bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve tahtadan Jess'in elindeki telefona bakıyor.

Jess gruplardan birini işaret ediyor. "Bu cinayetler nerede işlendi?" diye soruyor.

"İkisi de Leeds," diye başlıyor Griffin. "Isabelle Richards Roundhay Park'taydı." "Yorkshire," diyor Jess. Griffin'e bakıyor. "İkisi de fahişe." Griffin'in ağzı açık kalır. "Sutcliffe," der yavaşça. "Yani bu grup ..." diye başlar ve ilk cinayetleri işaret eder.

"Hillside Strangler," diye yanıtıyor Jess.

Griffin başını sallar. "Tasadüf olmalı," diyor neredeyse kendi kendine. "Peki ya dün?" diye sorar. "O yine tamamen farklıydı."

Jess'in yüzü asık. "Hamile bir kadın mı? Bir evde beş vahşi cinayet mi?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor Griffin.

"Manson," diye bitiriyor Jess onun yerine.

Bu açıklama Griffin'in bir adım geri atmasına neden olur. Yüzü gri. Şaşkın görünüyor, neredeyse şokta.

Griffin, Jess'in düşündüklerini yüksek sesle ifade ederek, "Hepsi farklı seri katillerin yöntemleri," diyor.

Yavaşça başını sallıyor. "Hasta herif seri katilleri taklit ediyor," diye fısıldıyor.

08/23/90 1330 saat A&E SpR (Dr. Evans)

Travma Çağrısı: 4 yaşında erkek (Robert Daniel Keane, DOB 3/31/86)

HPC: Babası bugün erken saatlerde merdivenlerden düştüğünü, yaklaşık 14 basamaktan fayans zemine düştüğünü bildirdi.

Önceden semptom yok, kısa süreli bilinç kaybı, kusma x2, subjektif konfüzyon bildirilmiştir.

Nöbetleri reddediyor, post-iktal durum yok.

Sonradan sağ el bileğinde deformite, sağ alt ekstremitede devam eden ağrı. PMHx: 36'ncı ayda araba kazası geçirmiş, daha önce hastaneye gitmemiş.

DKx: Kayda değer bir şey yok, baba aşıllardan emin değil, NKDA.

Imp:

- (i) Merdivenlerden düşmek
- (ii) Travmatik Beyin Hasarı
- (iii) Sağ distal radius kırığı 2°'den FOOSH'a
- (iv) Sağ alt ekstremitede yumuşak doku yaralanması
- (v) ?? Kaza Dışı Yaralanma

Plan:

1. TBI açısından kafa tomografisi
2. BT raporlanana kadar Pediatrik Yoğun Bakım Ünitesinde gözlem
3. Düz röntgen sağ üst ekstremit ve sağ alt ekstremit
4. D/w Trust Çocuk Koruma lideri NAI'ye verildi
5. Pediatriye Yönlendirin

Saat 15:00 A&E SpR (Dr. Evans)

Görüntüleme Güncellemesi

BT Raporu: Frontal ekstrasdural hematoma ve üzerinde lineer kafatası kırığı

Sağ Kol Radyografisi: Yer değıştirmemiş distal radius kırığı

Sağ Alt Ekstremitte Radyografisi: Akut kemik yaralanması yok, önceki tibial orta shaft kırığına dair kanıt

N ö b e t ç i D/w Pediatrik Konsültasyon: Baba eski kırığı küçükken geçirdiğı araba kazasına bağıyor.

Plan:

1. Pediatri altında kabul edin
2. Devam eden gözlem, inceleme için yele
3. Pediatri Çocuk Koruma proforma formunu dolduracak

BUGÜN suç mahalli daha sessiz. Yalnız bir polis memuru ormanı koruyor; sadece beyazlar içinde birkaç figür kaldı. Bu kez Cara yalnız, Deakin ona katılmayı reddediyor. İtiraz etmedi, nedenini biliyordu.

Cara arabayı sürerken Libby'nin beklediğini görür. Beyaz suç mahalli tulumu giymiş olan Libby Roberts arabadan inerken Cara'ya genişçe gülümser. Kapüşonu aşağıdadır ve uzun, parlak pembe saçları ağaçların arasında uyumsuz bir şekilde parlamaktadır.

Kan izi analizinde alanının en iyilerinden biri olarak bilinen Cara, Libby'nin olay yerini değerlendireceğini duyduğuna memnun olmuştu. Onun ilk elden görüşünü almak çok değerliydi. Cara onun kaosu anlamlandıracağını biliyordu.

"Kahve?" diye sorar ve Cara ona küçük bir kâğıt espresso fincanı uzatarak diğer elindeki beyaz kıyafetle değiştirir. Cara kıyafeti giyerken Libby içiyor ve boş fincanı Cara'nın arabasına geri atıyor.

Cara bu giysilerden nefret ediyor. Hiçbir zaman tam olarak oturmuyorlar; eldivenler bu soğukta bile her zaman terletiyor ve maske daraltıcı, nefessiz ve boğulmuş hissetmesine neden oluyor. Ama aynı zamanda onları ilişkilendirmeye başladığı şey yüzünden: ölüm, kan, gelecek olanın dehşeti.

Eldivenlerini, galoşlarını ve maskelerini takıp kapüşonlarını yukarı çekiyorlar.

Cara onu kordonun altından takip eder.

"Zavallı kızlar," diye mırıldanıyor Libby. Arabanın yanında duruyorlar ve Libby çimlerin üzerindeki koyu kahverengi lekeleri işaret ediyor. "Kan ve belirgin sürüklenme

İzler. Bir cesedi arka koltuktan bagaja taşıırken görmeyi beklediğim izler."

"Vücut mu?" Cara soruyor. "Sadece bir tane mi?"

Libby onu arka tarafa götürür. "Kesin bir şey söylemek imkânsız ama her yerden örnek aldık, böylece kimin kanının kime ait olduğunu teyit edebileceğiz. Ancak, beni zorluyorsanız," der ve Cara başını sallar, "izlere bakarak, bir numaralı kurbanın arka koltukta öldürüldüğünü, sonra da sürüklendiğini söyleyebilirim; iki numaralı kurban ise bagajda. Şuradaki birikintiyi ve şu boşluğu görüyor musun?" Koyu kırmızı lekedeki bir boşluğu işaret ediyor. "Burası cesedin yattığı yer. Düzgün, kenarları bozulmamış, bu yüzden kafası çıkarıldıktan sonra yeniden yerleştirilmediğini varsayıyorum. Kafa kesmelerden bahsetmişken ..."

Libby tampondaki iki derin çıkıntıyı ve yerdeki kan gölünü işaret ediyor. "Tahminimce burada işlerini bitirmişler." Koluyla bir kesme hareketi taklit ediyor. "Her birine son bir güçlü darbe, omurganın omurgasından geçip arabaya giriyor."

"Neyle ilgili bir fikrin var mı?" Cara sorar ve Libby kaşlarını çatar.

"Et satırı gibi bir şey mi? Bize bir silah bulun da karşılaştıralım. Devam edersek," diye devam ediyor Libby, "gövdenin üst kısmında en az bir kez ıslak kana temas ettiğini gösteren bazı darbe sıçramaları var. Gördünüz mü?" Cara yüzünü buruşturuyor. "Bu, zaten yaralı olan bir bölgeye tekrar tekrar saplanmasından kaynaklanmış olabilir."

Arka koltuğa geçerler, Cara yorum yapmadan Libby'yi takip eder. Çok şey var, neredeyse kaldıramayacağı kadar çok.

"Aynı havuzlanma, aynı sıçrama, ama kurban kaçmaya çalışırken daha fazla dağınıklık." Arabanın camındaki lekeleri, kalın kırmızı çizgileri, kapı kolunun etrafındaki lekeleri işaret ediyor. Cara çaresizce kaçmaya çalışan kızın son anlarını hayal etmekten kendini alamıyor. Ve bagajdaki kız, arkadaşının öldürülüşünü dinliyor, başına gelecekleri biliyor.

Libby başka bir koyu kırmızı yayı işaret ediyor. "Ve buradaki de," diyor, "atardamar kanına işaret ediyor, sanırım bu da kurbanın boynunda ya da benzeri bir yerde ölüm öncesi bir yara ile bağlantılı olabilir. Otopsi raporu geldi mi?"

Cara başını sallar. "Bugün, umarım."

Libby diğer arka kapıya doğru yürür ve kapıyı açar. Cara'nın dikkatini sürücü koltuğunun arkasındaki benekli kan izine çeker; bazı damlalar aşağıya doğru akarken bazıları çukur ve yuvarlaktır. "Bu son kullanma tarihi geçmiş kana benziyor. Beneklerin içindeki hava kabarcıklarını görüyor musun? Ve tükürükle karıştığı yerdeki ipleri? Sanırım kurban göğsünden bıçaklandıktan sonra öksürüyor."

Libby'nin gözleri kısıldı.

"Zavallı kızlar," diye tekrarlıyor. Derin bir nefes alır. "Arabanın her yerinde kan içinde parmak izleri var, bazı lekeler, malzemedен bazı desenler."

"Eldivenlerden mi?"

"Olabilir. Umalım ki bir noktada bıçağı kendine batırmış olsun ve biz de ondan bir şeyler alalım."

Cara sürücü koltuğunun konumuna bakar. Büyük bir araba ama arkasında çok az bacak alanı var: tam arkaya itilmiş, dikiz aynası yüksek bir açıyla eğilmiş.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Cara, Libby'yi göstererek sorar.

"Onu fark ettik. Kesinlikle ölümden sonra taşınmamış. Damlaların çizgisel desenini görüyor musun?" Cara'nın görebilmesi için yoldan çekiliyor. "Kurbanın kanının koltuğun arkasından yere aktığı yer mi?"

Cara başını sallar. "Adamımızın doğal sürüş pozisyonu bu olabilir mi?"

"Olabilir. Birkaç ölçüm yaptık. Boyunun 5-10 ile 6-4 arasında olduğunu tahmin ediyoruz."

Arabadan uzaklaşırlar. Kordonun dışında takım elbiselerini çıkarıp top haline getiriyorlar.

Her zamanki olay yeri kıyafetinin dışında, Libby dar siyah kot pantolonu ve siyah kazağıyla etkileyici bir figür çiziyor, kalın göz kalemi ve uzun kirpikleri açık mavi gözlerini vurguluyor. Beyaz eldivenlerini çıkarıyor ve parlak, gümüş boyalı tırnaklarını ortaya çıkarıyor.

"Kırk sekiz saat içinde resmi raporumu alacaksınız," diye bitiriyor. Sonra Cara'ya dikkatle bakıyor. "Nasılsın?" "İyiyim."

"İyi misin? Bir süredir gördüğüm en kötü cinayetlerden biri olan şiddetli bir çifte cinayetin kıdemli soruşturma memurusun ve iyi misin?"

Cara omuz silkiyor. "Bilirsin işte. Bu gece bir şeyler içmeye var mısın?" "Elbette. Ya Deaks? O da geliyor mu?"

"Hayır, o meşgul." Cara sırtıyor. "Tekrar bir performans mı bekliyorsun?"

"Asla zarar vermez." Libby cevap olarak gülümsüyor. "O zaman kimseyle görüşmüyor?"

"Ücretsiz ve kolay."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diyor Libby, uzanıp Cara'ya sarılarak vedalaşırken. "Noah ile ilgili hiçbir şey kolay değil."

* * *

Cara dönüş yolundaki sessizlikten memnundur, ancak binaya adımını atar atmaz korumayı başardığı tüm akıl sağlığı bozulmuştur. DS Taylor onu kapıda beklemektedir. Cara gülümsemeye zorlar.

"Griffin yine buralarda takılıyor," diyor Taylor, her türlü dostça selamlaşmadan kaçınarak. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

Cara onu koridorun kenarına, diğer polislerin duyamayacağı bir yere çağırır.

"Ne demek 'takılmak'?"

"Başlangıç olarak kundaklama şüphelimi sorguluyorum," diye tersledi Taylor. "Her nasılsa oraya ilk giren ben oldum, beni tam bir aptal gibi gösterdi."

Ama sen bunu çok kolaylaştırıyorsun, diye düşünüyor Cara ama yüksek sesle söylemiyor.

Daha önce DS Taylor ile çalışmış. Cara'ya göre çok çabuk yargılıyor ve ikisi arasında bu yönde birden fazla söz alışverişi oldu. Ama şu an düşman edinmenin zamanı değil.

Bunun yerine "Soruşturmanıza herhangi bir zarar verdi mi?" diye soruyor.

"Hayır, ama..." Taylor kaşlarını çatıyor. Cara, Taylor'ın ona söylemediği bir şey olduğunu hissediyor. "Bu benim davam ve kimin yaptığını biliyoruz. Karısını cinayet silahıyla ilişkilendiren adli tıp bulgularımız var, ayrıca daha önce şiddet geçmişi de var. Griffin'i benden uzak tutun."

"Haber verdiğin için teŖekkr ederim," diyor Cara tatlı bir sesle. "Eğer buraya bırakabilirsiniz-"

Taylor, "DCS ile zaten konuştum," diye araya giriyor ve sonra dönüp koridorda yürümeye başlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Cara nefesinin altında. Griffin'in işleri karmaşıktırmasına gerek yoktu. Sonra aklına bir fikir gelir.

Ofisine gider ve sisteme tıklar. Elbette, son giriş yaptığı zaman damgasında dün gece saat on bir kırk beş yazıyordu. Bir tırnağını çiğneyerek ona bakıyor. Şifresini değiştirmesi gerektiğini biliyor, ama en azından bu şekilde onun ne yaptığını takip edebilir.

Dedektiflerin harıl harıl çalıştığı olay odasına bakıyor. Son yirmi dört saati, altın fırsat saatinin yaklaşmakta olduğunu bilerek, durmaksızın çalışarak geçirmişlerdir.

Deakin kafasını kapıdan uzatıyor.

"Libby ile nasıl gitti?" diye sorar. Libby'nin analizini anlatırken kapının eşiğinde durup çerçeveye yaslanıyor.

"Yani Rick Baker değil. Beş sekiz yaşından fazla olamaz," diyor Cara ona Ford Galaxy'nin sürücü koltuğunun konumunu anlatırken.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Libby de seni sordu," diye bitiriyor Cara. "Bu gece gelmek istemediğine emin misin?"

Ona alaycı bir bakış atar. "O iş bitti. Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Umut içinde yaşıyorum."

"PM raporu geri geldi," diyerek konuyu değiştiriyor. İçeri girip masasında onun yanına oturuyor, öne doğru eğilip Kayıt Yönetim Sistemi'nden raporu çıkarıyor. Sessizce okudular, karmaşık tıbbi jargonu anladılar, bu kızların son anları için tam olarak ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Dr. Ross boyundaki kesilerden bahsediyor. Trapezius kasını ve Cara'nın telaffuz etmeye bile başlayamayacağı sayıda sinir ve damarı bölen enine bir kesi. Omurganın C3 ve C4 omurları arasından kesilmesi.

Muayenede gözlerde ve yüzde peteşiyal kanamaların pozitif belirtisinden, gırtlakta, tiroid kıkırdağının üst boynuzlarında hasardan bahseder. Boynun ön ve yan taraflarında morarma. Ellerin bağlı olmasıyla uyumlu olarak tırnaklarda çizgisel sıyrıklar yok.

Cara, onun boğulan parmakları ayırmaya çalışan kurbanların neden olduğu yaygın çiziklerden bahsettiğini biliyor. Noah'a bakar.

"Ne diyor? Onlar da mı boğulmuş?" "Öyle görünüyor," diye mırıldandı.

Geri dönüyor. Fotoğraflar var: bileğinde koyu morluklar, kırık tırnaklar. Cara zavallı kızın derisini ovuşturduğunu, bagajın içini tırmaladığını, arkadaşının arkada öldürülüşünü dinlerken kurtulmaya çalıştığını hayal eder.

Okumaya devam etmek için kendini zorluyor.

Antemortem bıçak yaraları. Toplamda dört tane, aynı silahtan. Küçük bir mutfak bıçağı büyüklüğünde tek taraflı bir bıçak olduğu tahmin ediliyor.

Ölüm nedeni: Muhtemelen bıçak yaralarından kaynaklanan çoklu delici yaralanmalardan kaynaklanan kan kaybıyla birleşen boğulma. Kafası otopsi sonrası çıkarıldı.

Cara derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor.

"Laboratuvardan henüz bir şey gelmedi mi?" diyor sonunda.

Noah başını sallar. "Kan örnekleri alındı," diyor okumaya devam ederek. "Tırnak kazıntıları ve EEK ile birlikte."

Erken kanıt kiti. Tecavüz için standart örnekler.

"Ama Ross herhangi bir cinsel saldırı belirtisi görmedi?" "İki kurbanda da yok, hayır."

Cara sandalyesinde arkasına yaslanır. Her soruşturmada, ekibin odak noktasını belirleme sorumluluğu ona aittir: ne buldular, bu ne anlama geliyor ve bundan sonra ne yapacaklar? Buna alışkındır ama bu iki kız söz konusu olduğunda, bu düzeyde bir şiddet söz konusu olduğunda, sorumluluğun omuzlarında ağırlaştığını hissederek.

Telefon çalıyor. Cara açıyor, sonra hoparlöre veriyor.

Dr. Ross'un sesi ahizeden yükselirken, "DS Deakin de burada," diyor.

"Okudun mu?" diye soruyor.

"Evet," diye cevaplıyor Cara. "Boğulmuş ve bıçaklanmış." Adamın telefon etmesine şaşırır. Patologlar, özellikle de Ross, normalde dedektifler tarafından daha fazla sorgulanmaktan hoşlanmazlar.

"O değil," diyor sertçe. "Kafa kesmeyle ilgili kısım."

Cara nce Deakin'e, sonra tekrar rapora bakar. Adamın neyi kastettiğinden emin değildir. Telefonun diğer ucunda Ross'un bıkkınlıkla homurdandığını duyarlar.

"Kesikler," diye devam ediyor Ross. "Keskin ve keskindiler. Bu tür bir ölüm sonrası hasara sahip bir cesette görmeyi bekleyeceğiniz tereddüt izlerinden hiçbiri yoktu. Bir kafayı koparmak kolay değildir. Zihinsel yönünü aşısanız bile, bir de pratik yönü var. Boyun kasları güçlüdür. Omurlar bağlarla birbirine bağlıdır. Dayanıkladırlar."

Ross durur ve telefon hattından gelen tıslama odayı doldurur. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Cara Noah'a bakar. Gözleri şaşkın, beklemektedir.

"Dedektifler," diye devam ediyor Ross. "Bu kafalar ne yaptığını bilen biri tarafından koparılmış." Duraklıyor. "Her ne kadar söylemek istemesem de, katiliniz bunu daha önce de yaptı."

GRIFFIN beklerken bir parktaki banka oturur. Bir sigara içer, bir tane daha yakmayı düşünür, sonra kendini durdurur. Kızın gelip gelmeyeceğini bile bilmiyor. Elindeki aceleyle toplanmış belgelere bakar. Önerdikleri şey delice ama... Jess'in haklı olduğunu biliyor.

Onu dairesinde bıraktı. Bu kadının aniden hayatına girmesi garip hissettiriyor. Ama onda farklı olan bir şey var: normalde diğer insanlara karşı hissettiği mesafeli ve temkinli tavrın hiçbiri onda yok. Jess tarafından yargılandığını hissetmiyor ve bu onu özgürleştiriyor.

Sonunda patika boyunca aceleyle yürüyen Cara'yı fark eder, başı eğik, paltosunu üzerine çekmiştir. Onu görür ve tekrar saklamadan önce yüzünde bir ifade belirir. Onun ne düşündüğünü biliyor. Burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi.

Kadın banka ulaşır ve adamın önünde durarak ışığı engeller. Yüzünü göremiyor; vücudu gölgede bir siluetten fazlası değil.

"Ne istiyorsun?" diye sorar.

"Otur," diyor adam.

Bir süre direndikten sonra adamın dediğini yapar. Adam ona dosyayı uzatır.

"Nedir bu?"

"Sadece beni dinle."

İç çekiyor. "Griffin, ne yaptığını bilmiyorum ama buna bir son vermelisin. Dedektifler bana şüphelilere müdahale ettiğini söylüyor.

Hastane çevresinde. Ve hala benim giriş bilgilerimi kullanıyorsun. Bu gidişle benim de başımı belaya sokacaksın."

"Cara." Onunla yüzleşmek için döner. "Bir dakika dinle. Bu dosya ülke çapında işlenen bir dizi cinayetle ilgili bilgiler içeriyor. Hepsi farklı yöntemlerle işlenmiş çok sayıda cinayet var, bu yüzden kimse aradaki bağlantıyı fark etmemiş."

"Ne bağlantısı?" Dosyayı açıp sayfalar arasında geziniyor.

"Katil farklı seri katillerin yöntemlerini kopyalıyor."

Cara duraklar. Sonra ona bakar. "Pardon?"

"Detaylara bakın. Buradaki cinayetlerin hepsi Sutcliffe'den sonra işlenmiş. Bunların hepsi Hillside Strangler. Peki Pazartesi gecesi Dorset'te işlenen çoklu cinayet? Bu size neyi hatırlatıyor?"

Yüzüne bakıyor, çok iyi tanıdığı yüz hatlarını inceliyor, ona ulaşip ulaşamadığını anlamaya çalışıyor. Fotoğraflara, duvara kanla kazınmış yazılara ve hamile kadına bakıyor.

"Griffin, bir hafta boyunca yeterince öldürülmüş kadın gördüm, çok teşekkür ederim."

Ona bakıyor.

"Hangi öldürülen kadınlar?" diye soruyor.

"İki öğrenci bıçaklanmış ve boğularak öldürülmüş, kafaları kesilmiş cesetleri Cranbourne Ormanı'nın hemen dışında bir arabanın içinde bırakılmış."

"Kafası mı kesilmiş? Bunları neden daha önce duymadım? Bunun normal olmadığını biliyorsun."

"Bunu kasıtlı olarak haberlerden uzak tuttuk. Sistemi daha yeni güncellediler." Bunu sessizce, neredeyse nefesinin altında söylüyor. Sonra başını sallıyor. "Bu çok saçma. Lütfen dur, Griffin. Seni sonsuza kadar koruyamam. Zaten uzaklaştırma aldın." Ona bakıyor. Onun üzgün olduğunu biliyor. "Lütfen, Nate?"

Başını sallıyor. Ama sonra tekrar dosyayı işaret ediyor. "Haklı olduğumuzu göreceksin. Ve çifte cinayetinize bir göz atın. İddiaya girerim ki bu şablona uyuyor."

"Ama o da Pazartesi gecesi idi. Ne demek istiyorsunuz? Bu adam bir akşamı öldürme çılgınlığı yaparak geçirdi ve kimse fark etmedi mi?"

Griffin durur ve düşünür. Haklıydı. Bu çok fazla. Ama yine de-

Parmağını dosyanın üzerine vuruyor. "Peki bu örüntü bu kadar barizse, neden sadece şimdi ortaya çıkıyor? Neden daha önce fark etmediniz?"

Bu iyi bir soru ve Jess bağlantıyı kurduğundan beri Griffin'in kendisine defalarca sorduğu bir soru. Ama o hiçbir zaman gerçek suçun hayranı olmadı - işiniz ölüm ve yıkımla doluyken, neden boş zamanlarınızda bunu arıyorsunuz? - ve beyni son bir yıldır o kadar karışık ki, bazı günler yemek yemeyi bile hatırlamıyor.

Alan'ın olay yerindeki yorumlarını hatırlıyor. Belki de noktaları birleştirmişlerdi ve Manson da onların teorilerinden biriydi? Ama o ve Jess bunu öğrenecek kadar uzun kalmamışlardı.

Bunu kendine saklıyor. Bunun yerine, "Çoklu polis teşkilatları, farklı yöntemler, birlikte çalışmayan polisler. Nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Herkes o kadar gerilmiş, detaylara o kadar odaklanmış ki, kimsenin geri adım atıp düşünecek zamanı yok." Ona bakıyor. "Sadece okuyacağına söz ver."

"Peki, tamam. Ama seninle aynı fikirde değilsem, duracak mısın?" Dudaklarını birbirine bastırıyor. Sonra başını sallar.

Parktaki bankın kenarına oturarak ilerliyor. "Ve annemi görmeye gider misin lütfen?"

"Cara..."

"Lütfen mi? Gidip onu görmek şartıyla bunu senin için yapacağım. Senin için endişeleniyor. Seni özlüyor."

Vücudundaki gerginliği hissederek derin bir nefes alıyor. "Hep unutuyor," diyor sessizce. "Her zaman Mia'yı sorar."

Dönüyor ve onun ellerini nazikçe tutuyor. Onlara bakıyor, parmakları onunkilere sürtünüyor. "Olanlar için üzgünüm," diyor sonunda. "Benim için de kötü oldu. Çocukları unutuyor, Roo'yu unutuyor. Benim uygunsuz erkek arkadaşlar tarafından terk edilen yirmi yaşında aptal biri olduğumu düşünüyor. Ama her hafta onu görmeye gidiyorum." Ona bakıyor. "Yardım almalısın. İzin ver sana yardım edeyim."

Griffin ellerini çeker ve bir sigara almak için cebine uzanır. Titreyen parmaklarıyla yakıyor.

"İyi görünüyorsun Nate," diye devam ediyor Cara. "Seni özlüyorum. Küçük kardeşimi özledim."

Griffin ayağa kalkar. "Onu görmeye gideceğim. Sadece oku, lütfen."

Ondan uzaklaşır, uzaklaşırken sigarasından uzun bir nefes çeker. Cara'yı görmenin zor olacağını biliyordu ama sesini duyurmak için en iyi şansı oydu. Ve onu da zlyor. Onu her gün işte görmeyi zlyor. Yemek masasında davaları hakkında tartışmayı, kocasının onlar şakalaşırken gözlerini devirmesini zlyor. Yeğenlerini zlyor.

Ama şu anda insanlarla görüşecek durumda olmadığını biliyor.

Kızın hâlâ kendisine baktığını bilerek hızlı adımlarla uzaklaşır. Ama arkasını dönmeyi reddediyor.

HEYECANLI. Adam önünde, kanepede sırt üstü, hareketsiz yatmaktadır. Gömleği çıkarılmış ve göğsünün hafifçe inip kalktığı görülebiliyor. Gözleri kapalı: uyku haplarıyla uyuşturulmuş, uyuyor.

Bu, diğerlerinden daha çok hoşlandığı zamandır. Bekleyiş, ne yapmak üzere olduğunu bilmek. Şu anda kontrol onda. Onlara, bu insanlara sahip ve öldüklerinde onun malları olacaklar. Onun bir parçası olacaklar.

Bu heyecanı dokuz yaşında, genç ve deneyimsizken hissetmişti. Şimdi de aynı şekilde hissediyor. Yavaşça uzanıyor, yanağını adamın sıcak, çıplak göğsüne dayıyor. Adamın kalbinin yavaşça attığını duyuyor, ciğerlerinin hava aldığını hissediyor. Steven, diye düşünür. Gülümsüyor.

Bu farklı, bu sakın. Pazartesi gecesi çılgılık atan kadınları hatırlıyor. Adam onu defalarca bıçakladığında hayatı için yalvaran hamile fahişeyi, kaçmaya çalışırken küçük orospular gibi ağlayan adamları hatırlıyor. Yüzündeki yapışkan kan hissi, kıyafetlerini ıslatıyor, tenini ısıtıyor.

O da bunu sever. Genelde daha çok. Ama bu? Bu güzel. Hatta hoş.

Ama zamanı geldi.

Ayağa kalkıyor, sonra adamın göğsüne oturana kadar hareket ediyor. Ellerini dikkatlice adamın boynuna yerleştiriyor, başparmaklarını birbirine kenetliyor. Sonra öne doğru eğilir, tüm ağırlığını kollarına verir. Sıkmaya başlıyor.

Kıkırdağın yerinden oynadığını, boynundaki bir kemiğin kırıldığını hisseder. Adamın yüzünün rengi değişir, kırmızıya döner. Dakikalar geçiyor. Hipoksi başladığında ortaya çıkan morumsu mavi renk tonunu izler. Adamın açık ağzından pembe bir salya akar; tükürükle karışık kan.

Ellerini gerekli olduğunu bildiğinden daha uzun süre orada tutuyor, kollarının efordan titremeye başladığını hissediyor. Sadece anın tadını çıkarıyor.

Sonra arkasına oturur. Yanağını tekrar göğsüne dayıyor. Artık kalp atışı yok, yükselip alçalmıyor. Çok geçmeden bedenin soğumaya başlayacağını biliyor ve biraz daha kalmak istiyor ama gitmesi gerekiyor.

Ayağa kalkar, cesedi kanepede bırakır. Bir süre orada iyi olacaktır. Hazır olmadan önce yapması gereken daha çok şey olduğunu biliyor.

GRIFFIN dairesinin kapısını iterek açar. Seslenmeye başlar, sonra orada kimsenin olmadığını fark edince kendini durdurur. Jess gitmiştir.

Tuhaf hissediyor. Bugün Cara'yı görmek içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Geçmiş yaşamına dair anılar. Son bir yılını kararlı bir şekilde tek başına geçirmişti, ama bir geceliğine biriyle birlikte olmak gibi basit bir hareketle, birdenbire yalnız kalmaya dayanamaz hale geldi.

Saatine bakar: Gideli iki saat olmuştur. Jess'in nerede olduğunu merak eder. Ayrılmadan önce ona bir kâğıt parçasına numarasını yazıp vermiştir ama Jess'in telefonu yoktur ve onunla iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktur.

Dün geceyi hatırlıyor. Yaptığı harika bir şey değildi, bunu biliyor. Onu öpmek, sonra da kenara itmek. O anda onu istemişti ve onun da bunu istediğini biliyordu ama bir şeyler ters gitmişti. Seks, tüm yanlış sebepler için.

Kocasını yeni ölmüştü. Ama bir ölümün ardından en iyi yolun sessiz ve ağırbaşlı bir yas tutmak olduğuna kim karar verir? Belki de o sırada tek ihtiyacı olan oydu. Belki de sadece iki yalnız insandılar ve bildikleri tek yolla birbirlerine bağlanıyorlardı.

Ben bu muyum? diye düşünüyor kendi kendine. Yalnız mı? O buraya geldiğinden beri, kesinlikle farklı hissediyordu. Belki de yükünü paylaşacak biri. Çünkü aniden biri onu dinledi, ona inandı ve ulaşamadığı bağlantıyı kurdu.

Mutfak tezgahına gider ve çaydanlığı koyar. Tanıdık bir acı hissediyor ve hafifçe yüzünü buruşturarak bir yandan diğer yana eğiliyor. Bu

İyi değil. Griffin yanındaki çekmeceye uzanır, son ilaç kutusunu çıkarır, iki tanesini folyosundan kurtarır ve ağzına atıp yutar. İlaçların boğazından aşağı yavaşça indiğini hissediyor ve bir bardağa uzanıyor. Suyu akıtır ve içer. Eğilip ağzını musluğun altına sokmak daha hızlı olabilirdi ama kapsüller işlerini yapmadan bu hareketi yapması imkânsızdı.

Uyuşturucu eksikliği onu endişelendiriyor. Zihinsel olarak ne kadar zamanı olduğunu sayıyor. Dört gün, kendini tutarsa belki beş gün.

Bir fincan kahve yapar ve masaya oturur.

Cara'nın onu ciddiye almadığını görebiliyordu. Kız kardeşi geçtiğimiz yıl boyunca bir kardeşin normalden daha fazla saçmalığına katlanmak zorunda kalmıştı.

Başlarda anlayışlıydı. Görünüşe göre kederle başa çıkabilirdi, ama saplantılı arayış, işte kitabın dışına çıkmak. Onu ancak bu kadar uzun süre savunabilirdi ve uzaklaştırıldığında bunu kabul etmişti.

"Biraz dinlenmeye ihtiyacın var," demişti. Sonra, sonradan aklına gelmiş gibi: "Biraz yardım almaya çalış."

Griffin bugün ona kızacağını biliyor. Ama aynı zamanda belki dedektiflik içgüdülerinin devreye gireceğini ve bir saniye duracağını da umuyor. O iyi bir polis, meraklı.

Ama o da öyle. Kadının bahsettiği cinayetleri merak eder. Onun oturum açma bilgilerini kullanarak internete girer ve bunun son kez olacağına dair zihinsel olarak yemin eder. Davanın ayrıntılarına bakar - adli tıp raporları, arabanın markası, kurbanlar, katil zanlısı. Wikipedia'ya girip seri katillerle ilgili basit bir giriş yapıyor, gözleri sayfaları tarıyor.

Tıklıyor ve okuyor, zaman farkına varmadan geçiyor. Sonunda onu durduracak bir şey bulur. Cara'ya bir mesaj gönderir, sonra saate bakar. Jess gideli dört saat olmuştur.

Jess'in adını aramak için sisteme tekrar giriş yapar. Kaydı hâlâ oradadır ve canlı BOLO'yu belirtmektedir. Ama bu bir şey ifade etmez; tutuklanmış olabilir. Bu tür şeylerin güncellenmesi genellikle saatler sürer.

İç çekiyor, kendine kızıyor. Yeni tanıştığı bir kadın için endişeleniyor. Nesi var bunun? Burada oturup stres yapmayacak. Bir şeyler yapmak zorunda.

Ama nereye gideceğini biliyor. Bir söz verdi. Sonuçta, bu onu daha kötü hissettiremez.

★ ★ ★

Griffin önündeki eve bakar. Normal görünüyor. Hatta sıkıcı. Kare şeklinde ve eşit oranlı, çakıl taşlarıyla kaplı ve beton bir otoparkla çevrili. Etrafına birkaç göstermelik ağaç dikilmiş, erken açan nergisler cılız toprak parçalarını dürtüyor.

Kapının zilini çalar ve neredeyse anında yüksek sesli bir cevap gelir.

Korkunç hardal rengi hırka giymiş bir adam yaklaşırken onu ismiyle selamlıyor. Yaka kartını okuyor.

"O nasıl, Miles?" Griffin soruyor.

Adam gülümser. "Bugün iyi, seni gördüğüne sevinecektir. Uzun zaman oldu."

Griffin başıyla onayladıktan sonra bir çift kapıdan geçerek evin ana bölümüne girer. Yorgun dekorasyona, duvarlardaki yavan suluboyalara bakar, kapı üstüne kapı vardır, hepsi de arkada kim varsa ona kapalıdır. Güçlü bir dezenfektan kokusu var.

Koridorun sonunda durur. Kapıyı bir kez çalıyor, derin bir nefes alıyor ve yanıt beklemeden iterek açıyor.

"Anne?" diye sesleniyor içeri girerken. "Benim. Nate."

Sağ tarafta küçük bir banyosu olan tek bir oda. Ortada, iki yanında korkuluklar olan, renkli bir örtü ile süslenmiş bir hastane yatağı var. Doldurulmuş kahverengi bir ayı sarhoş bir şekilde yastığa yaslanmış. Pencerenin yanında büyük yeşil bir sandalyede bir kadın oturuyor. Kucağında bir battaniye ve yanındaki masada bir fincan çay var. Gözleri kapalı ve başı eğik; uyuyor gibi görünüyor.

Griffin ona doğru yürür ve sandalyenin yanında diz çöker. Bir elini nazikçe onun koluna koyar. "Anne," diye tekrarlıyor, "ben Nate."

Kıpırdanır ve gülümseyerek ona

bakar. "Seni görmek ne güzel."

Griffin ona kâğıt gibi yanağından bir öpücük veriyor; kadın lavanta pudrası kokuyor. Yanına oturmak için bir sandalye çeker.

"Nasılsın anne?" diye soruyor.

"Şikayet edemem." Gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısarak ona bakıyor. "Berbat görünüyorsun, Nathaniel. Bir tıraş ol. Saçını en son ne zaman kestirdin?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor. Gülümsüyor. Ne de olsa bazı şeyler hiç değişmiyor. Anneler her zaman düzgün saçları sever.

"Hatırlıyor musun, sen küçükken saçlarını ben keserdim. Bir keresinde kaküllerini öyle orantısız kesmiştim ki hepsini tıraş etmek zorunda kalmıştık. Cara'nın arkadaşı gibi, biliyorsun. Sıska olan."

"Noah seni görmeye mi geliyor?" Griffin sorar. Bir an suçluluk hisseder. Bektan Noah Deakin bile annesini görmeye gittiğinde, bektan bir evlat olduğunu bilir.

"Evet. O zavallı çocuğun kendi ailesinin olmaması çok yazık." Sesi kesiliyor ve pencereden dışarı bakarak gülümsüyor. "Bahçede çuha çiçekleri açmaya başladı. Bahar yaklaşıyor olmalı."

Annesi konuşmaya devam ederken Griffin'in dikkati dağılır. Annesine bakar, üzgün hisseder. Saçları artık tamamen ağarmış, düzgün bir topuzla yüzünden geriye doğru bağlanmış ve zayıflamış, elmacık kemikleri yüzünden çıkıntı yapmış, derisi, içini dolduracak hiçbir şey olmadan sarkıyor. Kalın bir plastik gözlük takıyor ve arada bir pencereden dışarı bakmak için gözlüklerini indiriyor.

Bunama, hatırladığı annesinin tüm parçalarını alıp götürmüştür. Noah'ın ziyaretini hatırlamasına şaşırılmış. Belli ki onunla ilgili bir şey aklına takılmış.

Odanın etrafındaki fotoğraflara bakar. Cara beş yıldan uzun bir süre önce annelerinin burada yaşaması için tüm düzenlemeleri yapmıştı. Ve odanın ev gibi hissettirmesi için zaman ayırmış. Duvarlarda resimler, çoğunlukla tanınmış tabloların baskıları ve rafları süsleyen birkaç çerçeveli fotoğraf var. Nate, Cara, Andrew ve çocukların olduğu bir aile fotoğrafı görüyor ve onu eline alıyor.

Yeğenleri burada hatırladığından daha yaşlı. Tilly'nin dişlerindeki boşluklara bakıp gülümsüyor, ön iki dişinin döküldüğü belli. Bu yıl ikisine de bir hediye ya da doğum günü kartı göndermediğini biliyor. Bunun bir mazereti yok. Hayal kırıklığına uğrattığı daha çok insan var.

Annesi elindeki fotoğrafı görür ve ona bakar.

"Cara hâlâ o berbat erkek arkadaşıyla mı birlikte?" diye soruyor annesi. "Şu aptal isimli olan mı?"

Griffin onun Andrew'dan bahsettiğini varsayıyor. Herkes ona hep Roo derdi. "Evet. Hem de çok."

Annesi gülümsüyor. "Peki Mia nasıl?"

Griffin'e göre bunamanın trajedisi, anıların bu kadar rastgele olması. Cara ve Roo, o ve Mia'dan uzun zaman önce evlenmişlerdi ama Mia onun hatırladığı isim.

"O iyi, anne."

"Bir dahaki gelişinde onu da yanında getir" diyor.

Griffin onun göz kapaklarının düştüğünü fark eder. Bir süre sessizce oturur ve onun yavaş, hırıltılı nefes alışını dinler. Cara'yla birlikte büyüdüğü çocukluğunu hatırlıyor. Kaygısız günler, *Lemmings'te* bir sonraki seviyeye ulaşmak, *Super Mario Cart'ta* kız kardeşiyle yarışmak dışında dünyada hiçbir endişe yok. Cara ondan daha zekiydi ama bunu yüzüne vurmamıştı, notları onunkileri kilometrelerce geride bırakıyordu. Daha küçük olmasına rağmen, her zaman daha büyüktü, ihtiyaç duyduğunda onu oyun alanında korudu, on altı yaşında babalarının cenazesinde omzunda sabit bir kol oldu. Önce o polis olmuştu; sonra, üniversiteden sonra, sürpriz bir şekilde, o da aynısını yapmış ve hızla onu geçmişti. Kız, yetiştirilme tarzlarının daha iyi bir sonucuydu.

Gitmek için ayağa kalkar ama sonra diğerlerinin arkasına gizlenmiş bir fotoğraf gözüne çarpar. Eski bir fotoğraf. Temiz traşlı; kısa, düzgün saçlı; takım elbiseli. Bir düğün olmalı, belki de Tilly'nin vaftiz töreni. Ve kadın onun yanında, genişçe gülümsüyor, kolu onun belinde.

Karısı çok güzeldi. Bazen onu kafasında mı büyüttüğünü merak ediyordu ama hayır, bu fotoğraf bunu kanıtlıyordu. Uzun, kıvrırcık siyah saçlar, keskin yeşil gözler, narin bir çene. Mia onun için fazla iyiydi ve bunu biliyordu ama Mia için her şeyi yapardı. Mia onu yumuşatmış, dış dünyaya karşı ilk kez kabul edilebilir kılmıştı. Mia onun her şeyiydi.

Çenesinin sıkıştığını, boğazına bir şey takıldığını hissediyor. Tanıdık gerginlik geri döner. Çerçeveyi yere bırakır, ama bunu yapmadan önce fotoğrafı arkasından çıkarıp cebine koyar.

Yavaşça eğilip annesinin yanağına nazik bir öpücük konduruyor ve yere düşen battanieresini yerden alıp dikkatlice annesinin üzerine örtüyor.
"Hoşça kal anne," diye fısıldıyor.

CARA, GRIFFIN'in dosyasını tiksintiyle yolcu koltuğuna fırlatır ve motoru çalıştırır. Griffin'in kuruntuları olmadan kendi başına dert edeceği çok şey vardır ve Griffin'in son takıntısı her zamankinden daha gerçeküstü görünmektedir. Seri katiller mi? Tanrı aşkına! Kendini kovduracak, sonra ne olacak? Sonsuza kadar o bodrumda yaşayacak.

Motoru çalıştırdı ve arabayı vitesle takmaya gitti, sonra durdu. "Biz" demişti, değil mi? *"Haklı olduğumuzu göreceksin."* Kimi kastediyordu? Kaşlarını çatı. Şu anda bunu düşünemezdi.

İstasyona geri döndüğünde Deakin onu bekliyor.

"Ne istiyormuş?" diye sorar. Kimden bahsettiğini biliyor.

Onu iterek geçer ve devasa panonun önünde durur. Bilgi ve fotoğraflar panoyu kaplamış, otopsilerden başlıklar karalanmıştı. İki kız öldürüldü. Griffin haklı. Bu sık rastlanan bir olay değil.

Deakin'in sorusunu duymazdan gelerek "CCTV'den elimizde ne var?" diye sorar. Deakin onun bariz kötü ruh hali karşısında gözlerini kocaman açar ve Toby'yi işaret eder

Shenton, ekranında görüntüler var.

Shenton Cara'ya bakar ve yüzü renklenir. Bir an sinirlendiğini hisseder, sonra kendini kontrol eder. Bu çocuğun özgüveninin ihtiyacı olan son şey amirinden bir fırça yemektir; kardeşinin bir kabus olması DC'nin suçu değildir.

Noah, "Kurbanların tüm yolculuğunu izlemeyi bitirdik," diye söze başlar. İkisi de masaya oturmuş, Shenton'ın ustalıkla

ekrandan ekrana. "CCTV'nin kalitesi değişiyor ama burada kulübe geldiklerini görüyoruz" -Shenton görüntüyü değiştiriyor- "sonra da saat biri on iki geçe ayrılıyorlar."

Noah, Shenton'a başıyla selam verir ve anlatıyı o devralır.

"Yolun aşağısında birlikte yürüyorlar," diyor. "Sonra bu kavşakta beş dakika kadar duruyorlar. Ta ki bu araba gelene kadar."

Cara mavi Ford Galaxy'nin yanlarına yanaşmasını izler. Arabanın sadece arka kısmı çekimdedir ve iki kız gözden kaybolur. Cara, ön camda onunla konuştuğunu varsayar.

"Başka kamera görüntüsü yok mu?" diye soruyor. "Yok."

"Tanıklar mı?"

"Yolda yürürken birkaç seyirci ve diğer öğrenciler var ama burası daha sessiz. Ateş eden başka kimse yok."

Cara kızlardan birinin geri dönüp arka kapıyı açarak arabaya binmesini izler. Araba uzaklaşır ve Shenton ona bakar.

"İşte bu kadar."

"Trafik kameralarında bir şey yok mu? Başka görüntü yok mu?" Cara iç geçiriyor. "şehir CCTV'ye boğuldu ve hepsi bu mu?"

Shenton, Cara'nın hayal kırıklığı karşısında kekelerken Noah devreye girer. "Ben de öyle dedim ama elimizdeki tek şey bu. Ya adam şanslıydı ya da kameralardan kaçmak için nereye gideceğini çok iyi biliyordu."

Noah'ın ne dediğini duyuyor. Bu ne yaptığını bilen bir adam.

Shenton'ın omzuna güven verici bir el koyar.

"Teşekkür ederim Toby," diye bitiriyor sözlerini ve kızgınlığını bastırarak masadan uzaklaşarak hızla ayağa kalkıyor.

Noah kapıda belirir.

"Griffin ne istedi?" diye tekrar sorar.

Cara dosyayı masanın üzerine bırakır. "İyi bir şey yok," diyor. Telefonu bip sesi çıkarır ve onu alır, sonra kabaca geri koyar. "Git buradan, Nate," diye mırıldanıyor. Deakin onun yanındaki dosyayı karıştırıyor.

"Zahmet etme, Deaks. Bu da onun çılgın teorilerinden biri."

Ama Noah hâlâ bakıyor ve yavaşça bilgisayarının başına oturuyor. Sistemde bir arama yapıyor ve Cara o ayrıntıları görüntülerken onun omzunun üzerinden bakıyor.

"Bunu duymuş muydun?" diye soruyor. Bir sandalye çekip onun yanına oturuyor ve ekranı okuyor.

Biri hamile kadın olmak üzere beş ölü. Noah dosyayı ona uzatır ve o da Griffin'in eklediği çıktılardan birini çıkarır. Bir duvarın renkli fotoğrafı; üzerinde kırmızı renkle yazılmış *PIG* kelimesi var. Tekrar ekrana bakar, Noah iki resim arasına bakmaktadır.

"Evet, aynı fotoğraf bende de var," diyor ama Noah başını sallıyor.

"Bu elinizdeki fotoğraf değil," diyor sessizce. "Bu gerçek bir suç sitesinden alınmış bir fotoğraf." Ona bakıyor. "Bu Manson cinayetlerinden."

Cara ekranla elindeki fotoğraf arasında gidip geliyor. Bu konuda hiç şüphe yok. İkisi de aynı.

"Griffin sana ne mesaj attı?" diye soruyor.

Cara öne doğru eğilir ve Deakin bilgisayarın önünden çekilir. Birkaç arama terimi yazıyor ve ekranda bilgiler beliriyor. İki öğrenci, kadın, on sekiz yaşında. Otostop çekerken kaçırılmışlar. Kelepçelenmiş, boğulmuş, bıçaklanmış. Kafaları koparılmış. Ford Galaxy'nin bagajına konmuşlar. Birinin stop lambası kırık.

Cara zar zor nefes alabiliyor. Gözlerini kaçırır ve Noah'ya bakar. Yüzü bembeyaz.

"Griffin'in mesajı ne diyordu?" diye tekrar sorar.

Cara telefonuna bakıyor, sonra tekrar ekrana dönüyor. "Kemper," diyor.

CARA, dedektif baş komiserinin gözlerinde tüm duyguları gördü. O ve Noah dosyayı sessizce toplayıp Marsh'ın ofisine götürmüşlerdi. Hiç konuşmamışlar, birbirlerine bakmaya bile cesaret edememişlerdi. İkisinin de doğru olduğunu bildiği bir şeyi kabul etmek çılgınlık gibi görünüyordu. Yine de gördüklerini inkâr edemiyorlardı.

Ofise giderler ve patronlarının karşısına otururlar. Marsh'a benzerlikleri tek tek göstererek kendi vakalarından başlarlar. İlk başta, onları alaya alıyor gibi görünür. Sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir.

"Birinin neredeyse elli yıl önce işlenmiş bir çifte cinayeti arka bahçemizde yeniden inşa etme zahmetine girdiğini mi söylüyorsunuz?" Cara şüpheciliği fark etmişti. Bunu kendi sesinden de duymuştu.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyoruz patron. Ama tüm detaylar aynı. Arabanın markasından, öldürülme şekillerine kadar."

Kaşlarını çatıyor, dosyayı alıyor, sonra tekrar yerine koyuyor.

"Ne yani? Kaliforniyalı bir seri katile kafayı takmış birini mi arıyoruz?"

Cara Noah'ya bakar ve patronları bakışları görür. "Ne?" der. "Daha fazlası olduğunu düşünüyoruz."

Noah, Griffin'in Cara'ya verdiği ikinci dosyayı çıkarır. Kağıt parçalarını masanın üzerine koyar.

"Bunlar son birkaç yılın cinayetleri. Yorkshire Karındeşeni Sutcliffe'e benzer şekilde öldürülen fahişeler. Hillside Strangler'a benzer şekilde boğulan ve tecavüze uğrayan kadınlar."

DCS'leri ağzı açık bir şekilde onlara bakar.

"Sonra bu, dünden. Beş ölü. Manson'a benziyor."

"Manson?" diye tekrarlıyor. "Charles Manson?" Cara'ya bakıyor ve o da başını sallıyor. Parmağını diğer fotoğrafların üzerinde gezdiriyor. "Peki ya bunlar?" Onları masasının üzerinde gezdiriyor ve bir tanesi ortaya çıkıyor.

"Bu...?" diye soruyor, Cara'ya bakıyor ve o da başını sallıyor. "Bu nasıl bağlantılı?"

"Henüz bilmiyoruz."

Patronları koltuğuna geri oturur ve iki elini saçlarında gezdirir. "Lanet olsun," diye mırıldanır. "Bunu neden şimdi fark ediyoruz ki?"

Ama Cara ve Noah sessiz kalırlar. Mazeret yok. İkisi de başarısızlığı hissediyor. Ve Cara patronunun ne düşündüğünü biliyor. İlk başta saf bir inançsızlık, ardından da ellerinde bir seri katil olduğunun farkına varmak. Hem de çok tehlikeli bir katil.

Marsh parmaklarını masaya vuruyor, hızlı ve gergin bir hareket. Fotoğraflarla tekrar oynar.

"Bunu nasıl buldun?" diye soruyor sonunda. "Diğer vakalara bakmanıza ne sebep oldu?"

Noah tekrar Cara'ya bakar.

"Griffin," diyor Marsh kaşlarını çatarak. Öfkeli bir homurtu çıkarır. "Tipik. Bektan bir bağlantı kurmak için bektan bir polis olmak gerekir." Cara'nın kardeşine hakaret ettiğini fark ederek hızla başını kaldırıyor, sonra özür dilemeden devam ediyor. "Etrafı kokladığını, dedektiflerimizin yoluna çıktığını duydum." Durdu. "Hastanede kiminle görüştü?"

"Sanırım bu davaydı," diyor Cara. "Patrick Ambrose'un Pazartesi gecesi bir kundaklama sonucu ölümü."

"Kundaklama mı? Kulağa pek bağlantılı gibi gelmiyor." Marsh sandalyesinde kararlı bir şekilde öne doğru oturur. "Yapacağımız şey şu. Bu konuyu başka bir yerde konuşmadan önce yüzde yüz emin olmak istiyorum. Elinizdeki her şeyi araştırın. Bir ekip kurun ama Tanrı aşkına sessiz olun. Elimizde bir panik istemiyoruz. Emniyet müdürüne haber vereceğim." Cara'ya bakar. "Peki ya Griffin? Ne kadar dengesiz?"

Cara onun bahsettiği olayı biliyor. "İyi görünüyor patron," diyor, "ama bunu tamamen takıntı haline getirmiş. Onu geri getirmemiz gerekebilir."

içinde. Başka bir şey olmasa bile onu doğru yolda tutmak için."

"Peki." Cara onun bu fikirden hoşnut olmadığını görebiliyordu ve dürüst olmak gerekirse kendisi de hoşnut değildi. Kardeşinin açığa alınmasının bir nedeni vardı. Davranışları öngörülemez hale gelmiş, rastgele öfke patlamaları yaşamış ve bu durum başka bir dedektifi yumruklayıp burnunu kırmasıyla doruğa ulaşmıştı. Etrafta olması güvenli değil ve patronu da bunu biliyor.

Ama aynı zamanda Griffin'in bir kez bir şeye dişlerini geçirdiğinde durdurulamayacağını ve onun burada, yakından izlenmesinin, dışarıda düşüncesizce bir şey yapmasından daha iyi olduğunu da biliyor.

"Ama o senin sorumluluğunda Elliott, beni duyuyor musun?"

Cara karşılık olarak bir şey söyleyemeden kapıya aceleyle vurulması dikkatlerini başka yöne çeker. Noah kapıyı açar ve Shenton orada durmaktadır. Nefes nefese kalmıştır, yüzü kıpkırmızıdır, belli ki merdivenleri koşarak çıkmıştır.

"Telefonuna cevap vermiyordun patron," dedi pantolonunun altından. "Kan sonuçları geldi." Bir kâğıt parçasını onlara doğru itiyor ve Cara kâğıdı onun elinden kapıyor.

"Örneklerin çoğu kurbanlara ait çıktı ama bir tanesi... Bir tanesi değildi," diye geveliyor. "Sistemden geçirdik."

"Ve?"

"Bir maçımız var."

Cara ve Deakin ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırlar.

"DCI Elliott?" Marsh der ve kadın döner. "Bu işi hallet. Ve çabuk."

Cara başını sallar. Midesindeki heyecanın çalkalandığını hissediyor. Bir şüphelileri var. Bu adamı yakalama zamanı.

"MICHAEL SHARP, ÜST DÜZEY pislik, cinsel saldırı, bulundurma, tedarik etme niyeti, saldırı ve darptan tutuklanmış, içeride birçok kez kalmış ..."

Minibüsün arkasında ileri geri sallanırken Deakin bir çıktıdan bir şeyler okuyor. Cara siyah bıçak yeleğini giyiyor, diğerini Noah'a uzatıyor, o da başına geçirip vücuduna bağlıyor.

Enerji hissediliyor. Bir ekip toplanmış, silahlı müdahale aracı önlerinde, gitmeye hazır. Bu adam için risk almıyorlar. Şu anda bildiklerini bildiklerinden, sert ve hızlı giriyorlar.

Michael Sharp için ellerinde iki olası adres var: annesinin evi ve Cara ve Noah'ın şu anda gitmekte olduğu kendi dairesi. Plan ikisini de aynı anda vurmak. İki ayrı ekip, iki heyecanlı silah ve polis grubu, arama yapmaya, el koymaya ve daha da önemlisi bu piçi tutuklamaya hazır.

Kaldırıma çıkıp hızla binanın ön kapısına doğru ilerlerler. Ne yapmak için orada olduklarını biliyorlar, silahlı müdahale ilk önce içeri giriyor, Cara ve Deakin arkadan geliyor.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarlar, sonra baş polisten bir bağırsı duyarlar ve ardından koçbaşı kapıyı kırarken bir gümbürtü duyarlar. Memurlar 213 numaralı daireye hücum ederken ağır ayak sesleri ve gürültü koridoru doldurur.

Ama Cara yaklaştıkça bir şeylerin yolunda gitmediğini anlar. İlk başta sessizlik. İlk gürültü ve bağırsılardan sonra genellikle yakalanan şüphelinin bağırsıları ya da polislerin hayal kırıklığına uğramış mırıldanmaları duyulur ama bugün sadece sessizlik vardır. Sonra kokuyu fark eder. Burun deliklerine dolan koku, bilinçsizce duraklamasına neden olur. Kendini dairenin içine doğru iter. Koku daha güçlüdür. Bir vızıltı fark eder ve kulağının yanından bir sinek geçer.

İri yarı, bir metre boyundaki bir polis memuru Cara'yı iterek koridora geçer. Merdiven boşluğunda eğilip kusan adamı izler. Noah'a bakar. Kaşlarını çatmış, içeriye bakıyordu.

Ortam sıcak, hem de çok sıcak ve Cara elini kavurucu radyatöre uzatıyor. Tam güçle çalışıyor. Ancak sığağa rağmen Cara kolundaki tüylerin diken diken olduğunu, sırtından aşağı soğuk bir ürperti aktığını hissediyor.

Deakin'in telsizi vızıldar ve sesler yayılır.

"Ev iki, temiz. Anne sorgulanmak üzere getirildi. Sharp'tan iz yok." Arka planda çığlık sesleri duyuluyor. "Anne A sınıfı uyuşturucu bulundurmak ve tedarik etmekten tutuklanıyor."

Deakin içinden küfür eder, sonra tekrar Cara'ya bakar. İçeriye doğru yürümeye başlar ve Cara da onu mutfığa kadar takip eder.

Polis memurlarının hepsi küçük odanın bir ucunda ayakta durmaktadır. Hiçbiri konuşmuyor. İki polis memuru daha arkasını dönüp hızla yanından geçiyor, yüzlerinde saf bir tiksinti ifadesi var.

Kalabalığın arasından ilerliyor. Sonra durur.

Önlerinde açık bir buzdolabı var. Alt rafta bir karton kutu duruyor. Cara'nın eli ağzına gider. İçinde kesik bir kafa var, yukarı bakıyor.

"Pekâlâ," diye fısıldıyor Deakin arkasından. "Bu soruyu yanıtlıyor." "Dedektif Başmüfettiş?"

Arkasından gelen bir ses dikkatini başka yöne çeker. Döndüğünde başka bir polisin ayaklı bir dondurucunun yanında durduğunu görür. İstemese de kendini içeri bakmaya zorlar.

Üç insan kafası daha var.

Midesinin döndüğünü hissediyor ve geriye doğru bir adım atıyor.

Mutfaktan çıkıp yatak odasına gidiyor. Ama durum daha da kötüydü. Odanın ortasında tek kişilik bir yatak vardır, yatağın şiltesi kan olduğunu tahmin ettiği lekelerle boyanmıştır, ayrıca duvarlara ve yastık kılıfına da sıçramıştır. Yatağın yanında metal bir dosya dolabı, sonra bir çekmeceli dolap ve polistiren kapaklı bir kutu var.

Her yerde tarif edilemez bir ölüm ve çürüme kokusu var.

"Bu da ne böyle?" Deakin işaret ederek soruyor. Köşede siyah kapaklı büyük mavi plastik bir bidon duruyor.

Cara bir an için bakakalır. İçinde kötü bir his vardır.

"Sakın açmayın" diyor. "Buradan çıkmamız gerek," diye bağıyor ekibe. "Mümkün olduğunca çabuk SOCO'yu getirin. Biri patoloğu arasın."

Polisler ikinci kez söylenmesini beklemezler. Cara hızlı ayak sesleri duyar, daire boşalmaktadır. Deakin kalır, sonra dosya dolabına doğru yürür. Üst çekmeceyi açar, sonra geri çekilir.

"Siktir," diyor yine.

Yanına gider ve içeri bakar. Orada, siyah bir havlu üzerinde yatan üç insan kafatası ona bakmaktadır. Derileri ve etleri soyulmuş, neredeyse gerçeküstü görünüyorlar, bir fen sınıfından çalınmış sergiler gibi. Ve siyah beneklerle yeşile boyanmışlar.

Cara kokuya daha fazla dayanamaz. Kafataslarının görüntüsüyle birleşince vücudu isyan ediyor ve onu odadan çıkarıp koridora itiyor. Merdivenlerden inip bahçeye çıkmayı başardığında kusar, iki büklüm olur ve midesi öğle yemeğinden geriye ne kaldıysa dışarı atar.

Çimlerin üzerine çömelmiş, elinin tersiyle ağzını siliyor.

Gözlerini kapatır ama görüntü kalır.

Kafası Kesilmiş Kafalar. Çürümüş, kahverengi Cilt,
straggly Saç. Kafatasları, sırtıyor, göz yuvaları

boş.

Tekrar kusar, sonra orada kalır, çimlerin üzerinde dört ayak üzerine yığılır, zayıflar ve nefes nefese kalır.

Başka ne var? Kusarken düşünüyor. O dairede başka ne var?

Kafa kesmek, parçalamak, etini koparmak, çöp haline getirmek, sıvılaştırmak için asit içine koymak, ne asidi?

Muriatic

kemikleri balyozla parçalayın, ormana saçın

Üç sekiz inç matkap on altı inç matkap ucu pençe çekiç el testeresi Balık yemi Afrika çiklit kaplan dikenleri tetik balığı

Tavada pazı kızartın, yumuşatın, üzerine sos serpin

Kafatasını kaynatın-Soilex ve çamaşır suyu-ama saklamak için çok mu kırılğan? Seyreltilmiş çamaşır suyu Eti soyun, cinsel organları kesin, kemikleri parçalayın. Aseton kullanın-ıslatın Kafa derisini kesin, kemikten eti soyun, kafatası ve kafa derisini saklayın

Bacakları pelvisten eklem yerlerinden ayırın, su ve Soilex içinde 1 saat kaynatın. Döküp lavaboda durulayın ve kalan eti çıkarın. Kemikleri aside koyun 2 hafta tuvalete siyah çamur dökün VEYA kafatasını fırınlayın? Hayır, patlar.

eklemleri, kol eklemlerini, bacak eklemlerini ayırın, iki kaynatma.

Dört kutu Soilex, her biri 2 saat kaynatılır Eti jöle benzeri bir maddeye dönüştürür, sadece yıkanır

kemikleri hafif çamaşır suyunda temizleyin, gazete kağıdına yayarak bir gün bekletin ve kurumaya bırakın

emaye ile spreyci boya kafatası kaplaması

Tüm deriyi saklamak mı? Küçük keskin soyma bıçağı, boynun arkasından kesik, tepeye kadar dilimleyin, sonra deriyi aşağı çekin (tavuk gibi?) Dış tabaka dikkatle kastan sıyrılır. Doğrudan kafatasından ayrılır, burun, dudak ve ağız çevresini kesmek gerekebilir (2 saat) Soğuk su ve tuzda muhafaza edin?

Kanı boşaltmak için gövdeyi kaldırın. Karaciğeri daha küçük parçalara ayırın, bacak veya kol bölgesindeki eti kesin, aşağı doğru çalışın kafa su tenceresinde gözbebekleri kaynar et daha uzun sürer tatlı kaşığı beyni çıkarmak için

ama... Febreze tütsü çubuklarının kokusu

JESS yemek kokusuna uyanır. Bir radyo sesi duyuyor, birileri alt katta dolaşıyor. Yorganın altında rahatça ısınıyor.

Geçmişini düşünüyor. Griffin'in daireden ayrıldığını hatırlıyor. Ve sonra ani bir boşluk. Griffin'in banyosunda yerde uyanmış, görüşü bulanıklaşmış, bir başka baş dönmesi dalgası onu yalpalatmıştı. Ayağa kalkmış ve aynaya bakmıştı. Tanımadığı biri ona bakıyordu, gözleri kızarmış, yüzü gri ve çizgiliydi. Eli başının arkasındaki şişliğe, dikildiği yerdeki tıraşlanmış saçlarına gitmişti. O anda kimi araması gerektiğini anlamıştı.

Nav.

Onunla Messenger üzerinden iletişime geçti ve Griffin'in o sabah kullandığını gördüğü şifreyle dizüstü bilgisayarına giriş yaptı. Nav'ın cevabı kısa ve ani oldu:

Jess! Neredesin? Polis seni arıyor. Arabamı aldın!

Biliyorum, diye cevap verdi. Özür dilerim. Alice nasıl?

Altındaki üç gri noktanın dönüşünü izledi.

Çok daha iyi. Sanırım birkaç gün içinde çıkar. Annen ve baban onun yanında. Endişeden deliye dönüyorlar.

Alice'in iyi olduğunu bilmek büyük bir rahatlamaydı. Yazmaya devam etti: *Yardıma ihtiyacım var.*

Nefesini tuttu.

Başın.

Jess onun onaylamadığını mesajının kısalığından anlamıştı.

Evet. Özür dilerim. İyi olup olmadığımı kontrol etmeni istiyorum.

Yine noktalar. O zaman: *Ben lanet bir tamirci değilim. Beyin karmaşıktır ve orada neler olduğunu göremiyorum. Hastaneye gel.*

Yapamam. Tutuklanırım, diye cevap verdi. Sonra onu oraya götüreceğini bildiği kelimeleri tekrar yazdı. Tamam. Merak etme.

Daireye geldiğinde sinirli ve kaşları çatıktı. Nav yıllar boyunca sayamayacağı kadar çok kez yardımına koşmuş, onu iyileştirmiş, kontrol etmişti ama bunlar hep bir doktor için kabul edilebilir olanın sınırında kalmıştı. Asla bu kadar kötü bir şey olmamıştı. Ve hiçbir zaman bu kadar riskli olmamıştı.

Onu iterek odaya girdi.

"Otur," diye bağırdı. "Peki ben hangi cehennemdeyim?"

Jess soruya cevap vermedi, sadece söyleneni yaptı. Başka bir sandalye çekip onun önüne oturdu ve çantasından bir kalem ışığı çıkarıp gözlerine tuttu.

"Beni izle," dedi Nav. Kız onun yüzüne bakarken ışığı sırayla her iki gözüne tuttu. Sert görünüyordu, konsantre olmuştu. Önce sağa sola, sonra yukarı aşağı hareket ettirdi. Sıcak elini yavaşça kızın alnına koydu. "Parmağıma bak."

Gözlerinin önünde H şeklinde hareket ettirmesini izledi. Nöroloji muayenesini baştan sona biliyordu, bunu pek çok kez yapmıştı. Adam devam etti ve o da onun talimatlarına uydu, dilini dışarı çıkardı, omuzlarını silkti, kollarını uzattı ve gözlerini kapattı. Önce kollarına, sonra da bacaklarına baskı yapmasını istediğinde direndi. Parmağını önce burnuna, sonra da adamın parmağına dokundurdu ve bunu tekrar tekrar yaptı.

"Görüşünle ilgili herhangi bir sorun yaşadın mı?" diye sordu huysuzca. "Sadece biraz bulanıklık. Birkaç kez başım döndü."

"Bilinç kaybı yok mu? Konuşma bozukluğu yok mu?" "Kısa bir süre baygınlık geçirdim."

"Hasta mıydın?"

"Hayır."

İçini çekti. "İyi görünüyorsun," diye mırıldandı Nav. "Hastaneye ilk geldiğin zamanki tomografini indirdim ve temiz çıktı. Ama o zamandan beri bir şeyler olmuş olabilir. Genişleyen hematoma, artan

kafa içi basınç? Ve ne kadar acı çektiğinizi bilmeden..." Sesi kesildi.

"Benimle geri gel," diye devam etti Nav. "Polise gitmeyeceğiz, söz veriyorum. Bilmem gerek..." Durmuştu. "Bunun iyi olduğundan emin olmalıyım," dedi başını işaret ederek. "İyi olman çok önemli."

Nav'ın haklı olduğunu biliyordu. Tıbbi komplikasyonlar listesini gözden geçirmesine gerek yoktu; zaten yeterince endişeliydi. Ezici bir yorgunluk onu ele geçirdi. O dairede otururken vücudu pütürlü hissediyordu; giydiği kıyafetler, hastaneden gelenler, rahatsız ediciydi. Masanın üzerindeki ölü kadın fotoğraflarına baktı ve kendini nasıl bir deliliğin içine soktuğunu merak etti.

Odayı yeni gözlerle görmek için etrafına bakındı. Griffin yetişkin bir adamdı ve tek odalı bir stüdyo dairede yaşıyordu, eğer öyle bile denebilirse. Mobilyalar eski ve yıpranmıştı. Peki karısı neredeydi? Onun hakkında gerçekten ne biliyordu?

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordu.

İşte şimdi burada. Uyudu ve anında kendini daha iyi hissetti. Nav'la birlikte olmak, onun evinde olmak, istediği her şey.

Oturuyor, ağzı tüylü, başı sersemlemiş. Saate baktı: 16:35. Yedi saat olmuş. Bütün gün o farkına varmadan geçmişti.

Jess kendini ayağa kaldırır. Yavaşça merdivenlerden inip mutfığa doğru yürür. Nav onu görünce gülümser.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Fazla değil." Jess kirli hissediyor, giysilerinin altında bir kir tabakası var. "Banyo yapabilir miyim?"

Nav banyoya doğru gider ama kadın ona el sallayarak geri döner. "Nerede olduğunu biliyorum," diyor. "Her şeyi halledeceğim."

Başını sallıyor. "Akşam yemeği yaklaşık bir saat sürecektir. Ve sana bunları aldım."

Adam ona bir Tesco poşeti uzatır ve kadın içine bakar. Bir kot pantolon, bir tişört, bir kazak, birkaç çorap ve iç çamaşırı var.

"Harika değiller ve bedenini tahmin etmek zorundaydım-" diyor ama kadın onun sözünü kesiyor.

"Mükemmeller, teşekkür ederim."

Bir banyo hazırlıyor ve kendini içine bırakıyor. Ferahlatıcı derecede sıcak. Su cildini yakıyor, önceki günlerin olaylarını temizliyor.

Griffin'le birlikte kaldıkları daireyi düşünüyor ve şimdi burada olması gerçeküstü geliyor. Öylece çekip gittiği için kendini kötü hissediyor ama Griffin onu umursamıyor, aldırmayacaktır, diyor kendi kendine. Griffin boşluğunu geri aldığı için mutlu olacaktır.

Nav'ı alt kattan duyabiliyor. Radyoda akordu bozuk bir şarkı söylüyor. Gülümsüyor. Tanıdık bir yerde olmak güven verici.

Su artık ılıktır ve Jess üşümeye başlamıştır. Jess banyodan çıkar ve etrafına bir havlu sarar. Kapı zilinın çaldığını duyuyor ve duruyor. Hareket etmeye cesaret edemiyor.

Koridor banyonun hemen altındadır ve Jess merdivenlerden yukarı süzülen bir ses duyar. Kapıyı biraz aralıyor ve dinliyor.

"DS Taylor. Polis." Bir kadın, iş gibi ve resmi. "Dr. Taylor. Sharma?"

Nav'ın "Nasıl yardımcı olabilirim?" dediğini duyar.

"Jessica Ambrose'u arıyorum. Umarım nerede olduğunu biliyorsunuzdur."

Nav, "Salı günü arabamı çaldığından beri onu görmedim," diye yanıtlar.

"Salı mı?" diye tekrarlar dedektif. "Ve sen de arabayı İzniniz var mı?"

"Evet. O zaman meslektaşlarınıza da söylediğim gibi."

Jess odanın etrafına bakar. Dedektif onu görmeden banyodan çıkmasına imkân yoktur. Nefesini tutar, titrer, üzerinde hâlâ sadece havlu vardır.

"İçeri girebilir miyim?" Taylor sorar.

"Bakın, hastanedeki gecelerimden yeni çıktım." Nav'ın sesi sakın, ölçülü ama kesinlikle soğuk. "Onkoloji bölümünde stajyer doktor olarak çalışıyorum. Yorgunum, bir şeyler yemek üzereyim ve sizin de hatırlattığınız gibi arabama el koyduğunuz için sinirliyim. Daha fazla sorunuz varsa, daha sonra uğrayabilir ya da benimle buluşmayı ayarlayabilir misiniz? Yarın oraya dönüyorum." Baskı altında olmaya alışkın. Ama polise yalan söylemeye alışık değil, diye düşünüyor Jess, bir suçluluk dalgası daha hissederek.

Bir duraklama olur. Jess dedektifin boynunu bükerek evine girdiğini ve orada olduğuna dair bir işaret aradığını hayal eder. Banyoya bakar.

yerde yatan giysi yığınınına bakar. Kadının görüş alanında ne bırakmış olabileceğini merak ediyor.

"Tamam. Bunu yapacağım, Doktor."

Ön kapının kapandığını duyunca nefes nefese kalır. Kafasını banyodan dışarı çıkarır. Nav'ı görebiliyor. Kapının yanında durmuş, duvara yaslanmış, başını ellerinin arasına almış.

★ ★ ★

Jess olabildiğince hızlı bir şekilde yeni kıyafetlerini giyer ve aşağı iner. Nav mutfığa geri dönmüştür ve onun tencere ve tabakları karıştırdığını duyabilmektedir. Jess kapı aralığında durup onu izler ve Nav onu görünce sıçrar.

"İşte buradasın! Aç mısın?" diyor. Sesi doğal olmayan bir şekilde neşeli görünüyor. Hızla ondan uzaklaşıyor.

"Polis buradaydı," diyor Jess ve geri dönüyor. "Onları duydum. Teşekkür ederim."

Nav, "Sen de benim için aynısını yapardın," diye cevap vererek konuyu geçirir. "Araban için de üzgünüm."

Ona biraz fazla uzun süre bakar. "Evet, şey. O küçük sorun olmadan da yapabilirdim. Bana borçlusun." Jess başını sallar. Koleksiyonuna bir yenisini daha eklediğini fark eder.

"Şimdi gel ve ye."

Yangından bu yana ilk kez doğru düzgün yemek yiyor ve Jess açlıktan ölüyor. Nav her zaman iyi bir aşçı olmuştur ama bu akşamki basit risotto şimdiye kadar tattığı en iyi şey. Doymak bilmeden yiyor, bitene kadar neredeyse hiç durmuyor. Bitirdiklerinde Nav tabakları kaldırır ve kanepede yan yana otururlar. Burası daha önce binlerce kez bulunduğu bir yer: Patrick'le uygar akşam yemekleri, Alice üst katta uyuyor. Y ı l b a ş ı partileri, etrafta coşkuyla içen sağlık görevlileri. Nav'ın bebek bakıcılığı yaptığı zamanlar için Alice'in en sevdiği oyuncaklardan oluşan bir kutu sakladığını biliyor.

Dışarıda geçirdiği bir gecenin ardından bu kanepede uyuyakaldığı çok olmuştur.

Ama bugün Nav'la daha önce yaptığı gibi kolay bir konuşma değil. Adam ona bakıyor ve kadın göz teması kurmayı reddediyor. Adamın yüzündeki endişeyi hayal ediyor. Buna dayanamaz: acıma, bariz sempati.

"Bana bakmayı kes," diye mırıldanıyor.

Kaşlarını çatıyor ve sandalyeye geri oturuyor. "Sadece yardım etmek istiyorum, Jess."

Kötü hissediyor. Onu burada tutarak her şeyi riske atıyor. Ve tek yapabildiği ona karşı bir sürtük olmak.

"Biliyorum, özür dilerim," diyor.

Cevap olarak başını sallıyor. "Peki ne yapacaksın?"

Jess başını sallar. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Onun bir şey söyleyeceğini fark eder ama sözünü keser. "Hastaneye geri dönemem Nav. Beni tutuklarlar ve sonra nerede olurum?"

"Ama en azından Alice'i görmene izin verecekler," diyor sessizce.

Adının anılması bile Jess'in ağlamak istemesine neden oluyor. Alice hastaneden ayrıldığından beri aklının bir köşesindeydi: sürekli bir endişe, kızından ayrı kalmak neredeyse fiziksel bir acıya neden oluyordu. Ama tutuklanamaz, polisin eline düşemez.

"Denetimli ziyaret istemiyorum," diye yanıtlıyor. "Lanet olası bir sosyal hizmet görevlisi eşliğinde. Zaten hayatımda bunlardan yeterince olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hiç yoktan iyidir. Bir avukat bulmana yardım edeceğim. Sen farkına bile varmadan her şeyi hallederler." Duraksıyor. "Geçen seferki gibi olmayacak. Söz veriyorum," diye yumuşakça ekliyor.

Jess başını sallar, yere bakar. Büyük yuvarlak gözyaşları dökülmeye başlar. "Bunu riske atamam," diyor.

Nav kolunu ona doluyor. Sıcak ve tanıdık geliyor. Onun kollarında hıçkırmamak için elinden geleni yapıyor ve başını onun göğsüne yaslayıp gözlerini kapatıyor. Nav'ın kokusunu alabiliyor - onun eşsiz karışımını - ve bu rahatlatıcı. İlk defa Nav'la bir araya gelmiş olsalardı hayatın nasıl olacağını merak ediyor.

Sarhoşken öpüşmemişlerdi bile. Jess üniversitedeyken bir süre onun eşcinsel olup olmadığını merak etmişti ama iki yıl birlikte yaşadığı kız arkadaşı bu düşüncesine son vermişti. Gerçi o artık çoktan gitmişti. Jess nedenini hatırlayamıyordu, tıp eğitiminin gereklilikleriyle ilgili bir şeydi.

Nav, Jess'in olmadığı her şeydi. İlkokul eğitimi, gülünç derecede zeki, kültürlü. Formdaydı: lösemili çocuklar için maraton koşuyordu. Ve Tanrı aşkına, o bir kanser doktoruydu. İyi bir adamdı,

her şeyiyle. Jess belki de bu yüzden hiç bir araya gelemediklerini düşündü. Çok farklıydılar.

Geri çekilir ve gözlerini siler. Ona bakar. Işık azalıyor ve Jess Nav'ın ne kadar bitkin olduğunu görebiliyor.

"Bunu konuşmamız gerek Jess," diye tekrar dener. "Polisin ne dediğini duydun. Seni arıyorlar."

Jess ellerine bakar. Yangından kaçtığını düşündüğü tırnakları yarılmış ve kırılmıştır ve bileğinde daha önce fark etmediği bir çizik vardır.

"Ve o daireye geri dönmeni istemiyorum," diye ciddi bir şekilde devam ediyor Nav. "Orada kim yaşıyor?"

"Griffin. O bir ..." Soruya nasıl cevap vereceğinden emin değil. "Bana yardım ediyor," diye bitiriyor.

"Ne yapmana yardım etmek?"

Jess onun sesinde bir şeyler seziyor. Kıskançlık mı? Kesinlikle hayır.

"Ne olduğunu öğrenin. Biri o yangını kasten başlattı.

Griffin bir şeyler biliyor..." Durdu. Kendisi bile zor inanıyor. Bunu tekrarlamak saçma geliyor. "Polisi duydun," diyor Jess. "Kafalarına koymuşlar. O bendim. Başka kimseyi aramıyorlar."

"Onları suçlayamazsın," diye ağzından kaçırıyor Nav. Sözleri odada asılı kalır.

"Madem bana inanmıyorsun, o zaman neden polise nerede olduğumu söylemedin?" Jess homurdanıyor.

"Sana inanıyorum! Böyle bir şey yapamayacağını biliyorum-"

"Öyleyse öyle davran!"

Nav, "Ama Jess, olaya onların açısından bakmalısın," diye yalvarıyor. "Masum insanlar kaçmaz."

"Polise güvenmiyorum. Sonunda hapse gireceğim." "Ama bana güveniyorsun, değil mi?"

Jess sessiz kalıyor. Öyle de yapıyor. Ama Nav hiç kanunun yanlış tarafında yer almadı. O anlamıyor.

"Demek böyle?" Nav onun sessizliğini olumsuz bir şey olarak algılayarak, sesi sertleşerek cevap verir. "Çok az tanıdığın bir adama güveniyorsun-"

"Neden onu çok az tanıdığımı varsayıyorsun?" Jess haklı olmasına rağmen savunmaya geçerek bağırır.

"Bana ondan daha önce hiç bahsetmedin!"

"Sana her şeyi anlatmıyorum Nav."

"Belli ki değil." Adamın gözlerinin kısıldığını, öfkesinin alevlendiğini görüyor. Hayal kırıklığıyla yüksek sesle bağırarak onu yerinden sıçratıyor. "Tanrım, Jess," diye tersliyor. "Neden bu kadar kör olmak zorundasın!" diye bağırıyor. "Çok ... çok ..."

"Yani...? Ne olmuş yani?" Jess havlıyor.

"Çok aptalca!" Nav'ın vücudunun gergin olduğunu görebiliyor ve ayağa kalkarak odada volta atmaya başlıyor. "Kendini bu durumlara sokuyorsun ve sonra da herkesin -hayır, herkesin değil- benim," diye bağırıyor Nav, "seni bu durumlardan kurtarmamı bekliyorsun."

Jess onun sözlerinin acısını hissediyor. İhanetini. Onun arkadaşı olduğunu sanıyordu. "O yangını ben başlatmadım," diye itiraz ediyor ve boğazının düğümlendiğini hissediyor.

"Hayır, ama hasta olmanıza rağmen hastaneden çıktınız. Polisten kaçıyorsun. Ve yalan söylemek zorundayım... Seni saklamak zorundayım. ..."

"Özür dilerim. Ben gideyim." Jess ayağa kalkar. Burada kalamaz. Onun gerçek duygularını, onu neye sürüklediğini bilerek. Odadan çıkmaya başlar ama bileğindeki ani bir el onu durdurur. Dönüp Nav'ın gözlerinin içine bakar.

Gözlerini kırıştırıyor, yüzü perişan. "Demek istediğim bu değildi Jess," diyor, şimdi daha sessiz. "Seni kovmuyorum. Ben sadece..." Bileğini bırakıyor, sonra başını eğiyor, parmaklarını gözlerine sokup sertçe ovuşturuyor. "Özür dilerim," diye ekliyor. "Biraz uyumam gerek Jess. Bu gece burada kal. Sabah tekrar konuşuruz."

Tereddüt ediyor. Sözleri hâlâ canını yakıyor. "Lütfen?"

Jess yavaşça başını sallar. Uzanır ve ona bir kez daha sarılmaya çalışır. Ama vücudu kaskatı kesilmiş, onun rahatlığına direnmiyor.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip eder ve yatak odasının kapısını kapatmasını izler. Tek kişilik yedek yatağa uzanıyor. Normalde bu yatakta sarhoş olurdu. Normalde eğlence ve ciddiyetsizlik dolu bir akşamın ardından zihni kahkahalarla dolu olurdu.

Bu gece farklı. Karanlık ona yaklaşıyor. Yalnızlığın içini kemirdiğini hissediyor. Kızına bir daha ne zaman sarılabileceğini bilmiyor. Alice'in kafası çok karışmış olmalı, anne ve babasının nerede olduğunu, neden onları görmesine izin verilmediğini merak ediyor olmalı ve Jess'in yüzünden yaşlar akıyor, yastığı ıslatıyor. Jess, Patrick'in bir yerlerde ölü yattığını düşünür. Onu son bir kez görmesine izin verilip verilmeyeceğini merak eder, sonra görecekt hiçbir şey kalmayacağını fark eder. Yaşadığı şok içini parçaladı. Bedeni yanacak, ateş onu tanınmayacak bir şeye dönüştürecekti.

Bunu o yapmıştı. Kibriti o yakmamıştı ama adamın boş odada bulunmasının sebebi neydi? Bu oydu. Ne olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Uykusunda dumandan etkilenmiş ve uyanmamış olmasını umuyordu.

Tanıdık bir hayal kırıklığının kabardığını ve kaslarının gerildiğini hissediyor. Dönüyor, yüzünü yastığa bastırıyor, çığlık atıyor, tüm öfkesini aşağı doğru yönlendirirken tüm vücudu geriliyor, tüyler sesi boğuyor.

Yüzüstü yatar, yavaşça sayar, nefes alışının normale dönmesini ister.

Jess birden yalnız kalmaya dayanamaz. Ayağa kalkar ve koridorun kapısını açar, ardından Nav'ın odasına giden kolu yavaşça aşağı iter. Yorganın altında bir yumru gibi duran Nav'ın şeklini seçebiliyor ve bir an için kapı aralığında durup onun düzenli nefes alıp verişini dinliyor.

Bu sefer onu çok zorladığını biliyor. Ama adam haklı. Kadın aptal. Kötü, korkunç kararlar veriyor. Ama onun bunun ötesini gördüğünü, hayatında yarattığı kaostan daha fazlası olan bir kadın gördüğünü düşündü.

Ama hayır. Nav onu herkesin gördüğü gibi görüyor: berbat. Dağınık. Değersiz.

Ondan çok şey yapmasını istedi. Polise yalan söylemek zorunda kaldı, tıbbi lisansını riske attı. Hepsini onun için.

Onu çok zorladı. Ve onun kırılma noktasına ulaştığı gerçeği onu korkutuyor. En iyi arkadaşı, hayatındaki en sadık insan Nav olmadan, elinde kim var ki?

Oradan çıkmak zorunda. Gitmek zorunda.

Merdivenlerden iner ve Nav'ın mutfakta şarjda duran telefonunu alır. Tuş takımına bakar. Polis birkaç dakika içinde burada olacaktı. Artık kaçmasına gerek kalmayacaktı. Alice'i görebilirdi. Hayatında bir kez olsun doğru şeyi yapabilirdi.

Bir telefon görüşmesi yapar, sonra oturma odasında oturup bekler ve endişeyle pencereden dışarı bakar.

On beş dakika sonra dışarıda bir araba durur. Dışarı çıkar, ön kapıyı arkasından sessizce kapatır.

Bu onun tek seçeneği. Artık emin.

Arabaya tırmanıyor. Griffin ona bakar. "Ne oldu?" diye sorar.

Jess cevap olarak başını sallar.

"Seni dışarı mı attı?"

"Onu riske atmak istemedim," diye mırıldanıyor. "Bu karmaşanın bir parçası olmayı hak etmiyor." Nav'ın sözlerinden duyduğu utanç hâlâ içinde sıcaklığını korurken, gerçek neden hakkında sessiz kalıyor.

Griffin Land Rover'ı çalıştırır ve vitesine takar. "İyi adamların sonuncusu, ha?" diyor kendi kendine.

"Sen anlamazsın. Sen Nav gibi değilsin." Jess arkasını döner ve pencereden karanlık sokaklara bakar. Ne ima ettiğini, Griffin için riskin önemli olmadığını fark eder.

Ama Griffin başını sallar. "Hayır, hayır, değilim," diye mırıldanıyor.

Soruşturmanın artık sessiz kalmasına imkan yok. Tam ölçekli bir insan avına dönüştü. Diğer polisler de devreye sokuluyor; birden fazla soruşturmanın birleştirilmesi gerekiyor. Cara, emniyet müdürünün kalp krizi geçirdiğini ve önüne gelene bağırdığını biliyor.

Cara kontrolü ele aldı, operasyondaki yeni dedektiflere eylem ve görev dağılımı yaptı. Şimdi apartman bloğunun dışında durmuş, olay yeri memurlarının işlerine başlamasını izliyor. Libby pembe saçları ve Noah'a gülümsemesiyle geldi; Dr. Ross çoktan içeri girdi. Saatin geç olmasına rağmen, gazeteciler ve televizyon ekipleri bir alıntı kırıntısı için çaresizce etrafta dolaşıyor. Dış kordondan biri dikkatini çekmek için bağırır. Onu tanıyor -*Chronicle*'dan Steve Gray- ama "yorum yok" diyerek cevap veriyor ve onu hayal kırıklığına uğrattırıyor.

Teoriyi şimdiye kadar sadece bir avuç insanla paylaştılar - Libby, Ross, birkaç dedektif daha; basın işlerin ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Cara bir açıklama yapılması gerektiğini biliyor ama ne yazacak? Elimizde bir seri katil var. Ondan fazla insanı öldürmüş biri. Ve hayır, üzgünüm, nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok.

Kapı aralığından Deakin'i izliyor. Karakoldaki ekiple telefonda hararetli bir şekilde konuşuyor, onun emirlerini tekrarlıyor, parmaklarının arasında izmaritine kadar yanan bir sigara vardı. Dairedeki manzarayla ondan daha iyi başa çıkmıştı ama sarsılmıştı. Ve kızgındı - işaretleri biliyordu. Çatık kaşlar, seğiren eller.

Telefonu çalar ve numaraya bakar. Açıyor.

"Demek bir Dahmer'ımız var," diyor

Griffin. "Haberler hızlı yayılıyor."

"Kaç kurban var?"

"En az on tane. Ama hepsi parça parça, hepsi farklı çürüme durumlarında, yani kim emin olabilir ki?"

"Peki komşular bir şey fark etmedi mi?"

"Şu anda karakolda ifadelerini alıyorlar," diyor Cara. "Şimdiye kadar sadece bir koku fark ettiklerini ve şikayet ettiklerini söylediler ama kapılarında fare sorunu olduğuna dair bir not vardı."

"Oldukça büyük lanet fareler. Notu sakladılar mı?" Griffin cevap beklemeyi. "Oraya geliyorum."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Ben ciddiym, Griffin. Sabah ilk iş karakola gel, ama seni burada istemiyorum. Şimdi olmaz." Duraksıyor. "Burası gazetecilerle kaynıyor, Nate. Seni görürlerse bayram ederler."

Onun durakladığını duyuyor. Haklı olduğunu biliyor. Deakin'in apartman bloğunun kapısından ona el hareketi yaptığını görür.

"Dinle, Nate. Benim gitmem gerek. Yarın görüşürüz.

Tamam mı?" Bir duraklama daha oldu. "Tamam."

Cara telefonu kapatır ve derin bir nefes alır. Deakin'i içeri kadar takip eder.

★ ★ ★

Deakin ve Cara ana oturma odasına yaklaşırken Dr. Ross, "Bana neden ihtiyacınız olduğunu bilmiyorum," diyor. "Burada yapabileceğim hiçbir şey yok."

Sesi gergin. Cara şaşırmadı. O da akşamını bu şekilde geçirmek istemiyordu.

"Dondurucuda ceset parçaları bulduk, hem buzdolabında hem de yanındaki bağımsız dondurucuda. Koridordaki dolapta daha fazlası var ve yatak odasında tam bir iskelet olduğunu düşündüğümüz bir şey var. Çoğu uzun süredir ölü; o ise en azından birkaç yıldır öldürüyor. Gerçi banyoda yeni bir tane var, boğulmuş gibi görünüyor, muhtemelen son on iki saat içinde. Ve hayır, her şeyi bir araya getirmeye başlayana kadar tam olarak kaç ceset olduğunu bilemeyeceğiz." Onlardan uzaklaşıyor. "Tam anlamıyla."

Deakin öne doğru eğilir ve televizyonun altındaki DVD'lere bakar.
Return of the Jedi ve *Exorcist 2*.

"Gerçek gibi görünmüyor, değil mi?" diye mırıldanıyor Cara'ya. "Yani, bu adam ne yapıyor? Mutfağında insanları parçalara ayırıyor, sonra da arkasına yaslanıp *Star Wars* mu izliyor?"

Cara başını sallar ve odaya bakar. Köşede siyah bir masa ve üstünde bir akvaryum var. Tüm bu sefaletin içinde göze çarpıyor: tertemiz, içinde çeşitli tropik balıklar yüzüyor.

"Keşke konuşabilseydiniz," diye fısıldıyor onlara.

Deakin'i dışarı kadar takip eder ve tekrar yatak odasına girerler. Metal dolap boşaltılmıştır ve bir kutunun içinde kanıt olarak götürülmeye hazır bir kâğıt torba durmaktadır. Deakin onu alır ve eldivenli eliyle bir şey çıkarır. Uzun bir rulo halinde koyu renk bir deri.

"Bunun bir penis olduğunu düşünüyoruz," der arkalarından bir ses. Deakin küfreder ve onu çantaya geri bırakır.

Dönüyorlar. Libby oradadır, siyah göz kaleminden tanınabilir.

"Bu fikir hoşuma gitti," diyor, gözleri maskenin ardında bir gülümsemeyle kırışıyor. "Sanırım bu adama ısınıyorum."

"Bize başka ne gösterebilirsin, Libs?" Cara soruyor.

Libby mavi plastik bidonu işaret ediyor. "Bunu henüz açmadık," diye söze başlıyor. "Onu olduğu gibi götüreceğiz. Dondurucuyla birlikte. Ama bu adam Dahmer'ı taklit *ediyorsa*, orada birkaç insan gövdesi bulmayı bekleriz."

Mutfağa doğru yürürlerken Deakin arkalarından geliyor.

"Burada yemek hazırlamak için pek bir şey kullanmamış. Koridordaki dolapta formaldehit, eter ve kloroform bulundu. Asit ve çamaşır suyu burada." Kanıt torbalarını havaya kaldırıp her birini sırayla gösteriyor. "Büyük hipodermik iğne. Matkap ve on altı inçlik matkap uçları."

Cara bunların ne için kullanılmış olabileceğini düşünmekten hoşlanmıyor.

Libby devam ediyor: "Çöpü boşalttık - bazı artıklar, kâğıt parçaları. İşe yarar bir şey var mı emin değilim ama inceleyeceğiz. Tüm yüzeylerde kan izleri var -örnekler alacağız- parmak izleri, duvarlara sıçramış kan izleri var. Dedektifler, size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum ama bu yavru köpek berbat bir halde."

"Ve bıçaklarla arası iyi olan biri." Dr. Ross mutfakta onlara katılır. "Bu kadar çok cesedi bu şekilde parçalara ayırmak için insan anatomisini iyi bilen birine ihtiyacımız var."

"Pazartesi gecesiyle aynı adam mı?" Cara soruyor.

"Muhtemelen. Her ikisinde de kullanılan alet izlerini karşılaştıracamız. Daha fazlasını öğrendiğimde size raporumu göndereceğim," diye sözlerini tamamlar Ross. Cara ve Libby kıskançlıkla onun gidişini izler, umutsuzca aynısını yapmak isterler.

Deakin dairenin başka bir bölümüne gitti. "Hâlâ içki içmeye devam ediyor musun?" Libby ona sorar.

Cara ona şüpheyle bakıyor. "Gecenin bu saatinde mi?" Kalabalık sahneyi işaret ediyor. "Tüm bunlar olurken mi?"

"Bir yer biliyorum. Gece vardiyası yarım saat içinde bitiyor," diyor Libby. "Burada daha ne yapabilirsin ki? Gerçekten mi?" Cara omuz silkiyor. "Sence de biraz dinlenmeye ihtiyacın yok mu?"

Libby haklı. Cara'nın telefonu çalmaya başlar. "Tamam. Otuz dakika," diye fısıldar Libby'ye telefonu açarken.

Ben Shenton. "Annesinden bir haber var mı?" Cara soruyor.

"Hayır. Michael Sharp'ı yaklaşık bir yıldır görmediğini söylüyor. Ama takip edeceğiz; bizden saklıyor olabilir."

"Bu harika. İyi iş Toby," diye ekliyor, cesaretlendirici olmak için elinden geleni yapıyor. Desteklenmeye ihtiyaçları var. Saat neredeyse on bir, öğle yemeğinden beri bir şey yemedi - şimdi birinin *ona* iyi bir moral konuşması yapması iyi olabilirdi.

★ ★ ★

Dışarıda, Deakin olay yeri kıyafetini değiştirmiştir ve gazetecilerin görüş alanından uzakta, apartman bloğunun köşesinde sigara içmektedir. Cara ona katılır ve sigarasını almak için uzanır, ancak Cara sigarayı ondan uzak tutar.

"Sigara içmene izin verirsem Roo beni öldürür."

Cara, "Bana şu lanet sigarayı ver de kocam için endişeleneyim," diyor. "Sanırım yaşadığımız günden sonra bir tane içebilirim."

Kaşlarını kaldırıyor ama ona uzatıyor; o da geri vermeden önce uzun bir nefes alıyor.

"Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaştın mı?" diye sorar.

Başını iki yana sallar. "Neyse ki hayır. Ya sen?"

Bir duman bulutu üflüyor. "Bazıları uyuşturucu ekibinde. Birkaçı SO10'dan," diyor ve sigarayı tekrar ona veriyor.

Neyi kastettiğini biliyor. SO10: Met Polisi içindeki eski gizli operasyonlar birimi. Noah'ın ilk görev yerlerinden biri.

Kadın sigarayı adama geri vermek ister ama adam elinin tersiyle iter.

"Bitir şunu," diyor Deakin.

Dairelerin çakıl taşlı duvarına yaslanıp bir anlığına gözlerini kapatıyor. Birlikte sessizce dururlar ve Cara onun burada kendisiyle birlikte olmasını ne kadar takdir ettiğini fark eder. Böyle anlarda, böyle gerçekten korkunç bir şey olduğunda, polis teşkilatı dışından hiç kimse bunu anlayamaz.

Noah, Büyük Suçlar'daki ilk gününde saçlarını birinci sınıf kestirmiş, dar bir gömlek, dar bir kot pantolon ve ayağında hırpalanmış mavi bir All Stars ayakkabıyla gelmişti. Hızlı koşan bir taziye gibi bir yapısı ve buna uygun bir metabolizması vardı. Ve ona Cara diyordu. Patron değil, DCI Elliott değil, ekibindeki diğer dedektifler gibi. Kendisini elli yaşında hissettirdiği için nefret ettiği bir terim olan "hanımefendi" de değildi. Noah tayinini istemişti ve o da dosyasını okumuştı. 2014'e kadar gizli görevdeymiş. O zamandan beri uyuşturucu timi, beraberinde övgülerle birlikte ve tereddüt etmeden kabul etmişti. Ama bu adam? İlk görüşte öyle düşünmüştü. Adamda Cara'nın kibirle karıştırdığı bir kopukluk vardı ve Cara hata yapıp yapmadığını merak etmişti.

Ama çok geçmeden diğer dedektiflerinin hiçbirinin Deaks gibi olmadığını öğrendi ve bu iyi bir şeydi. Farkında olmadan kendini onun tarafına doğru çekilirken bulmuştu. Birlikte göreve çıkıyorlardı ve o da fikrini sormak için onu seçiyordu. Ciddi, sessiz ve kendisi de dahil olmak üzere oradaki herkesten daha çok çalışan biriydi. Ortaklıkları bir norm haline gelmişti: DCI Cara Elliott nereye giderse, DS Noah Deakin de oraya gidiyordu.

★ ★ ★

Deakin kendini duvardan yukarı iter. Bir elini Cara'nın koluna koyar, sonra öne doğru eğilir ve ona sarılır. Cara bu ani temas karşısında şaşırıyor ama tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu fark ediyor ve kısa bir süreliğine başını adamın omzuna yaslıyor. Adam bir çeşit sabun ya da çamaşır kokuyor.

pudra, her zaman sevdiği bir tıraş losyonu ve Polo naneli şeker. Sarılmaktan vazgeçiyor ve ona nane şekerlerinden birini uzatıyor. Kadın şekerini tüpten çıkarıp ağzına atıyor.

"Ben gidiyorum," diyerek sessizliği bozuyor. "Seni bırakmamı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Ben kalıp etrafa göz kulak olacağım," diye mırıldanıyor.

Cara her türlü ikna çabasının işe yaramayacağını biliyor. Ve Noah'ın nasıl hissettiğini biliyor. Bu huzursuzluk, ilerleme kaydedememenin verdiği çaresizlikle birleşiyor. Ama Libby haklı: burada yapabileceği başka bir şey yok, SOCO'nun işini yapmasına izin vermesi gerekiyor. Kayıt tutmak, numune almak, işlemek ve bu adamın bir hata yapmış olmasını ummak ve dua etmek.

Çünkü Tanrı biliyor ya, diye düşünüyor, çakıl taşlı duvarlarının ardındaki dehşeti bilerek mülayim apartman bloğuna bakarken, bu kan banyosu yeter.

JESS telefonun bip sesini duyar, sonra Griffin'in yataktan kalktığını hisseder. Gözlerini açar ve karanlıkta onu izler, başı eğiktir, kısık sesle telefonda konuşmaktadır. Üzerinde sadece boxer şortu vardır ve JESS bu manzarayı takdir eder, sonra merak eder, bu adam kimdir ve burada ne işi vardır?

Erken döndüklerinde hiç konuşmamışlardı. Griffin ona yiyecek ya da içecek teklif etmemiş, sadece kıyafetlerini çıkarmış ve yatağa tırmanmıştı. Griffin bir an durakladıktan sonra o da aynısını yapmış, artık bu apartmandaki varlığını zımnen kabul etmiş gibi görünmüştü.

Nav onun burada olmasından endişelenmişti ve endişelenmekte haklı olduğunu biliyordu. Griffin herhangi biri olabilirdi.

Ama onu tanıyormuş gibi hissediyor. Zihninin derinliklerinde bir şeylerin farkına varıyor. Hasarı. Soyut olanı umutsuzca arayışını. Adam onun neredeyse iki katı, ama o ilk geceden beri onu endişelendirecek hiçbir şey yapmadı. Ama belki de çıtası düşüktür, diye düşünüyor. Belki de yüzüne çarpana kadar tehlikenin farkında değildi.

Griffin aramasını bitirir ve yatağına geri döner. Onun hâlâ uyanık olduğunu hissedebiliyor. Seğiriyor, kıpırdanıyor.

"Bir tane daha mı?" diyor ve adam ona dönüyor. Adam başını sallıyor, kadın karanlığın içinden adamın yüzünü görüyor.

"Bu Patrick'in cinayetinin kesinlikle bağlantılı olduğu anlamına mı geliyor?" Jess sessizce sorar.

"Kesin bir şey yok Jess," diyor. "Ama belki."

Adam ondan uzaklaşıyor ve kadın yorganın altına giriyor, sırtüstü uzanıp tavana bakıyor. Bunu unutmak için bir şeyler yapması gerekiyor. Endişeyi, sabırsızlığı. Bombanın düşmesini beklemek. Yanındaki adamın vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor; ona dokunmak istiyor. İstiyor-

Ama yapamıyor. Ellerini yumruk yapıyor. Griffin'le seks yapmanın onu bir anlığına da olsa daha iyi hissettireceğini biliyor ama geçen seferki reddedilişten sonra, Griffin yine aynısını yaparsa bununla başa çıkamaz.

Biraz kontrol kazanması gerekiyor. Sadece kendi vücudu üzerinde olsa bile.

Jess uzun bir nefes alıyor, sonra kalkıp banyoya gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Işığı açarken gözlerini kırıştırıyor, sonra soğuk muşamba zemine oturuyor, öne doğru eğilip lavabonun altındaki dolabı açıyor. Aradığı şeyi buluyor ve yanına koyuyor. Yeni bir tıraş bıçağı, hâlâ paketinde. Üzerinde sadece bir tişört ve külot var ve çıplak bacaklarını önüne doğru uzatıyor.

İçinde kendini parçalanmış ve kırılmış küçük parçalardan oluşan bir koleksiyon gibi hissediyor. Öyleyse neden dışı da aynı şekilde görünmesin? Tıraş bıçağını eline alır ve ikiye bölerek bıçakları koruyucu plastik kabuğundan kurtarır. Çöpü yere atıyor, sonra bir bıçağı iki parmağının arasında tutuyor. Ellerinin titrediğini hissedebiliyor.

Yavaşça, keskin kenarı uyluğunun üst kısmına dayıyor. Önceki zamanlardan kalma yara izlerini görüyor. Bazıları gümüş çizgilerden daha fazla değil, diğerleri hala kırmızı, zar zor iyileşmiş. Jileti bacağının üzerinde itiyor ve çekiyor. Bıçağın deriyi deldiğini, etini kestiğini hissediyor. Kan fişkırıyor, bacağından aşağı akıyor. Tekrar yapıyor. Ne kadar sert itmesi gerektiğini biliyor - kanamaya yetecek kadar, ama hastaneye gitmesini gerektirecek kadar değil. Ne de olsa artık Nav'ı yok.

Gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını, bacağına düştüğünü ve kanla karıştığını hissediyor. Yaptığı şeyin onu parça parça yok ettiğini biliyor. Ama bu, böyle bir pislik olmanın cezası. Normal olmamanın cezası.

Sayıyor. Yedi, sekiz. Onda duracağını biliyor. On her zaman gerilimi düşürmeye, düdüklü tencerenin emniyet valfini açmaya yeter. Bu ya da çok iyi yaptıkları şeyi yapacak rastgele bir adam bulmak.

Ama tıpkı ustura gibi, seks de uzun süre yatıştırmaz. Cazibenin ilk heyecanı, hızlı bir sevişmenin endorfinleri - bunlar bir telaş, kafasının içindeki ciyaklamadan bir dikkat dağıtma. Ama her şey bittiğinde ve adam gittiğinde, daha önce olduğu gibi berbat bir halde geri döner.

Patrick'in bilip bilmediğini hep merak etmişti. Eğer bilseydi bile, hiçbir şey söylemezdi. O da Patrick'in patavatsızlıklarını görmezden gelmişti. Noel partisinde gülümseyerek ve ona doğru bir bakış atarak kulağına fısıldayan kadın. Patrick'in gece geç saatlerde başka bir odadan yaptığı aramalar. Onu suçlamıyordu. İyi bir eş değildi. İyi bir şey değildi.

Kapı açılır ve onu düşüncelerinden uzaklaştırır. Yukarı baktı. Griffin orada durmuş, ışığa gözlerini kısarak bakıyordu. Küfrederek onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Siktir, Jess, ne yapıyorsun?"

Öne doğru eğilir, tuvalet kâğıdı rulosunu alır ve mendil toplar, bacağına bastırarak kanamayı durdurmaya çalışır. Sonra durur ve Jess onun uzun bir nefes alıp yere bakmasını izler.

Başını kaldırır ve yavaşça elini uzatır. Tıraş bıçağını kanlı tuvalet kâğıdı topunun içine bırakır.

Öfke, hayal kırıklığı, yargılama ve korku bekliyor. Tüm tepkileri daha önce ailesinden, tıp uzmanlarından ve kocasından görmüştür. Ama Griffin farklı görünüyor.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diyor. Sesi ciddi ama sakin.

Jess başını sallar. Griffin dolabı tekrar açar ve eski bir kutu yara bandı çıkarır. Sessizce kanamayı durdurmak için elinden geleni yapıyor, kesikleri teker teker kapatıyor, dağınıklıktan çekiniyor. Çalışırken arada bir ona bakıyor, sanki acıdan bir tür şikâyet bekliyormuş gibi, ama o sadece kayıtsızca onu izliyor.

İşini bitirdiğinde yere bağdaş kurup oturuyor. Kadın hâlâ duvara yaslanmış, bacakları önünde duruyor.

"Bu konuda biriyle konuşmak ister misin?" diye

soruyor. Kadın yine başını sallar. "Hayır."

"Öyle mi? Geçmişte?"

"Yardımlı olmadı."

"Tamam."

Griffin'in ona baktığını görür, bakışları başındaki bandaja gider, sonra tekrar bacağına döner. Bir şeyler olduğunu biliyor, diye düşünüyor. Ona söylemeliyim. Ama insanların bunu öğrendiklerinde ona bakışlarının değiştiğinin de farkında. Ona farklı davranıyorlar. Ve jiletle yaptığı şeyden sonra, şu anda yeterince şey oluyor.

Griffin uzaklara bakar ve iç çekerek düşünür. Sonra ayağa kalkar ve elini uzatır. Kadın elini tutar ve adam onu ayağa kaldırır. Bacakları titriyor. "Şey," diyor, neredeyse daha çok kendi kendine, onu yatağa geri götürüyor, ışığı kapatıyor. "İkimiz de ne hallere düştük."

Karanlıkta onun yanına uzanıyor, yorganı üzerine çekiyor. Onun nefes alışını ve dışarıdaki arabaların sesini dinliyor. Ne zaman Griffin'le başa çıkabileceğini düşünse, Griffin ona yanıldığını bir kez daha kanıtlıyor.

★ ★ ★

Uyuyakalmış olmalı, çünkü uyandığında onun yanına kıvrılmış, teni tenine değiyor. Sevgi gibi görünen bu durumdan utanarak uzaklaşır.

O uyuyor ve Jess loş ışıktaki ona bakıyor. Tüm yüz hatları rahatlamış, her zamanki çatık kaşları gitmiştir. Duraklar.

Griffin hakkında daha fazla şey bilmek istiyor. Merakı içini kemiriyor.

Griffin'in çantasını bıraktığı masaya doğru ilerliyor. Ceplerini karıştırıyor, Griffin'in hâlâ uyuduğundan emin olmak için yatağa dönüp bakıyor. Dizüstü bilgisayar, çıktılar, birkaç fotoğraf, hepsi ana bölmede. Bir çeşit enerji barının ambalajları, berbat edilmiş makbuzlar. Dikkatini yan cebe verir ve oradakini çıkarır. Bakıyor; küçük beyaz bir kutu, önünde "OxyNorm", altında "oxycodone hydrochloride" yazıyor. Blister ambalajı çıkarır.

-Griffin'in birden fazla kez aldığını gördüğü küçük turuncu kapsüller.

Jess ağrı kesici hakkında hiçbir şey bilmiyor ama oksikodonu duymuş. Güçlü ve bağımlılık yapıcıdır. Kutuya bakıyor: sekiz tane kalmış.

Kaşlarını çatıyor ama onu sırt çantasına yerleştiriyor. Dikkati kanepenin üzerine atılmış kot pantolonuna yönelir ve onu eline alıp ceplerini yoklar. Bir tarafında bir cüzdan var ve onu çıkarıp kartlara bakıyor. Nathaniel Griffin. Bu da bir şeydir: En azından gerçek adı.

Onu yerine koyar, sonra cebindeki bir şey dikkatini çeker. Griffin ve bir kadının hafifçe buruşturulmuş bir fotoğrafı. Adam kolunu kadına dolamış ve gülümsüyor. Jess onu tanıdığı süre boyunca hiç böyle gülümsediğini görmediğini fark eder ve daha yakından bakar. Saçları daha kısadır; temiz traşlı ve yakışıklıdır. Mutlu görünüyor. Bakışları onun yanındaki kadına kayıyor. Kadının uzun, siyah saçları yumuşak bir şekilde omuzlarına dökülüyor. Adamın kolu kadına sıkıca sarılmış, kadın da adama doğru eğilmiş.

Ve sonra Jess fark eder. Masaya gider ve onu bulana kadar olay yeri fotoğraflarını karıştırır. Tahtaya iliştirilmiş fotoğrafa bakar, sonra tekrar elindeki enstantaneye döner.

Duruyor, elleri titriyor. Griffin için kişisel olmasına şaşmamalı. Görevdeki bir adam olmasına şaşmamalı.

Tecavüze uğrayan ve öldürülen kadın, bu o. Peki ya ölüme terk edilen koca? Griffin'di.

Bar tıklım tıklım; Cara bir Çarşamba gecesi bu saatte bu kadar kalabalık olmasına inanamıyor. Kapı aralığında durup kalabalığa bakıyor. Libby'yi göremiyor. Eve gitmesi gerekiyor - o kadar yorgun ki göz kapakları bile ağrıyor - ama tam mazeretlerini yazıp gitmek üzereyken Libby'nin ona doğru ilerlediğini görüyor.

Libby onun yüz ifadesini görünce, "Hadi," dedi. "Sana bir içki alalım."

İki kadeh şarap içen Cara, Kemper otopsileri, Manson cinayetleri ve Griffin'in teorisiyle ilgili tüm detayları anlatır. Cara yüz ifadesinin Libby'ninkini yansıttığını biliyor: alçalmış kaşlar, çökmüş ağız. Burada iyi bir şey yok.

"Ama düşünmeden de edemiyorum," diye ekliyor Cara, bardağındaki son damlaları indirirken, "neden yapıyorlar? Neden seri katilleri taklit etmek için bu kadar çaba sarf edelim?"

"Hayranlık mı? Rezillik? Tanınma mı?" Libby cevap verir. Bir eliyle barmene işaret ediyor, o da bardakları dolduruyor. "Birden fazla katil neden öldürür? Normal mantığı uygulayamazsınız. Bir profil uzmanı çağırmayı düşündünüz mü?"

"Marsh bütçeyi asla onaylamaz."

"Sormaya değer mi?" Libby durur, bir dakika düşünür. "Peki Noah ne diyor?"

Cara duraksıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Libs, neden seninle konuşurken konu dönüp dolaşıp Deakin'e geliyor?"

Libby uzun pembe saçlarını yüzüne doğru itiyor. "Sadece ilgileniyorum, hepsi bu. Hem zaten Noah'ya ihtiyacım yok," diyor sırtarak. "Cuma akşamı bir randevum var." Libby telefonunu açıyor ve Cara'ya arkadaşlık uygulamasındaki profilini gösteriyor. Cara onaylarcasına başını sallar.

"Ama siz ikiniz neden ayrıldınız?" Cara soruyor.

Libby iç çeker. Telefonunu cebine geri koyar. "Noah'a sor. Benim seçimim değil. Sana söylemedi mi?" Cara başını sallar. "İkinizin her şeyi konuştuğunuzu sanıyordum."

"Cinayetler, tecavüzler ve kötü adamlar hakkında konuşuyoruz. Onun aşk hayatından bahsetmiyoruz, benimki de bahsedilmeyecek kadar sıkıcı."

Libby ona bakar, sonra başını iki yana eğer.

"Ne?" Cara sorar.

"Biliyor musun, her zaman ikinizin arasında bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür."

"Ben ve Noah arasında mı?" Cara güler. "Neden?"

"Bütün günü, her günü birlikte geçiriyorsunuz. Her zaman karanlık köşelerde fısıldaşıyor, gülüşüyorsunuz. Küçük, aşılmaz bir kulüp gibi." Cara homurdanıyor ve Libby bardağından bir yudum alıyor. "Bunu hiç düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır!"

"Bir kere bile mi?"

"Hayır!" Cara tekrarlar. "Şey, belki. Bir kez."

"Ha!" Libby neşeyle başını geriye atar. "Biliyordum. Yapmalısın, biliyorsun." Kusursuzca kemerli bir kaşını kaldırıyor. "Hoşuna giderdi."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet." Libby kelimeyi uzun bir hece halinde uzatıyor. "Adam *Fleabag* kongresindeki eski bir rahibeden daha kirli." Cara'nın omzunun üzerinden el sallıyor. "İyi anlamda," diye ekliyor, sonra arkadaşlarından biri gitmeye çalışırken veda etmek için ayağa kalkıyor.

Cara barın diğer tarafında sohbet eden ve gülen onu izler. Cara her zaman Libby ve Noah'ın birbirlerine çok uygun olduklarını düşünmüştü. İkisi de alışılmadıktı ama ikisi de son derece çekiciydi. İyi görünüyorlardı.

birlikte. Ama ilişkilerine bir son vermişti ve Cara bunun nedenini merak ediyordu.

Ve neden bu kadar ilgileniyor? Şarabını yudumluyor, alkolün etkisiyle şimdiden sersemlemiş hissediyor. Ama bu iğrenç şey güzel. Şiddeti ve ölümü unutmasına yardımcı oluyor.

Libby bar taburesine geri döner ve zarif bacaklarından birini diğerinin üzerine atar. Yaramaz bir sırıtışla göz kırpmıyor.

"Ee," diye soruyor Cara'ya, "shot?" Sonra da cevap beklemeden barmene işaret ediyor.

* * *

Bir saat sonra Cara kendini taksiden inmiş, evinin kapısında bulur. Işıkların hiçbiri yanmıyor. Kocasının yatakta olacağını, sabah kahvaltı servisi için erken kalkması gerektiğini biliyor.

Ön kapıyı açıyor, alkolün etkisiyle olabildiğince sessiz bir şekilde anahtarlarını kancaya takıyor. Ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp yerine koydu. Biriyle cinayetden, ölü kızlardan ve parçalanmış ceset parçalarından başka şeyler hakkında konuşmak isterdi ama kendine bir kase mısır gevreği yapıp *Friends'in* eski bir bölümünün önünde yemekle yetindi.

Kâseyi lavaboya bırakıyor ve ışığı tekrar kapatıp yukarı çıkıyor. Kızının odasının kapısının önünde duraklar, sonra kolu aşağı iterek sessizce açar.

İçeride, tavandaki yıldızlar yüzünü puslu bir ışıltıyla aydınlatıyor. Tilly uyuyor, elleri küçük beyaz bir baykuşun etrafında sıkıca kenetlenmiş, artık kirli ve yılların sevgisinden yıpranmış. Cara yorganı tekrar üzerine örtüyor, sonra yatağın kenarına çömeliyor.

O hafta pek çok ailenin aldığı haberi duymak bir ebeveynin en kötü kabusudur. Çocuğunuz ölmüştür ve sadece bu değil, aynı zamanda son saatleri de korkutucu ve acı verici olmuştur. Büyük olasılıkla merhamet dilenmiş, anneleri için dua etmiş ve son düşünceleri sevdikleri için olmuştur. Cara kızının uyuyan yüzüne bakıyor ve midesini kemiren öfkeyi hissediyor. Bir çocuğu hastalıktan ya da kazadan kaybetmek trajiktir ama bir canın, bu kadar çok canın bu şekilde anlamsızca alınması vicdansızlıktı. İnsanlık dışıydı. İlk defa

Bir hafta sonra gözyaşlarının yüzünden aşağı yuvarlandığını hissediyor, sonra onları yutuyor ve koluyla kuruluyor.

Cara öne eğilip kızını yanağından öpüyor ve kız kıpırdanıyor. Gözlerini açar ve ona bakar.

"Uyumaya devam et, turşu," diye fısıldıyor.

"Canavarları yakaladın mı?" diye soruyor. "Babam canavarları yakaladığın için evde olmadığını söyledi."

"Her zaman, aşkım."

"Neye benziyorlar?" Tilly'nin gözleri karanlıkta parlıyor. "Babam sana ve bana benzediklerini söylüyor."

Cara sessizce kocasına küfrediyor. "Evet, ama ben eğitimliyim, bu yüzden aradaki farkı her zaman anlayabilirim."

"Josh bir canavar mı?"

Cara gülümseyerek yorganı üzerine örtüyor. "Hayır, her ne kadar öyle düşünsen de kardeşin bir canavar değil."

"Babam mı? Noah mı? Nate Amca?"

"Hayır. Burada hiç canavarımız yok, Tils. Onlardan uzun zaman önce kurtuldum."

"Şimdi uyumaya devam et."

Verdiği cevaptan memnun bir şekilde başını sallar ve baykuşunu da yanına alarak yatakta yuvarlanarak gözlerini kapatır.

Cara kalkıp kendi odasına gidiyor ve karanlıkta banyoda dişlerini temizliyor. Kendine bakmak istemiyor. Günün etkilerini yüzünde görmek istemiyor. Kıyafetlerini çıkarıp yatağa giriyor ve kocasının sırtına yaslanıyor. Kocasını anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"Roo?" diye fısıldıyor. "Uyanık mısın?"

Kocasının uyumadığını biliyor ve onu uyandırmak istediği için kendini suçlu hissediyor. Ama adam kararlı bir şekilde uykusunda kalır ve kadın kocasının uyuma yeteneğine imrenir.

Cara ondan uzaklaşır ve sırt üstü yatarak tavana bakar. Yorgunluğun onu ele geçirmesini, asla gelmeyeceğini bildiği mutlu bir kayıtsızlığı bekliyor.

Ağrı onu uyandırdığında sabahın erken saatleriydi, hâlâ karanlıktı. Griffin yatakta kayarak sorunun boyutunu test ediyor, sonra yavaşça doğruluyor. Şimdiye kadar alışık olmadığı bir şey değildir ve çekingen bir şekilde ayağa kalkarak mutfığa doğru ilerler.

Daire soğumuştı ve soğuğu teninde hissediyordu. El yordamıyla çantasına doğru ilerliyor, hap kutusunu çıkarıyor ve iki tanesini hızla yutuyor.

O iyi bir adam değil, Griffin bunu hep biliyordu. Jess'in önceki sözlerine alınmamıştı; o böyleydi işte. Polis teşkilatına yeni girdiğinde bile, gömlekleri ütülü, botları temiz, hevesle işe gelen parlak acemilerden biri değildi. Görev için rapor vermesi gerekirken, elinde sigarasıyla arka tarafta olurdu.

Ama bir dangalak hücrelerine girmek istemediğinde çağırdıkları kişiydi. Tehlikeli bir bölgeye tek mürettebatla gönderdikleri kişiydi. Kavgalara karıştı, kırık kemikler ve morarmış gözler sicilini kirletti. İşini yaptı ve bu NHS tarafından birkaç pound daha fazla harcanması anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Yazılı sınavlardan zar zor geçmişti ama DC'ye ve ardından dedektif çavuşluğa kadar yükselmeyi başarmıştı. Hem iyi hem de kötü adamlarla ittifaklar kurdu, iyilik yaptı, saygı gördü.

Ve sonra her şey ters gitti.

Yatağa doğru yürür ve oturur, yatak onun ağırlığıyla hareket eder. Jess uykusunda hafifçe kımıldayınca ona bakar. Geri döndüğüne sevinir. Nedenini düşünmek istemez, ama onun sesini duyduğunda

Telefonun sonunda, hiç tereddüt etmedi. Arabaya bindi ve onu buraya geri getirdi.

Ona karşı koruyucu bir his, bir bağ hissediyor, özellikle de kadının kendine yaptıklarından sonra. Kocas1, karısı, ikisi de aynı adam tarafından öldürölmüştü ama mesele sadece bu değil. Jess'in nasıl hissettiğini biliyor. Kendini yok etme eğilimi, sürekli başarısızlık hissi.

Farklı olmanın, herkesle aynı dünyada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Tüm bunlar olmadan önce bile, normal hayatlarına devam eden insanlara bakmıştı. Süpermarketteki adamlara, çocuklarına, işe gidenlere. Ve çoğunluğu mutlu görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Dünyadaki pisliklerin farkında değiller miydi? Adaletsizliklerin, sorunların, endişelerin? Griffin belki de kendilerinde bir sorun olanın onlar olmadığını kabul etmeye başladı. Belki de sorun kendisindeydi.

Ama bu, olay yeri fotoğraflarına, cesetlere bakıp gözünü kırpmayabileceği anlamına geliyor. Bu onu geceleri uyutmuyor, en azından *o kadar*. Ölüm ve yıkımın onun için orada olduğunu kabul ediyor.

Tekrar Jess'in yanına uzanır ve yorganı üzerine çeker. Hafif bayat, hafif yapışkan ama bir şekilde güven verici bir sıcak vücut kokusu alır. Jess'in neden geri döndüğünden hâlâ emin değil. Karanlık dönemlerinde Mia'nın sevgisini sorgular, yaptığı onca yanlışla rağmen neden onunla birlikte olduğunu sorardı. "Seninle güvendeyim," derdi, yanında bir kedi gibi kıvrılıp yatarak. "Ben seninim, sen de benimsin. Bana her zaman göz kulak olacağını biliyorum."

Ama yapmadı, değil mi? Önemli olduğunda değil.

Karanlıkta tavana bakıyor, şafağın kenarlarının tutmaya başlamasını bekliyor; günün düzgün bir şekilde başlaması için, uykunun tüm kalıntıları gitti. Keşfettikleri şeyle birlikte, azmi her zamankinden daha parlak bir şekilde yanıyor.

Bu psikopatın ne yaptığını görüyor. Onu yakalayacağını biliyor. Ve bunu ona ödeteceğini biliyor.

Ne gerekiyorsa.

4. Gün
Perşembe

"JEFFREY DAHMER, 1978-1991 yılları arasında on yedi erkek ve çocuğu öldürmekten hüküm giydi. Özellikle cesetleri parçalamaktan hoşlanıyor, bunun yanında biraz da tecavüz ve nekrofil var."

Griffin bir ekranın önünde duruyor, görüntüler beyaza yansıtılıyor, yaklaşık yirmi dedektiften oluşan bir grup onu dinliyor. Bu onun Cara'nın çok iyi bildiği yönü; kendinden emin, gözü kara.

"Sözde yürüyen zombiler yaratmak için insanların kafataslarına uyuşturulmuş haldeyken delikler açıp içine asit veya kaynar su dökmesiyle biliniyor." Ekranda yanıp sönen olay yeri fotoğraflarını işaret ediyor. "Çeşitli çürüme durumlarında on bir ceset bulduğumuza inanıyoruz. Hepsi Dahmer'ı andırıyor."

Noah onun yanında fısıldıyor, "Bu kadar insan nasıl fark edilmeden kayboldu?"

Cara, "Muhtemelen Dahmer'ın kurbanlarının yaptığı gibi," diye yanıtıyor. "Toplumun kıyısındaki insanlar. Evsizler, işsizler. Ailelerinden kopmuş erkekler." Cara sessizce isimlerini öğrenmeye karar verir. Her birinin.

Griffin beyaz tahta boyunca ilerliyor.

"Peter William Sutcliffe, diğer adıyla Yorkshire Karındeşeni. On üç kadını öldürmekten hüküm giydi. Katilimiz iki tanesini öldürdü." O

elindeki düğmeye tıklar ve ekranda kanlı bir görüntü belirir. Cara bunu daha önce olay yeri fotoğraflarında görmüştü, ancak önlerine yansıtılmıştı, o kadar büyüktü ki, en sert dedektifin bile irkilmesine neden olacağı kesindi.

Gözlerini ovuşturuyor. Akşamdan kalmadır, bitkin düşmüştür ve gün daha yeni başlamıştır. Lanet olası Libby ve tekilas.

Dün gece uyuduğunu zar zor hatırlıyor, dijital saatte sabahın üçünü gördüğünü biliyor, hala uyanık. Ama uyuyakalmış olmalı ki kocası onu uyandırmış, alarmı çalmaya başlamış, baş aşçı olduğu restoranın kahvaltı servisini yapmaya hazırmış.

Yataktan kalkarken onu yanağından öpmüştü. "Bu akşam yemeğe gelir misin?"

"Umarım öyledir," diye mırıldandı.

Birkaç saat daha uyumaya çalıştıktan sonra, dadıları geldiğinde ön kapının açıldığını duymuştu. Henüz yirmili yaşlarında bir kadın olan Lauren, Cara'nın sadece izleyip imrenebileceği bir şekilde hayatını düzene sokmuş görünüyordu. Cara onun çocukları okula hazırlarken onlarla birlikte güldüğünü duyabiliyordu. Belki başka bir işi olsaydı o da böyle olurdu. Sonsuz sabır, sınırsız enerji. Otuz dokuz yaşında yıpranmış hissetmek yerine canlılık ve sıcaklıkla mırıldanan kıvrak bir vücut.

Cara yataktan sürünerek duşa girmiş, saçlarını kabaca kurutmuş ve dağınık bir topuz yaparak yüzünden geriye doğru bağlamıştı. Kızı odaya girmiş ve yatağın üzerinde zıplayarak onu izliyordu.

"Lauren yulaf lapası ister misin diyor?"

Cara hayır demek üzere saate baktı, sonra kızının yüzündeki umutlu ifadeyi gördü.

"Evet, lütfen," diye cevap verdi ve mutfaktaki ailesine katılmaya gitti, gününün dehşeti başlamadan önce birkaç dakika normallik ve masumiyet yakaladı.

★ ★ ★

Dikkatini Griffin'in tekrar düğmeye bastığı olay odasına geri çeker.

"Manson," diyor, sonra duraklıyor. "Pazartesi gecesi beş kişinin bıçaklanması ve vurulması." Cara odadan gelen soluk seslerini duyuyor. "Biri de dahil

hamile kadın."

"Ama Manson bir seri katil değildi," diye fısıldıyor Shenton onun yanında. "Tate cinayetlerini işleyenler Tex Watson, Susan Atkins ve Pat Krenwinkel'di."

Cara ona doğru bakıyor. "Şimdi anlambilime takılmayalım Toby," diye yanıtlıyor. "Beş kişi öldürüldü. Neler olup bittiğine dair ne kadar mantıklı düşünülebileceğinden emin değilim."

Deakin öne doğru eğilir. Griffin'e doğru başını sallayarak, "Bence ona söylemelisin," diye mırıldanıyor.

Ama Cara tam konuşacakken Shenton'ı durdurur. Noah'ya ters ters bakar. "Onu kızdırma, Deaks," diye tısladı. "Bu zaten yeterince zor."

Cara, kardeşi ile ortağı arasında bir sevgi bağı olmadığını biliyor. Her ikisi de tutkulu ve inatçı kişilerdir, ancak Griffin ne isterse onu yapar ve sonuçlarına katlanırken, Deakin kuralları, prosedürleri ve süreçleri sever. Ve Griffin'in bu brifingde başı çekmesinin Noah'ı kızdırdığını biliyor. İşin özünde, Noah'nın muhtemelen bağlantıları kendisi fark etmediği için kızgın olduğunu düşünüyor.

Daha da kötüsü, Griffin yoluna devam etti ve Ed Kemper hakkında konuşmaya başladı.

"1972'de kadın otostopçuları alıp ıssız bölgelere götürüyor, burada onları bıçaklayıp boğduktan sonra cesetleri parçalayıp atıyordu. 1973'te annesini öldürüp kafasını siktikten sonra yakalandı."

Cara onun konuşması karşısında irkildi. Onunla bir kez daha konuşmak zorunda kalacak.

"Kemper gibi katilimiz de bir Ford Galaxy kullanmış. Manson cinayetlerinde duvara yazılan *domuz* kelimesi ve Amerikan bayrağı gibi, Dahmer'ın dairesindeki akvaryum ve DVD'lere kadar gerçek cinayetlere benzer detaylar kullanıyor."

"Yani bizimle alay mı ediyor?" diye soruyor bir dedektif. "Gösteriş mi yapıyor?"

Griffin tekrar projektöre bakar. "Kesinlikle bir şey söylemeye çalışıyor."

Cara, Griffin'in odadan uzaklaştığını ve derin bir nefes aldığını görür. Sırada ne olduğunu biliyor. Düğmeye tıklar ve ekranda bir görüntü belirir.

ekran. Kaslarının gerildiğini hissediyor.

Oda sessiz.

Griffin boğazını temizler. "Diğer kurbanlar. Bağlantılı olduğuna inandığımız diğer cinayetler."

Mia'nın bir fotoğrafı. Baldızının. Ama burada zar zor tanınıyor. Vücudu yarı çıplak, yerde yatıyor, elleri bağlı. Uzun kahverengi saçları yüzünü kapatmış ve her yerde kan var.

Bir yıl öncesine ait bir olay yeri fotoğrafı. Cara hatırlıyor Gün.

Bir alışveriş merkezindeki bıçaklama olayına gönderilmişti. Telsizden çağrı geldiğinde CCTV'deydi. O sabah Nate'i görmemişti ama bu alışılmadık bir durum değildi; farklı ekiplerdeydiler. Deakin elini onun omzuna koymuştu.

"Ben Griffin," dedi, yüzü kararmıştı.

Hastaneye koşmuşlar, yoğun bakım ünitesinin penceresinde durmuşlar ve onun baygın, dövülmüş bedenine bakmışlardı. Doktorlar onunla konuşmuş, ama o bunu anlamamıştı. Ta ki onlara dönüp "Mia nerede?" diyene kadar.

Mia'yla tanıştığı andan itibaren ondan hoşlanmıştı. İlk kez: Roo ve çocuklarla birlikte kulübelerinde geçirdikleri bir hafta sonu. Roo'nun mutfağının gürültüsünden ve polis işinin acımasız doğasından uzakta, kırsalda inzivaya çekilmişlerdi. Griffin her zamanki gibi geç gelmişti ve gergin görünüyordu. Kendini beğenmiş küçük kardeşi mi gergindi? Ama yanındaki güzel kadını tanıttığında her şey açıklığa kavuşmuştu. Cara bunun Griffin için farklı olduğunu fark etmişti. Bu kadın kalacaktı.

Mia esmerdi, şişe yeşili gözlerini aydınlatan bir gülümsemesi vardı. O sırada bebek olan Tilly'yi kucağına almış ve geleceğindeki çocuklardan bahsederek Griffin'e sessizce gülümsemişti. Mia, Griffin'in Cara'nın hayran olduğu bir yönünü ortaya çıkarmıştı. Onun yanında daha sakindi. Daha mutluydu. Aşık olmuştu. Cara'nın hayatında bir kez olsun kardeşi için endişelenmesine gerek kalmamıştı.

O güne kadar.

Ve şimdi, bir yıl sonra buradaydı. Karısının cesedinin vahşi görüntüsünün önünde duruyordu.

Griffin duraklar. Herkes sessiz. Cara, dedektiflerin çoğunun masadaki kanlı görüntü ile Griffin arasındaki bağlantıyı kuracağını biliyordu.

ekran ve önünde duran adam. Düğmeye tekrar tıklıyor ve Griffin'in eski oturma odasının görüntüsü beliriyor, oda darmadağın olmuş, duvarlarda ve yerde kan var. "Bu, geçen yıl evli bir çiftte yapılan saldırıydı, karısına tecavüz edip sopayla öldürdüler. Koca dövülmüş ama hayatta kalmış."

"Kocasını katili teşhis edebilir mi?"

Kafalar konuşan adamla yüzleşmek için dönüyor. Adam yeni, Batı Yorkshire'dan gelmiş, muhtemelen farkında değil. Cara yanındaki kadının onu dürttüğünü ve kaşlarını çatıldığını görür.

Griffin'in çenesi sıkıştı. Sonra: "Hayır," diyor sonunda. "Kocasından işe yarar bir bilgi gelmedi."

Cara ayağa kalkar. Kapının yanındaki adama eliyle işaret eder ve o da ışıkları yakar. Ani aydınlanma karşısında herkes irkilir.

Grubun önünde durur. Griffin odanın arka tarafına doğru uzaklaşır.

"Doğru. Artık hepimiz neyle uğraştığımızı biliyoruz," diyor ve görevi devralıyor. Şu anda çok sayıda dedektif var ve birden fazla soruşturma hattını takip ediyorlar, sokaklarda sorular soran PC'ler ve PCSO'lar ordusundan bahsetmiyorum bile. "Bu adamın şimdiye kadar yirmiden fazla kişiyi öldürdüğünü biliyoruz. Şüpheden kaçınmak için tekrar öldüreceğini ve bunu acımasızca ve pişmanlık duymadan yapacağını varsayabiliriz." Michael Sharp'ın panodaki fotoğrafını işaret ediyor. "Şu an için, kanıtlar aksini göstermediği sürece, baş şüphelimiz bu. Kemper olay mahallinde kanı bulundu ve Dahmer cinayetleri onun dairesinde sahnelendi." Odanın etrafındaki çeşitli gruplara görev dağılımı yapmaya başlar. "Ülkenin dört bir yanındaki polis teşkilatlarından buraya gelenler, davaları değiştirmenizi istiyorum. Bildiklerinizi ekiplere anlatın, sonra da onları bu işle baş başa bırakın." Dedektifler arasındaki bakışmaları görüyor. "Bu suçlama yapmakla ilgili değil. Bu, bir cinayet vakasına yeni bir gözle bakmakla ilgili. Shenton," der ve DC'sini işaret eder. "Seri katiller hakkında çok şey biliyor gibisin. Şu ana kadar işlenen cinayetlerle ilgili her şeyi araştır ve en kötü şöhretli seri katillerin bir listesini çıkar. Başka bir davayla bağlantılı bir şey çıkabilir. Ve Campbell,"- yeni DC'lerden biri başını sallayarak

"Kayıp Kişileri takip edin. Bu kurbanların kimliklerinin tespit edilmesini istiyorum."

Bilgilendirmeyi bitirir ve oda gürültüyle dolar. Enerji, sohbet, binmeye ve bu adamı yakalamaya hevesli insanlar.

Griffin'e işaret ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve adam başını sallıyor. İyi değil, ama onun bu konuda bir daha soru sorulmasını istemeyeceğini biliyor.

"İyi. Dinle, Nate." Kardeşine döner. "Eğer burada, bu soruşturmada olacaksan, hızada kalmanı istiyorum. Kimsenin tüylerini diken diken etme, kimseyi kızdırma."

Başını bir yana eğip hafifçe gülümsüyor. "Elimden geleni yapacağım."

"Bundan daha iyisini yap. Çünkü söz konusu olan benim de işim. Seni başka kimse almayacak. Marsh açıkça belirtti, sen benim sorumluluğumdasın. Yani kovulursan, benim de başım belaya girer. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor, bir elini sahte bir selamla kaldırıyor. "Crystal, patron."

"Güzel. Deaks?" diye odanın öbür ucundan bağılıyor ve Noah yanına geliyor.

Griffin kaşlarını çatıyor.

"Ve senin de Noah'dan özür dilemen gerekiyor." İki adam birbirlerine ters ters bakar.

"Ben ciddiylim, Nate. Özür dile. Çünkü ikinizin bu şekilde birlikte çalışmasına izin veremem."

Ve işte oradaydı: açığa alınmasının nedeni. Tansiyon yüksek, gece geç saatlerde, Mia'nın cinayetinde ilerleme yok. Griffin hastaneden zar zor çıktı. Ve Noah'dan Griffin'e doğru bir gözlem: "Belki de burada olmamalısın."

"Belki sen daha iyi bir polis olsaydın, benim olmama gerek kalmazdı."

Ve sonra son yorum: "Belki, daha iyi bir koca olsaydın

."

Noah bunu söyledikten hemen sonra pişman olmuştu, daha sonra Cara'ya itiraf etti ama o sırada Griffin yüzüne bir yumruk atarak burnunu kırmıştı.

Griffin Cara'ya kaşlarını çatır, sonra iç çeker. "Sana yumruk attığım için özür dilerim," diye homurdanıyor. "Ama sen bir pisliktin."

"Ve sen, Noah. Bırak gitsin."

"Eğer bu iyiliğe karşılık verebilirim."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Cara nefesinin altında. Erkekler. "Peki. Eğer Griffin bir pislik gibi davranırsa, burnunu kırmak için sana izin veriyorum. Ama bunu kimsenin görebileceği bir yerde yapma."

"Anlaştık." Deakin elini uzatır ve Griffin isteksizce elini sıkar. "Ve söylediklerim için özür dilerim."

Griffin onaylarcasına kısaca başını sallar. Cara gözlerini devirir. "Şimdi git ve işe yarar bir şeyler yap."

Griffin uzaklaşır ve Cara Deakin'e bakar. Başını sallar. "Griffin'i bu işe bulaştırmanın iyi bir fikir olduğunu söyler misin lütfen?"

Noah ona alaycı bir bakış atar. Elini bilinçsizce burnuna götürür. "Değildi. Ama en iyi şekilde değerlendirebiliriz. Kibirli heriften ne kadar nefret etsem de, yaptığı işte iyi." Onun bakışlarının beyaz tahtaya kaydığını görüyor. "Peki, sırada ne var?"

Cara birkaç saniye gözlerini kapatır, sonra açar ve ona bakar. "Kemper ve Dahmer ile devam edelim," diyor. Başını iki yana sallıyor. "Onlara böyle hitap ettiğimize inanamıyorum."

Bildiği her şeye rağmen bu dava hâlâ gerçeküstü görünmektedir. Ama gerçeklik inkâr edilemez. Gerçekler orada, tahtada, siyah ve beyaz.

Ve kan kırmızısı.

JESS o sabah alarının sesini duydu. Uyuma numarası yaparak, yarı açık gözlerinin altından Griffin'in kalkıp banyoya gidişini izledi.

Dün gece yaptıklarından sonra konuşmak istememişti; günün soğuk ışığında, aptallığının utancını ve sızısını hissetmişti. Yorganın altına girmiş ve elini kalçasına götürerek sargıları, kabukları ve kesiklerin iyileşmediği yerlerdeki yapışkan kanı hissetmişti.

Duşun durduğunu ve banyo kapısının açıldığını duymuştu. Griffin beline bir havlu sararak dışarı çıkmıştı. Onun kendisini izlediğini görmüştü, giyinmeye devam etmeden önce yüzünde bir utanç ifadesi belirmişti: boxer, kot pantolon, çoraplarını giymek için yatağın üzerine oturmuş, sonra da ağır siyah botlarını giymişti. Üzerine bir tişört geçirdi, sonra da başına bir kapüşon geçirdi. Bir polis memuruna pek benzemiyordu. Onun bu yönü hoşuna gitmişti.

"Döndüğümde burada olacak mısın?"

Aynanın karşısında durmuş, saçlarını düzeltmeye çalışıyordu ve bunu ona dönmeden söylemişti.

"Eğer sorun olmazsa?" demişti.

Çok kısa bir süre gülümsemişti ve Jess onu bastırmaya çalıştığını fark etmişti. "Sorun değil," diye cevap vermişti.

Ama şimdi daire sessizdir ve Jess kendini emin hissetmemektedir. Endişesi, geleceğinin ne getireceğine dair belirsizliği geri gelmiştir. Griffin oradayken, onun

varlığı güven verici. Onun sessiz güveni, katı kütlesi onu topraklıyordu. Ama şimdi o gittiğinde, gerginliğinin geri döndüğünü hissediyor.

Şu anda evde Alice'le birlikte çizgi film izliyor, kahvaltı ediyor olmalıydı. Patrick kanepeye kırıntı döktüğü için onları azarlıyor olabilirdi. Boğazında bir yumru oluşuyor ve onu yutuyor. Başka bir şey düşünmek zorundaydı. Yangını kimin çıkardığını, diğer cinayetleri kimin işlediğini bulmaya odaklanmalı.

Kalkıyor, kıyafetlerini giyiyor ve bir fincan kahve yapıyor. Onu elinde tutarak masaya oturur. Fotoğraflar hâlâ etrafa saçılmış durumda: notlar, gazeteler, Griffin'in dizüstü bilgisayar.

Önünde, olay yeri fotoğraflarının altına gömülmüş bir gazeteyi eline alıyor. Çarşamba gününden, dününden, sayfaları içe dönük, en üst sayfada açık bir makale. *"ARSON CİNAYETİ ŞÜPHELİSİ KAÇTI"* diye okuyor, parmakları titriyor.

Pazartesi gecesi evlerinin yanması sonucu hayatını kaybeden kocası Patrick Ambrose'un katil zanlısı 29 yaşındaki Jessica Ambrose, doktor tavsiyesine rağmen Genel Hastane'den kaçtı. Patrick'in anne ve babası Cynthia ve David Ambrose, gelinlerinin "biraz garip biri olduğunu" söyleyerek halktan oğullarının katil zanlısını aramalarını rica etti. Onda her zaman yolunda gitmeyen bir şeyler vardı."

Jessica'nın tehlikeli olduğuna inanılmamaktadır, ancak halktan nerede olduğunu bilenlerin 999'u aramaları istenmektedir.

Nefesinin altında küfrediyor. Kitabı küçük parçalara ayırmak istiyor ama bunun yerine yere atmaya karar veriyor. Sayfalar tatmin edici bir karmaşa içinde yere düşüyor.

Gözleri masanın üzerindeki fotoğraflardan birine kayıyor. Fotoğrafi eline alır ve siyah saçlı kadının yüzüne bakar: Griffin'in karısı. Bu fotoğraf onu daha mutlu zamanlarında gülümserken gösteriyor ve Jess kulaklarından sarkan yeşil ve gümüş hilal küpeleri tanıyor.

Paspasının üzerinde bulunan.

Jess dizüstü bilgisayarını yaklaştırıp oturum açıyor ve Google'ı açıyor. Temel bir araştırma. Polisler en azından bunu çoktan yapmış olmalı, diye düşünüyor.

Kadın tecavüz seri katili yazıyor ama yine de yapıyor. Ekranda her biri bir öncekinden daha vahşi ve grafik olan çılgın sayıda sonuç belirir.

Kaşlarını çatıyor ve tekrar deniyor, bu sefer: *kundakçı seri katil* ve arama motorunun en üstünde bir isim çıkıyor.

Bruce George Peter Lee. Wikipedia linkine tıklar ve sayfayı okur. Sonra, bir satırda nefesi boğazında düğümleniyor.

... *posta deliğinden parafin dökmek* ...

Griffin'e söylemesi gerekiyor. İşte bu, diğer cinayetlerle Patrick arasındaki bağlantı. Çılgınca etrafta bir telefon, bir sabit hat arar ve sonunda bir giysi yığınının altına gömülmüş bir tane bulur.

Jess cebinden kâğıt parçasını çıkarır ve arar.

Adam cevap verir, sesi serttir ve kadın doğrudan konuya girer.

"Adı Lee," diyor. "Araştırın. Bu kanıtlıyor. Bu benim yapmadığımı kanıtlıyor. Alice'i görmeme izin vermeliler."

Bir duraklama var.

"Bunu zaten anlamıştım," diyor Griffin. "Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Kız kardeşine söyledin mi? O ne diyor?" Jess zorluyor. Yine sessizlik. "Bahsedeceğim," diye mırıldanıyor.

"Ve bağlantı ..." Jess kendini durdurur. "Küpe," diye devam eder.

"Bahsedeceğim," diye tekrarlar ve telefonu kapatır.

Jess bir saniye boş ahizeyi dinler, sonra yavaşça kulağından indirir. Keşfinin heyecanından sonra Griffin'in cevabı büyük bir hayal kırıklığı gibi gelir. Orada, soğuk, boş dairede tek başına, çıplak ayakları ve kirli kıyafetleriyle durmaktadır. Boşluğu hissediyor. Ailesini, kızını, kocasını özliyor; ve ölü telefon hâlâ elindeyken ağlamaya başlıyor.

Telefonun ucundaki ses "ON DAKİKA" diyor; sonra da telefonu kapatıyor. Ama Cara'nın daha fazlasını bilmesine gerek yok. İç çeker, saçlarını yüzünden uzaklaştırır, sonra ne yapacağını düşünerek tekrar aşağı salar.

"Annem ne derdi biliyor musun?" Griffin, ofisinin kapısında durarak şöyle der.

Cara gülümsüyor. "Geri tırmıklamıyor musun?"

"Kesinlikle-'ve biraz ruj sür, bir devlete benziyorsun,'" diye alay ediyor, sonra gülümsüyor, içeri giriyor ve masasının önündeki sandalyeye oturuyor.

"Dinle, Cara

."

Cara, "Deakin'le aranızda bu kadar saçmalık yeter, ciddi," diye araya giriyor.

"Hayır, öyle değil." Tereddüt ediyor. "Pazartesi günü çıkan yangın hakkında konuşmalıyız. Sanırım bu Lee, yetmişli yılların sonlarından bir kundakçı."

Dosyayı ona uzatıyor. Cara onun neyi kastettiğini biliyor. "Ama Taylor bunun farklı olduğunu söyledi. Ellerinde bir şüpheli yok mu?" diye sorar. "Karısı yapıp sonra da kaçmadı mı? Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Sistemde bir alarmım var. Şüpheli bir cinayet olduğunda alarm veriyor," dediğinde Cara gözlerini devirdi. "Ve Taylor'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Suçlu kucağına sıçsa bile doğru kişiyi tutuklayamaz. Ayrıca, karısının yaptığını da sanmıyorum. Olaya bir bakın. Mektup kutusundan parafın dökülmüş. Paspasın üzerinde Mia'nın küpesi bulundu. Katilin bizimle uğraştığının bir başka işareti. Ve kanıtlar

en iyi ihtimalle ikinci dereceden. Taylor'ın bile muhtemelen bahçe kulübesinden alındığını kabul ettiği bir sulama kabının üzerindeki parmak izleri."

"Peki neden kaçtı?"

"Polise güvenmiyordu. Korkuyordu, kızını bir daha görmesine izin vermeyeceklerinden korkuyordu."

"Bu sadece bir varsayım, Griffin. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
Sonra Cara fark eder. "Oh, kahretsin. Nate, nerede olduğunu biliyor musun?"

"O yapmadı, tamam mı?" diye fısıldar. "Lütfen bu aramızda kalsın."

"Nate, şüpheli bir katili saklıyor olamazsın!" Cara dışarı bakar
Olay odasına. "Özellikle de sen buradayken. Nerede o? Senin dairende mi?"

"Hayır! Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" der ama Cara onun yüzünde bir ifade görür. Tam olarak o kadar aptal olduğunu biliyor. "Sadece çantayı ekle. Eğer uymazsa, onu getiririm."

"Yapacak yeterince işimiz yok mu? Zaten yeterince az kaynağımız var." Ama Cara bıkkın bir şekilde iç çeker. "Peki. Aramızda kalsın, araştırın. Ama şimdilik Taylor'ı da bu işin içinde bırak. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu varsaymak istemiyorum." Griffin gitmek üzeredir ama Cara öne doğru eğilir ve onu kolundan yakalar. "Nate, beni haberdar et, tamam mı?"

Adam başını sallar ve gider. Kadın sessizce nefesinin altında inliyor. Bunun için, kardeşinin potansiyel bir suçluyu barındırması için enerjisi yoktur. Şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verir. Bilmiyormuş gibi davranacak.

Ayağa kalkar ve diğer dedektiflerin sıkı çalışmasını izleyerek ofisinden çıkar. İşinin sevdiği kısmı bu, odadaki vızıltı - ortak bir amaç, herkesin bir sonuç elde etmek için birlikte çalışması. Kısa bir an için kendine güvenmesine izin verir. Onu yakalayacaklar. Sonra başka bir düşünce: yakalamak zorundalar.

Deakin onun yanına geliyor.

"Bu da neydi şimdi?" diyor Griffin'i izlerken.

"Uyacağını düşündüğü başka bir dava daha."

Bakışları odanın uzak tarafına kayıyor. "Roo senin için burada," diyor.

Cara döner ve kocasının olay odasının kapısında, yanında üniformasıyla durduğunu görür. Kot pantolon ve kazak giymişti.

Sanırım restorana geri dönüyor.

Yanlarına gider ve kocasını şaşkın bir öpücükle selamlar. "Lauren telefonunu bu sabah bıraktığını söyledi," diye açıklıyor ve ona uzatıyor. Kadın minnetle telefonu alır. "Demek bu sensin?" diye soruyor adam, kapıdan beyaz tahtaya doğru eliyle işaret ederek.

"Korkarım öyle, evet," diye yanıtlıyor Cara. "Televizyonda mı gördün?"

"Herkes bundan bahsediyor." Duraklıyor. "Ve az önce okuldan bir telefon aldım. Tilly hastaymış."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Cara nefesinin altında. Bir duraklama olur. Ne söyleyeceğini bilemiyor. Şu anda gitmesine imkân yok ve kocası da bunu biliyor. "Lauren onu getirebilir mi?" diye sorar.

"Öğleden sonra izinli," diyor Roo, sonra iç geçiriyor. "Onu arayacağım. Eminim bir sorun çıkmayacaktır."

Cara kocasını yatıştırmaya çalışarak, "Akşam yemeğine döneceğim," diyor. "Söz veriyorum."

"Bu iyi olur. Restorandan bir şeyler getireceğim. Noah da geliyor mu?" diye sorar.

Cara, Deakin'in şu anda Shenton'la konuştuğu olay odasına bakar. "Bunu yapacağından emin olacağım," diye cevap verir. "Peki ya Roo?"

"Hmm?"

"Bu iş bitince gidelim. Çocukları da al. Kulübeye, sessiz bir yere. Benim için sakıncası yok." Cara'nın şu anda tek istediği biraz huzur. Uyku, iyi yemek. Kocasıyla biraz zaman geçirmek.

Gülümsüyor. "Bu iyi olur."

Sonra Marsh'ın koridorun aşağısından ona el hareketi yaptığını görür. İki parmak, uzağı işaret ediyor. Vakit geldi.

★ ★ ★

Marsh'ı karakolda hızla takip eder ve ilerlerken her zamanki suçluluk duygusunu hisseder. Anne, eş, dedektif, ortak, kız kardeş... her şey olmanın yükü. Kızı iyi değildir ve o burada, muhtemelen bu ülkenin gördüğü en şok edici çoklu cinayet vakasıyla karşı karşıyadır. İç çekiyor. Eğer bu gece tek bir şey yaparsa, akşam yemeği için zamanında evde olacaktır.

Ama Őu anda bunu dűŐűnemez. Nereye gittiklerini biliyor ve bu onun dűrt gűzle beklediĐi bir Őey deĐil.

"Sadece sessiz ol. KonuŐmana ihtiyaım olursa sana haber veririm." Marsh bir çift ahŐap kapının űnűde duraklıyor. "Ve Őűpheye dűŐersen, 'Yorum yok' de."

Kapıları iterek aılıyor. Gűrűltű onları hemen արարıyor. KonuŐmalar, baĐırışlar, gazetecilerin arasından geaip emniyet műdűrűnűn beklediĐi yere doĐru yűrűrken dikkat արekmek iain itişip kakışmalar. Kameralardan gelen flaŐlar gűzlerini kırpıştırmasına neden olur.

İkisi de űn taraftaki yerlerini alırken Marsh, Cara'ya "Lanet olası akbabalar," diye mırıldanıyor. Marsh ellerini başının űzerine kaldırırken Cara kendisine sűyleneni yapıyor ve sessiz kalıyor.

"Sessiz olun!" diye bağırıyor. "Başlayalım mı?"

Oda yavan ve sıkıcı; beyaz duvarlar, kirli mavi desenli halı. Her zamanki, daha hoŐ halkla ilişkiler ortamından buraya taŐınmıŐlar, ama űyle bile olsa, sadece ayakta duruluyor. Cara daha űnce hiip bűyle bir Őey gűrmemiŐti. Tűm koltuklar dolu, basın mensupları kűűűk bilgi kırıntıları iain bile արesizce ilerliyor.

Gűrűltű yavaş yavaş azalır ve basın toplantısı başlar.

"Eminim hepiniz farkındasınızdır, dűn űĐleden sonra yaklaşık saat dűrt buiukta polis Őehrin batı yakasındaki bir daireye baskın dűzenledi ve dedektifler burada արeitli արűrűme durumlarında on bir yetiŐkin erkeĐe ait olduĐunu dűŐűndűĐűműz kalıntılar buldu."

Bir gazeteci "Bu bir seri katil mi?" diye bağırıyor ve ardından diğer gazeteciler soru yağmuruna başlıyor.

Marsh kaşlarını արatarak kolunu tekrar kaldırır.

"Bu cinayetlerin hepsinin tek bir fail tarafından iŐlendiĐine inanıyoruz, evet." Marsh gűzle gűrűlűr biyimde terliyor, alnında yansıtıcı bir parlaklık var.

"Peki bu fail Michael Sharp adında bir adam mı?" Marsh kadına ters ters bakar. "Yorum yok."

"Cesetler Michael Sharp'ın dairesinde mi bulundu?"

"Yorum yok."

Gazeteciler karalama yaparken gűzler dűŐer. Cara bu adamlar iain Marsh'ın cevabının evet demek kadar iyi olduĐunu biliyor.

"Kurbanların kimliklerini tespit edebildiniz mi?"

"Henüz değil. Ulaşabildiğimiz tüm yakınlarıyla irtibata geçtik, ancak soruşturmalar devam ediyor. Endişe duyan tüm akrabalarımız size verilen basın bültenindeki yardım hattı numarasıyla irtibata geçmelidir."

"DCI Elliott! Bu cinayetlerin ülke çapındaki diğer cinayetlerle bağlantılı olduğuna dair söylentileri doğrulayabilir misiniz?"

Cara, Marsh'a bakar ama o daha cevap veremeden kalabalıktan bir başka gazeteci bağırır.

"Echo Man'in ünlü seri katillerin cinayetlerini kopyaladığını doğrulayabilir misiniz?"

Oda sessizliğe gömülür. Cara, Steve Gray'i *Chronicle*'dan tanıdı. tüm gözler ona çevrilmişken.

"Ne dedin sen?" Marsh tıslıyor.

"Ona böyle diyorlar," diye devam ediyor Gray. "Çünkü geçmişteki katilleri anımsatıyor."

Cara'nın göğsünde nefes durur. Gürültü duvarı ve kameralar yeniden canlanır. Nefesinin altında küfrediyor.

Bu hiç iyi değil. Olmasını istemedikleri tek şey. Artık bir adı var.

Yankı Adam.

BÖLÜM 2

Hampshire Chronicle

20 Şubat 1996

KARDEŞLERİN ÖLDÜRÜLDÜĞÜ ŞOK EDİCİ BİÇAKLAMA

Hampshire Polis Teşkilatının Pazartesi g ü n ü sabah saat yedide Millmoor Way'deki bir eve çağrılmasının ardından bir cinayet soruşturması başlatıldı. Komşular evden kanlar içinde bir çocuğun çıktığını gördükten sonra alarma geçmişlerdir. Eve girdiklerinde Gary ve Marcus Keane adlı kardeşleri üst kattaki yatak odalarında bıçaklanarak öldürülmüş halde buldular.

Yasal nedenlerden ötürü ismi açıklanmayan 9 yaşındaki çocuk zarar görmemiştir ve şu anda Sosyal Hizmetler'in gözetimindedir.

Polis henüz tam bir basın açıklaması yapmadı, ancak kaynaklar her iki kardeşin de olay yerinde öldüğünün doğrulandığını belirtiyor. Ayrıca cesetlerin cinsel organları çıkarılarak parçalandığı da söyleniyor.

İşsiz olan her iki kardeş de uyuşturucu ve pedofili çeteleriyle bağlantıları olduğu iddiasıyla toplumda kötü bir şöhrete sahipti.

Herhangi bir tutuklama yapılmadı ve polis şu anda ölümlerle bağlantılı olarak başka kimseyi aramıyor. Bununla birlikte, emniyetten ismi açıklanmayan bir kaynak paniğe gerek olmadığını ve halk için herhangi bir risk teşkil etmediğini belirtmiştir.

GRIFFIN olay odasındaki ekrandan basın toplantısını izliyor. Takma isim söylenirken Cara'nın tepkisini görüyor: Yankı Adam. Ne kadar kontrol altına almaya çalışırlarsa çalışsınlar, bunun dünyaya yayılacağını biliyor.

Bu yeni gelişme Griffin'in hoşuna gitmediği gibi Cara ve Marsh'ın da hoşuna gitmiyor. Bir seri katile isim vermek, failin önem kazanmasını sağlar. Geçmişte Sam'in Oğlu, BTK, Green River Katili gibi diğer katillerle paylaşılan bir kötü şöhret seviyesi.

Diğer dedektiflerin ona doğru baktığını görür.

"O ismin burada kimse tarafından telaffuz edildiğini duymak istemiyorum," diyor odadakilere. "Beni duyuyor musunuz?" Ve dedektifler başlarını sallar. Ama uyarısının işe yaramayacağını biliyor. Polis de en az basın kadar lakap takmayı sever.

"DS Griffin?" Bir ses dikkatini dağıtır.

Sadece bir süre yalnız kalmak istiyor. Jess için, dün gece olanlar için endişeleniyor ve düşüncelerini toplamaya ihtiyacı var. Mia'yı düşünmeyi bırakmaya çalışmalı. Ama DC yanaşmış, sandalyesinin arkasında geziniyor.

"Sadece Griffin," diye yanıtlıyor. "Ne?"

"DC Toby Shenton, Çavuş." Oturuyor. "Bir şey düşündüm, senin davanla ilgili, aslında, ve istedim ki... Ben sadece..."

"Devam edin," diye homurdanıyor Griffin.

Shenton masanın üzerine üç fotoğraf koyar. Griffin onlara bakar. "Neye benzediklerini biliyorum, Shenton. Ben de oradaydım."

"Evet, ama... sanırım GSK."

Griffin ona bakıyor. Shenton ilk kez tüm dikkatini ona verir. "GSK?"

"Altın Eyalet Katili. On üç kez birinci derece cinayet ve on üç kez adam kaçırma suçlarından hüküm giydi, ancak 1974-1986 yılları arasında Kaliforniya'da elliden fazla tecavüz ve yüzden fazla soygun gerçekleştirdiğine inanılıyordu." Shenton şimdi daha kendinden emin görünüyor. "Sizin... sizin saldırınızla ilgili gerçekler Lyman ve Charlene Smith cinayetleriyle örtüşüyor. Katil banyo penceresinden girmiş ve onları perde ipiyle bağlamış. O ..." Shenton duraklıyor. "Ona tecavüz etti, sonra da odun yığınının aldığı bir kütükle ikisini de öldüresiye dövdü." Shenton duraksıyor, sonra Griffin'e bakıyor. "Hayatta kalman gerektiğini sanmıyorum, Çavuş."

Griffin sertçe yutkunur. Shenton'ın önüne koyduğu bilgilere bakar. Gözlerini kamaştıran ışığı ve yüzüne doğrultulan silahı hatırlıyor. Diğer odada karısının çığlıklarını dinlerken bağlı olmanın verdiği çaresizliği hatırlıyor.

"Ama farklı olan bir şey var." Griffin boğazını temizlemeyi başarır. "Devam edelim mi?"

"Ayakkabılar. Diğer haneye tecavüz olaylarında, olay yerinde bulunan ayakkabı izleri eski tip bir Adidas spor ayakkabısıyla eşleşiyor, altıgen desenli, GSK ile aynı. Ama banyo pencerenizin dışında bulunanlar? Onlar farklı."

Griffin geriliyor. "Bir eşleşme buldunuz mu?"

"Henüz değil. Ama bunun kasıtlı olduğunu düşünüyor musunuz? Yoksa katil bir hata mı yaptı?"

"Takip et, öğren. Ve Elliott'a söyle," der. Shenton gitmek için ayağa kalkar. "Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Shenton'ın yüzünün rengini fark eder. "Üniversitede okudum." Griffin bir kaşını kaldırır. "Kriminoloji ve davranışsal psikoloji alanlarında yüksek lisans yaptım. Tezimi çocukların cinsel istismarının seri cinayetlere yol açması üzerine yaptım."

Griffin derin bir nefes alır. "Elliott'a bunu da söyle," diyor sonunda.

CARA anahtarını ön kapıya sokar ve dinler. İçeriden çığlıklar, tiz feryatlar ve ardından bağırışlar duyuyor. Kapıyı iterek açar. Ev kaos içindedir. Oyuncaklar oturma odasının zeminini kaplamış, televizyon hâlâ açık, ekranda *Lego Ninjago* filmi oynuyor. Noah onu takip ediyor, ön kapıyı arkasından kapatıyor.

Sesler üst kattan geliyordu ve onu takip etti. Banyoyu su basmış, havlular yere saçılmış. Kızının kazağını alır, sonra da diğer giysileri toplar.

"Anne!" Kızı başını odadan dışarı çıkarır ve Cara'ya doğru koşar. Kızı ona doğru hücum ederken eğilir ve kollarıyla sarılır.

"Evdesin!" diyor göğsüne doğru. "Bize bir hikaye okur musun?"

Kızı omzunun üzerinden bakar, merdivenlerin başında duran Noah'yı görür ve bir sevinç çılgılığı atar.

"Noah bize bir hikaye okuyacak mı?"

Cara gülümsüyor. Noah'yı gördükleri anda kenara çekileceğini biliyordu. Noah onlarla ilk karşılaştığında, Deakin'in yapamayacağı bir aksan olmadığını keşfetmişti. Mükemmelleştiremediği komik bir ses yoktu. En sevdikleri kitabı okurken çocukları kahkahalara boğuyordu.

Tilly, Noah'nın elinden tutup onu yatak odasına sürükler. Cara bir süre onları yalnız bırakır, çocukların atılmış kıyafetlerini çamaşırhaneye koyar.

Sepetten bir havlu alıp yerdeki suyu silmek için kullanıyor. Diğerlerini katlıyor ve parmaklığa asıyor.

Merdivenlerden gelen yumuşak ayak seslerini duyunca döner ve Lauren'in hâlâ orada olduğunu görünce şaşırır.

"Kaldığınız için teşekkür ederim," diyor ona.

Lauren gülümser. "Sorun değil, planım yoktu."

Cara başını sallar. İki kadın bir süre koridorda durur. Lauren uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına itiyor ve Cara kendini biraz garip hissediyor. Ona eve gitmesini, ailesiyle yalnız kalmak istediğini söylemek istiyor ama Lauren bugün onlara yardım etmek için kendini ortaya koymuşken kabalık etmiş olabileceğini düşünüyor.

İkisi de Noah'ın yatak odasından gelen ve hikâyeye başlayan sesini dinler. Adam önce sahte bir Cockney aksanıyla, sonra da derin İskoç tonlarıyla konuşurken gülümser. Kapı açılır ve Roo dışarı çıkar.

"Yine mi reddedildin?" Cara söylüyor ve Roo gülümsüyor.

"Her zamanki gibi." Kolunu ona doluyor ve alnına bir öpücük konduruyor. "Günün nasıl geçti?"

"Bilmek istemezsin."

Kocasına sarılıyor, kızının mutlu kıkırdamalarını, oğlunun kahkahalarını duymaktan keyif alıyor. Onları Josh'un yatağında Noah'nın yanına sokulmuş, pijamaları içinde temiz ve sıcak bir şekilde hayal edebiliyor.

"Tilly nasıl?" diye soruyor.

"O zamandan beri kusma yok, çay için biraz tost yedim, yani her şey yolunda görünüyor. Gidip akşam yemeği hazırlayayım," diyor. "Kalıyor musun?" diye soruyor Lauren.

Hayır de, hayır de, Cara sessizce vasiyet ediyor.

"Teşekkür ederim ama gitmem gerekiyor," diyor Lauren. "Ama gelip ortalığı toparlamana yardım edeceğim."

İkisi de aşağıya inerken Cara, Roo'nun ayaklarını uzatması gerektiğini söyleyen itirazlarını duyar. O kadına yeterince para vermiyorum, diye düşünüyor Cara, tanıdık bir suçluluk duygusuyla.

Yatak odasında Noah, Joshua'nın yatağında oturuyor, oğlu da yanında, hikaye ilerledikçe kitaptaki resimlere bakıyor. Tilly yerde oturuyor ve Cara da ona katılıyor, bağdaş kurup oturuyor ve kızını kucağına çekiyor.

Öne doğru eğilir ve burnunu kızının saçlarına sokar. Çilekli şampuan kokuyor. Tilly sütünü içiyor ve gözlerini Noah'ya dikmiş, kendini tamamen hikâyeye kaptırmış.

Cara başını kaldırıp Noah'ya bakıyor. O gün ilk kez yüzünde bir gülümseme vardır; kitap okumaktan keyif almakta, çocuklarının tüm dikkatini üzerine çekmektedir. Bu, Noah'nın onu her zaman şaşırtan bir yönüdür: bu daha yumuşak, babacan taraf. Noah'nın birini bulmasını, aşık olmasını çok ister.

İkinci hikâyeye sona erer ve Noah ayağa kalkarak iki çocuğa da iyi geceler kucaklaması yapar ve Cara'yı onlarla yalnız bırakır.

"Şimdi yatağa lütfen?" Çocuklar birbirleriyle uğraşırken Cara sonunda yorganlarının altına yerleştiklerini, Tilly'nin de yan odaya geçtiğini söylüyor. Oğluna sarılıyor ve iyi geceler öpücüğü veriyor. Işığı kapattıktan sonra kapının eşiğinde duruyor, karanlıkta oğlunun şeklini seçiyor ve bir sevgi kabarması hissediyor.

Lauren gece için ayrılırken ön kapının tık sesini duyuyor, ardından Roo merdivenleri tırmanıyor ve Tilly'ye iyi geceler demeye gidiyor.

Ailesi için her şeyi yapar. Bu işi bırakıp bırakmamayı, daha istikrarlı, daha dokuzdan beşe bir iş yapıp yapmamayı merak ediyor, sonra bu düşünceyi aklından çıkarıyor. Asla yapmayacağını biliyor, sonra düşünüyor: Neden yeterli olmasın ki?

Roo, Tilly'nin yatak odasından çıkar ve koridorda ona katılır.

"Her yer sessiz," diye fısıldar.

Kadın başını sallar ve adam Joshua'ya iyi geceler demek için içeri girer, o da aynısını Tilly'ye yapar.

Zaten yarı uyuyor.

Cara kapıyı kapatmaya giderken "Anne?" diyor.

"Hmm?" Cara geri dönüyor, koridordan gelen ışık kızının üzerinde bir parıltı yaratıyor.

"Kazanıyor musun? Canavarlara karşı mı?"

Cara iç çekiyor. "Elimden geleni yapıyorum," diyor sonunda. "Biraz uyu, turşu."

Kapıyı arkasından kapatır ve koridorda durur. Alt katta kocasının derin kahkahalarını duyabiliyor, sonra Noah da katılıyor.

Böyle bir aile içi mutlulukta bile vücudunda bir ağırlık hissediyor. Şu anda kazanmadığını biliyor. Hiç kazanmıyor.

★ ★ ★

Mutfakta masa hazırlanmış ve fırından cezbedici kokular yükselmeye başlamıştır. Roo mutfak tezgâhında duruyor, elinde bir bıçak, havuçları doğrarken bıçak bulanıklaşıyor. Cara kapı aralığında durur.

Sebzeleri kaynayan suya atıp bitiriyor, sonra Cara'nın izlediğini fark ediyor. Bıçağı havaya fırlatır. Bıçak bir kez dönüyor ve Cara onu sapından ustalıkla yakalıyor.

"Kaç yaşındasın sen? On iki mi?" Deakin masada oturduğu yerden alay ediyor. "Kız arkadaşın için hava mı atıyorsun?"

Roo bıçağı Deakin'e uzatır. "Denemek ister misin?" diyor.

Cara, "Deaks, kendini kocama kanıtlamaya çalıştığın için seni elin maserasyonlu halde hastaneye götürmeyeceğim," deyince Noah ellerini önüne uzatıyor.

"Yenildiğim zaman anlarım," diye gülüyor.

Fırından bip sesi geliyor ve Roo fırına gidip yemekleri fırından tabaklarına aktarıyor. Tuhaf bir karışım: domates soslu ıspanak ve ricotta cannelloni, mükemmel dana Wellington dilimleri, dauphinoise patates - hepsi restorandan arta kalanlar. Baş aşçı olarak garip saatlerde çalışan bir kocaya sahip olmanın avantajlarından biri de bu - normalde yirmi, otuz pound ödeyeceğiniz yemekler kendi evinizde servis ediliyor.

Hepsi yemek yiyor. Deakin çok aç görünmektedir ve Cara onun kendisi için ne zaman yemek pişirdiğini merak etmektedir. Roo onlara son aşçı yardımcısından bahseder, narin bir Fransız kızdır ve ilk bir saat içinde gözyaşlarına boğulmuştur.

Noah ağzı dolu bir şekilde, "Bir günlüğüne bizimle çalışmaya gelmeli, o zaman ağlayacak bir şeyi olur," diyor.

Roo, Cara'ya bakar. "Seni haberlerde gördüm." Duraksıyor. "Seri katil mi?"

Cara yavaşça başını sallar. Önündeki şarap bardağından bir yudum alıyor. "Öyle görünüyor. Nate modeli çözdü."

"O nasıl? Oradayken bir merhaba demeliydim." Noah alaycı bir tavırla, "Her zamanki gibi güneşli ve aydınlık," diyor.

Cara ona kaşlarını çatar. "O iyi. En azından şimdilik bizimle birlikte. O bodrumda çürüyüp gitmesindense karakolda ayaklarımın altında olmasını tercih ederim."

Cara yukarıdan küçük bir sesin bağırdığını duyunca başını kaldırır. Roo tabağını bir kenara iter.

"Ben giderim," diyor. "Hâlâ yemek yiyorsun."

Noah onun gidişini izler, sonra Cara'ya bakar. Onunla göz göze gelir. "Ne?" diye sorar.

Noah yemeğine bakar ve bir lokma daha yer. "Lauren'ın erkek arkadaşı var mı?" diye sorar sonunda.

Cara kaşlarını çatar. "Sanmıyorum, hayır. Neden? İlgileniyor musun?" Noah'nın ne demek istediğinden emin değildir.

Noah birasından bir yudum alır. "O sadece biraz ..." Duraklıyor. "Roo'ya aşırı aşınayım."

"Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar."

"Biliyorum, sadece..." Kaşlarını çatıyor. "Önemli bir şey değil." "Çıkar ağzındaki baklayı, Deaks."

"Arabaya gittiklerinde, kadının elini adamın koluna koyduğunu gördüm. Ve orada, bilmiyorum, biraz fazla uzun kaldı. Beni izlerken görünce elini çekti."

Cara başını sallar. "Önemli değil, Noah. Ne yaptığını biliyorum. Her gün kötü şeyler görüyor olmamız herkesin kötü şeyler yaptığı anlamına gelmez. Roo ve Lauren arasında, seninle benim aramda olduğundan daha fazla bir şey yok."

Noah durur ve ona bakar. Onun bakışlarını biraz fazla uzun tutuyor ve o da gözlerini kaçırıyor.

"Haklısın. Söylediğimi unut," diyor sonunda.

Sessizlik içinde yemeklerini bitirirler. Roo aşağı iner ve masaya oturur.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, şaşkınlıkla ikisinin arasına bakarak. Cara gülümsemeye zorluyor. "Elbette."

Noah bira şişesinden son bir yudum alır. Tabaklarını alır ve lavaboya taşır; Cara da diğer tabaklarla onu takip eder.

"Gitmeliyim," diyor. Onunla göz göze gelmiyor.

"Hayır, Noah, kal," diye itiraz ediyor ama Noah başını sallıyor. "Özür dilerim, çok yorgunum."

Roo ona sarılıp sırtını erkeksi bir şekilde sıvazlıyor ve Cara onu kapıya kadar geçiriyor. Kapıyı çekip açıyor, ceketini alıyor ve sonra geri dönüyor.

"Cara, söylediklerimi unut, bundan bahsetmemeliydim," diye mırıldanıyor. Ceplerini yokluyor ve her zamanki sigara paketini çıkarıyor. Bir tanesini ağzına atar.

"Deaks, seni bırakayım, lütfen," diye yalvarıyor Cara. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, yolda su birikintileri oluşuyor. Adamın saniyeler içinde sıırıslıklam olacağını biliyor ama adam yine başını sallıyor ve sigarasını yakıyor.

"İyi olacağım. Yürüyüşe ihtiyacım var." "En azından bir yağmurluk al."

Roo'nunkilerden birini uzatır ve o da alır, giyer, sonra başını eğmiş, yağmura karşı kapüşonunu yukarı çekmiş bir halde yollarına devam eder. Libby ile barda yaptıkları konuşmayı hatırlıyor ve Noah ile aralarında tam olarak neler olup bittiğini merak ediyor. Onun hakkında tam olarak ne hissettiğini.

Roo'nun kollarını omuzlarına doladığını hissediyor ve göğsüne yaslanıyor.

"Bu da neydi şimdi?" Roo soruyor.

Cara onun kollarında döner ve onu öpmek için uzanır. "Sadece soruşturma. Hepimizi yıpratıyor." Adam kapıyı kapatırken Cara yüzünü onun kazağına yaslıyor. "Bugün seni işte görmek güzeldi" diyor ve gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor.

"Seni rahatsız etmekten hep endişe duyuyorum."

"Hayır, hayattaki iyi şeylerin hatırlatılması güzeldi."

Kocası onu bir anlığına daha yakına çekiyor ve başının üstünü öptüğünü hissediyor. Sonra ona bakar.

"Yatma vakti mi?" diye soruyor.

Gülümsüyor. Onun ne önerdiğinden hiç şüphesi olmadığını biliyor. "Yatma vakti," diye kabul ediyor.

GRIFFIN EVE GELİR. Kapıyı büyük bir gürültüyle vurarak çantasını masanın üzerine atar, sonra da paketten iki hap çıkarıp ağzına atar. Jess kanepede oturmaktadır, ayaklarını altına almıştır. Sıkıcı bir gün geçirmiştir. Uyumuş, duş almış, giyinmiş. Öğle yemeği yedi. Dışarı çıkmaya cesaret edemedi, İnsanların dışarıda onu aradığını biliyordu.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Hızla yukarı bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Hiçbir şey," diyor.

"Hiçbir şey yok." "Bir şey olmuş olmalı..."

"Hiçbir şey! Tamam mı?" Kız onun bağıışıyla sıçrar ve adam onun tepkisini görür. Çenesi gerilir. Sonra daha sessiz bir şekilde şöyle der: "Sadece rutin polis işleri, Jess. İpucu yok. Bu adamı bulmaya yaklaşımadık."

Sonra başka bir yorum yapmadan sırt çantasını tekrar karıştırır ve bir cep telefonu çıkarır.

"Sana bunu aldım," diyor ve masanın üzerinden ona doğru fırlatıyor. Kadın onu alır ve şaşkınlıkla bakar.

"Yakıcı telefon," diyor. "Takip edilemez. Kızınızı aramak isteyebileceğinizi düşündüm."

Ani bir heyecan kaplar içini. Telefona bakıyor, ekrana basarak canlanıyor. Boktan ve basit bir şey ama bir can simidi.

Griffin'e bakar. "Teşekkür ederim," der ve tekrar ağlamaya başlar.

Onun minnettarlık gösterisinden rahatsız görünüyor. "Her neyse," diye yanıtıyor. "Sadece çok uzun sürmesin. Numarayı engelledim, ama asla bilemezsin."

Ayağa kalkıyor, uzaklaşıyor ve kanepeye oturuyor. Elindeki telefona bakıyor, sonra hafızasından annesinin cep telefonu numarasını giriyor. Telefon çaldığında nefesi boğazında düğümleniyor, sonra sesli mesaja düşüyor. Tekrar arar.

"Alo?" Annesini duyunca endişeli ve kararsız olan Jess tekrar ağlamaya başlar. "Orada kimse var mı?" diye tekrarlar annesi.

"Anne?" Jess sonunda mırıldanmayı başarır. "Jess, sen misin?"

"Evet, benim anne, ama dikkatli ol lütfen."

"Neredesin? Nasılsın?" Annesinin sesi dramatik bir fısıltıya dönüşür. "Hemen eve gel! Bu kadar oyalandığın yeter."

"Anne, üzgünüm, tartışacak zamanım yok. Alice ile konuşabilir miyim lütfen?"

Duyulabilir bir iç çekiş. Annesi, sanki Jess cinayetten tutuklanmaktan kaçmak yerine bir öğretmene kaba davranırken yakalanmış gibi, "Sen her zaman dik kafalıydın," diyor. "Al bakalım."

Bir hışırtı ve biraz daha fısıltı. Sonra bir ses, yüksek ve gözyaşlarının sınırında.

"Anne?" diyor kızı.

Jess bir rahatlama hisseder. Duyguları boğazına düğümlenir ama sesini düz tutmayı başarır.

"Selam, tatlım. İyi misin?"

"Neredesin anne? Babam nerede?"

"Ben. . ." Jess duraklar. "Yakında evde olacağım. Bir süreliğine gitmem gerekti ama büyükannen ve büyükbaban sana göz kulak olacak."

"Tamam. Eve gittiğimizde *Frozen* izleyebilir miyiz?" Jess yine kendini toparlar. Gidecek bir ev yok, *Karlar Ülkesi* DVD'si de yok.

"Bir süre eve gidemeyebiliriz tatlım," diyor. "Ama büyükannen *Karlar Ülkesi*'ni izlemene izin verecek."

"Söz mü?" Alice sorar.

"Söz veriyorum. Seni seviyorum, t a t l ı m . Telefonu büyükannene verir misin?"

"Ben de seni seviyorum, anne." Sonra telefon geri verilirken bir hışırtı daha.

"Anne? Ona Patrick'ten bahsetmedin mi?" Jess sorar.

"Ben..." diye başladı annesi. "Bunun annesinin işi olduğunu sanıyordum. Öğrendiğinde sana ihtiyacı olacağını düşündüm."

Jess yutkunarak başını sallar. Telefonu kapatmadan önce "Teşekkürler anne," demeyi başarıyor. Kendini veda etmeye ikna edemiyor.

Gözlerinin arkasında yeniden yaşların biriktiğini, sonra da öfkenin arttığını hissediyor. Tüm bu duygular, tüm bu ağlamalar, ne kadar haklı olursa olsun, hiçbir işe yaramıyordu. Kızına bir söz vermişti. Yakında geri dönmek için. Ve odaklanması gereken şey de bu.

Kadın ayağa kalkar ve Griffin parmaklarını şıklatarak telefonu işaret eder. Kadın telefonu ona uzatıyor ve Griffin de arkasını açıp SIM kartı çıkarıyor, sonra da ikiye bölüyor.

Kadının ona baktığını, kurtuluşunun yok oluşunu izlediğini görür.

"Seni buraya kadar takip etmelerini istiyor musun?" diye soruyor ve kadın başını sallıyor.

Griffin parçaları çöpe atar, sonra yatağa doğru yürür ve ellerini başının arkasına koyarak sırtüstü yere yığılır. Jess onu izler.

Onu buraya neyin getirdiğini merak ediyor. Bu daireye, bu adama. Ve bu delice duruma. Gitmesi gerekiyordu. Nav haklı: teslim olmalı. Yapılacak en mantıklı şey buydu ama bu onun için ne zaman geçerli oldu ki? Ve bir şey onu gizeme doğru çekiyor, yıkıma doğru giden görünmez bir ip. Her zaman hayattaki karanlık şeylerle teselli bulmuştur -gerçek suç belgeselleri, katiller ve dışlanmışlar onu daha az sapkın hissettirir. Hayatı boyunca normal olma arzusu için savaşılmış. Bir şekilde bütün olma, diğer insanların hissettiklerini hissetme arzusu. Ama şimdi her şey elinden alınmış ve o yalnızken, bu iddiayı hissetmiyor. Hayatında ilk kez, ürkütücü olan sapkın bir anlam kazanıyor. Ve Griffin de bunun bir parçası.

"Aç mısın?" diye sorar. "Hayır."

"Yorgun musun?"

Başını sallıyor. "Bir daha asla uyuyamayacakmışım gibi hissediyorum. Her zaman ..." Tavana bakarken ellerini yüzünün üzerinde çırpıyor. "Sadece bir şeyler dönüp duruyor. Ben sadece gerçekten bir şeyler *yapmak* istiyorum."

Jess konuşmuyor ama yavaşça kanepeden kalkıyor. Yatağın ucunda onun ayaklarının yanında duruyor. Bir kızarıklık hissediyor: geçen sefer olanlardan sonra gerginlik. Ama aynı zamanda heyecan.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor.

Konuşmak için ağzını açıyor ama kadın tişörtünü ve kazağını hızlı bir hareketle çıkarınca duruyor. Dirseklerinin üzerinde yataktan kalkıyor ve kızın iç çamaşırlarıyla karşısında durana kadar kot pantolonundan sıyrılmasını izliyor.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye tekrar sorar.

"Jess..."

"Griffin. Kapa çeneni ve kıyafetlerini çıkar."

Adam bir an tereddüt eder ama kadın aralarında bir şeylerin değiştiğinin farkındadır. Artık onu geri çevirmeyecektir. Kararını verdiğinden emin, gömleğini ve kot pantolonunu çıkarıyor. Geri kalan kıyafetlerini de çıkarır, sonra yatağa uzanır ve onun üzerine çıkar.

Aşağı uzanıyor ve hızlı bir hareketle boxer'ını çıkarıyor. Sonra duraklar, gözleri buluşur.

Adamın elleri kadının beline kadar uzanıyor ve kadın adamın parmaklarının sırtına hafifçe dokunduğunu hissediyor. İkisi de hareket etmiyor; oda sessiz. Jess dışarıda yağan yağmurun oluklardan kaldırıma damladığını duyabiliyor. Onun bakışlarını tutuyor.

Hafifçe geri çekiliyor, adamın arkasından komodine uzanmasını bekliyor, hızlıca bir prezervatifin folyo paketini açıp takıyor. Sonra kendini onun üzerine doğru kaldırıyor. Hareket etmeye başladığında adamın derin bir nefes aldığını ve sonra tekrar nefes aldığını görüyor. Adamın elleri hâlâ kadının belindedir ama yavaşça hareket ederek istediğini yapmasına izin verir.

Ama sonra içinde bir şeyler değişir. Artık kendini tutamaz. Onu kaldırıyor, bacakları beline dolanıyor ve onu duvara doğru itiyor. Sırtındaki kaba tuğlaları hissedebiliyor -bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor ama hoşuna gidiyor- ve adam onu sertçe itiyor.

Adamın başı hâlâ kadının boynuna gömülüdür ve kadın onu kendine doğru çeker. Onu öpmek istiyor. Dudaklarını üzerinde hissetmek, insan olduklarını, hayatta olduklarını hatırlamak istiyor ama adam duraklıyor, sanki ne yaptıklarını sorgular gibi.

"Durma," diyor.

Onu öpüyor ve adam bu sefer daha sert bir şekilde içine giriyor.

Kadın hafifçe kayıyor ve pozisyonları değişiyor. Birlikte yer değiştiriyorlar, adam kadını büyük ahşap masanın kenarına yaslıyor, parmakları kadının kıkına giriyor. Kadın adamın omuzlarını kavlıyor, onunla birlikte hareket ediyor. Artık düşünmüyor. Bunun dışında, onu hissetmek dışında.

Adamın vücudundaki teri, boynundaki kirli sakalın sertliğini hissedebiliyor. İsteddiği şeyin *bu olduğunu* düşünüyor.

* * *

Daha sonra yatağa uzanırlar ve aralarında bir sigara dolaştırırlar. Oda soğudukça adam yorganı çeker ve Jess gölgeleri izler, dışarıdaki arabaların farları tavanda titrer.

Bir süre sonra "Bunu her zaman her şeyi çözmek için kullanamazsınız" diyor. "Neyi kullanmak için?"

"Seks. Bu." Sigarayı kullanarak kadının çıplak gövdesini işaret ediyor. Kadın bir an sessiz kalıyor. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır," diyor. "Siktir, hayır. Sadece bir noktada, biriyle yatmaya başvurmadan kendini daha iyi hissetmenin bir yolunu bulman gerekecek." Duraklıyor. "Ya da dün gece yaptığın şeyi."

Söyledikleri hoşuna gitmiyor ama adamın tavrı, açık sözlülüğü onu hazırlıksız yakalıyor.

Ona doğru eğiliyor ve sigarasını komodinin üzerindeki kül tablasında söndürüyor. "Bu bir eleştiri değil," diye ekliyor. Dirseğine dayanmış, karanlığın içinden onu izliyor. "Yargılamıyorum. Benden çok farklı değilsin. Belki daha yakışıklısın ama içimizde aynınız. Sadece günü atlatmaya çalışıyoruz."

Gözlerini tavana dikeyor. "Griffin..." diye yavaşça başlar. Ona söylemesi gerekiyordu. En azından bunu ona borçluydu. Derin bir nefes alır. Benim bir ucube olduğumu düşünecek, diye düşünüyor, çoğu insanın öğrendiğinde yaptığı gibi. Ama umurunda değildir. Nedense ona güveniyor.

"Doğuştan acıya duyarsızlık diye bir rahatsızlığım var" diyor. Griffin yatakta dönüp ona bakıyor ve o da Griffin'in şaşkın bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Hiç acı hissetmiyorum," diye bitiriyor.

Duraklıyor. "Hiçbir şey mi?" diye sorar.

"Sıcağı ve soğuğu hissedebiliyorum. Dokunma ve hisleri Hay hissedebiliyorum. Ama acı yok, ır."

Hâlâ kaşınıyor. Gıdıklanıyor. Ama batma yok, acı yok, incinme yok. At En azından fiziksel olarak.

"Demek bu yüzden..." diye başlıyor, başıyla işaret ediyor ve o da başını sallıyor. "Kulağa hoş geliyor," diye ekliyor kısaca.

"Değil."

Altı yaşına kadar teşhis konulmamıştı. O zamana kadar dilinin ucunu ısırmış, hatırlayabildiğinden daha fazla kırığı olmuştu ve Sosyal Hizmetler'in elinde bir dosya vardı. Merdivenlerin tepesinden atlar, aşağıya doğru kaygısızca yuvarlanırdı. Elini mumların üzerine tutup derisinin kabarmasını, sonra da yanmasını izlerdi. Ailesinin dikkati dağılmıştı. On bir yaşına kadar neredeyse sürekli alçıdaydı.

Okuldaki çocuklar bunu öğrendiklerinde, doğru olup olmadığını test etmek için onu yumrukluyorlardı. Daha sonra, onun tepkisi karşılık vermek oldu: her zaman kazandığı kanlı tartışmalar. Yaşı ilerledikçe, uyarı işaretleri üzerinde çalıştı. Vücudunun her santiminde kesik ya da çürük olup olmadığını, bir şeylerin ters gittiğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını düzenli olarak kontrol etmesi gerekiyordu. İç kanama en büyük endişelerden biri: göğsünün kanla dolması, onu içeriden patlatması. Daha önce ölmüş olurdu.

fark etti. Ama bu konuda hep çok dikkatsizdi. Çok umursamaz.

Tüm bunları Griffin'e açıklar. Adam sadece ona bakıyor. Düşünüyor gibi görünüyor.

"Peki beyin kanaması geçirmediğinizi nereden biliyorsunuz?" diye sorar. "Bilmiyorum. Doktorlar söylediler."

"Olabilir."

"Bilmiyorum

."

Uzun bir duraklama daha olur.

"Eğer düşüp ölürsen, cesedini ormanda bir yere atacağım," diyor sonunda küçük bir gülümsemeyle. "Anlaştık mı?"

Başını salladı. "Anlaştık."

Yatakta yüzüstü dönüyor, yastığı birkaç kez yumrukluyor, sonra da yüzüstü yastığın üzerine yığılıyor. "Ama söylediklerimde ciddiydim," diye

mırıldanıyor yastığa doğru. "Kendine bir şeyler yapmaya devam edemezsin."

Uykuya dalarken nefes alışının yavaşladığını duyuyor. İnsanlar ona daha önce de aynı şeyleri söylemişti ama Griffin'den duymak farklı hissettiriyordu.

Tıraş makinesiyle ilgili her olayda kocası onu azarlardı. Patrick bir keresinde, "Bunu neden yapmaya devam ettiğini anlamıyorum," demişti. "Dikkat çekmek için mi? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

İkisi de değildi ve görünen o ki Griffin bunu zımnen kabul ediyor. Patrick asla kabul etmedi. Düğün günlerinde Jess bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

"O senin için fazla iyi," diyordu sağdııcı. "Ortalamanın çok üstünde bir vuruş yapıyorsun."

Patrick gülmüştü. Günün geç saatleriydi ve fazla alkol onu geveze yapmıştı.

"Kolunda muhteşem bir kadın olması kariyerine asla zarar vermez," diye cevap verdi. "Ve hiçbir fikrin yok, dostum." Jess onun parmağıyla başının yanında dairesel bir hareket yapmasını izledi. "Bir şapkacı kadar çılgın," diye güldü.

İncindiğini hissetmişti. Ama onun haklı olduğunu biliyordu.

Kocasına bundan hiç bahsetmemişti. O gün iyileşeceğine karar vermişti. Ama daha da kötüleşti. Hiçbir terapi işe yaramadı. Hiçbir şey değişmedi.

Ta ki evi yanana ve kocası öldürülene kadar.

Yorganın altında hâlâ çıplak olan Griffin'in yanına gider. Bacağını onunkinin üzerine kıvrıyor, çıplak ten tene değiyor ve Griffin uykusunda hafifçe mırıldanarak kolunu ona doluyor.

Belki de, diye merak ediyor, onun sıcaklığını içine çekerek, belki de anahtar delilikten kurtulmak değildir. Belki de onun kadar kırılmış, onu anlayan birini bulmaktır.

Elinde bir bıçak tutuyor, bıçağı öne bakıyor. Büyük ve keskin. Yavaşça elmadan bir parça et koparıyor ve yiyor. Bıçağın üzerinde kan izleri olduğunu, kurbanlarından arta kalanları tüketiyor olabileceğini düşünerek keyifleniyor.

Burası soğuk. Odanın köşesine tek bir lamba asmış ama çıplak ampul sönük ve parıltı deliğın dibine kadar zar zor uzanıyor.

Ama ona bakan gözlerini görebiliyor. İki beyaz daire, kırmızı çerçevesi, kirli bir yüzün içinden parlıyor.

Bodrumdaki çukuru kazmak zor ve yıpratıcı olmuştu ama bunun gerekli olduğunu biliyordu. Büyük değil -yaklaşık bir metre derinliğinde- çamurlu ve ıslak. Dün gece yağmur yağmış ve çukurun dibine bir karış kadar suyla dolmuştu. Çamurun içinde durarak ona tekrar yalvarmıştı. Üşüdüğünü söylemiş, onu bırakması için yalvarmış. Onunla seks yapmasına izin vereceğini, her şeyi yapacağını söyledi.

Bu düşünce onu kızdırdı. Eğer isterse ona sahip olacaktı, kız tamam dediğinde değil. Onu buraya ilk getirdiğinde çoktan sikmişti. Elleri bağlıydı, mücadele etmiş, yalvarmış, tekmelemişti, ama mücadelesi onu sadece teşvik etmiş, yumrukları yüzüne inmiş ve onu susturmuştu.

Peki ya umutlu bakışlar? Bu kadar olduğunu düşünmüştü. Gitmesine izin vereceğini. Onu buraya sürükleyip deliğe tıktığında bu bakış kısa sürede değişti.

Onu susturmak için uzun bir tahta parçası bulmuş ve onunla ona vurmuş. Çukura doğru uzanarak ona tekrar tekrar vurdu. İlk başta ondan kaçmıştı, ama kafasına iyi bir darbe aldığıında, sersemlemişti, çamurun dibine sinmişti ve adam ona gerçekten sert bir şekilde saldırabilirdi.

O çürükleri şimdi görebiliyor, kabukları kirli, kanıyor ve çiğ. Dışarıdaki yağmuru tekrar duyabiliyor. Delik daha da kötüleşecek. Elmadan bir parça daha keser ve ağzına atar.

Ev mükemmeldi. Yıllarca boş kalmış, babasının ölümünden sonra belediye tarafından sahiplenilmiş ve çürümeye terk edilmişti. Tıpkı onun gibi, o çocuk evinde. Etrafındaki diğer evler yavaş yavaş terk edildi. Bırakın cinayetin işlendiği evde yaşamayı, kimse çifte cinayetin işlendiği yerin yakınında bile yaşamak istemiyordu. Onun dışında kimse.

"Artık uzun sürmez," diyor ona ve kadın yalvaran gözlerle tekrar ona bakıyor. Adam elmanın geri kalanını çukura atıyor ve o da açlıktan ölmek üzere olan pis bir hayvan gibi elmanın peşinden gidiyor, suda debelenirken zincirleri takırdıyor. Adam, kızın elmayı çamurun içinde bulup yemesini izliyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor.

Bundan kurtulduğuna sevinecek. Şu anda onun için bir maldan fazlası değil, ama her gün bu kokuşmuş, bok dolu, çamurlu çukurla yüzleşmek hoşuna giden bir şey değil. Ama belki de ...

Uçları çıplak bırakılmış elektrik uzatma kablosuna bakar. Belki de bu kısım hoşuna gidecektir.

Kablonun yalıtımını çıplak tellerden biraz yukarıda tutuyor, sonra uzanıp diğer ucunu duvara takıyor. Zincirlerini yaklaşıtırıyor ve kadın onu görüyor; elindeki kabloyu, bileklerine ve gövdesine sarılmış metali. Ayaklarının etrafındaki suya bakıyor.

"Lütfen-" diye söze başlıyor ama elektrik akımı uygulandığında kelimeler ağzından kaçıyor.

Çılgılık atıyor, vücudu kasılıyor ve sarsılıyor, sonra suya düşüyor.

Adam gülümsüyor. Evet, belki de bu从小dan keyif alacaktır.

5.

Gün

Cuma

CUMA, VE HER ŞEY DEVAM EDİYOR. Herkes olay odasına geri döndü, hiç tereddüt etmeden. Tüm dedektifler yapılması gereken bir iş olduğunu biliyor.

Cara, Shenton'la oturmuş Dahmer'ın olay yerinden toplanan kanıtları inceliyor. Parmak izleri ve kan tahlilleri hâlâ gelmedi ama laboratuvar daireden toplanan diğer delillerin fotoğraflarını gönderdi.

Toby yavaşça ekrandaki görüntüler arasında dolaşarak takip etmeye değer bir şey arar. Cara, Noah'nın bugün için geldiğini görür; elini kaldırarak onu onaylar ve dedektiflerden biriyle konuşmaya başlarken aynı anda ağzına bir Polo atar. Her zamanki gibi iş.

Dikkatini tekrar ekrana verir. Çöpten daha fazla çöp: bir Mars Bar ambalajı, bir parça yeşil kağıt, bir park fişi.

İşaret ediyor. "Bunu havaya mı uçurayım?"

Shenton yakınlaştırıyor. Küçük, kayda değer bir şey değil, bir tarafında "Öde ve Göster" yazıyor, tarih, saat ve altı rakamdan oluşuyor.

Toby numaraları işaret ediyor. "Muhtemelen bilet makinesinin yeri," diyor. "O bölgede güvenlik kamerası bulma şansımız nedir?"

"Kontrol etmeye değer," diye yanıtlıyor Cara.

Bir not alır ve bir sonraki resme geçer; bir mektup, bir tür spam posta, üstünde "214 numaralı apartman sakinine" yazmaktadır.

Sonra daha fazla kağıt, dağınıklık ve çöp fotoğrafları.

Shenton kaşlarını çatır ve nefesinin altından sessizce homurdanır. Cara ona bakar. "Sorun mu var?" o soruyor. O da bilir

Bu sırala . Polis iş o monoton, ama bazen bir ipucunu ortaya çıkarmanın tek yolu bu.

"Hayır, sadece..." Shenton duraklar ve Cara ona bakar. "Şu dağınıklığa bak. Tüm bu çöpler, bu çöpler. Hiç ona göre değil."

"O mu?"

"Yankı Adam." Cara'ya bakar ve Cara onun yakasından yukarı doğru süzülen kırmızı bir allık fark eder. Bu ismi kullanmaması gerektiğini biliyor ama Cara buna izin veriyor. "Yaptığı diğer her şeye bakın," diye devam ediyor. "Kemper olay yerine o cesetlerin başını kesmek için doğru aletleri götürdü. Ama eve nasıl gitti? Başka bir araba olmalı. Aynı Manson gibi. Dahmer ile aynı. O organize. Planlı. Zeki biri."

"Bir teorin var mı Toby?" Cara soruyor.

"Yaptığı her şey kasıtlı, değil mi?" Cara başını sallıyor. "Öyleyse bu da" -ekrandaki fotoğraftaki dağınıklığı işaret ediyor- "kasıtlı. Burada bir şey var."

Cara fotoğrafa bakar. Çok fazla eşya var. Çok fazla çöp. "Belki de bu Dahmer'in dairesinin bir başka yönüdür. Dahmer dağınıktı, o da öyle olmak zorunda mı?"

Toby ekrana geri döner ve fotoğrafı yakınlaştırır. Onun fotoğrafı yakından incelediğini görür.

"Shenton?" diye başlar ve Shenton ona bakar. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bu katiller hakkında?"

"Biraz biliyorum."

"Birazdan fazlasını biliyorsun. Bize bir profil çıkar." "Patron mu?"

"Bilirsiniz, katilin psikolojik profili? Onu harekete geçiren ne? Kim o?" Cara bunun doğru bir hamle olup olmadığından emin değil ama Marsh düzgün bir psikolog için bütçe ayırmadığına göre ne zararı olabilir ki? Ne de olsa görmezden gelebilirler.

Shenton duraklar. "Yapabilirim..."

"Öyleyse yap." Cara başıyla onu onaylar, sonra Griffin masalarında belirince başını kaldırıp bakar.

"O burada," der Cara'ya ve Shenton hevesle başını kaldırır.

"DS Griffin'le gidebilir miyim?" diye yeni bir köpek yavrusunun hevesiyle soluk soluğa sorar ve Cara, Griffin'in gözlerini devirdiğini görür. Bu röportajı Shenton oradayken yapmak istemiyor, Cara bunu biliyor. Ama o zaman biraz akıl hocalığı kardeşinin ihtiyacı olan gelişme olabilir.

"Griffin, Toby'yi al," diyor.

Ama sonra Shenton ikilemde kalmış gibi görünüyor. "Ama profil..." diye kekeliyor ve ağlayacakmış gibi bakıyor.

"Git," diye gülümsüyor Cara. "Psikolojik içgörüleriniz bir saat bekleyebilir ya da öyle."

Griffin Cara'ya ters ters bakar, sonra da yenilmiş bir halde iç çeker.

"Hadi o zaman."

Tanığın güçlü bir Güney Amerika aksanı var. Akrafa ziyaretinden dönerken, olay yeri bandının onu oldukça korkuttuğunu söylüyor. Elleri kırışık benekli boynunda çırpınıyor; korkmaktan çok heyecanlı görünüyor.

Griffin gönüllü görüşme için standart uyarıları yapıyor ve kadın evrakları imzalıyor. Pirinç sarısı saçları, malayla yapılmış makyajı. Parfümü küçük odayı dolduruyor, neredeyse Griffin'in gözlerini sulandıracak. Görüşme için pek umudu yok ama listedeki son komşu o. 215 numaralı dairede oturuyor.

"Ve 213 sakiniyle hiç tanışmadığınızı mı söylüyorsunuz?" Griffin soruyor.

Yanındaki Shenton zaten sinir bozucudur, bir deftere notlar karalamakla meşguldür, görünüşe göre hepsi kaydediliyor olmasına rağmen konuşmalarının her bölümünü yakalamaya çalışmaktadır.

"Birkaç kez kapıyı çaldım," diye onaylıyor. "Kokudan şikayet etmek için. Ama hiç cevap vermedi." Parlak mavi tırnaklarını masanın üstüne vuruyor, çıkan ses Griffin'in sinirlerini bozuyor. "İyi de oldu, iç karartıcı görünen bir adamdı."

Griffin kafasını kaldırdı.

"Onunla hiç tanışmadığınızı mı söylemiştin?"

Başını sallıyor. "*Tanışmadık*. Hiç merhaba demedi. Onu sadece bir kez gördüm, dairesine girerken."

"Onu bizim için tarif edebilir misiniz?"

Kadın omuz silkiyor ve Griffin sabırsızlığını bastırıyor. "Beyaz mı, siyah mı? Ne giyiyordu? Erkek olduğuna emin misiniz? Uzun mu, kısa mı?"

Kaşlarını çattı. "Evet, bir erkek. Uzun boylu. Başka bir şey söylemek zor. Siyah pantolon, siyah sweatshirt, spor ayakkabı giyiyordu. Kapüşonunu yüzüne kadar çekmişti."

Griffin ayağa kalkar; Shenton'a da aynısını yapması için eliyle işaret eder. "Boyunuz ne kadar?"

Benim kadar uzun mu yoksa meslektaşım gibi mi?"

Kadın onların önünde ayağa kalkar. İkisine de bakar. "Onun gibi," diyor Shenton'ı göstererek. "Onunla da aynı yapıda."

Hepsi tekrar oturur.

"Sen büyük bir adamsın, değil mi?" diye ekliyor nazikçe.

Griffin onun flörtünü görmezden geliyor. "Ama yüzünü görmedin?"

Başını sallıyor, bir parfüm esintisi daha ona doğru savruluyor. "Merhaba' dedim ama dönmedi. Yandaki kapıdan içeri girdi."

"Özür dilerim," diyor Shenton tereddütle. "Yan kapı mı?"

"Üzülme bebeğim," diyor yağlı bir gülümsemeyle. "Senin suçun değil."

Griffin Shenton'a bakıyor. Notlarına bakıyor, parmağını sayfanın üzerinde gezdiriyor.

"Ama 215 numaralı dairede yaşıyorsunuz?" Shenton soruyor. "Yani bu adam içeri giriyordu..."

"Daire 214. Tamam."

"Siktir," diye mırıldanıyor Griffin nefesinin altında.

"Hanımefendi?" Shenton sakın bir şekilde. "213 numaralı dairenin sakini hakkında bilgiye ihtiyacımız var."

"Oh." Koltuğuna geri oturdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bilezikleri şingirdadı. "Hayır. Bu konuda sana yardımcı olamam."

★ ★ ★

Griffin ve Shenton üzgün bir şekilde geri dönerler. Cara onları koridorda karşılar.

"Bir şey var mı?" diye soruyor.

Griffin başını sallıyor. "Bir an için öyle olduğunu düşündük - apartmana giren bir adamı tarif etmişti ama 214 olduğu ortaya çıktı." Cara'nın yüzü düşer. "Marsh'ı görmeye mi gittin?"

Başını sallıyor. "Her zamanki mesaj: Bu işi halledin." "Baskı yok," diyor alaycı bir şekilde.

"Yok."

Birlikte olay odasına doğru yürürler. Ama sonra Cara onları kapıda durdurur.

"214 numaralı daire mi?" diye sorar. Griffin başını sallar.

Onları Shenton'ın masasına doğru sürüklüyor. "Toby, daha önce yazdığımız şu yazıyı yukarı çek." Monitördeki fotoğrafları göstererek onu yönlendirir. "İşte orada. 213'ün çöp kutusunda buldukları."

"214," Griffin yüksek sesle okuyor. Cara'ya bakar. Bu ifadeyi biliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Toby, orada kim yaşıyor? Belediye vergi kayıtlarına bak." Toby, kadının dediğini yapar ve sistemde ustalıkla gezinir.

"DeAngelo," diyor Shenton heyecanla, eliyle ekranı işaret ederek.

"Joseph DeAngelo."

Griffin Cara'dan Shenton'a bakıyor ve tekrar geri dönüyor.

Gülümsüyorlar.

Cara elini kaldırır ve Toby beşlik çakarak tokat atar.

Griffin bu ismi biliyor. Yakın zamana kadar bilinmeyen biriydi. Eski donanma mensubu. Eski bir polis. Peki ya şimdi?

"Joseph DeAngelo," diye tekrarlıyor Shenton. "Altın Eyalet Katili." Cara telefonu açar. "O daireye girmeliyiz."

"Şey, bilmiyorum..."

Cara, Griffin'le birlikte apartman bloğunun önünde duruyor, bir gün önceki apartman bloğunun aynısı. Beyaz bilimsel servis minibüsleri hâlâ dışarıda park halindedir; Cara, SOCO'ların günlerce orada olacağını, kanıt yığınlarını kaydedip götüreceklerini bilmektedir. Ev sahibi yanlarında duruyor, gergin bir şekilde ellerini ovuşturuyor.

"Potansiyel olarak on bir adam öldürdü," diyor

Cara. "Joe'yu değil. Joe iyi bir adam."

"Onunla tanıştın mı?"

"Hayır, aslında onunla tanışmadım. Ama ..."

Yukarı doğru bakar. Cara da onun bakışlarını takip eder. 214 numaralı dairenin penceresi bir şeyle örtülmüş gibi görünüyor; panjur ya da perde göremiyorlar.

"Daireyi ona nasıl kiraladınız? O nasıl ödüyor?" Griffin soruyor.

"Yaklaşık bir yıl önce ilan verdiğimde kapıma bir not bıraktı.

Her ay nakit, tam zamanında." Ev sahibi şimdi de gevezelik ediyor. "Ve kimlik aldınız mı?"

"Hayır, o ... şey ..." Durdu, yere baktı. "Sessiz kalmam için bana iki kat para ödedi. Olağan evrak işlerini görmezden gelin." Cara ve Griffin ona ters ters bakarlar. Sakinleşen ev sahibi yedek anahtarı uzatır. "Özür dilerim. Onun bir seri katil olduğunu nereden bilebilirdim?"

Cara anahtarı alır ve ana kapıya doğru yürürler.

"Bunu nasıl oynamak istersin?" Griffin soruyor. "Silahlı karşılık mı verelim?"

Cara kaşlarını çatıyor. "Bu saatler sürebilir." Nate'e bakar. "Orada olmasına imkân yok, değil mi? Yani, her yer olay yeri memurları ve polislerle doluyken hâlâ apartmanda mı kalıyor?"

"Pek olası görünmüyor."

"Hadi gidip etrafa bakalım. En kötü ne olabilir ki?"

Griffin sessiz kalır. Cara'nın sadece kırk sekiz saat önce çiçek tarhında kustuğunu hatırladığı apartman bloğunun kapısına doğru yürürler. Nate'in cevap vermemesine sevinir. Cevabı biliyordu. Daha fazla ceset. Silahlı bir seri katil.

Ama daha fazla zaman kaybedemezler.

Girişinde mavi ve beyaz bant bulunan 213 numaralı dairenin açık kapısının önünden geçerler. Cara yığından iki yeni beyaz olay yeri kıyafeti alır ve birini Nate'e verir. İkisi de ayakkabı ve eldivenlerle birlikte onları giyer. Kapüşonlarını aşağıda tutuyorlar, maskeleri ellerinde.

214'ün dışında duraklıyor.

Griffin'e "Hazır mısın?" diye sorar. O da başını sallıyor. Bir metre boyundaki erkek kardeşinin yanında olduğunu bilmek ona güven veriyor.

Kapıyı çalıyor.

Cevap gelmeyince anahtarı kapıya sokuyor. Eli titriyor; iki denemeden sonra anahtarı çevirip iterek açıyor.

İçerisi karanlık.

Daire soğuktur, hava kapalı ve bayattır ama yan dairedeki kadar yoğun bir çürüme kokusu almaz. Yine de maskeyi takıyor ve kapüşonu yukarı çekiyor. Onun yanında Griffin de aynısını yapıyor.

İlk odaya girdiklerinde ahşap tahtalar ayaklarının altında gıcırıyor. Tamamen boş olmasına rağmen bir yatak odası gibi görünüyor. Halı yok, tavanın köşesindeki bir parça nem dışında duvarlarda hiçbir şey yok. Tek pencere gazete kağıdıyla kapatılmış, gri ışık içeriden parlıyor. Hayal kırıklığına uğruyor, sonra da bu duygunun saçmalığını fark ediyor. Ceset olmaması elbette iyi bir şey.

Cara gözlerini kısarak Nate'e döner. Omuz silkiyor ve yan kapıyı işaret ediyor. İkisi de konuşmaz.

Bu sefer bir banyo. Avokado yeşili lavabo ve küvet, beyaz tuvalet. Griffin her yüzeyi kaplıyor, yerdeki muşamba kıvrılıyor. Ama hiçbir şey yok.

Son kapıya bakarlar.

"Cara..." Griffin başlıyor.

"Eğer zamanımızı boşa harcadıysak, öyle olsun" diye yanıtlıyor. "Ne kaybetmiş olacağız?"

Açıyor.

Ve Cara yanılmadığını biliyor.

Çıplak döşeme tahtaları, karanlığa gömülmüş bir oda, pencereleri kaplayan gazete katmanları. Ama ilkinden farklı olarak burası ağzına kadar dolu. Raflar yerden tavana kadar dizilmiş, kitap ve eşyalarla bir labirent oluşturmuş. Görünür duvarlara yapıştırılmış eşyalar, açık kapıdan gelen yeni esintiyle hafifçe dalgalanıyor.

Toz ve bakımsızlık kokuyor. Bayat ter ve kızarmış yiyeceklerin hafif bir kokusu.

Elleri yanlarında, yavaşça içeri girerler. Cara tam takım elbisesine rağmen hiçbir şeye dokunmak istemiyor. Kitaplıktaki kitaplara gözlerini kısarak bakıyor. *Gray'in Anatomisi. Simpson'ın Adli Tıbbı. Olay Yeri Adli Tıpına Giriş.* Onları bırakıp odanın derinliklerine doğru ilerliyor.

Arka duvar bir zamanlar duvar kağıdıyla kaplıydı. Gazetedeki boşluklardan, bir kısmı kalmış küçük kırmızı gülleri görebiliyor. Manşetleri okuyor: *SANDBANKS'TA BEŞ KİŞİ ÖLDÜRÜLDÜ* ve *FAHİŞE ÖLÜ BULUNDU*. Önceki cinayetlerinin kupürleri.

Sıvaların döküldüğü yerler var; ayaklarını yerdeki sıvaların bazılarına sürüyor. Bir sandalye var -kahverengi kırık deri- eski, hantal bir televizyonun önüne yerleştirilmiş. Ve kolun üzerinde, pencerenin bir köşesinden yansıyan güneş ışığında boş, şeffaf bir bira bardağı duruyor.

Hızlı bir nefes alıyor, çömeliyor ve loş ışıkta ona bakıyor. Kenarındaki işaretleri, mükemmel bir yarım daire şeklindeki dudak izini ve beş hassas parmak izini görebiliyor.

Griffin arkasından, "Benimle dalga geçiyorsun," diyor.

Kadın geriye doğru ona bakıyor. "Bu kadar kolay olabilir mi?" diye mırıldanıyor ve adam ona kuşkulu bir bakış atıyor. "Yan kapıdan bir SOCO getir," diyor. "Mümkün olan en kısa sürede kayıt altına alıp analiz edelim."

Adam gider ve kadın odaya bakmaya devam eder. Rafları tarıyor, bir karton kutu çıkarıyor. Kapağı yok: içinde deri kayışlar, gümüş tokalar, kocaman mor dildolar görebiliyor. Eldivenli elinin iki parmağıyla nazikçe bir şey çıkarıyor. Bir tür kedi-dokuz kuyruğuna benziyor, siyah deri, tellerinden birinde kurumuş madde var. Kutuyu çabucak yerine koyuyor.

Yolculuğuna devam ediyor. Gazete yığınları, düzgünce istiflenmiş pornografi. Kendisine en yakın dergilerden birini alır ve hemen pişman olur: Kadın siyah deri esaret kıyafetleri giymiş, kırmızı dudaklı ağzında bir tıkaç, dört ayak üzerinde yatağa bağlanmış, bir çeşit metal çubuk bacaklarını ayrı tutmaktadır. Bunun kurgulanmış olduğunu varsayar ama öyle olmayabileceğini bir sarsıntıyla fark ederek midesinde yükselen safrayı bastırır.

Bu adam sert ve rızasız seviyor. Ama bunu biliyorlardı, diyor kendi kendine. Bu neden sürpriz olsun ki? Bunların herhangi biri artık neden sürpriz olsun ki?

Ama sonra kitap raflarından birinin köşesini dönüyor ve işte o zaman onları görüyor.

Küçük beyaz çerçeveler, uzak taraftaki duvarı tamamen kaplıyor. Sıralar halinde düzgünce dizilmiş. Cara yaklaşıyor. Polaroid fotoğraflar, bulanık görüntüler, ama net. İnsanlar. Bedenler. Uzuvlar. Kan.

Cara'nın eli ağzına gider. Daha önce de ölüm görmüştü ama bu o değildi. Griffin'in odaya geri döndüğünü ve arkasında durduğunu hissediyor. Onun duvarı taradığını, kendisinin gördüğü görüntülerin aynısına baktığını biliyor.

Bir ses duyuyor, neredeyse bir inilti, boğazının arkasına takılmış ve bunun kendisinden geldiğini fark ediyor.

Çünkü bunlar ölü bedenlerin polaroidleri değil. Bu insanlar canlı. Bunlar kameraya bakan, yalvaran, acı çeken, ölmekte olan gözler.

Bunlar, bir katilin eğlencesi için işkence gören, filme çekilen insanlar.

Ve onlardan biri de öz kardeşi.

"Bir kamera HATIRLAMİYORUM," diye fısıldıyor Griffin onun yanında.

Ona döner. "Bakmayı kes, Nate." Onu geriye doğru itmeye çalışıyor ama adam kımıldamıyor. "Lütfen? Bu görmem gereken bir şey değil."

Sonunda döner. "Söyle bana," diyor sessizce. "Mia orada mı?"

Duvarı tarıyor. Bazı kurbanları tanıyor. Kemper Ford Galaxy'deki kızları hatırlıyor ve işte buradalar, hayattalar. Bir araba kapısının metalini seçebiliyor; kız arkasını dönmüş, elleri önünde. Odaklanamıyor ama Cara kanlı deriyi ve kızın göğsündeki delikleri görebiliyor. Bu adamın birini bıçaklarken aynı anda nasıl kontrol edebildiğini anlayamıyor, ama işte kanıtlar. Bunların adamın hatıra eşyaları olduğunu, tekrar tekrar yaptığı şeyden zevk almak için geri döndüğü duvar olduğunu biliyor.

Ama sonra durdu.

"Cara?"

"Evet, Nate. Özür dilerim. O burada."

Geri döner ve Cara'nın baktığı fotoğrafı görür. Mia'nın elleri bağlı, fotoğraf yukarıdan çekilmiş. Bir gözü çoktan kararmış ve şişmiş, diğeri gözyaşlarıyla dolu, yukarı bakıyor. Griffin fotoğrafı duvardan alıp gözlerden saklamak ister ama Mia onu durdurur.

"Üzgünüm, Nate. Bu bir kanıt."

Adamın onu alt edecek kadar güçlü olduğunu ve her halükarda onu alacağını biliyor, ama bunun yerine dönüp fırtına gibi uzaklaşıyor. Kadın da peşinden apartmandan dışarı koşar,

yere atılmış olay yeri kıyafetinin yanından geçip merdiven boşluğunda ona yetişti.

Elini tutuyor ama adam onu silkeliyor.

"Beni yalnız bırak, Cara," diyor. Omuzları çökmüş. "Lütfen. Sadece işini yap. Bu piçi yakalayın."

Adam ondan uzaklaşır, bu sefer daha yavaştır ve kadın gitmesine izin verir.

★ ★ ★

Olay yeri memurlarının gelmesi uzun sürmez. Kanıtları kataloglamak, fotoğraf çekmek için hızla çalışıyorlar. Cara duvara geri dönmeye dayanamaz, bu yüzden odada başka neler olduğuna bakmaya başlar. *James ve Dev Şeftali'nin* yırtık pırtık ciltli bir kitabı. Bir raf dolusu tıp kitabı. Dahmer, Bundy, Manson, Fred West, GSK üzerine biyografiler. Birini indiriyor: Post-it Notlar belirli sayfaları işaretliyor ve kitabı açıp metnin bölümlerini vurgulayan kalem işaretlerine bakıyor. *Kanı boşaltmak için gövdeyi kaldırın, diye okuyor. Kafa su tenceresinde, gözbebekleri kaynar, et daha uzun sürer.* Araştırmasını yapmış. Ve iyi yapmış.

Devam ediyor. İki Polaroid fotoğraf makinesi, retro arayışındaki Y kuşağının sevdiği türden, parlak renkli plastiğin üzerinde kana benzeyen bir şeyin lekeleri var. Film kutuları. Her şekil ve boyutta defterler. Birini açıyor. İçinden bir gazete parçası fırlıyor ve Cara eğilip yerden alıyor. Manşet: *HAYVAN KATILI HÂLÂ SERBEST.* Gazeteyi defterine geri koyuyor ve sayfadaki bazı metinlere bakıyor. Çocukça bir el yazısı, büyük harflerle karalamalar. Okumaya çalışıyor ama kelimeleri çıkaramıyor. Buraya projektör koymaları gerekiyor; hiçbir şey göremiyor.

Cara bir olay yeri teknisyenine el sallıyor. "Önce şunun kaydını alabilir miyiz?" diye soruyor ve onlar da başlarını sallıyorlar. Raflar dolusu var - sayfalarında ne yazdığını kim bilebilir?

Bira bardağı çoktan alınmış, analiz için acele edilmiştir.

Tüm bu kaosu arasında Deakin gelir. Beyaz takım elbiseli adamın duruşunu tanır ve Polaroid duvarına doğru yürürken onu izler. Onu kendi haline bırakır ve televizyonun altındaki VHS oynatıcının yanına çömelir. Yıllardır böyle bir şey görmemiştir ve en üste bırakılmış bir videoyu alır.

Polaroid fotoğraflardan sonra, kaset ve arkasındaki diğer sıralar hakkında kötü hislere kapılır.

"Cara?"

Deakin'e doğru döner. O da fotoğrafları işaret eder.

"Burada bulamadığımız biri olup olmadığını biliyor muyuz?" diye soruyor ve ona katılmak için yürüyor.

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Dahmer kurbanlarını teşhis etmemize yardımcı olabilir." "Hmm."

Arkasını döner, duvara bakar. Kadın onun yanında duruyor. Birlikte küçük beyaz karelere bakarlar. Kadının dikkati bir tanesinde durur. Çıplak göğüslü, gülümseyen, kameraya isteyerek poz veren bir adam. Arka plandaki mutfakı tanır, Dahmer'ın dairesidir. Bu fotoğraf çekildikten sonra bu adamın ne kadar yaşadığını merak ediyor.

"Buraya geleceğini bana neden söylemedin?"

Deakin sessizce konuşuyor. Kadın ona bakar. Bir süre durakladıktan sonra Deakin ona doğru döner, ama beyaz takım elbisesi ve maskesi içinde sadece gözlerini görebilir; yüz ifadesini anlayamaz.

Cara cevap vermez. Farkında olmadan Noah ile arasına mesafe koymak istemişti. Dün gece bir şeyler bilinmeyen bir bölgeye sapmış gibi hissetmişti ama şimdi onun şaşkınlığını görünce yanıldığını anladı. Ortağını da yanında getirmeliydi. Griffin'in burada olmasını riske atmamalıydı ve şimdi kardeşi hayal bile edilemeyecek bir şey görmüş ve Tanrı bilir nereye gitmişti.

"Özür dilerim, Deaks. Düşünemedim."

Küçük bir hareketle başını sallar ve kadının günahı affedilir. Ve odanın diğer ucundan gelen bir sesin dikkatlerini çekmesiyle ortam kesintiye uğrar.

İkisi de oraya gidiyor.

"Oh, kahretsin," diye
mırıldanıyor Noah.
Büyük bir derin
dondurucu.

Cara, "Beyaz ev aletlerine bir daha asla aynı gözle bakmayacağım," diyor. "Hadi o zaman, aç şunu."

Hepsi birazdan görecekləri şeye hazır bir şekilde öne doğru eğilir. Ama SOCO kapağı kaldırdığında boş olduğunu görür. Cara rahat bir nefes alır.

Sonra cep telefonu çalıyor, sessizlikte gürültülü bir kırılma, onu sıçratıyor.

Ekrana bakıyor. Bu Griffin.

"Patron" diyor. Ve o tek kelimeyle bunun bir iş olduğunu anlıyor. "Sana ihtiyacımız var. Bir tane daha var."

JESS televizyonda kanallar arasında geziniyor. Yanındaki dizüstü bilgisayar BBC Haberlerini gösteriyor. Geçmişte izlediği gerçek suç programları gibi, bu dava hakkında daha fazla bilgi edinmeye bağımlıdır. Bir gün önceki basın toplantısının yayınını tekrar izliyor, bu kez DCI Cara Elliott'a yakından bakıyor. Griffin'in kız kardeşi. Benzerliği görebiliyor - boyu, kendine güveni, yoğun ifadesi.

"Yankı Adam," diye kendi kendine sessizce tekrarlıyor. Griffin'le tanışmasının sebebinin bu katil olması garip geliyor. Mia'yı o öldürdü. Patrick'i öldürdü. Onları birbirine bağlayan karanlık bir gerçek.

Geriniyor ve sırtındaki derinin gerildiğini, sonra da çatladığını hissediyor. Etrafına uzanıyor ve Griffin tarafından duvara doğru itildiği için derisi tahrip olmuş kabuğa geçici olarak dokunuyor.

Bütün gün yoktu. Dün gece hakkında konuşmadılar, ne yaptıkları hakkında, ona ne söylediği hakkında. Bunun için minnettar. Tüm bunlar hakkında ne düşündüğünden emin değil - *onun* hakkında ne düşündüğünden. Ona söylemediği şeyler olduğunu biliyor. Kendisi için de öyle. Ama ona güveniyor. Uzun zamandır kimseye güvenmediği kadar.

Griffin'in dizüstü bilgisayarını eline alır, diğer haber sitelerinde gezinir, güncellemeleri arar, ancak yeni bir şey bildirmiyorlar gibi görünmektedir. Sonra parmakları tuşların üzerinde tereddüt ediyor. Sosyal medyayı hiç sevmemişti ama şimdi kızından ayrı olduğu için biraz bağlantıya ihtiyacı var. Onun yüzünü görmeye ihtiyacı var.

Facebook'u açar. Sözde arkadaşlarının her zamanki sıradanlığını ve anlamsız gevezeliklerini görmezden geliyor ve kişisel sayfasına tıklayıp "Fotoğraflar" sekmesini seçiyor. Orada fazla bir şey yok ama yeterli.

Alice.

En son çekilenlerden birinin küçük resmine tıklıyor. Sahilde yürürken çekilmiş bir selfie, arka planda güneş parlıyor. Jess gülüyor, Alice yüzünü kameraya yaklaştırmış, çok yaklaştırmış, burnu kırışmış, lezzetli tombul yanakları kırmızı ve sağlıklı. Jess o günü hatırlıyor. Sadece ikisi vardı, Patrick'in dikkatli bakışları olmadan diledikleri gibi gezip dolaşmakta özgürdüler.

Jess geri gider, sonra önceki fotoğraflara gider. Alice bebekken, yeni doğmuş, Jess'in kollarında huzur içinde yatıyor. Jess yarı uyanık, şişmiş, lekeli görünüyor ama Alice'in bakışları yüzüne sabitlenmiş. Bu hep böyle olmuştur, sanki kızının gözlerinden annesi yanlış yapamazmış gibi. Jess kızının kusursuz olduğunu biliyor -bir annenin gözlerini kırpmadan sahip olduğu bir ayrıcalık- ama dünyanın geri kalanının aksine Alice sadece annesinin kusursuz olduğunu düşünüyor.

Jess gözyaşlarının tehdit ettiğini hisseder ve tıklayarak uzaklaşır. İşte Nav, Alice bebeği kucağında, gururlu bir baba gibi gülümsüyor. Nav'ın bu fotoğrafı Facebook'ta kendisinin paylaştığını hatırlıyor; altında ona hayran kadınların yorumları görülmeye değerdi. Jess o zaman dalga geçmiş, Nav da bunu her zamanki nezaketiyle karşılamış ama Alice'e olan bağlılığı hiç değişmemiş. Jess evlenip kendi çocukları olursa ne olacağını merak ediyordu.

Sanki düşüncelerini hissetmiş gibi, dizüstü bilgisayar ping sesi çıkarır ve ekranın sağ alt köşesinde bir mesaj belirir. Navin Sharma, yazıyor o zaman: *Neredesin?*

Bir sarsıntıyla, bilgisayarın çevrimiçi olduğunu işaretlemiş olması gerektiğini fark eder ve dizüstü bilgisayarın kapağını hızla kapatır. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Ya Nav gördüyse, ya polis de gördüyse? Ya onu buraya kadar izledilerse?

Son seferini hatırlıyor. Korkuyu, belirsizliği hatırlıyor. Elleri arkadan kelepçelenerek bir polis arabasının arkasına götürülüşünü. Kanı. Gözyaşlarını. Patrick'in bağırışlarını. Polis arabasının yanıp sönen ışıkları.

ambulans. Ama bu sefer gidebileceği başka bir yer yok. Kaçacak başka bir yer yok.

Televizyonu ve ışıkları kapatır. Karanlıkta sessizce oturur. Ve bekler.

Yağmur yaprak yaprak yağıyor, yolları sel basıyor. Cara ayağını yere düz basarak arabayı sürerken arabadan büyük su birikintileri yükseliyor.

Griffin telefodayken ayrıntılar hakkında belirsiz konuşmuştu. İki ölü. Vurulmuş. Hemen Shenton'ı aradı. Eğer katil buysa, detayları hemen öğrenmek istiyordu. Hangi hasta herifi taklit ettiğini. Shenton'ın söylediği kadar çok şey bildiğini umuyor.

Tırmanıyor. Ölümler artık daha hızlı geliyor.

Deakin ağaçların arasındaki bir boşluğu işaret ederek, "Orada, orada," diye bağırınca Cara hızla döner. Araba toprak yolda hızla ilerliyor.

"Salterns Hill," diyor. "Yerel güzellik noktası. Gündüzleri yürüyüşçüleri, geceleri ise biraz yalnız kalmak isteyen insanları cezbediği biliniyor."

Cara artık araçları görebiliyor: iki devriye arabası ve beyaz bir minibüs. SOCO oraya onlardan önce varmıştı, ama sadece biraz önce. Sileceklerin aralıklarından, olay yerini sağanak yağmurdan korumak için çaresizce beyaz bir çadır kuran insanları görebiliyor.

Deakin kapıyı açar ve Cara da onu bagaja kadar takip eder. Ayakkabılarını çıkarıp mintanlarını giyerler ve Deakin bir şemsiye çıkarıp üzerlerine koyar. Cara kapüşonu kafasına doğru çeker. Bir olay yeri memurunun ağlayarak yanlarından geçip gidişini izler.

Griffin'in farların ışığında ayakta durduğunu görür. Üzerinde herhangi bir su geçirmez kıyafet yok, sadece siyah paltosunun yakasını çenesine kadar çekmiş, ayaklarında her zamanki siyah botları var.

"Elimizde ne var?" Cara yağmurun gürültüsü arasında bağırıyor.

"İki ölü: biri erkek, biri kadın." Uzak taraftaki arabayı işaret ediyor. Her iki ön kapı da açık, sağ cam kırılmış. "Erkek arabanın yarısına kadar dışarıda, başından vurulmuş. Kadın" -yolun aşağısını işaret ediyor- "kaçmaya çalışıyor gibi görünüyor. Arkadan vurulmuş. Elimizde birden fazla

Olay yerinde lastik izleri var, SOCO bu yağmurda hepsini kaybetmeden önce bazılarını korumaya çalışıyor."

Deakin'e başıyla işaret eder, o da şemsiyeyi ona verir ve arabaya doğru yönelir.

Cara'nın telefonu çalar ve açar. "Shenton," diyor. "Bana ne söyleyebilirsin?"

"Buna bakmak için fazla zamanım olmadı," diye başladı tereddütle. "Ama Griffin'in bana söylediğine göre..." Durur ve Cara sabırsızlıkla bekler. "Bir çift ölü, vurulmuş. Ya Berkowitz'e ya da Zodyak Katili'ne bakıyorsunuz." Duraklıyor. "En iyi tahminim Zodyak, çünkü Berkowitz hiçbir zaman bir çifti hem bir erkek hem de bir kadın olarak öldürmedi."

"Bana daha fazlasını anlat," diyor. Griffin onun yanında durur, şemsiyesinin altına sığınır ve telefonu hoparlöre alır.

"Zodyak Katili, altmışlı ve yetmişli yıllarda aktifti, asla bulunamadı," diye devam ediyor Shenton. "Yedi kurbanı öldürdüğü tahmin ediliyor, ancak bazı kaynaklar çoğu vurulmuş ya da bıçaklanmış otuz yedi kurban olduğunu söylüyor."

Cara'nın dikkati sol tarafındaki yüksek seslerle dağılır. Karşıya bakar-Deakin bağırmakta, bir olay yeri teknisyeniyle tartışmaktadır. Telefonu kapatır ve oraya gider.

Deakin onu uzaktan görür ve durur. Kollarını uzatır. "Oraya gitme Cara," diyor. Adamın yüzündeki ifade Dondur. Üzgündür, ama bu bir ceset görmenin verdiği her zamanki sert öfke değildir. Yağmur yüzünden aşağı akıyor ve gözyaşlarının sınırında görünüyor. Onun yanından ağaçlara doğru bakıyor.

"Ne diye bağıırıyorsun?"

"Ben istedim ki..." Duraksıyor, yere bakıyor, kendini toparlıyor. "Oraya gidip öldüğünden emin olmak istedim. Ona hâlâ yardım edebileceğimizi düşündüm. Ama ..."

"Ama Deaks, zaten kontrol ettiler, emin olurlardı..." diye başlar ama sesi kesilir. Deakin'in omzunun üzerinden bakmaya devam eder ve cesede doğru bir adım atar. Deakin kolunu uzatarak onun daha fazla yürümesini engelliyor. Bir şey görmüştü, bilinçaltını çekiştiren bir şey. Ama olamaz mı?

Telefonu tekrar çalar ve hâlâ kadının cesedine bakarak telefonu açar.

"Patron, laboratuardan aradılar." Yine Shenton. "214 numaralı dairedeki bira bardağının üzerindeki parmak izleri geri geldi."

Şimdi onun dikkatini

çektii. "Ve?"

"Şey..." Duraklıyor. "Sistemden Elizabeth Roberts adında birine ulaştım. O çalışıyor-"

"Laboratuvar, evet, biliyorum..."

Cara durur. Deakin'e bakar ve onun gözlerinde bunun doğrulandığını görür.

Bir adım daha atıyor.

"Oraya gitme, Cara," diyor tekrar, ama Cara onu iterek geçiyor, adım atıyor, neredeyse cesede doğru koşuyor.

Yakından bakınca artık kesin olarak görebiliyor. Kadın çamurun içinde yüzüstü yatıyor. Ellerini uzatmış, parlak gümüş rengi ojeli. Uzun siyah bir elbise giymiş, ayağında bir çift Doc Martens var. Ve saçları parlak pembe.

"Oh, Libby," diyor Cara. Elleri yüzüne gider ve bacaklarının güçsüzleştiğini hisseder. Dizlerinin üzerine çökerek toprağın içine yığılır.

"Oh, Libby. Çok üzgünüm."

İnceleme Raporu-Klinik Psikoloji Bölümü Hastanın Adı:

Robert Daniel Keane (DOB 03/31/1986, yaş 18)

Robert (tercih edilen adı: Robbie) Şubat 1996'da Northbrooke Çocuk Evi'ne geldiğinden beri aylık olarak ayakta tedavi görmektedir.

Tarih

Robert ilk olarak amcası ve babasının ölümcül şekilde bıçaklanmasının ardından hastaneye yatırılmıştır. O dönemde yürütülen polis soruşturması, cinayetleri Robert'ın işlediği sonucuna varmıştır. Ancak, suçlar işlendiğinde Robert cezai sorumluluk yaşının altında olduğu için, hakim çocuk ıslahevi yerine Northbrooke'a yerleştirilmesini tavsiye etmiştir. Bu durum Robert'a açıkça fayda sağlamış ve ihtiyaç duyduğu daha fazla yardım ve desteği almasını mümkün kılmıştır.

Mevcut Durum

Robert'a depresyon, travma sonrası stres bozukluğu (TSSB), obsesif-kompulsif bozukluk (OKB) ve yaygın anksiyete bozukluğu teşhisi konmuştur; bu rahatsızlıklar küçük yaşta bakıcıları tarafından maruz kaldığı ağır cinsel istismardan kaynaklanmaktadır.

Buna ek olarak, kişilik bozuklukları ve çocuklukta cinsel istismar arasındaki ilişki göz önüne alındığında, antisosyal kişilik bozukluğu teşhisi önerilmiştir. Robert'ın başkalarıyla empati kurma becerisine ilişkin endişeler devam etmekle birlikte, psikopati puanları sonuçsuz kalmıştır.

Başlangıçta dissosiyatif kimlik bozukluğu teşhisi konmuş ancak 2001 yılında hastanın gösterdiği alternatif kişilik durumlarının Robert'ın günlük hayattan kaçmak için kullandığı bir araç olarak gönüllü rol yapma olduğu sonucuna varıldıktan sonra geri çekilmiştir. Robert bir süredir

diğer bireyleri (genellikle medyada tanınmış kişileri) taklit ettiği gözlemlenmiştir, ancak bunun alışılmadık bir başa çıkma mekanizması olmadığı ve herhangi bir risk taşımadığı sonucuna varılmıştır.

Nöropsikolojik testlerin ardından Robert'ın tam ölçekli IQ'sunun çok üstün aralıkta (yaklaşık 145) olduğu tespit edilmiştir. Kendini derslerine özenle verdi ve A ve A * notlarında on iki GCSE ve dört A seviyesi kazandı.

Riskler

Robert iki ayrı olayda aşırı doz alarak intihara teşebbüs etmiştir, bunun son örneği 2002 yılında meydana gelmiştir (aşağıya bakınız). İntihar girişimlerinin Robert'ın depresyonu ile ilgili olduğuna inanıyoruz: bu durum Robert'ın bilişsel davranışçı bir yaklaşımla yürütölen psikoterapisinin odak noktası olmaya devam ediyor.

Sonuncusu sanat terapisi kanadının neredeyse tamamen yok olmasıyla sonuçlanan bazı kundaklama olayları 1999 ve 2000 yılları boyunca rapor edilmiştir. Bunların Keane'in eylemlerinin sonucu olduğu kuvvetle öne sürölse de somut bir kanıt bulunamadı ve tüm suçlamalar düşüröldü. Ancak Keane bu olayları takip eden bir yıl boyunca yakından denetlenmiş ve herhangi bir şüpheli davranış gözlemlenmemiştir.

Klinik Formölasyon

Robert'ın amcası ve babasının cinayetleri sırasında sergilediği aşırı cinselleştirilmiş davranış, o yaştaki (dokuz) bir çocuk için alışılmadık bir durum olsa da, alışkın olduğu sorunlu aile ortamı aracılığıyla öğrenilmiş davranışlarla açıklanabilir.

Robert özellikle kadınlarla ilişki kurmakta zorlanıyor. Bunun sebebinin Robert'ın yaşadığı istismarın suçunu annesinin yokluğuna atfetmesi (annesini o üç yaşındayken evi terk etmiştir) ve bunu diğer kadınlara yansıtması olduğuna inanıyorum.

Ancak Robert Northbrooke'ta geçirdiği süre boyunca bir arkadaşlık kurmayı başarmıştır. Bu çocuğun iki yıl önce (2002'de) okuldan ayrılması Robert'ın içine kapanmasına ve intihar girişiminde bulunmasına neden olmuştur.

Robert terapiye iyi yanıt verdi ve o zamandan beri hiçbir girişimde bulunulmadı.

Gelecekte Önerilen Müdahaleler

Robert'ın yetenekli bir genç adam haline geldiğine ve devam eden terapiyle yetişkin hayatında başarılı olacağına inanıyorum.

Robert'ın rehabilitasyonu sırasında gösterdiği gelişme ve amcası ile babasının cinayetlerinin kötü şöhretli koşulları nedeniyle, Robert'a yeni bir kimlik verilmesini ve 1996'da işlediği suçlarla ilgili tüm bağlantılı kayıtların ve biyolojik örneklerin silinmesini öneriyorum. Bu gizlilik, önyargı veya misilleme korkusu olmadan normal bir yaşam sürmesini sağlamak için gereklidir.

Gecikmeyi önlemek için dikte edilmiş, kontrol edilmemiş veya imzalanmamıştır. Dr. Mark Singleton

Danışman Klinik Nöropsikolog 08/03/04

ECHO MAN 214 numaralı daireyi bulmalarını istedi-Cara bunu artık biliyordu. Kira kontratındaki isim, Dahmer'ın sahnelendiği yerin hemen bitişiğinde olması. Ve o bardağı onlarla alay etmek için oraya bırakmıştı.

Libby'nin parmak izlerini nasıl aldığını bilmiyor. Yıllar önce bir bardan çalmış olabilir ve bir bakıma bunun bir önemi de yok. Önemli olan Libby'nin ölmüş olması ve Cara'nın elinde olmadan arkadaşının yattığı yere, vücudundaki kanıtları koruyan beyaz bir çadırın altına bakması.

Son bir saat içinde tüm duyguları yaşadı. Saf kızgın öfke, onu pistte ilerlemeye zorluyor, gözyaşları onu kör ediyordu. Çömelmiş, ellerini dizlerine dayamış, yağmur onu sıırıslıkla ederken ekibin görüş alanından çıkmıştı. Telefonunun çalmasına aldırmış etmedi, ta ki hiç susmayacağını fark edene kadar, cevap vermek zorunda kaldı ve üşümüş ve bitkin bir halde olay yerine geri döndü.

Gösteri devam etmeli.

Ormandaki hava kasvetli. Her şey sessizdir. Cara, Deakin'in arabasının açık kapısında oturup sigara içmesini ve ayaklarına bakmasını izliyor. Hâlâ Roo'nun yağmurluğunu giymektedir ve neşeli, parlak kırmızı ve mavi ona yersiz ve yanlış gelmektedir.

Dr. Ross onu adamın cesedinin kapı kuyusuna yığıldığı yere çağırır.

"Bir şeyiniz olduğunu söyler misiniz lütfen? Herhangi bir şey," der Cara ve Ross kaşlarını çatır. "Bana sadece en iyi tahminini söyle. Seni buna zorlamayacağım. Ama bu bir

Greg."

Başını sallıyor. "İlk düşüncelere göre bu bir cinayet-intihar gibi görünüyor." Cara ona bakar. "Pardon?"

Çamurun içinde yatan ve üzerinde küçük sarı bir üçgenle kanıt olarak işaretlenmiş silahı gösteriyor. "Muhtemelen elinden düşmüş," diyor ve ardından sürücü koltuğundaki kamburlaşmış bedeni işaret ediyor. "Ağzında ve kafasında oluşan yaralar da silahın yukarı doğru ateşlenmesiyle uyumlu." Elini ağzına götürüp gökyüzünü göstererek ateş etme taklidi yapıyor. "SOCO sağ elinde barut kalıntısı olduğunu doğruladı, boğuşma izi yok. Bence Libby'yi vurdu, sonra da silahı kendine çevirdi."

"Üzerinde kimlik var mı?" Cara soruyor.

Ross uzanıp ölü adamın ceplerini yoklar. Birinde bir yumru tespit eder ve beceriksizce küçük siyah bir cüzdan çıkarır. Cara'nın eldivenli ellerine yerleştirir.

Çantayı açıp ehliyeti çıkarırken titrediğini fark ediyor. Fotoğraftaki yüz asık suratlı, solgun. Koyu kaşlar, koyu saçlar. Ve ehliyetteki isim: Sharp, Michael.

Hızlı bir nefes alıyor ve Ross başını kaldırıp bakıyor.

Fotoğrafa bakıyor ve onu ölü adamın yüzüyle karşılaştırıyor. "Bu Çarşamba günkü uyuşturucu satıcımız" diyor.

"Buzdolabında cesetler olan adam mı?" Ross sorar ve Cara başını sallar. "O zaman elinizde kapanmış bir dava var gibi görünüyor, Dedektif," diye bitiriyor.

Cara başını sallayarak arabadan uzaklaşır. Griffin yanına gelir ve Cara artık plastik bir kanıt torbasına konmuş olan ehliyeti uzatır. Okumak için ışığa tutuyor, sonra durup ağzını açıyor.

"Oradaki ceset mi?" diyor.

Cara başını sallar. "Ross bunun cinayet-intihar olduğunu söylüyor."

Griffin ona inanamayarak bakar. "Ne? Adam üstüne adam, kadın üstüne kadın öldürmek için onca zahmete giriyor, sonra da bir kriz anında beynini patlatıyor.

-Ne? Suçluluk mu?"

"Ya da bunların hiçbiri birbiriyle bağlantılı değil," diye mırıldanıyor.

"Peki ya dairesi? Tüm o cesetler? Bu bir kerelik bir şey değil, Cara. Aylar, yıllar süren planlama, öldürme ve hepsi

Dahmer'a benzemesi tamamen tesadüf mü? Böyle mi düşünüyorsun?"

Cara aniden çok yorgun düştü. "Düşündüğüm tek şey, Nate, eve gidip yatacağım."

Dönüyor ve arabasına doğru yürüyor. Griffin'in de muhtemelen yapacağı gibi kalması gerektiğini biliyor ama hiçbir şey ona mantıklı gelmiyor. Artık çok geçtir. Üşümüştür. Islanmıştı. Yağmur yeniden başlamış, giysilerinin içine girmiş, tenini dondurmıştır.

Kadın yanında dururken Deakin başını kaldırıp bakar.

"Ben eve gidiyorum," diyor. "Sen de geliyor musun? Boş odada kalabilirsin."

Başını sallıyor. "Dönüşte beni benimkine bırak." "Yalnız olmamalısın, Deaks."

Sigarasını karanlığa doğru savuruyor ve kadın sürücü tarafına geçip kapıyı kapatırken bacaklarını arabanın içine doğru sallıyor. "Bu diğer günlerden farklı değil. Her zaman birinin sevdiği biri olur. Birinin kızı, birinin eski kız arkadaşı. Her zaman yaptığımız gibi bu adamı da yakalayacağız." Cara'nın yüzündeki ifadeyi görür. "Ne?" diye sorar ve Cara ona Ross'un tahminini anlatır.

Adamın kaşlarının kırıştığını, yüzünde anlamamışlık ifadesinin belirdiğini görüyor. "Biraz uyumam lazım," diye mırıldanıyor.

Cara motoru çalıştırır ve olay yerinden uzaklaşırlar. Giderken dikiz aynasından arabaya, ışıklara, cesetleri götürmeye hazırlanan patolog minibüsüne bakar.

Libby'nin yüzünü hatırlıyor, bir randevuya çıkma ihtimalinden dolayı heyecanlanmıştı. Bu adamla mıydı? Michael Sharp'la mı? Bir şeylerin ters gittiğini anladığında kaçmaya çalışmıştı. Ve adam silahı kendine çevirmeden önce onu vurmuştu.

Cara arabasını boş sokaklarda sürerek Deakin'in evinin önünde durur.

"İçeri gelmemi ister misin?" diye soruyor ama adam başını sallıyor. "Yarın görüşürüz patron," diyor.

Onun anahtarı kilide sokup içeri girmesini izliyor. Ona asla "patron" demiyordu. Aralarına mesafe koyuyordu.

Mesajı açıktı. Beni rahat bırak.

Griffin döndüğünde JESS hâlâ uyanıktır, yatağında oturmuş haberleri izlemektedir. Odadaki tek ışık yanıyor ve yüzünü beyaz bir parıltıya boğuyor. Omzunun üzerinden televizyona bakar; muhabirler ormana ulaşmakta gecikmemiştir. Cara'yı, Dr. Ross'u ve kendi iri silüetini, olay yeri memurlarının beyaz şekerimsi figürlerinin yanında görür.

"Uyuduğumu sanıyordum," diyor ıslak giysilerini ve botlarını kapının yanındaki yığına atarken.

Kırmızı çerçeveli gözlerle ona bakıyor. "Sanırım çuvalladım Griffin," diyor ve ona dizüstü bilgisayar ve Facebook'u açıklıyor.

"Pek olası değil," diye yanıtlıyor. "Ama çok mu kötü olur? Adını temize çıkarabilir misin? Kızını görebilir misin?"

Başını hızlı ve kesin bir hareketle tekrar tekrar sallıyor. "Benim yapmadığımı kanıtlayacak bir şey bulana kadar olmaz. Buldun mu?" diye ekliyor ve adam sesine sinen çaresizliği duyuyor. "Yangınla ilgili bir şey buldun mu?"

Griffin kaşlarını çatar. "Hayır, üzgünüm. Biraz araştırma yaptım ama yeni bir şey yok."

Yüzünde hayal kırıklığının izleri vardır. Griffin beklentisinin ağırlığını, çocuğundan ayrı kalmanın verdiği neredeyse elle tutulur umutsuzluğu hissediyor.

Yatağın üzerinde ona katılıyor, kendini dikkatlice aşağı indiriyor. Bütün gün ayakta idi ve bu sırtına hiç iyi gelmiyordu. Yastıklara yaslanırken Jess'in tereddütünü fark ettiğini görür.

"İyi misin?" diye soruyor ve o da başını sallayarak endişesini geçiştiriyor. Bir noktada onu tutuklamak zorunda kalacağını biliyor. Onu sonsuza kadar burada saklayamaz.

"Teslim olursan sana göz kulak olacağıma söz veriyorum," diyor ama Cara bu yorumu duymazdan gelerek ona sırtını dönüyor. "Cara sana göz kulak olur."

"Sen ve Cara yakın mısınız?" diye soruyor.

Jess'e yorgunca gülümser. Jess'in konuyu değiştirdiğini biliyordu, ama buna izin verdi. Konuyu zorlamak sadece onu temize çıkaracak bir şey bulmadaki kendi başarısızlığını vurgulayacaktır ve şu anda suçluluk duygusu olmadan da yapabilir. "Sanırım öyle. Bazı anlarımız oluyor," diyor Griffin, "çoğu kardeş gibi. Çocukken bir dakika mutlu bir şekilde oynarken, bir dakika sonra birbirimize bağırırdık. Artık yetişkin olmamız işe yarıyor."

"Daha olgun mu?"

Griffin gülümsüyor. "Hayır. Ben ondan daha iriyim, bu yüzden bana ölü bir kol vermeye cesaret edemez."

Jess güler ve Griffin geçirdiği günün ardından küçük de olsa bu ciddiyetsizliği takdir eder. Sırtından gelen itirazlara rağmen ona doğru eğilir ve başını omzuna yaslar. Bir süre sonra başını onunkine yasladığını hisseder.

"Ben doğduktan sonra, tüm sorunlarımla uğraşan ailemin fazla enerjisi kaldığını sanmıyorum," diyor. "Nav sahip olduğum kardeşe en yakın şey."

"Kardeş, ha?" Griffin Jess'ten çok kendi kendine söylüyor. Harika Nav'ın da bunu böyle görüp görmediğini merak ediyor.

Kadın hafifçe hareket ederek başını adamın göğsüne yaslıyor ve adam da kolunu ona doluyor. Bu pozisyon biraz tuhaf hissettiriyor: önceki geceki olaylara rağmen yeni bir yakınlık seviyesi.

"Üniversitedeyken her zaman mükemmel bir beyefendiydi. Bardan eve yalnız yürümeme asla izin vermezdi. Bir keresinde çok fazla ucuz bira içtikten sonra beni dört kat merdiven çıkarak yatağa taşımıştı."

Griffin kaşlarını kaldırarak ona bakar. O da güler. "Öyle değil. Bunu hiç yapmadık." Sesi kesiliyor ve Griffin, Jess'in sekse karşı görünüşteki açık tavrı göz önüne alındığında neden yapmadığını merak ediyor. İki çekici insan, üniversitede yıllarca süren sarhoşluk? Rastgele takılmak için mükemmel koşullar.

"Üniversiteye hiç gidemedim," diyor Griffin, biraz da pişmanlık duyarak, özellikle de son zamanlarda biriyle yatmakla ilgili düşüncelerinin ışığında. "Cara gitti, sanırım annem de benim gideceğimi düşündü. Ta ki okuldan atılana kadar."

"Ne için?"

"Tahmin etmek ister misin?" Griffin ona neden söylediğinden bile emin değil.

Bu.

Duraklıyor. "Kavga mı?"

"Tek seferde aldım. Matematik öğretmenimi yumrukladım," diye ekliyor ve Jess h o m u r d a n ı y o r .

"Ama beni savunacak olursam, o bir pislikti. O olaydan sonraki üç ayı televizyon karşısında sidik yarıstırarak ve barda içerek geçirdim, ta ki Cara eve gelip benimle güzel bir konuşma yapana kadar."

Griffin, Cara'nın Red Lion'ın kapısında belirdiğini, ona ters ters baktığını, sonra bara doğru yürüdüğünü ve onlara on yedi yaşında olduğunu söylediğini hatırlıyor. Kadının müdahalesine duyduğu öfke, ancak ona karşı duyduğu hayal kırıklığıyla eşleşmişti. "Hayatını boşa harcıyorsun," demişti onu fast-food restoranında bir masaya oturturken, önlerindeki cipslerden tuz ve sirke tüterken. "Zekisin ama yine de eline geçen her fırsatı berbat ediyorsun. Ne yapmak istiyorsun?"

"Polis olmak istiyorum," diye cevap vermişti hiç düşünmeden. Griffin alkolün genç beynini uyuşturmuş olabileceğini düşünüyor, çünkü bu daha önce hiç düşündüğü bir şey olmamıştı. Ama bunu söyler söylemez doğru olduğunu anlamıştı. Her zaman güçlü bir adalet, doğru ve yanlış duygusuna sahip olmuştu. Zorbaları ve şerefsizleri cezalandırmanın bir yolunu bulmak istiyordu, ama tercihen hapse girmesine neden olmayacak bir yol.

Griffin, "Ertesi gün polis teşkilatına başvurdum," diyor.

Yere bakar ve Jess'in uyuyakaldığını fark eder. Yüzü televizyonun titrek ışığıyla gölgelenmiş, gözleri kapalı, uzun kirpikleri yanağına değiyor. Onu nazikçe yatakta daha rahat bir pozisyona getirir ve Jess hafifçe mırıldanır, sonra yan tarafına doğru yuvarlanır.

Onu yorganla örtüyor ve kalkıyor, yüzünü buruşturarak sırtını düzeltiyor, sonra banyoya gidip dişlerini temizliyor. İş bitince diş fırçasını lavabonun üzerindeki kupanın içindeki yepyeni diş fırçasının yanına koyuyor. Bir an için bakıyor: biri kırmızı, biri mavi.

Yatağa onun yanına tırmanır ve uzanıp televizyonu kapatır. Bütün oda karanlığa gömülür. Uzun bir gün olmuştu. Libby'nin ölümü. 214 numaralı daireyi bulmak. Mia'nın fotoğrafını görmek, görüntü hâlâ beynine kazınmıştı.

Tüm vücudu yorgun hissediyor ama uyuyamıyor. Ve Jess'in polise karşı devam eden tepkisinde bir şeyler doğru gelmiyor. Pek çok insan polisleri sevmez ama onun tepkisi daha çok korkuya benziyor.

Taylor'ın hastanedeki o ilk günkü yorumunu hatırlıyor: "*Sabıkası var.*" Dizüstü bilgisayarı hâlâ yatağın yanında durmaktadır ve onu alıp kapağını açar. Odanın içine ışık saçar ve endişeyle karşıya bakar, ama kadın kıpırdamamıştır. Sisteme giriş yapar. *Jessica Ambrose*, diye yazıp doğru girişi seçiyor.

İşte burada. Polis Ulusal Bilgisayarında bir satır. İki yıl önceki bir olay.

DV. Kasıtlı adam yaralama? Vic: P. Ambrose. 48 saat gözaltında, 136 MHA. Serbest bırakıldı, suçlama yok.

Kahretsin.

Bir an için kağıda baktı, kısaltmaları bir polisin çözmesi kolaydı. Aile içi şiddet ... ağır bedensel zarar ... Akıl Sağlığı Yasası'nın 136. maddesi uyarınca gözaltına alındı. Bilgisayarı hızla kapatır, kadının özel hayatına izinsiz girdiği için bir an suçluluk hisseder.

Griffin yatakta arkasına yaslanır, sonra dönüp ona bakar. Jess'in saçları yüzüne dökülmüştür ve Griffin uzanıp saçlarını hareket ettirerek Jess'in kulağının arkasına sıkıştırır.

Her zaman Mia'dan sonra başka biriyle yatmanın sadakatsizlik gibi geleceğini düşünmüştür. Karısına ihanet gibi, özellikle de katilini bulmakta bu kadar başarısız olmuşken. Ama bu, Jess'le olan, farklıydı.

Onu önemsiyor, ama bundan daha fazlası var. Düşünmek için duraklıyor ama doğru kelimeye ulaşamıyor, bağımlı beyni için çok fazla. Yorgunluğun onu ele geçirmesine izin verir. Ve sonra, tam uykunun eşiğindeyken, fark eder.

Kefaret.

O onun kurtuluşu.

İşleri yoluna koymak için bir şans.

6. Gün
Cumartesi

CARA bir ya da iki saat uyumuş olabileceğini düşündü. Eve döndüğünde Roo'yu rahatsız etmek istemediğinden boş odada uzanıp tavana baktı. Libby'yi düşündü, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı.

Mutfaktan gelen kahkaha sesleriyle uyanır ve üzerine bir kazak çeker. Saate bakar: saat sabah sekizdir. Beyninin bir kısmı bugünün cumartesi olduğunu kabul ediyor ama onun için değil. Bu dava bir an önce yatağa atılmalı.

Aşağıya iner. Lauren oradadır, tost yapmakta ve yüzmeye hazırlanmaları için dırdır etmektedir. Roo kahvaltı masasında oturmaktadır, bu nadir görülen bir durumdur, yani o gece geç saatlere kadar dönmeyecektir. Lauren'a gülümsemektedir ve Cara, Noah'nın iki gece önceki sözlerini hatırlar. Lauren onun söylediği bir şeye güler ve ona bir fincan kahve uzatır.

Cara kendini dışlanmış hissediyor. Bu küçük sahneden bir kopukluk. Burası onun ailesi ama kimse onu özlemiyor.

"Merhaba uykucu," diyor Roo içeri girerken. "Dün gece döndüğünü duymadım."

Masaya oturur ve Lauren'ın verdiği kahveyi tek kelime etmeden alır.

"Libby'yi o öldürdü," diye fısıldar Cara Roo'ya.

Roo hızla başını kaldırıyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor. Uzanıp onun elini tutmaya çalışır ama Cara elini çeker. Cara bunu ona söylediği için hemen kendini kötü hisseder, daha hassas davranması gerekirdi. Roo Libby'yi tanıyordu. Bunu kendine saklayabilirdi, ama kocasının dadısıyla yaşadığı o mutlu, küçük yakınlaşma anlarını durdurmak, acının bir kısmını ona aktarmak istemişti.

"Çocukların gitmesi gerekmiyor mu?" diye tersleyince Lauren harekete geçiyor, Cara'nın ses tonuna karşılık yanakları kızarıyor. Dişlerini temizlemeleri için onları dışarı, banyoya yönlendiriyor.

"Buna gerek yoktu," diye fısıldıyor Roo Cara'ya.

"O lanet olası bir dadı," diye tıslıyor Cara. "Parasını aldığı işi yapmalı, seninle flört etmemeli."

"O değildi..." Roo başlar ama durur, arkasını döner ve kahvesini bitirir.

Cara, "Ben duş alacağım," diye mırıldanarak ayağa kalkıyor ve hızla odadan çıkıyor.

Hıncını onlardan çıkarmaması gerektiğini biliyor, yüzünü kavurucu sıcak su fiskiyelerine çeviriyor. Bu onların suçu değil, bu adamı daha önce yakalayamadığı için onun suçu. Tekrar ağlamaya başlıyor ve duşta yere çöküyor. Libby için, arkadaşını hayal kırıklığına uğrattığı için, ama aynı zamanda rahatladığı için. Adam ölmüştür. Bu kâbus sona ermiştir. Patolog bunu doğrulayacaktır.

Karakolda bir gün daha geçirirlerse bu işe sonsuza dek son verebilirler.

CARA ekibin önünde duruyor: omuzları geride, sorumlu kadın. Ne yapması gerektiğini biliyor. Onları susturmasına gerek yok, her zamanki gevezeliklerden hiçbiri yok. Hepsi çalışmak için orada.

"Zor birkaç gün oldu ve hiçbiri dün gecedен daha zor değildi," diye başlıyor. "Libby'nin kasıtlı olarak hedef alındığını varsayabiliriz ve bu işi bitirmeyi ona borçluyuz ve bunu iyi yapmalıyız." Kapı açılır ve Deakin odaya girer. Onun hissettiği gibi görünüyor, gözlerinin altında siyah halkalar var. Uzak taraftaki duvara yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş. Griffin'in henüz içeri girmediğini fark ediyor.

"Warmington, Sohal," diye devam ediyor, davadaki iki yeni DC'ye hitap ederek. "Kamera kayıtlarına odaklanmanızı istiyorum. Sharp'ın dün geceki hareketlerinin izini sürün, Libby ile nerede buluştu, Salterns Hill'e gitmeden önce nereye gittiler. Ya Shenton? Bildiğimiz her şeyi Zodiac'la karşılaştırın."

"Yani hâlâ seri katil olayını mı takip ediyoruz?" diye soruyor birisi.

"Aksini öğrenene kadar, evet." Diğerlerine daha fazla eylem tahsis eder Sharp'ın altı ay önce, bir yıl önce neler yaptığını bilmek istiyordu. "Ayrıca, çünkü laboratuvar raporlarının peşine düşün. Geri kalanınız eski davalara devam etsin."

Batı Yorkshire ekibinden biri "Sharp'ın sorumlu olduğunu mu varsayacağız?" diye soruyor.

"Baş şüphelimiz o. Ama kanıta ihtiyacımız var. Emin olmak istiyorum. Beni ve çavuşlarınızı bilgilendirmeye devam edin," diye bitiriyor Cara.

Grup dağılır ve Cara ofisinin kapısında bekleyen bir üniformalı fark eder. Sıkılmış görünmektedir, elinde bir defterle uğraşmaktadır. Cara yaklaşınca başını kaldırır.

"DCI Elliott?" der ve kadın başını sallar. "Polis memuru Cobb, hanımefendi. Kaptanım Michael Sharp'ı tanıyan biriyle konuşmak istediğinizi söyledi."

"Evet," diye yanıtlıyor Cara. "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Polis güler. "Adam tam bir pislik. Yani..." Kendini durduruyor, utanmış görünüyor. "Pek zeki biri değildi. Onu 2015 yılında tutuklamıştım. Aile içi şiddetten. Adam gözümüzün önünde kız arkadaşını yumrukladı."

"İyi adam," diye mırıldanıyor Cara.

"Biliyorum. Ama ondan önce de onu etrafta dolaşırken, kavga çıkarırken tanıyorduk. Gözaltının müdavimlerindendi."

Deakin ofiste onlara katılınca durur.

"Peki Sharp'ı en son ne zaman gördünüz?" Cara devam etmesi için eliyle işaret ederek soruyor.

Memur biraz düşünür. "Muhtemelen altı aydan daha önce? Emin olamıyorum."

Cara Teşekkürler onu ve o bırakır. "Senin ortalama aptal Görünüşe göre serseriler," diye açıklıyor Noah'a ve Noah kaşlarını çatıyor.

"Bunların hiçbirisi mantıklı değil," diye mırıldanıyor.

Cara neyi kastettiğini biliyor. Sabıkalı bir uyuşturucu satıcısı, çok şiddetli, kanlı ve hesaplı suç mahallerinin hiçbirinde tek bir adli tıp örneği bırakmayacak kadar dikkatli mi davranıyor? Polise alay etmek için kasten bıraktığı bir sonraki kurbanı hariç mi?

"Peki, plan nedir?" Deakin soruyor.

"SOCO dün 214 numaralı dairedaki kanıtların bir kısmıyla işini bitirdi, Griffin'i arayıp oraya gitmesini ve kanıtları almasını söyleyeceğim," diye söze başladı. "Sen ve ben Libby'nin evine gidiyoruz." Noah'ya bakıyor: yüzü gri ve çizgili, berbat görünüyor, ama iyi olup olmadığını sormaktan daha iyisini biliyor. "Çıktığı şu randevuyu öğrenelim. Cep telefonunu da istiyorum. Ross üzerinde ya da arabada olmadığını söyledi. Yedek anahtarın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" der ve Noah başını sallar. "O zaman gidelim."

Deakin saksıdaki sahte kayadan anahtarı çıkarırken Cara sessizdir.

"Ona bunun güvenli olmadığını söyledim," diyor. "İronik, değil mi? Yapmaya çalıştığımız çaresiz küçük şeyler, sonunda biri sizi çamurda vuruyor."

Cara elini onun omzuna koyar. "Bilmemeliydin. Bu senin hatan değildi."

Omuz silkiyor ve anahtarı kilide sokuyor. "Aramızdaki ilişki bittiğinde bok gibiydim," diye mırıldanıyor. "*Bu* benim hatamdı."

Kapıyı iterek açarlar, sonra girişte durup plastik galoşlarını ve eldivenlerini giyerler. İçeri girerler ve Cara buranın ne kadar düzenli olduğuna şaşırır. Mutfak temiz, yüzeyler çıplak. Minderler düzgünce dizilmiş. Yatak odasında yatak yapılmış ve sandalyenin üzerinde hiç giysi kalmamış.

Deakin'e geri döner. "Hep böyle miydi?" diye sorar ve Deakin başını sallar.

"Her zaman. Biraz saplantılı olduğu konusunda şaka yapardı ama sanırım onu işinde iyi yapan da buydu. Detaylara verdiği önem, düzen ve rutinden hoşlanması."

Cara oturma odasındaki dizüstü bilgisayarını görür. Üstünü açıyor ve bir şifre ekranı yanıp sönüyor. Noah'a bakar.

"Hiçbir fikrim yok," diyor.

Cara onu bir kanıt torbasına koyuyor ve etiketliyor. "Telefonundan bir iz var mı?" diye sorar.

Deakin cebinden kendi cep telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. Bir duraksamadan sonra koridordan gelen parlak bir ses duyarlar.

Dönüyor ve Cara onu takip ediyor, orada asılı duran paltoları karıştırmasını izliyor. Ceplerden birinden bir telefon çıkarır ve ona gösterir.

"Neden geride bıraktı?" Cara soruyor. "Bu Libby için bile garip. İçeri girebilir misin?"

"Şifre olmadan olmaz. Ya da parmak izi."

Cara duraklar. Onu almak için nereye gitmeleri gerektiğini biliyor.

Deakin onun aklından geçenleri okuyarak, "Ben giderim," der ama

Cara başını sallar. "Hayır. Bu işi bir an önce halletmeyi Libby'ye borçluyuz. Biz

İkisi de gitsin. Ross'un Başbakanlar konusunda ne durumda olduğunu görmemiz gerekiyor."

Ayrılmaya giderler, Cara dizüstü bilgisayarını da yanında getirir. "Her ihtimale karşı SOCO'yu buraya getirelim," diyor. "Hiçbir şeyin gözden kaçmasını istemiyorum. Bu adam daha önce buraya gelmiş olabilir."

Cara evden çıkar, Deakin de onu takip eder. Adamın kapıda durmasını izler.

"Ondan gerçekten hoşlanıyordum," diyor içeri bakarak. "Sadece yapamadım... Bilmiyorum..." Ön kapıyı usulca kapatır. "Libby değildi. Hepsi bendim."

"Eminim bunu biliyordur, Noah."

Başını sallar. "Hayır, yapmadı. Ve bu artık yaşamak zorunda olduğum bir şey. Hayatımın geri kalanında yaşayacağım başka bir şey."

TELEFON uğursuz tınısıyla ikisini de uyandırır. Jess bu sesi kötü haberlerle ilişkilendirmeye başlamıştır ve ses tonundan Griffin'in kız kardeşi olduğunu anlar.

Telefonu kapatır ve yatağa geri döner, sıcaklığından biraz çalmak için onu yanına çeker. Soğuk ayaklarını onun bacaklarına dayıyor.

"Daireye tekrar gitmem gerekiyor. Bazı kanıtlar toplamalıyım."

Jess başını sallar, hayal kırıklığına uğramıştır. Tek başına, yalnız bir gün daha. Ama bugün bir planı var. Mantıklı bir plan değil ama Griffin'i ilk kez takip ettiği o gecedan beri düşündüğü bir şey.

"Beni evime bırakabilir misin?"

Sanki seçenekleri tartıyormuş gibi ona bakıyor.

"Seni oraya götüreceğim," diyor sonunda. Saate bir göz atıyor. "Sonra."

Duş alırlar ve giyinirler. Lavaboda yan yana dişlerini fırçalıyorlar, alışık olmadıkları garip bir evcimenlik. Ayrıldıklarında, eski Land Rover'a tırmandıklarında neredeyse seviniyor.

Araba sürerlerken aklına bir soru takılır.

"Griffin, Alan kim?" diye soruyor. "Manson'ların evindeki adam mı?" Bir an için gözlerini yoldan ayırıyor.

"O bir olay yeri yöneticisi," diyor. "Peki sana neden yardım ediyordu?"

Griffin homurdanıyor. "Bunu isteyerek yapmıyor. İlk cinayetlerden birinde bazı kanıtları yanlış kullanmış. Bir parmak izi kayboldu - gerçek örnek ve onunla ilişkili her şey. Bana söylemem için yalvardı.

herkes ve ben kabul ettik. Ancak uzaklaştırma aldığımda, bunun benim lehime çalışabileceğini fark ettim."

"Ona şantaj mı yapıyorsun?"

Griffin kaşlarını çatar. "Esasen. Evet, öyle. İlgimi çeken başka bir şey olursa bana haber veriyor ve suç mahalline girmeme izin veriyor, ben de sessiz kalıyorum." Omzunun üzerinden bakıyor ve bir apartman bloğunun önünden sağa dönüyor. "Geldik."

Park alanı devriye arabaları ve beyaz minibüslerle doludur. Jess burada olmasının ne kadar mantıklı olduğunu merak ediyor.

"Arabada kal," diyor Griffin. "Başını aşağıda tut."

Adamın dairelerin kapısına doğru ilerleyişini ve orada bekleyen üniformalılarla konuşmasını izler. Bir süre olay yeri teknisyeniyle sohbet ettikten sonra içeri girer.

Beklerken Jess, Griffin'in kabul edilebilir olanın sınırlarında ne kadar sık çalıştığını, ne kadar kolay yalan söylediğini düşünür. Griffin'in yasalara karşı belirgin gri tutumu hakkında ne düşündüğünden emin değildir, ancak şimdiye kadar onun lehine çalıştığını bilmektedir.

Griffin'in tanıdık figürünün kapıdan çıktığını görene kadar koşuşturmayı izlemeye devam eder. Elinde büyük bir karton kutu vardır ve sandığı açarken onu beceriksizce dizine dayar. Kutuyu içine yerleştiriyor, sandığı kapatıyor, sonra ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatarak sırtını dikleştiriyor.

Arabaya binerken "Kutuda ne var?" diye sorar.

"Defterler, video kasetler."

"Hepsi ona mı ait?"

"Hmm."

"Ve sen de onları izleyeceksin?" Griffin motoru çalıştırır. "İşimin bir parçası."

"Ama bu *senin işin mi olmalı?*"

Cevap vermez ve Jess sessiz kalır. Arabayı sürerler, Land Rover kalabalık caddelerde tıklar tıklar ilerler. Jess hâlâ bulduğu karısının fotoğrafından bahsetmemişti. Ona bunu sormak istiyor ama sormalı mı?

Ve sonra nerede olduklarını fark eder.

Jess bunun mümkün olduğuna inanamıyor ama gündüz daha kötü görünüyor. Yıkımı gizlemenin hiçbir yolu yoktur. Yangın evi yerle bir etmiştir: duvarlar kararmış, pencereler kırılmış, bahçe birden fazla botun çiğnediği bir çamur bataklığına dönüşmüştür. Bir yangın müfettişi ordusu görmeyi bekliyor, belki de olay yerini koruyan birileri, ama her yer ıssız görünüyor.

"Neredeler Griffin?" diye soruyor.

"Sanırım aradıklarını buldular," diye cevap veriyor acımasızca. Onu suçlayacak bir kanıt mı, yoksa hiçbir şey mi? Orada hiçbir şeyin hayatta kaldığını düşünemiyor.

Arabadan iner ve yola doğru yürür. Enkaz asfalta saçılmış: küçük tahta parçaları, çiviler, cam parçaları. Ön kapı tahtalarla kapatılmıştı ama "Girilmez" yazısını görmezden geldi ve kapıyı iterek açtı. Kapı kilitli değil. Sonuçta çalınacak ne var ki?

Evin içi karanlık. Çatının geri kalanının herhangi bir barınak sağlayamadığı duvar ıslak. Elini uzatıp duvara dokunuyor. İsden simsiyah olmuş.

Yaşadığı evden geriye hiçbir şey kalmadı. Her şey gitmiş. Parçalanmış, yanmış ya da kırılmış. Kendini uyuşmuş hissediyor; beyni gördüklerine yetişemiyor gibi. Bir zamanlar mutfak olan yere doğru ilerliyor. Camlar ayaklarının altında çıtırdıyor.

"Jess."

Dönüyor, Griffin arkasında duruyor.

"Jess, burada senin için bir şey yok."

Odaya tekrar bakar. Yemek masası yan yatmış, kırık sandalyeler etrafına dizilmiş. Birini kaldırıp ayakları üzerine dikeyyor. Ama bu şekilde daha kötü görünüyor, bir şeyi olduğu gibi, olması gerektiği gibi görmek.

Griffin'in kolunu omuzlarına doladığını ve onu kendine çektiğini hissediyor. Ağladığını fark ediyor ve kollarını Griffin'in beline doluyor, sümüklü gözyaşlarını Griffin'in siyah paltosuna kokluyor. Bir süre sonra kolunun bir parçasıyla gözlerini siler.

"Yine ağlıyor amina koyayım," diye mırıldanıyor. "Her zaman ağlıyorum."

Ona bakar, gözleri ciddidir.

"Ağlamak için her hakka sahipsin. Evini kaybettin. Kocanı kaybettin."

"İyi olacağım. Daha kötülerini de atlattım," diye cevap verir. Sen de söylemek istiyor ama söyleyemiyor.

"İşler öyle yürümüyor Jess. Kederi görmezden gelmek, ne kadar istesen de onu ortadan kaldırmaz."

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Patrick buraya sonsuza dek evimiz dedi. Ama ben hiç öyle görmedim." Griffin'e bakıyor. "Buradan önce hiçbir yerde iki yıldan fazla yaşamamıştım. Bebekliğimden beri."

"Nasıl olur?"

"Çok taşındık. İlçeden ilçeye. Benim yüzümden," diyor Jess. "Her şey beni ilk bakıma aldıklarında başladı. Acıyı hissedemediğim için sürekli hastanedeydim ve doktorlar istismara uğradığımı düşünüyorlardı. Beş yaşıma geldiğimde bana neler olduğunu söylemediler, beni bir çocuk yurduna götürdüler." Jess ellerine bakıyor. "Nedenini anlayamadım. Yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. Ailemin beni geri alması bir ay sürdü."

Jess burnunu çekiyor, sonra koluna sümkürüyor. "Ve sonra kuzeye taşındık. Yeni bir başlangıç. Ama ben tam bir kabustum. Okuldan sonra kavgalara karıştığım için okuldan atıldım. Başkalarıyla hiç iyi geçinemedim."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Jess Griffin'e bakar. Yüzünde hafif bir gülümseme vardır.

"Patrick bir istisnaydı. Beni düzeltebileceğini söyledi." Bir duraklama olur. Jess evin içinden damlayan yağmurun sesini duyar.

"Belki de tamir edilmeye ihtiyacın yoktur," diyor Griffin sessizce.

"Belki de hepimizin birazcık kırılmış olması gerekiyordur."

Kendisini evden çıkarıp Land Rover'a götürmesine izin verir.

İçeri girerler ve Griffin bir sigara yakar. "Griffin," diyor Jess.

Ağzından sarkan sigarayla ona bakıyor.

"Bir fotoğraf buldum. Karınızın kurbanlardan biri olduğunu biliyorum."

Ondan uzaklaşır, uzun bir nefes çeker ve sonra camdan dışarı üfler.

Motoru çalıştırıyor.

"Seni garaja bırakacağım. Karakola geri dönmem gerekiyor," diyor.

"Griffin?" Jess elini onun koluna koyuyor ama o omuz silkiyor.

"Söyle bana

Onun hakkında?" diye

soruyor usulca.

"Anlatacak bir şey yok."

Arabayı vitese takar ve lastik gıcırtısıyla evden uzaklaşır. Jess gözlerini kapatır ve bundan bahsettiği için kendine lanet eder. Daireye dönerlerken kendi kendine, aralarındaki ilişkinin bu tür bir ilişki olmadığını söyler. Aksini düşünmekle aptallık etmişti.

"ALINMAYIN AMA ikinizi bir daha görmemekten memnun olurum."

Cara ve Deakin odaya girerken Dr. Ross paslanmaz çelik masanın üzerindeki kadavraya bakar.

"Ve sen erkencisin," diye ekliyor.

Cara eliyle telefonu işaret ediyor. Shenton buraya gelirken karakoldan aramış: en yakın akrabasından izin almışlar. "Sadece bir parmak izine ihtiyacımız var," diyor ve Ross'un bakışları odanın uzak tarafındaki metal kapı sırasına kayıyor.

Üçü oraya gider ve Ross çekmecelerden birini çeker. Ross siyah ceset torbasını açıp Libby'nin yüzünü gördüğünde Cara nefesini tutamaz. Cildi soğutmadan dolayı mavimsi bir renk almıştır; saçları sade ve pembedir, bu kasvetli koşullarda sarsıcıdır.

Ross Libby'nin kolunu çantadan çıkarıp tutarken Cara eldivenlerini giyer ve telefonu kanıt çantasından çıkarır. Libby'nin parmağını sensöre hafifçe bastırır ve telefon açılır. Cara kilit seçeneklerini devre dışı bırakırken birkaç saniye beklerler.

"Görevi tamamladın mı?" Deakin soruyor.

"Evet ve hiç sürpriz olmadı," diyor Ross. "Makul bir mesafeden - tahminimce arabadan, yaklaşık on metreden- beş el ateş edilmiş. Akciğerleri, karaciğeri ve omurgası delinmiş. Ama en çok hasar veren kurşun aort damarına isabet etmiş. Mermiler olay yerinde bulunan silahla uyumlu, .22 yüksek standart model, 101. Balistik doğrulayacak." Duraklıyor,

yüzüne bakarak. "İyi olan tek şey, kan kaybından hemen ölmüş olması."

"Başka yaralanma var mı?" Cara soruyor.

"Hayır, hiçbir şey yok. Ellerinde ya da kollarında savunma yarası yok. Her ihtimale karşı tırnaklarından sıyrıklar, burnundan ve ağzından örnekler ve tam bir cinsel saldırı kiti aldım. Kurşunlarla birlikte laboratuara gittiler."

Cara ne aradığını biliyor. Park ettikleri yer ünlü bir aşıklar sokağıydı; silahı ona doğrultmadan önce adamı ya da daha fazlasını öpüyor olabilirdi. Tükürük izleri hâlâ mevcut olabilir.

Deakin masanın üzerindeki cesede dönmüş, dikkatle yüzüne bakmaktadır. Ross ceset torbasını hazırlar ve çekmeceyi ciddiyle duvara geri iter.

"Ve bunun senin katilin olduğuna inanıyorsun? Michael Sharp?" Ross cesedi göstererek sorar.

"Ona benziyor," diyor Deakin.

"Ben başbakanı hallederken burada kalmak ister misin?"

Morgun uzak tarafında bir yere otururlar. Cara, Ross ve asistanının otopsiye başlamasını, göğsü ortadan ikiye açmasını, testere göğüs kemiğini keserken çıkan tiz sestten irkilmemeye çalışarak izliyor. Her parçayı, her organı metodik olarak inceliyor, tartıyor ve torbalara koyuyorlar. Ross çalışırken konuşuyor, notlar daha sonra yazıya dökülmek üzere kaydediliyor.

Deakin'in telefonu çalar ve ona bakar.

"Arabanın Michael Sharp'a ait olduğu doğrulandı," diye fısıldıyor. "Kameralar o akşam yirmi iki elli altıda M271'de olduğunu gösteriyor."

"İçeride kimin olduğuna dair kamera kaydı var mı?" Cara sorar ve Deakin başını sallar.

Dikkatini tekrar Libby'nin cep telefonuna çevirir. Kanıt torbasının içinden dokunmatik ekranı çalıştırarak uygulamalar arasında gezinir. Tinder için bir tane bulur ve üzerine tıklar. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra mesajlar bölümünü bulur.

Geçmişte birkaç konuşma, iptal edilmiş sohbetler, hatta birkaç penis resmi var.

"Erkekler bunun gerçekten işe yaradığını düşünüyor mu?" diye soruyor, bir tanesini Noah'a göstererek. "Ah, lütfen," diyor Noah, görüntüden geri çekilerek. "Ben bilemem. "Bilemem. daha önce denediğim bir taktik değil."

"Tinder'a girdin o zaman?" Cara şaşırarak sorar. Onun geleneksel anlamda bir "randevuya" çıkmaya çalıştığını hayal bile edemiyordu.

"Uzun süre değil," diyor. "Kadınlar ne iş yaptığını öğrenir öğrenmez ya vazgeçiyorlar ya da fazla ilgi gösteriyorlar, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Cara kaşlarını kaldırıyor. "Onları kelepçelememi istiyorlar, bilirsin işte, o tür şeyler."

"Sana göre değil mi?" diye soruyor.

"İlk buluşmada olmaz," diye sırtarak cevap veriyor. "Bir şey var mı?"

Deakin, uygulamada gezinmeye çalışırken omzunun üzerinden bakıyor, sonra ondan alıyor. Birkaç hareket daha yaptıktan sonra geri veriyor.

"Bu en son konuşmamızdı," diyor.

Kızın yazışmaları okumasını izliyor. Başlarda şakalaşmalar, flörtleşmeler, biraz imalar. Birkaç gün boyunca devam eden düzenli bir gidiş geliş. Birkaç boşluk: ikisi de çok hevesli görünmek istemiyor, ama ikisi de kesinlikle ilgileniyor. Sonra adam bir araya gelmelerini önerir. Birkaç gün önce Libby ile gittiği barda içki içmeyi.

Kendi telefonunu açıp Griffin'e bir mesaj gönderiyor. *Orange Rooms'daki CCTV'yi kontrol et. Şehirdeki bar. Libby Sharp'la orada tanışmış.*

Sonuncusu gözüne çarpana kadar okumaya devam ediyor. *Eski usule dönelim,* diyor. *Telefonunu evde bırak. Barda Drakula'nın bir kopyası olan ben olacağım.*

Cara, Deakin'i dürterek onu işaret ediyor. O da kaşlarını çatıyor. "Bu adamdan hoşlanmış olmalı."

"Nedenini anlayabiliyorum," diyor Cara. Adamın profiline geri dönüyor. "Buradaki her özellik tam da Libby'ye hitap edecek türden. Sanki biri onun için özel olarak bir erkek tasarlamış."

"Hedef alındığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle görünüyor. Ama onun hakkında nasıl bu kadar çok şey

bilebilir?" Cara öyle diyor. Konuşmayı tekrar gözden geçiriyor. "Sevdiği gruplar, izlediği TV programları."

"Bunu Twitter'dan öğrenmiş olabilir," diye yanıtlıyor Deakin. "Onu takip ettim ve ağzı sıkı değildi."

Doğru, diye düşünüyor. Hayatımızın her küçük detayı internette. Kararlı biri için zor değil.

Cara metalin kemiği kesme vızıltısına bakıyor. Ross kafaya doğru ilerliyor. Sharp'ın yüzündeki deriyi çoktan soymuştu ve şimdi özenle kafatasının tepesine doğru ilerliyor. Asistanı testereyi alıyor ve Ross yavaşça kafatasının üst kısmını bir höpürtü ile çekiyor. Korkunç ama tamamen özümseyici.

"Her neyse," diye devam ediyor Deakin, telefonunu işaret ederek Cara'yı geri çekiyor. "Adli tıp ve balistik Manson'a geri döndü. Tüm parmak izleri ve kan örnekleri kurbanlarla eşleşiyor. .22 kalibrelik bir silahla vurulmuş, olay yerinde bulunan kabza parçalarıyla uyumlu."

"Burada bulunan silahla aynı mı?"

Başını sallıyor. "Olabilir. Ama nasıl elde etti? Burası Amerika değil; eline silah alabilecek birini tanımanız gerekir. Hem de belirli yasadışı silahları."

Cara iç çekiyor. Adam haklı. "Dahmer olayından bir şey çıktı mı?"

"Henüz yok."

Laboratuvarın test edilmek üzere yığılan numunelerle dolup taşması şaşırtıcı değil.

Ross cesetten uzaklaşıp odanın uzak tarafındaki mikroskoba doğru ilerlerken dikkati tekrar dağılır. Bir slayta bakıyor, sonra bakması için asistanını çağırıyor. Hareketli bir şekilde konuşurlar ve Cara kıpırdanır. Sonunda dönerler ve Ross masanın üzerindeki cesede geri döner.

"Ne buldun?" Cara soruyor.

"Çok ilginç," diye başlıyor Ross. "Kafasında ciddi bir kurşun yarası var. Ama bunu benim söylememe gerek yoktu," diyor ve adamın beyni olarak kullanılan sümüksü pisliği işaret ediyor. "Kurşun ağzının çatısından girmiş, gri maddeyi tamamen yok ettikten sonra arka üst kısımdan çıkmış. Belki bunlar dışında başka bir etken yok." Kolu çekince Cara uzun bir sıra iz görüyor.

Ross, "Şüphesiz mallarından numune alıyoruz," diye ekliyor. "Kan örnekleri aldık, bundan daha fazlasını öğreneceksiniz."

"Yani? İntihar mı?" Deakin soruyor.

"Normalde evet derdim. Ama daha yakından bakmaya başladığımda, dikkatimi çeken bazı garip yönler vardı. Vücut sıcaklığı, dün gecenin ne kadar soğuk olduğunu düşündüğünüzde bile olması gerekenden daha düşüktü. Vücudunun merkezi, uzuvlarına göre çok daha soğuktu."

Cara kaşlarını çatıyor.

"Kalbi ve karaciğeri gibi büyük doku kütlelerinde kırıklar. Derinin bazı bölgelerinde hasar. Ve bu."

Onları mikroskobun yanına çağırır ve Cara aşağıya bakar. Garip şekiller seçebiliyor ama biyoloji bilgisi eskisi gibi değil.

Ross, "Hücre dışı alanın genişlemesi ve donma-çözülme döngüsünden kaynaklanan büzüşmüş hücreler" diyor.

"İngilizce mi?"

"Bu dondurulmuş bir ceset." "Ne?"

Cara başlar.

"Ve ölümünden kısa bir süre sonra, morgda düzgün bir şekilde çözülmeye başlayana kadar olağan çürüme süreçlerinden hiçbir devreye girmedi."

Cara Deakin'e bakar. O da en az kendisi kadar şaşkın görünüyor. "Peki ne zaman öldü?" diye sorar.

"Söylemesi imkânsız. Günler önce olmuş olabilir. Aylar önce de olabilir. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var ki," diye sözlerini bitiren Ross kadavraya dönerek, "Michael Sharp'ın dün gece Elizabeth Roberts'ı vurmuş olmasına imkân yok. Bu adam ölmüş, sonra da buza konmuş. Sen başka birini arıyorsun."

DEAKIN öfkeyle sarsılır. Cara dilsizdir, neredeyse sersemlemiştir. Bu sahnelenmişti. Lanet olası *her* şey sahnelenmişti ve aklından geçen tek şey *bitmediği, bitmediği*. Açık olan tek bir şey var: Bu adam onu durdurana kadar öldürmeye devam edecek.

Sessizlik içinde karakola geri dönerler. Cara daha kapıyı açmadan olay odasından gelen gürültüyü duyuyor, insanlar konuşuyor, CCTV'den gelen elektronik sesler duyuluyor ama bir soruşturmadan beklediği olağan şakalaşmalardan hiçbiri duyulmuyor. Libby'nin ölümü herkesi susturmuş, alışkın olduğu kara mizahı ortadan kaldırmıştır.

Cara odanın kontrolünü ele alır ve ekibe otopsi sonuçlarını anlatır. Onların şok olmuş yüzlerini görür. Hiç soru yok. Hepsine işlerinin başına dönmelerini söyler.

Olay yeri ekiplerinin hâlâ Sharp'ın dairesinde ve yandaki dairede olduğunu, ayrıca ormanlık alanda arabayı incelediklerini biliyor. Marsh kapıdan kafasını uzatıyor, sonra tekrar kayboluyor. Stresli görünüyordu ve kadın nedenini biliyordu. Ona kaynaklara öncelik vermesi söylenmişti ama nasıl yapabilirlerdi ki? Daha önce bu ölçekte bir cinayetle hiç karşılaşmamışlar. Fazla mesai bütçeyi kemiriyor. Hangi polis çalışmasının bir ipucu bulabileceği, laboratuvardaki hangi kanıtın onları doğru yöne götüreceği konusunda hiçbir fikirleri yok. Çok fazla kan örneği, çok fazla parmak izi. Bir sürü insan öldü.

Gazeteciler kapıya dayanıyor. Halkla ilişkiler departmanını sürekli arıyorlar. Ama ne söyleyebilirler ki? İnsanları dikkatli olmaları, tehlikeli bir katilin serbest dolaştığı ve hiçbir yere gitmemeleri konusunda uyarın basın bültenleri yayınladılar

ama bu adam her yerde. Güvenebilecekleri tek şey onun davaya olan bağlılığı.

Midesinin çalkalandığını hissediyor. Ona ayak uydurmak için sürekli çabalıyor; adam her zaman onlardan bir adım önde.

Düşünmeye ihtiyacı var. Birinin tüm bunları yapıyor olması delilik gibi görünüyor ama deli olduklarını düşünmenin yanlış olacağını da biliyor. Ne yaptıklarını bildikleri açık.

Bu adam soğukkanlı, hesaplı ve organize. Polis prosedürleri hakkında yeterince bilgisi var ama internete erişimi olan ve *CSI'nin* birkaç bölümünü izleyen herkes bugünlerde nelerden kaçınması gerektiğini bilir. Bir planı var, ama ne amaçla? Cara hayal bile edemez.

Olay odasında Shenton'ı görür. Tek başına çalışıyor, etrafı dava dosyalarıyla çevrili, psikolojik profilini bir araya getiriyor. Bu onlara bir şeyler verebilir, der kendi kendine. Sessiz bir dua ile bir şey, herhangi bir şey, diye düşünür.

Ancak Griffin elinde bir kutu kanıtle geri döndüğünde Cara'nın rahatlaması kısa sürer. Cara'nın ofisinin kapısında durur.

"Defterler mi?" diye soruyor.

Başını sallıyor. "Ve kasetler. Bakmak ister misin?"

Hayır, diye düşünüyor Cara, gerçekten bilmiyorum. Ama sandalyesini masasından uzaklaştırıyor ve monitörünü gösteriyor. "Misafirim ol," diyor.

Griffin şans eseri evden VHS oynatıcıyı getirme öngörüsüne sahiptir ve Shenton'ı doğru kabloları bulması için gönderir. Shenton bekler, hepsi ayrı ayrı paketlenmiş kaset kutularını karıştırır. Yazılara bakarak birkaçını çıkarır.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye soruyor ve Griffin'in görebilmesi için uzatıyor. Etiketlin üzerine tükenmez kalemle karalanmış altı haneli bir sayı.

"SOCO'lardan biri bunun yasadışı porno olabileceğini söyledi." Shenton elinde kabloyla odaya geri gelir ve Griffin kabloyu monitöre takar. "Numaralar bir kod, böylece müşteri ne sipariş ettiğini biliyor."

Cara kaşlarını çatarak, "Ne kadar girişimci," diye yanıtlıyor.

Griffin VHS oynatıcıyı duvara takar ve sonunda makine vınlayarak çalışmaya başlar. Cara, Deakin'e eliyle işaret eder ve o da onlara katılmak için içeri girer.

Adam odaya girdiğinde "Kapıyı kapat," diyor. Ne yaptıklarının farkına varır ve bir sandalye çekerek Cara'nın diğer tarafındaki ekranın önüne oturur. Cara onun hâlâ Griffin'le arasındaki mesafeyi koruduğunu fark eder. Aşkta kayıp yok, diye not ediyor.

Shenton'ın duvara yaslandığını görür. "Toby, gitsen iyi olur," der ona ve Shenton ayaklarını sürüyerek dışarı çıkar.

"Zavallı çocuğun arkadaş edinmeye ihtiyacı var," diye mırıldandı Cara.

"O kadar da genç değil," diyor Noah. "Ben ondan sadece iki yaş büyüğüm, biliyorsun."

Cara sırtıyor. "Bundan daha fazla görünüyorsun." "Siktir git. Hayat zordu."

"Uyuşturucu ekibinde onunla birlikte çalışmadın mı?"

"Sadece kısa bir süreliğine." Deakin onun ardından pencereden bakar. "O zaman da aynıydı."

Griffin aralarındaki konuşmayı duymazdan geliyor. Eldivenli eliyle kutudan bir kaset çıkarıyor. "Ne düşünüyorsun? Bununla başlayalım mı?"

"Herhangi biri kadar iyi."

Eski kaseti karton kutusundan çıkarır ve içeri iter. Cara yıllardır bu makinelerden birini kullanmamıştı. Cızırtılı ve güvenilmez olduklarını hatırlıyor ve ekrandaki görüntünün de grenli olduğundan emin.

Gri kar bir odaya dönüşür. Kamera bir yatağa odaklanır. Çıplak şiltenin üzerinde bir kadın yüzüstü, çıplak yatmaktadır. Sırma saçları yüzüne dökülmüş, kolları arkadan bantla bağlanmış, avuç içleri birbirine bitişik. Kadın hareket etmiyor. Cara'nın gözleri görüntüyü tarıyor, ancak odada tanınabilir hiçbir özellik yok: duvarlar beyaz, pencere yok, kapı yok. Yatak lekeli; ayak tabanları kirden simsiyah olmuş.

Yanındaki Griffin ve Deakin sessiz. Kendi nefesi bile gürültülü geliyor.

Kaset tıslıyor. Bir kapının açıldığını ve bir adamın içeri girdiğini duyarlar. Üzerinde gri bir eşofman, yüzünü örten siyah bir kar maskesi vardır. Dönüyor ve kameranın görmesi için bir şey uzatıyor. Bir bıçak, uzun, temiz ve keskin.

"Siktir..." Griffin onun yanında fısıldıyor.

Adam kadına geri döner. Boştaki eliyle kadını dürter ve kadın hafifçe hareket eder. Kadının iniltisini duyarlar.

"Cara..." Griffin yavaşça söylüyor.

Videoda adam kadını sırt üstü yatırıyor. Kadın sıksa, kaburgaları açıkça görülüyor, kalça kemikleri çıkık. Dizlerinde ve vücudunun her yerinde çürükler, alnında kızgın kırmızı bir kesik var. Kadın artık uyanmış gibi görünüyor; Cara onun gözlerinin adama baktığını görebiliyor, ağzı gümüş koli bandıyla kapatılmış. Kadının gözlerinin açıldığını, çığlık atmaya çalışırken boynundaki tendonların gerildiğini görüyor. Adam kameraya bakıyor ve bıçağı başının üzerine kaldırıyor.

Deakin ve Griffin VHS makinesine doğru dalışa geçerler. Yan yatırılırlar, kablo gevşer ve görüntü kaybolur. Ama Cara hâlâ ağzı açık, siyah görüntüye bakmaktadır. Sonra yavaşça döner.

"Bu porno değildi," demeyi başarıyor sonunda. Kaset kutusuna bakıyor. İçinde on, belki de yirmi tane kaset olmalı, etiketlerinde aynı kodlar var.

Deakin başını sallar. Konuşmaya çalışır, sonra boğazını temizler. "Bu bir snuff filmiydi," diyor.

JESS yerinde duramıyor. Daireye döndüğünde kendine bir fincan sert kahve yapar, sonra da duş alır. Griffin'e Mia'yı sorduğu için kendine kızar; Griffin'in şu anda ne düşündüğünü hayal bile edemez.

Masaya oturur ve Griffin'in dizüstü bilgisayarına tekrar giriş yapar. Bakmaması gerektiğini biliyor ama bakmadan da edemiyor. Griffin'in daha önce yüzlerce kez kullandığını gördüğü sisteme giriyor, önce kendi bilgilerini, sonra da evinin dava bilgilerini buluyor. Griffin araştırdığını söylüyor ama bundan daha fazlasını söylemiyor. Ve kadın bilmek için yanıp tutuşuyor. Eğer bir şey bulursa, onu temize çıkarırsa Alice'i görebilir.

Elbette, yangın müfettişinin raporu yüklenmişti ve ilginç bir şey var mı diye teknik bilgileri tarayarak raporu okudu. Karar: Yangın ön koridordaki sıvı parafin yağının kasıtlı olarak tutuşturulmasıyla başlamış. Bir ölü var. Olay yerinde yapılan kazıda birinci kattaki ön yatak odasında yatak üzerinde insan kalıntıları bulundu.

999'a yapılan çağrının ses dosyasına tıklıyor. Kaydı seçiyor ve kayıt canlanıyor. Parazit var, sonra operatör konuşuyor. Aramayı yapan ses bir kadına ait, nefes nefese ve aceleyle. Operatör ona yavaşlamasını söylüyor.

"Orada bir aile var, Tanrım, orada küçük bir kız yaşıyor..." Kayıttaki kadın derin bir nefes alır. "Evin önünden alevler yükseliyor, lütfen çabuk gelin."

Operatör, "Bir itfaiye aracı yolda," diye onaylar.

Kayıt biter. Ve yine merak ediyor, Neden bizim evimiz? Neden biz? Alice'le birlikte sağ çıktıkları için ne kadar şanslı olduklarını fark eder. Eğer herhangi bir acıya karşı bağışıklığı olduğunu bilerek pencereden atlamasaydı, şimdi ikisi de ölmüş olacaktı.

Ekranı tıklayarak uzaklaştırır, ardından sisteme başka bir raporun yüklendiğini görür. Otopsi bulguları: Patrick Richard Ambrose. Merakına yenik düşmeden önce parmağı bir süre havada asılı kalır.

Uzun bir rapor ve Jess tıbbi terminolojiyi tarıyor, umutsuzca her şeyi anlamaya çalışıyor.

Larinks, trakea ve bronşlarda is, mukozada ısı travması kanıtı. Vücudun %50'sinde geniş, eritematöz kenarları olan, sağlam derinin yarı saydam ve mumsu görüldüğü, üçüncü derece koyu, kösele yanıklar. Ölüm öncesi yaralanmadan ziyade ölüm sonrası hareketten kaynaklanan deri yarılması.

Bu da ne demek oluyor? Jess merak ediyor.
Gözleri sayfayı taramaya devam ediyor.

Cesedin bulunduğu andaki pozisyonu (yüzüstü, elleri başının üzerinde birleşik) kurbanın yangın başlamadan önce karyolaya bağlandığını göstermektedir. Ağızda tıkaç olduğu düşünülen bir madde bulunmuştur. İp parçaları belirgin.

Bu da ne böyle? Jess irkildi, gözleri irileşmişti. Biri evlerine girmiş ve Patrick'i bağlayıp ağzını tıkadıktan sonra evi ateşe mi vermişti? Neden hiçbir şey duymamıştı? Patrick neden seslenmemişti?

Kapıya vurulan yüksek bir ses Jess'in neredeyse yerinden fırlamasına neden oluyor. Kalbi küt küt atarak durur. Patlama sesi tekrar geliyor, sonra bir adam onun adını haykırıyor.

Jess'in doğru düşünmesi ve Nav olduğunu anlaması birkaç saniye sürer. Ayağa fırlar ve kapıyı açar. Nav onu görünce iç geçirir.

"Kahretsin, Jess. Öldüğünü sanmıştım."

Kadın yoldan çekiliyor ve adam içeri giriyor. "Ben iyiyim," diye cevap verir. Jess onu gördüğüne sevinir, ama kararsızdır, onun ruh halini ölçmeye çalışmaktadır.

En son birlikte olduklarında tartışmışlar.

"Öyle diyorsun." Önce dairenin etrafına, sonra da kızın yüzüne bakıyor. "Solgun görünüyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyor. "I ..." Bakışları bilgisayara kayar, otopsi raporu hâlâ ekrandadır.

Onun görüş alanını takip ediyor. "Nedir o?" "Patrick için otopsi raporu."

"The ..." Bir ona bakıyor, bir ona. "Jess, ne yapıyorsun? Kendini neyin içine soktun? Haberleri gördüm, tüm cinayetleri. Bu mu-" Ekranı işaret ediyor. "Patrick'in bağlantısı var mı?"

Jess başını sallar. "Griffin öyle düşünüyor."

"Griffin..." Nav'ın sesi azalır. Öne doğru uzanır ve Jess'in ellerini kendi ellerinin arasına alır. "Jess, bu delilik. Burada kalamazsın. Buna kapılıp gidemezsin."

"Zaten öyleyim, Nav!" Jess haykırır. Adamın ona hâlâ kızgın olmamasına seviniyor; onu tekrar kızdırmayı hiç istemiyor. Ama burada kalmalı ve sonuna kadar gitmelidir. "Şimdi bu işi bırakıp gidemem."

Adamın çenesini sıkıldığını ve başını salladığını görür.

Jess, Nav'ın onun için çok şey yaptığını biliyor. Üniversitedeyken Jess'in durumunu çok çabuk fark etmiş ve yıllar boyunca omzunda mantığın sesi olmuştu. Ona günlük kontrollerini yapmasını hatırlattı. İhtiyacı olduğunda ona dikiş attı. Onun durumundaki pek çok insanın yaşlılığa kadar yaşayamadığını ya da en azından enfeksiyon nedeniyle ayaklarını veya ellerini kaybettiğini biliyor. Nav muhtemelen hâlâ hayatta ve tek parça olmasının tek nedeni.

Adamın bilgisayara doğru yürümesini ve gözleriyle daha önce okuduğu kelimeleri tarayarak bilgisayara bakmasını izliyor. Aralarını düzeltmek için bir şeyler söylemek istiyor ama şu anda bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Anlıyor musun Nav?" diye soruyor sessizce.

Yavaşça oturur ve ekrandaki sayfayı hareket ettirir. "Ah, Jess..." diye fısıldıyor nefesinin altında. Eli ağzına gidiyor ve gözlerini kapatarak bir an için başka tarafa bakıyor. Sonra ona bakıyor. "Bilmek istediğine emin misin?"

Jess başını sallar ve onun yanına oturur.

Nav uzun bir nefes alır. "Bu temel olarak Patrick'in yangın ona ulaştığında hayatta olduğunu söylüyor. Biri onu bağlamış." Gözlerini tekrar kapatır ve burnunun üstünü çimdikler. Jess onun duygularıyla boğuştuğunu görebiliyor. "Yanarak ölmesini sağladılar."

Nav uzanıp elini onun koluna koyuyor. "Ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Jess? Biri onu hedef aldı, biri senin evini hedef aldı. Tehlikedesin. Lütfen polise git. En azından orada güvende olursun. Lütfen?"

Jess onun gözlerindeki çaresiz bakışı görür. Ama başını sallar.

Nav başka bir şey söyleyecek olur ama kapıda bir anahtar sesi duyunca ikisi de döner.

Griffin kapıyı iterek açar ve Nav'ı görünce durur. Yüzündeki ifadeye bir kez bakınca işlerin iyi gitmediğini anlar.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece ceketini çıkarıp kanepenin üzerine atıyor. Mutfığa doğru yürür, dolaptan bir şişe votka çıkarır, bir bardağa bolca doldurur ve tekrar bir bardağa atar.

"Sen Nav'sın," diye homurdanıyor.

Nav yavaşça ayağa kalkıyor. Griffin'in karşısına geçerken tereddüt ediyor. Nav uzun ve zayıftır ama cüssesi Griffin'in yanında hiç kalır. Jess, Nav'ın daha dik durduğunu görür ve zihinsel olarak kendisini diğer adamlarla kıyaslar.

Elini uzatıyor. "Dr. Nav Sharma," diyor.

Griffin uzatılan ele bakar ve sonra onu sıkar. "Daha önce hastanede tanışmıştık. DS Nate Griffin."

Griffin dizüstü bilgisayarın açık olduğunu görür ve göz gezdirir.

"Neye bakıyorsun?" Raporun üzerindeki ismi görüyor. "Patrick'in başbakanı mı?" Hızla Jess'e bakar. "Bunu okumamalısın."

"Biliyor
muydun?"

"Evet."

Jess tereddüt ediyor. Bunu gördüyse, başka ne okumuştur? Başka ne biliyor? Kızgındır, Griffin'le tartışmak, ona söylemediği için bağırarak ister, ama aynı zamanda suskunluğunu sürdürdüğü, ona açılmaktaki isteksizliği için de. Ama Nav burada.

Ve başka bir şey görüyor.

Onun gözlerinin arkasındaki karanlığı, ne tür bir ağrı kesici aldığına bağlı olarak nasıl hareket ettiğini biliyor. Doğru ilaçları aldığında daha gevşek, daha sakin oluyor. Yanlış olanlar -alkol, nikotin- ve o böyle. Öfke yoğunlaşıyor. Acı sadece yangına körükle gidiyor.

"Nav," dedi, "gitmen gerek."

Nav ona bakıyor. Onu tekrar incittiğini görür. "İrtibatta olacağım," diye ekler. "Söz veriyorum. Bana numaranı ver."

Nav Griffin'e bakar. Arkasını dönmüş, onları görmezden geliyor. Nav kaşlarını çatır, sonra yanına eğilir, telefon numarasını bir kağıda yazar ve çıkarken ona uzatır. Jess onu kapıya kadar takip eder.

Kapıyı açar ve Nav koridora çıkar.

"Bundan hoşlanmadım Jess. Hem de hiç." Duraksıyor, dairenin içine bakıyor. "Ne kullanıyor?" diye fısıltıyla ekliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir bağımlı gördüğümde anlarım. Titriyor, terliyor. Yoksunluğa giriyor. Gözbebekleri kara delik gibi. Ne kullanıyor?"

"Ağrı kesiciler," diye fısıldıyor Jess.

"Oksikodon." "O senin için iyi değil, Jess."

"Peki ya sen?" diye tersliyor.

Nav geri çekiliyor. Onu yine üzdüğünün farkındadır. "Evet," diye yanıtlar. "Evet, öyle."

Dönüyor ve hızla merdivenlerden yukarı çıkıyor. En üstteki kapıyı iterek açtığında bir ışık parlaması olur, ardından kapı arkasından kapanırken karanlık çöker.

Jess ağlamak istiyor. Nav kadar iyi birini hak etmiyor. Hiç hak etmedi. Böylesi daha iyi.

Kapıyı arkasından kapatır ve Griffin'in yanına gider.

"Ne kadar acıyor?" diye soruyor ve adam hızla dönüp ona bakıyor. "Bir şey al."

"Öyleyim," diyor, kupayı kaldırıyor ve büyük bir kadeh votka daha yudumluyor.

"Gerçekten yardımcı olacak bir şeyden bahsediyorum."

Jess çantasını alır, cebini karıştırır ve kutuyu Griffin'e uzatır. Griffin ona bakar, sonra kutuyu alır, blister ambalajı çıkarır ve ona gösterir.

"Dört tane kaldı, hepsi bu"
diyor. "Biraz daha al."

"Yapamam. Doktorum bir çeşit kronik ağrı ekibine gitmemi istiyor. Onun yerine bana başka bir şey verecekler. Bu saçmalık için zamanım yok."

Griffin bir kapsül çıkarır, yutar ve dikkatlice yatağa uzanır.

Onu takip ediyor, botlarını ayağından çıkarıyor, sonra yanına uzanıyor. "Belki bütün bunlar bittiğinde," diye mırıldanıyor. "Belki o zaman."

Sessizlik içinde birlikte uzanırlar. Gün sona eriyor, karanlık yaklaşıyor, ama o ışık yakmıyor. Patrick'i, onun son anlarını düşünür. Hissetmiş olması gereken korkuyu, acıyı. Etrafındaki ateş yanarken verdiği mücadeleyi. Onun son düşüncelerinin Alice ve kendisi hakkında olacağını biliyor ve gözyaşları sessizce yüzünden aşağı yuvarlanıyor.

"Sadece bu kâbusun bitmesini istiyorum," diye fısıldıyor Griffin'in yanına uzanırken. "Kızımı görmek istiyorum. Hayatıma geri dönmek istiyorum."

"Ama şimdi ne oldu?" diye mırıldandığını duyuyor Griffin.

Dünyanın yeniden anlam kazanmasını bekler. Ve düşünür, bu noktadan sonra hayatım nasıl olacak?

Burada, bu dairede, Griffin'le mi kalacağım? Yoksa gideyim mi? Ama nereye gideceksin?

Daire etraflarında soğurken, duvarlarda gölgeler oluşurken bekler. Asla gelmeyecek olan cevabı bekler.

CARA ofisinde oturuyor. Herkes evine gitmiştir, Deakin bile. Ama o gitmek istemiyor. Ertesi gün soruşturmayı nereye odaklayacağına dair net bir fikri olmadan gitmek istemiyor ve şu anda net bir fikir bir yana, hiçbir ipucu bile yok. İzlenecek çok fazla yol var. Bir karar vermesi gerektiğini biliyor.

Ekipten gelen güncelleme raporlarını okuyor. Şimdiye kadar, vahşi tecavüzlere, dayaklara, cinayetlere rağmen, arkasında hiçbir kanıt bırakmamış. Tek bir iz bile. Moral bozuk.

Daha önce, görevlendirilen dedektiflerden biriyle oturmuş, Batı Yorkshire'daki davalar için inceledikleri kanıtları gözden geçiriyordu. Ama hiçbir şey yoktu.

"Peki bu nedir?" diye sordu, son belgeyi göstererek.

DC bunu ekranda gösterdi. "Bu bir ziraat botanikçisinin raporu. Cesedin üzerinde bulunan bitki maddelerini inceletmişler." Omuz silkti. "Sanırım yakmak için bütçeleri vardı çünkü tespit edilen tek tuhaf şey sadece turbalık bozkırlarda bulunan nadir bir ot türüydü."

Cara kaşlarını çatı. "Peki onunla ne yaptılar?"

"Hiçbir şey." Cara'ya baktı. "Yani, bir ipucu olabilirdi - adam taşrada yaşıyor olabilirdi. Ya da" -parmaklarının ucunda seçenekleri sıraladı- "bir keresinde tatile çıkmış olabilir; izlerini kaybettirmek için kasıtlı olarak oraya getirmiş olabilir; ya da kurbandan gelmiş olabilir."

Yine de tahtaya yazmasını sağladı.

Ve Şimdi en iyi ipuçları 214 numaralı daireden geliyordu. Bakışları h    ofisinde yerde duran VHS kaset kutusuna kaydı. Eğilir, kasetleri kutunun içinde hareket ettirir, düşünür. Midesi, içinde bir kurŐ n bloğu varmış gibi hissediyor. Teknik ekip kasetlerin eski olduğunu, Ő  anki taklit cinayetlerle bağlantısı olmayan cinayetler olduğunu çoktan teyit etmişti, ama bu çok az güvence veriyordu. Onları izleyemez, izleyemez.

Ama doğrulmak üzereyken ilerinden biri dikkatini çeker. Diğerleri gibi değildir: etiketi farklıdır. Onu alır. *Hampshire ocuk Hizmetleri, RDK (DOB 03/31/86), 1/2, 02/27/96.* Merak onu yakalar ve VHS makinesini tekrar fiŐe takarak videoyu yuvaya iter.

Onu rahatlatan Şey, buranın bir ofis olması. Masanın üzerinde oyuncaklar var -arabalar, bebekler, Lego tuğlaları- ve sağ tarafta oturan iri, doyurucu görünümlü bir adam.

"Neden burada olduğunu biliyor musun Robert?" diye soruyor adam. Küçük yuvarlak gözlükleri ve kırmızı yanakları var. Ses tonu nazik ve cesaret verici. "Babana, amcana ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Konuştuğu kişi görüş alanının hemen dışında. Cara, oyuncak arabalardan biriyle oynayan bir çocuğun elinin ilerlediğini görür.

"Eve gidebilir miyim?" diyor kısık bir ses.

Adam  zg n görünüyor. Cara onun bir sosyal hizmet görevlisi olduğunu varsayar. "Hayır,  zg n m Robert, bir süre eve gidemeyeceksin. Gidebileceğin başka bir ailen var mı?"

Araba ileri geri hareket eder. Sonra: "Bana Robbie derler."

"Kim der? Baban mı?"

Bir duraklama. Cara ocuğun başını salladığını varsayar. Kasetteki adam alnını kaŐır, sonra notlarını karıştırır.

"Robbie, bana d n konuŐtuėumuz konudan biraz daha bahsedebilir misin? Baban ve amcan hakkında?"

Cara arabanın masadan itilmesini izler.

"Seninle oyun oynayacaklarını mı söylemiştin?" Adam gözle görülür bir Şekilde yutkunuyor, adem elması aşağı yukarı zıplıyor. "Ne tür oyunlar?"

"Bilmiyorum."

Adam önlerindeki oyuncak bebekleri işaret eder. Tam teçhizatlı bir Action Man ve bir Ken bebeği var. "Bana gösterebilir misiniz?"

Küçük eller uzanır ve figürleri alır. Cara'nın ağzı kuruyor. Kasette çocuk bebekleri birbirine vurmaya başlar, sonra birini masanın üzerine koyarken diğerini masaya vurur.

"Baban sana vurdu mu?"

"Evet."

"Peki ya amcan?" Şimdi

daha sessiz: "Evet."

Çocuk bebeklerden birini eline alır ve diğer eliyle Action Man'in pantolonunu yavaşça aşağı indirir. Videodaki adamın rengi beyaza dönmüştür. Ken bebek yüzünü çevirmiştir. Cara gözlerini kasetteki küçük ellerden alamıyor, çocuk elleri, bu iki figürle bir itme hareketi yapıyor. Bunun neyi temsil ettiğini düşünemiyor, düşünemiyor işte.

"Cinsel istismar."

Arkasından gelen ses onu yerinden sıçratır. Shenton ofisinin kapısında durmuş, ekranı izliyor. Kaseti kapatır.

"Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim

Toby." "Bu 214'ten mi?" diye soruyor.

"Evet. Eve gitmelisin..." diye söze başlar ama Shenton ofisine doğru bir adım atar.

Siyah ekrana bir göz atıyor, sonra topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor ve kollarını önünde kavuşturuyor. "Seri suçlularda çocuk istismarı yaygındır. Ne yazık ki, medyanın göstermeyi sevdiği şeyin aksine, çoğu katil doğmak yerine yaratılır."

"Burada olanın bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Ancak cinsel istismar mağdurlarının hepsinin başkalarını istismar etmeye devam etmediğini de eklemek gerekir. Ve kesinlikle, çok düşük bir yüzde gerçekten seri katil oluyor. Ancak bu yaygın bir faktördür."

O bu konuda konuştukça - açıkça bildiği bir şey - Cara onun kendine güveninin nasıl arttığını, daha dik durduğunu, gözlerinin daha parlak olduğunu görüyor. Belki de bundan sonra uzmanlaşmaya bakmalı diye düşünüyor. Genel polislikten çıkıp adli psikolojiye geçmeli.

"Profil nasıl gidiyor?" diye soruyor ona.

"Yarına kadar bitmiş olur. Bana Zodiac olay yeri fotoğraflarını gönderebilir misin? Erişimim yok gibi görünüyor."

"Şimdi yapacağım," diyor Cara. Sonra ekliyor: "Sen iyi misin?"

Hızla yukarı bakar. Shenton her zamankinden daha solgun görünüyor, teni tepedeki sert ışıktaki neredeyse yarı saydam. Ona göz kırpmıyor, sonra tekrar ayakkabılarına bakıyor. "Ben iyiyim."

"Bu iş bittiğinde hepimiz biraz dinleneceğiz," diyor Cara. Ama sözleri kendi kulaklarına bile samimiyetsiz geliyor. "İhtiyacı olanlar için uygun yardım," diye bitiriyor sözlerini.

Adam tekrar ona bakar, sonra sözsüzce döner. Kadın onun masasına geri dönmesini izler. İçi boş ifadesini merak ediyor. Uygun yardım mı? Bunun ne olduğunu gerçekten bilen biri olsa bile, bir psikiyatristle konuşacak zamanı ne zaman bulabilirdi ki? Onun ne zaman?

E-postasını açıyor ve dosyaları göndermeye başlıyor. Bu iş kolundaki diğer herkes gibi yapıyor: tüm boktan şeyleri beyninin bir köşesine koyuyor, duvarı kapatıyor ve uzaklaşıyor.

Shenton'a "Gönder" tuşuna basarken duvarı kapatmayı düşünüyor ve dehşetin bir gün asla geri dönmeyi başaramayacağını umuyor ve dua ediyor.

Ağrı Griffin'in tüm vücudunu ele geçirir. Artık sadece sırtı değil; her kası ağrıyor, derisi kaşınıyor. Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyor. Bir şey, herhangi bir şey alması gerekiyor ama bunun sadece daha da kötüleşeceğini biliyor. Bir fark yaratması için şimdi daha fazlasına ihtiyacı var.

İstasyondan dönerken, dolambaçlı bir yoldan gitmeyi düşündü. Satıcıların nerede takıldığını biliyordu. Acısını dindirecek herhangi bir şey isterse, biraz nakit para karşılığında bunu elde edebileceğini biliyordu. Ama böyle bir sapmanın sonuçlarını da görmüştü. Bu insanların sonunun nereye varacağını biliyor ve oraya gitmek istemiyor. Henüz değil.

Sonra eve gider ve o oradadır. Güzel saçları ve lekesiz cildiyle Dr. Sharma. Onu daha önceden hatırlıyordu ve burada daha da iyi görünüyordu. Tanrım, biraz daha formda hissetse onu bile sikerdi.

Ama sonunda gider. Ve Jess kalır. Griffin nedenini bilmiyor ama yatağa, onun yanına uzanıyor. Tek kapsülün işe yaramasını bekler. Bir çeşit rahatlama bekler.

O günün erken saatlerinde Jess Mia'dan söz ettiğinde içinden bir şimşek geçtiğini hissetmişti. Bir tür açıklama yapması gerektiğini biliyordu ama aniden aklına gelen Mia düşüncesi gözlerini kör etmişti.

Bir yılın büyük bir bölümünde, çok az kişi ondan söz etmişti. İnsanlar onun etrafında dolanıyor, üstü kapalı bir şekilde "vefatından" bahsediyorlardı. Ama şimdi, tüm bu cinayetlerle birlikte, o her yerde. Yüzü fotoğraflarda, adı odada.

Ve bu iyi bir şey. Bir zamanlar onun hakkında konuşmanın kendisini mahvedeceğini düşünmüştü ama bu onu daha gerçek hissettiriyor. O gerçek - sevdiği kişi, onu seven kişi.

"Mia benim karımdı," diye fısıldıyor karanlık odada Jess'e. "Öldürüldüğünde tam bir yıl altı gündür evliydik."

Ve konuşmaya başladı.

★ ★ ★

Saat sabahın biri ya da ikisi olmalı. Griffin'in kafası karışmış. El feneri gözlerinde parlayarak onu uyandırır. Yanı başında Mia'nın sıçradığını, vücudunun korunmak için sırtına doğru hareket ettiğini hissediyor. Sert ve soğuk bir şey kafasına doğru itiliyor.

"Silahım var," diye tıslıyor bir ses. "Ayağa kalk."

Griffin tereddüt eder ve adam hareket eder. Silah elinden alınır ama hemen yanında Mia'nın korku içinde soluduğunu duyar.

"Karının kafasına silah dayadım. Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma." Sıkılmış dişlerin arasından, kızgın ve sert bir şekilde söylendi.

Griffin yavaşça ellerini kaldırır. Bacaklarını yataktan sarkıtıp etrafına bakınıyor. Üzerinde boxer şort var, Mia'nın üzerinde ince bir gecelikten fazlası olmadığını biliyor. Karanlıkta sadece gölgeler görebiliyor, karısının yanında duran kar maskeli bir figür.

"Bağlayın onu."

Mia yanına geliyor ve ellerini önüne koyuyor. "Hayır, arkana."

Söyleneni yapıyor ve Mia'nın ipi bileklerine doladığını hissediyor. Elleri soğuk, titriyor. Bağların biraz gevşemesini umarak onları hafifçe birbirinden ayırıyor ama Mia işini bitirdikten sonra ayarlandıklarını, gergin bir şekilde çekildiklerini ve derisine sıkıca gömüldüklerini hissediyor.

"Ne istiyorsun?" Griffin diyor ki. "Ne istersen al, ne istersen."

"Oh, yapacağım," diyor ses, maskesinin içinden boğuk bir şekilde. "Şimdi yere uzan."

Griffin halının üzerinde dizlerinin üzerine çöker ve bir el onu iter. Ağır bir şekilde yan tarafına düşer. Düşünüyor: Onu alt et, silahı al,

Muhtemelen senden daha küçüktür. Ama bir düşünce dönüp duruyor: Silah ne olacak? Mia ne olacak?

Adam sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Kıpırdama, yoksa onu öldürürüm" diye homurdanır.

Kordonun ayak bileklerine dolandığını hisseder, ardından ayakları arkasından yukarı çekilir.

Ağızına bir şey sokuluyor, kumaş, belki bir giysi parçası. Bir tıkaç, yerinde kalması için başının etrafına geriliyor. Sırada bir göz bağı var. Hareket etmeye çalışıyor ama ayakları bileklerine sıkıca bağlanmış. Tekrar çekiyor ama düğümler daha da sıkılaşıyor.

Göremiyor ama yine de duyabiliyor. Ayak sesleri, Mia'nın çıplak ayakları tökezleyerek uzaklaşıyor. Fısıltıları duyabiliyor ama adamın ne dediğini anlayamıyor. Oturma odasında olduklarını tahmin ediyor ve bir kapı kapanıyor. Artık hiçbir şey duyamıyor; hayal gücü aşırı hızlanıyor.

Griffin yine debeleniyor. Bu duruma düşmesine izin verdiği için lanet okuyor. Ama yarı uykuluydu, hayal bile edememişti-

Neyi hayal etti? Hâlâ bir şey duyamıyor. Ama sonra-Mia'nın sesi, yalvaran, yalvaran. Hayır diyor, yapma, lütfen, hayır. Bağırmaya çalışıyor ama sesi boğuk, işe yaramaz. Tekrar çırpınıyor, kordon daha sıkı kesiliyor. Başını haliya doğru itiyor, göz bağını, tıkaçı, herhangi bir şeyi çıkarmaya çalışıyor.

Onun acı içinde çığlık attığını duyuyor. Mobilyaların düştüğünü, camların kırıldığını duyuyor. Hıçkırık. Ağlama. Kalbini parçalara ayıran sesler. Gözyaşları göz bağını ıslatıyor. Çaresizce halının üzerinde öfkeyle çırpınıyor, karısının onun adını haykırışını dinliyor.

Artık ellerini hissedemiyor, kordon kan akışını kesmiş. Ama hala kurtulamıyor.

Dakikalar geçer, sonra saatler. Ne kadar zamandır yerde yattığını unutur. Yan odada neler olduğunu duymak için zorlanıyor. Ara sıra ağlama sesleri, birkaç kelime, fısıltı, sonra sessizlik duyuyor.

Sonra bir klik sesi. Bir kapı açılıyor. Odada onunla birlikte biri var. Tekrar debelenir ve bir şekilde dik durmayı başarır, elleri arkasında, dizlerinin üzerinde durur. Ama başka bir şey yapamadan omuzlarına sert bir şeyin çarptığını hisseder. Sonra karnına. Sonra da yüzüne. Ağızında kanın tadını alıyor. Burnu parçalanmış. Acı

Vücudunu delip geçiyor ve yere düşüyor ama elleri gevşiyor. Uyuşmuş bir halde ellerini çekiştiriyor ama darbeler hızla geliyor ve tek yapabildiği kollarını önüne kaldırarak kendini savunmaya çalışmak oluyor. Kollarına aldığı darbeyi hissediyor, kemiklerinin kırıldığını duyuyor.

Bu bir ıstırap. Ve hala geliyorlar. Sırtına, kafasına. Yüzünden kanlar akıyor. Ve sonunda, bayılır. Ve her şey kayıp gidiyor.

★ ★ ★

Sesi sessizlikte doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyor. Konuşmayı keser. Jess'in hafifçe hareket ettiğini hissediyor, gözleri karanlıkta.

"Birkaç haftadır garip telefon görüşmeleri yapıyorduk. Telefonlar kapanıyor, hattın ucunda hiçbir şey görünmüyordu. Bir gün kapının açık bırakıldığını fark ettim ama bir şey düşünmedim."

Başarısızlığının tanıdık utancını hissederek başını sallıyor. "Beni bağlamasına asla izin vermemeliydim. Ama silahı kafasına dayamıştı ve Mia'yı vuracağını söyledi. Ama şimdi ne bildiğimi, ne yapacağını ..." Sesi tutuklaşıyor, kelimeler ağzında kalıyor. Boğazını temizliyor. "Tek atış daha iyi olurdu."

Bir kurşun, saatlerce sürecektir sadistçe bir tecavüz olmazdı. Otopsi raporunu okumuştur. Fotoğrafları görmüştü. Kırık kemikleri, kanı. Güzel cildindeki yırtıklar ve gözyaşları. Yüzünü tanınmaz hale getiren dayak.

Jess'in yatakta hareket ettiğini hisseder. Başını onun göğsüne yaslar ve kollarıyla ona sarılır. Bacakları onunkilerle iç içe geçer.

Griffin ellerinin titrediğini hissediyor. "Bana vurdu. İşte." Griffin Jess'in elini tutuyor ve başının yan tarafına götürüyor. Orada bir yara izi olduğunu biliyor, saçlarının tekrar çıkmadığı bir çıkıntı. Yutkunuyor. "İki kolunu da burada kırmış," diyor ön kollarını göstererek. "Dört kaburgam, bir akciğerim delindi ve L3 bel omurumun bir kısmı kırıldı. İki gün boyunca bilincim yerinde değildi. Daha sonra evi sattım; oraya geri dönemedim. Karısının cinayetini bile çözemeyen bir dedektif olduğum için işten uzaklaştırıldım. Şimdi de bir arkadaşımın garajının güvenliğini sağlama karşılığında bir bodrum katında yaşıyorum ve günü atlatabilmemin tek yolu ağır uyuşturucular. Acıması, değil mi?"

Jess hâlâ onun elini tutuyor ve şimdi parmaklarını onunkilere doluyor.
Elini ağızına götürüyor ve Jess onun parmaklarını öptüğünü hissediyor.
"Tam tersi," diye fısıldıyor.

Aynanın karşısında durmuş, dişlerini fırçalıyor. Demek dairesini buldular. Onları oraya o götürdü, bunun olacağını biliyordu, sorun değil.

Ama her şeyini kaybetti. Eşyalarını. Tüm ikramlarını ve hediyelik eşyalarını. Bu yüzden biraz daha yapması gerekecek. Bunu düşünmek bile onu heyecanlandırıyor. Artık çok cesur. O kadar çok şeyden paçayı kurtardı ve onlar hiçbir şey bilmiyorlar. Bundan sonra ne yapmak istediğini düşünüyor.

Bundy, belki. Adam tam bir öncüydü. Belki Chi Omega Kız Öğrenci Birliği cinayetleri gibi bir şey yapardı: bir gecede dört kadın, ikisi ölü, boğulmuş, biri aerosol kutusuyla sikilmiş. Hatta birinin meme uçlarını bile koparmıştı. İşte şimdi kontrolünü kaybetmiş bir adam vardı. Ted onların kış yanaklarından birini ısırarak kadar aptal olmasaydı, belki bugün hala buralarda olurdu. Belki hâlâ öldürüyor olurdu.

Diş macununu tükürüyor, ağzını musluğun altında çalkalıyor. Gülümsüyor.

Asla o kadar aptal olamaz.

Sadece birkaç gün kaldı ve hala yapması gereken çok şey var.

Kurbanlarını aynanın önünde öldüren bir adam hakkında okuduğu bir şeyi hatırlar. Boyunlarına bir ip doluyor, boğuyor, sıkıyor, sonra bırakıyordu. Biraz nefes almalarına izin veriyor, yaşamalarına izin veriyor, sonra tekrarlıyor. Kelimenin tam anlamıyla ölümlerini izliyordu.

Bunu düşünürken bile sertleştiğini hissediyor. Bu nasıl bir şey olurdu? Onu tekrar tekrar öldürürken bir kadının gözlerindeki acı ve korkuyu izlemek. Gerçeklikle bağını kaybettiğinde, bilincini yeniden kazanması ve kendini başladığı yerde bulması.

Senaryo oynandıkça kendini daha sert, daha hızlı kavırıyor. Farklı kadın yüzleri gözünün önünden geçiyor. Bu bir bilinmeyen için fazla iyi görünüyor. Aklına bir yüz takılır, tanıdık biri. Ve onun ağzını, gözlerini, işkencesini, ona yapacağı her şeyi hayal ederken, zorla boşalıyor, lavaboya boşalıyor.

Tanrım, evet, diye düşünüyor, titreyerek ve nefessiz kalarak. Bunu saklayacak

Onu.

Sadece o.

7. Gün
Pazar

HALA BEKLIYORUM BEKLEMekten BIKTIM BU BİR KAŞINTI KAŞIYAMIYORUM ŞİMDİ NASIL HİSSETTİRDİĞİNİ BİLİYORUM EN İYİ DUYGU GİBİ BAŞKA HİÇBİR ŞEY İŞE YARAMIYOR PORNO BİLE İŞE YARAMIYOR PAHALI ŞEYLER BİLE GERÇEK OLANLAR BİLE OROSPUNUN ÖLDÜĞÜ YERDE ONU ÖLÜMÜNE SIKIYOR BUNUN BEN OLMASINI İSTİYORUM BEN OLMALİYİM ŞİMDİ NE KADAR KOLAY OLDUĞUNU BİLİYORUM GERİ DÖNMEK VE TEKRAR YAPMAK İSTİYORUM ÖLÜLERİNİN ÖNÜNDE DURMAK İSTİYORUM YOK EDİLDİ DÖLÜMLE DOLU CESETLER VE LANET OLASI KAHKAHALAR BENİ YAKALAYAMAYAN LANET OLASI BİR İPUCU OLMAYAN DEDEKTİFLERE GÜLMEK ÖNLERİNE KOYDUĞUM İPUÇLARINI TAKİP EDEREK BİR O TARAFA BİR BU TARAFA GİDERKEN GÜLMEK TED OLMAK İSTİYORUM SIKIŞMEK VE ISIRMAK İSTİYORUM ESARETİYLE, İŞKENCESİYLE VE ÖLDÜRMESİYLE RADER OLMAK İSTİYORUM SHAWCROSS OLMAK VE ÖLDÜKLERİNDE O SÜRTÜKLERİN AMCIKLARINA YAPRAK SOKMAK İSTİYORUM BERKOWITZ ATEŞ ETMEK ATEŞ ETMEK-

"Patron?" Griffin odanın öbür ucundan sesleniyor ve Cara bir an için elini kaldırıyor. Ofisinde oturuyordu, eldivenli elinde 214 numaralı dairenin çok sayıdaki defterlerinden biri vardı. Ucuz bir A4 spiral ciltli defter -ülke çapında herhangi bir Tesco'dan alınabileceği onaylanmış- ama her sayfası, her satırı dolu. Siyah kalemle yapılmış işaretler, sayfaya sertçe bastırılmış, bazen kâğıdı delip geçiyor. Noktalama işareti kullanmıyor, zaman ya da tarih işareti yok. Sadece büyük harfler: Karanlığın ve ölümün tutarsız bir diatribesi.

Kanıt torbasına geri koyuyor, sonra parmak uçlarını gözlerine bastırıyor. Ovaladıkça karanlığın içinde renkler dans ediyor. Gözleri kaşınıyor ve ağrıyor; yeterince uyumadığını biliyor. Ve bu şey de yardımcı olmuyor.

Shenton'ın masasına doğru taşır. Shenton yaklaşırken başını kaldırır ve ona uzatır.

"Bunu okumanıza değebilir," diyor. Adam başını sallıyor, sonra ekrana geri dönüyor. Nasıl olduğunu sormak istiyor ama ona baskı yapmak istemiyor. Bu delinin aklına girmek zaten yeterince kötü olmalı.

Onu kendi haline bırakır ve Griffin'in oturduğu yere gider. Kardeşiyle çalışmak konusunda ne hissettiğinden hâlâ emin değil. Şimdiye kadar uslu duruyordu, herhangi bir uyarı işareti yoktu. Ve onu her gün görmek güzeldi, bunu kabul etmek zorunda.

Cara bir sandalye çeker ve masaya oturur.

"Sosyal Hizmetler'de şansın yaver gitti mi?" diye soruyor, dün gece baktığı videoyla bağlantılı dosyanın izini süren soruşturma hattına atıfta bulunarak. Kasetteki çocuğu, bu "Robbie "yi bulurlarsa, belki katili de bulmuş olurlar. Ama o başını sallar.

"Bugün Pazar. Nöbetçi kadınla konuştum. Diğer herkes hala yatakta. Bana 1996 yılından itibaren tüm kayıtların kâğıt üzerinde olduğunu, dolayısıyla depoya gidip elden geçirmeleri gerektiğini söyledi. Ve bir vaka numarası olmadan, bu biraz zaman alabilir."

"Onu geri ara. Yardım için bir ekip göndereceğiz," diyor ve zihinsel olarak listeye ekliyor. Dikkatini bilgisayarına çevirir, bilgisayarında

Ekranda CCTV. "Önce bana bunu göster. Bardan mı?" diye sorar ve Griffin yalnız bir figürü işaret eder.

Bu Libby. Yüksek bir taburede oturuyor. Cara barı orada geçirdiği akşamdan hatırlıyor ama bu kez Libby yalnız. Gergin görünüyor, arada bir kapıya bakıyor.

Görüntüler arasında geziniyorlar. Birkaç kişi ona yaklaşıyor ama kısa bir etkileşimden sonra ayrılıyorlar.

"Nerede o?" Cara soruyor.

"Hiç gelmez," diyor Griffin. "Bir saat sonra gidiyor ama izle."

Ekranda Libby içkisini bitirip ayağa kalkar ve Griffin görüntüyü dışarıya çevirir. Bir araba yanaşır ve Libby sürücü tarafındaki cama doğru yürür, eğilir ve içerideki kişiyle konuşur. Gülümser ve sonra arabaya biner.

"Bu Michael Sharp'ın arabası," diyor Griffin. "Ve tek manzara."

Cara, Griffin'in bugün daha sessiz görüldüğünü fark etti. Daha durgun, yüzü solgun ve birkaç günlük kirli sakalları var. Bir ara onu yalnız yakalayıp iyi olup olmadığını kontrol etmeyi aklına not ediyor. Ama sonra ekibin geri kalanı da bok gibi görünüyor. Olay odası atılmış kahve fincanları ve çikolata ambalajlarıyla kaplıdır. Havadaki koku içilen sigaraları, kaçırılan duşları yansıtıyor. Hayatlar bu adamı aramak için bekletiliyor.

"Başka CCTV yok mu?" Cara devam ediyor. "Başka kulüp ya da barlarda?"

"Yakınlarda bir para çekme noktası bile yok," diyor Griffin acımasızca. "Kemper görüntülerinde olduğu gibi. Ama kadın onu tanıyor gibi görünüyor."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Cara. Griffin'e bakar: Griffin derin düşüncelere dalmıştır. "Bir teorin var mı?" diye sorar.

Ellerini yüzüne sürüyor. "Yani laboratuvar sonuçlarına göre arabada Libby ve Michael Sharp'ın izleri dışında bir şey yok, değil mi?" Cara başını sallar. "Ve bagajda Sharp'a ait saç, kan ve su var," diye ekler. "Yani katilimiz Sharp'ı depodan çıkarıyor-"

"214 numaralı dairedeki derin dondurucu mu?"

"Muhtemelen, evet. Ve buzunun çözülmesi için bagaja koyar. Libby'yle Orange Rooms'da buluşmak için randevu ayarlıyor ama sonra gelmiyor. Oraya gider, onu alır, Salterns Hill'e götürür-"

"İsteyerek mi yoksa silah zoruyla mı?" Cara araya giriyor.

"Sanırım isteyerek varsaymak zorundayız çünkü aynı anda hem birini kontrol etmek hem de araba kullanmak zor."

"Yani onu iyi tanıyor mu?"

"Belki. Sonra oraya vardıklarında, Libby içinde bulunduğu tehlikeyi fark eder ve kaçmaya çalışır. Kadın öldüğünde, adam cesedi bagajdan çıkarır, intiharını planlar ve tetiği çeker."

"Peki eve nasıl döndü?" Cara soruyor. Bunu, kardeşiyle şeytanın avukatlığını yapmayı özlüyor. İleri geri tartışmayı.

"Kemper cinayetleriyle aynı soru," diyor Griffin hiç duraksamadan. "O zaman da kurbanları ıssız bir yere götürmüştü. Önceden planlamış mıydı? Orada bir araba mı bıraktı?"

"Ya da bir suç ortağı mı var?"

Griffin, "Bana başkalarıyla iyi geçinen bir katil gibi gelmiyor," diyor. "Bu düzeyde bir kontrol, planlama? Tahminimce bir suç ortağı olmasının getireceği öngörülemezlikten hoşlanmayacaktır."

"Belki," diyor Cara. Shenton yanına geldiğinde başını kaldırıyor, eline iki parça kâğıt tutuşturuyor. Okumaya başlar; Griffin merakla omzunun üzerinden bakmaya çalışır; Shenton bir ayağından diğerine seğirir. Sayfaları bırakıyor ve Shenton'a gülümsüyor.

"Bu iyi Toby. Nate, herkesi konferans salonunda topla." Shenton ona her zamanki geyik bakışıyla bakar.

Griffin ona şaşkınlıkla bakar. "Ne için?"

Cara ayağa kalkar.

"Shenton bize profili verecek."

TÜM EKİP konferans salonunu doldurur. Griffin arka tarafa oturmak ister ama tereddütlü çırağına ilk birkaç sıradan biraz cesaret vermek isteyerek vazgeçer.

Shenton, her yerde bulunan not defterini parmaklarıyla kavrayarak ön tarafta kambur duruyor.

Cara ellerini kaldırır ve salon sessizliğe bürünür. Cara toplantının amacını açıklarken Shenton boğazını temizler.

"Hepinizin beni dinlemesini ve Toby'ye tüm dikkatinizi vermenizi istiyorum," diye devam ediyor. "Profil çıkarma konusundaki görüşleriniz ne olursa olsun," diye ekliyor Griffin'e uyarıcı bir bakış atarak. Griffin kaşlarını çatır. Bu hiç adil değil. Adli psikologların yaptığı işe tamamen karşı değil. Ne de olsa onlar medyum değil.

Toby odanın etrafındaki beklenti içindeki yüzlere bakar. Endişeyle gülümsüyor. Griffin alnındaki teri şimdiden görebiliyor. Cara ne düşünüyor? diye merak ediyor. Shenton böyle bir şeye hazır değil, yüksek lisans derecesi olsun ya da olmasın.

Shenton, "Tüm dava dosyalarını okudum, fotoğraflara baktım ve katilimiz hakkında size söyleyebileceğimi düşündüğüm birkaç şey var," diye söze başlıyor.

Dedektif Griffin'in yanında "Kendini beğenmiş küçük pislik," diye mırıldanıyor ve bir başkası kahkahalarla gülüyor.

Toby odadaki sürekli konuşmaların arasında duraklar. Cara konuşan dedektiflere ters ters bakar ve herkes susarak koltuklarında kıpırdanmaya başlar. Shenton devam eder: "Adli tıptan anlıyor; arkasında asla iz bırakmıyor. Prosedürlerimizin içini ve dışını biliyor, bu yüzden de

polis gücü ya da ilgili bir meslek. Hatta kendisini bir şekilde soruşturmanın içine sokmuş bile olabilir."

"Onun bizden biri olduğunu mu söylüyorsun?" diye bağılıyor biri ve bir kızgınlık patlaması duyuluyor.

"Polis olduğunu söylemiyorum," diye kekeliyor Shenton. "Sadece kolluk kuvvetlerine yakın biri." Boğazını temizler ve notlarına bakar. Griffin onun alamet-i farikası olan kızarıklığının boynuna doğru kaymaya başladığını görür. "Araba kullanabildiğini ve muhtemelen kendi arabası olduğunu biliyoruz. En az bir mülkün kirasını ödüyor, yani düzenli bir işi var. Günlük hayatını sürdürüyor."

Griffin, odadaki bazı insanlardan daha fazla, diye düşünüyor. Bakışları karşı taraftaki duvara yaslanmış olan Deakin'e kayıyor. Griffin bok gibi göründüğünü biliyor ama ödülü Noah alıyor. Gözlerinin altında koyu gölgeler var, normalden daha zayıf. Bir haftadır yemek yememiş gibi görünüyor. Deakin onunla göz göze geliyor ve ters ters bakıyor. Lanet Noah, diye düşünüyor Griffin. Tam bir pislik.

Bu arada, Shenton hâlâ konuşuyor. "Öldürdüklerinden hatıralar sakladığını biliyoruz. Polaroidler ve onları belirgin bir şekilde sergilemesi, bize başardıklarından gurur duyduğunu gösteriyor. Bazı suçlular suçluluk ya da pişmanlık gösterir, başa çıkmak için alkol ya da yiyecek kullanır ama bu adam bunu yapmıyor. Eylemlerinin sonucunu görmekten büyük keyif alıyor."

"Sence tek bir adam mı?" diye bağılıyor Griffin'in sağından biri.

"Olmaması için bir nedenimiz yok. Yani, evet, muhtemelen bir tane." Şimdi daha dik duruyor, görünüşe göre adımlarını hızlandırıyor. Griffin çocukla gurur duyuyor ve kız kardeşine saygı duyuyor. Belli ki Shenton'daki potansiyeli herkesten önce o fark etmişti. "Ama öyle olmasa bile," diye devam ediyor Toby, "bir baskın ve bir itaatkârla karşı karşıyayız. Kararları veren bir adam."

"Ve bu kesinlikle bir erkek mi?" diye arkadan bir DC konuşuyor. "Evet. Kesinlikle. Hem de heteroseksüel bir erkek."

"Ama erkeklere oğlancılık yaptı," diye ekliyor DC ve Shenton başını sallıyor.

"Evet, ama erkek tecavüzleri işlevseldi. Jeffrey Dahmer'ın yöntemine uymak için kurbanları ölmüş ya da ölmek üzereyken metodik olarak gerçekleştirilmiştir. Eğer bunları kadın tecavüzleriyle karşılaştırırsanız..."

Toby döner ve bir tane alır

GSK saldırılarının olay yeri fotoğrafları. "Şiddetli ve acımasızdılar. Hiçbiri Mia Griffin vakasında olduğu kadar değil."

Sessizlik çöker. Yüzler ona doğru dönerken Griffin derisinin karıncalandığını hisseder. Lanet olsun Toby, gerçekten mi? diye düşünüyor. Bu örneği seçmek zorunda mıydın? Ama yüz ifadesini kayıtsız kalmaya zorlayarak odanın önündeki adama bakıyor.

"Sorunlarından bir kadını sorumlu tuttuğuna ve bunun sonucunda öfkesini kadınlardan çıkardığına inanıyorum. Bu yüzden normal bir ilişkiyi sürdürmesi pek mümkün değil. Aşağılamak ve yok etmek için duygusal bir ihtiyacı var. Hatta muhtemelen bir tür işlev bozukluğu var, bu tür bir şiddet olmadan ereksiyonu sürdüremiyor."

Shenton başını dik tutuyor. Not defterini yanına koyar. Yüzü ciddi.

"Bu adam kurbanlarının acı çekmesini isteyen bir adam" diyor. "Onları incitmekten, hayatları ve nihayetinde ölümleri üzerinde uyguladığı güçten cinsel zevk ve tatmin elde ediyor. Çılgınlıklarını dinliyor ve acılarından zevk alıyor." Shenton duraklar. Oda tamamen sessizdir; oradaki her dedektifin dikkati onun üzerindedir. "O bir cinsel sadist ve tehlikeli biri. Her cinayet sadece daha fazla acı çektirme iştahını körüklüyor, ama her seferinde daha fazlasını yapması gerekecek. Daha ayrıntılı, daha kişisel olacak. Öldürmeye devam edeceğinden ve biz onu yakalayana kadar durmayacağından hiç şüphem yok."

Durdu. Odadaki hava soğumuştı. Her dedektif yakalamaya çalıştıkları adamın ciddiyetini biliyordu, ama küçük DC Toby Shenton bunu eve getirdi. Her kelime başarısızlıklarını gösteriyor. Söylenmeyen gerçek şu ki, onu yakalayamazlarsa, sonraki cinayetler onların üzerine kalacak.

"Peki şimdi kimi öldürecek? Kimi yankılayacak?"

Shenton derin bir nefes alır. "Söyleyemem," diyor ve Griffin huzursuzluğunu duyuyor. "Ama imzası başlı başına ilginç."

"İmzası mı?" Cara soruyor.

Toby ona döner. "MO-modus operandi- failimizin öldürmek için yaptığı şeydir. Bıçaklama, boğma, silahla vurma. Ve gördüğümüz gibi, bu değişiyor. Ama imza-" Gülümsüyor. "İlginç olan da bu.

bir parçası. Suçlunun kendini kurtarmak için yaptığı şeydir. Nedeninden etkilenir. Ve bu değişmez."

"Peki ya Yankı Adam?"

"Başkalarını kopyalıyor. Bundan ne elde ediyor?" Shenton odanın etrafındaki yüzlere bakar ve bir tür cevap bekler. Herkes sessiz kalır. "O bir cinsel sadist - taklitle sınırlanmasaydı çok daha fazla eğlenebilirdi. Öyleyse neden yapıyor?" diye tekrar sorar.

Bir dedektif arkadan, "Kendi başına düşünemiyor," diyor.

Shenton başını sallar. "Ama zeki olduğunu biliyoruz. Bu adam özgünlükten yoksun değil." Hâlâ sessizlik. "Sanırım bunun arkasına saklanıyor. Başka biriymiş gibi davranmaktan hoşlanıyor. Ama bundan daha fazlası var. Geçmişteki katillerin kötü şöhretini seviyor, ama onları yenmekten, başarılarını aşmaktan zevk alıyor. Onlardan daha iyi olduğunu hissediyor. Ve daha önce de belirttiğim gibi, bence bu güçle ilgili. Geçmişte -belki de cinsel istismar nedeniyle- kaybettiği kontrolün bir kısmını geri alıyor ve kurbanları üzerinde otorite kuruyor. Bu onun için sarhoş edici."

"Peki onu nasıl yakalayacağız?"

Soru salondan bir onay dalgası alır. Griffin enerjinin yükseldiğini hissediyor.

"Um." Shenton durur. Tüm odanın bakışları karşısında önceki özgüveni kaybolmuştur. Griffin bunun zor kısım olduğunu biliyor - bir karar vermesi gerekiyor. "Uzun zamandır öldürüyor, en azından birkaç yıldır." Yere bakıyor, yüksek sesle düşünüyor. "Ve cinayetleri giderek sıklaşıyor. Tırmanıyor. Daha önce sabırlıydı, yapbozunun parçalarını zekice bir araya getiriyordu-"

"Bulmacası mı?" Griffin araya girer.

"Evet, çünkü bunun böyle olduğunu düşünüyorum. Dahmer'ın sahnelemesini ele alalım: bunun bir araya getirilmesi uzun zaman alırdı. Bu çok fazla ceset, çok fazla cinayet demek. Ayrıca Michael Sharp, dondurucuda mı? Dairesini ele geçirmeden önce onu öldürmüş olmalı. Yine de diğerlerine yaptığı gibi onu parçalara ayırmamış. Belli ki bir planı varmış. Ve bu sabır gerektirmiş olmalı." Shenton odanın etrafına, bekleyen yüzlere baktı. "Ama şimdi hızlanıyor. Daha çok öldürüyor, aralarında daha az boşluk var. Bir şey olmuş olmalı: günümüzde yaşanan bir olay ya da ölümüyle bağlantılı önemli bir tarih.

geçmişte kaldı. Ve bence Libby'yi öldürerek dikkat çekmek istiyor. Görölmek istiyor."

"Sence yakalanmak mı istiyor?" Cara soruyor.

"Hayır. En azından henüz değil." Shenton ona bakar. "Arkasında sadece bulmamızı istediğı kanıtları bırakıyor. Michael Sharp'ın Kemper arabasındaki kanı gibi. Ve dairesinde Libby'nin parmak izleri ve DNA'sı olan bardak. Bence yarattığı karmaşadan zevk alıyor. O bir narsist. Kendini üstün ve haklı hissediyor. Peşinden koşturmamızı izleyerek gücün tadını çıkarıyor olacak."

Az önce soruşturmayı eleştirdiğini bilen Shenton'ın yüzü renklenir. Ama Cara omuz silkiyor. "Peki ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sorar. "Bence Libby için bir anma töreni düzenlemeliyiz," der.

"Devam et..."

"Bunu halka açık bir yerde yapıyoruz. Bunu büyük bir olay haline getiririz. İdeal olan cenazesi olurdu ama cesedi haftalar sonra açıklayacağız, o yüzden bir anma töreni yapalım."

"Peki bunun ne anlamı olabilir ki?" Griffin soruyor. "Ölümünden faydalanmak mı? Akrabaları bunu asla kabul etmeyecektir."

"Bunu neden yaptığımızı açıklarsak yapacaklardır." Shenton'ın elleri heyecanla çırpınıyor. "Çünkü bu fırsata karşı koyamayacak. Acıyı görmek isteyecektir; neden olduğu yıkımı görmekten zevk alacaktır. Bir anma töreni düzenleriz ve garanti ederim, o da gelir."

"Garanti veriyorsun, ha?" Cara öyle diyor ve Shenton bir an için kararsız görünüyor ama sonra yavaşça başını sallıyor.

"Peki o zaman." Cara grubun önünde dimdik durur. "Hadi yapalım şu işi. Bunu organize edelim."

CARA dedektiflerin olay odasına geri dönmelerini izler. En son giden Shenton'dır, meslektaşlarını takip ederken ona bakar.

"Aferin Toby," diyor ve en sıcak gülümsemesini zorluyor. "Sadece çıkarken kapıyı kapat."

Kapı kapanır kapanmaz Cara sarkar. Burada yalnızdır, panjurlar kapalıdır ve başını ellerinin arasına alarak bir sandalyeye yığılır. Davanın büyüklüğü aniden çok fazla geldi. Shenton'ın güvensizlikleri, kardeşinin ölü karısı, Noah'ın-

Noah'ın neyi? Buna bir etiket koyamıyor ama bir şey onu kesinlikle rahatsız ediyor gibi görünüyor.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi kapı hafifçe çalınır ve Deakin başını uzatır.

"Ne?" diye tersliyor, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde.

"Bu anma töreni hakkında birkaç karar vermemiz gerekiyor," diye söze başlıyor, sonra başını iki yana eğerek onu değerlendiriyor. "İyi misin?"

Adamın karanlık gözlerinin yüzünde durduğunu hissediyor. Cevap verecek oluyor ama boğazı düğümleniyor. En son ne zaman birinin ona iyi olup olmadığını sorduğunu hatırlayamıyor. Yutkunuyor ama itiraz edemeden kalın gözyaşları dökülmeye başlıyor. Sinirlenerek onları fırçalıyor.

"Özür dilerim," demeyi başarıyor Cara. "Su dökmek için burada değilsin." Kapıyı arkasından kapatır ve yanına oturmak için yürür.

"Özür dilemene gerek yok," diyor yumuşak bir sesle. "Bu boktan bir dava ve sen de şanssız bir şekilde SIO'sun. Bu yüzden böyle olman şaşırtıcı değil.

stresi hissediyorum."

Tekrar boğazını temizliyor ve gözyaşlarını dindirmek için başını kaldırıyor. Ekibin önünde asla ağlamaz, belirsizliğini ya da zayıflığını göstermezdi ama Noah farklıydı.

"Paramparça olmuş durumdayım. Günlerdir çocukları doğru düzgün görmedim."

"Öyleyse eve git. Biraz kestir," diyor ama o daha konuşmasını bitirmeden kadın başını sallıyor.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Boş boş gülüyor. "Ofisin etrafına bak." Cara, dedektiflerinin diğer tarafta harıl harıl çalıştığını bildiği kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Kimse mola vermedi. Herkes stresi hissediyor. Onları yüzüstü bırakmayacağım. Öldürdüğü kadınları, erkekleri bırakmayacağım."

Öne doğru eğilir, ona yaklaşır ve bir an için elini tutacağını düşünür. Ama adam tekrar geriye doğru hareket ediyor ve kızın aklından kısa bir düşünce geçiyor: Eğer o yapsaydı ne yapardı?

Yanında telefonu çalmaya başlar. Numarayı tanımadığı için çalmasına izin verir.

Derin bir nefes alır, sonra ofisindeki kanıt kutusunu hatırlar. "Peki o defterlerle ilgilenebilir misin? Bir el yazısı uzmanı falan bul, bakalım bir ışık tutabilecekler mi?"

Başını sallıyor. "Her zamanki gibi iş o zaman?" diyor gönülsüz bir gülümsemeyle.

"Her zamanki gibi iş, Deaks," diye bitiriyor ve telefon tekrar çalıyor. "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor ve telefonu açıyor.

"DCI Elliott? Ben Steve Gray. *Chronicle*'dan."

Cara neredeyse telefonu kapatıyor. Bu saçmalık için zamanı yok. "Numaramı nereden buldun? Dava hakkında söyleyecek bir şeyim yok. Lütfen her zamanki gibi halkla ilişkilerle konuşun."

"Hayır, DCI Elliott, bekleyin. Görmeniz gereken bir şey var."

Ses tonu onu duraksatır. Sesi paniklemiş gibiydi.

"Ne?"

"Bir mektup. Bize bir mektup gönderildi." "Ve bunun katilden geldiğini düşünüyoruz."

CARA VE DEAKIN gazete editörünün ofisinde durmaktadır. Not önlerindeki masanın üzerinde, şeffaf plastik bir kanıt torbasının içindedir. Kimse konuşmaz.

Gazeteci ve editörü onları izliyor. Steve Gray kısa boylu, sarışın ve zayıftır; editörü ise tam tersi, yuvarlak etli bir yüze ve düğme gözlere sahiptir. İkisi de tedirgin ama sinir bozucu derecede heyecanlı görünüyor.

Mektup bir gün önce düz beyaz bir zarfın içinde, ön yüzüne mavi keçeli kalemle yazılmış bir adresle gelmişti. Adresin altında "*Lütfen Editör'e acele edin*" yazıyordu ama bu sabaha kadar dikkate alınmamıştı, ta ki zarfı açıp içinden siyah bir parça çıkana kadar.

"Bizi şoka soktu, bunu söyleyebilirim," demişti Gray, hâlâ düştüğü yerde, masanın üzerinde duran kumaşı işaret ederek. Cara eldivenli eliyle kumaşı başka bir kanıt torbasına koydu.

İçindeki not aynı kalemle bir parça beyaz çizgili kâğıda yazılmıştır. Cara tekrar okuyor.

*Yankı Adam konuşuyor.
çift tarafından
Salterns Hill son
gece, bunu kanıtlamak için işte
elbisesinin kanlı bir parçası.
Ben aynı adamım.*

*Birleşik Krallık'ın geri
kalanındaki insanlarda
bunu yapan.
Bu şifreyi gazetenizin ön
sayfasına basmanızı istiyorum.
kağıt. Bu şifrede benim
kimliğim var.
Eğer bu şifreyi Fry öğleden
sonraya kadar basmazsanız.
5 Şubat'a kadar basmazsanız
Page Fry. Gece gezeceğim
bütün hafta sonu gece yalnız
insanları öldürüp sonra tekrar
öldürmeye devam ediyorum, ta
ki
hafta sonu bir düzine
insanla görüştim.*

Sayfanın altında, içinde haç olan bir daire var: Zodyak Katili'nin işareti.

"Shenton ne diyor?" Deakin sorar. Editör mesajın taranmış bir kopyasını çoktan göndermiş ve DC'lerine analiz için bir avantaj sağlamıştı.

"İfadelerin 1969'da Zodiac'tan gelen notlarla neredeyse tamamen aynı olduğunu doğruladı," diye yanıtıyor Cara. "İkisi birleşmiş, sadece bizim davamızla ilgili ayrıntılar değişmiş."

"Ve ..." Gazete editörü duraklar. "Kod mu?"

Nota iliştilirilmiş başka bir kağıt parçası daha var. Üzerinde bir dizi sembol ve harf var. Zodyak Katili ile aynı tarzda bir şifre.

"Bu farklı," diye onayladı Cara.

"Yani yeni bir kod olabilir mi? Adamımızın kimliğini mi içeriyor?" "Muhtemelen."

Hepsi tekrar sessizliğe gömülür. Cara zarfı eline alır. Normal posta ücreti için gereken pul sayısının iki katı pul vardır ve hepsi yanlara yapıştırılmıştır. Posta damgası Libby'nin öldürülmesinden bir gün öncesine ait.

Editör, "Yani bunu yarın yayınlayacağız," diyor.

Cara iç çekiyor. Sessiz kalacaklarını ummaktan daha iyisini biliyordu. Bu çok büyük bir atlatma haberd. "Bunu bir iki gün tutabilir misiniz? Hâlâ özel haberi alabilirsiniz," diye çabucak ekliyor. "Ama lütfen olayı çözmemiz ve adamı yakalamamız için bize bir şans verin. Katilin kimliğini yayınlarsanız, onun da yakalanma ihtimali var."

Editör kaşlarını çatar. "Dört gününüz var." Notu işaret ediyor. "Cuma gününe kadar bunu yayınlamazsak ve o bahsettiği saldırıya geçerse vicdan azabı çekmek istemiyorum. Ve bu elbisenin kime ait olduğunu teyit etmek istiyorum."

Cara bir öfke dalgası hisseder. O arkadaşının elbisesiydi. *Arkadaşının*. Gazete satmak için kullanılan bir alet değil. Ama başını sallıyor; bu adamı kendi tarafında tutması gerekiyor. "Teşekkür ederim," diye ekler.

★ ★ ★

Orijinal notu, şifreyi ve materyal parçasını yanlarına alırlar, bir kopyasını da gazeteye bırakırlar ve arabaya binerler.

"Sizce bu bize katilin adını söyleyecek mi?" Deakin soruyor. "Biraz ... kolay görünüyor?"

"Henüz çözemedik," diyor Cara. Hâlâ yorgun hissediyor, davanın ciddiyeti zihninde ağırlık yapıyor.

Arabayı sürmeye başlarlar ve kasabaya doğru dönerlerken Cara Roo'yu görmek ister. Kocasından, ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilecek birinden bir kucak istiyor.

"Restorana uğramamızın bir sakıncası var mı?" diye sorar. Deakin isteksiz görünüyor ama dediğini yapıyor ve arabayı dışarı çekiyor. Onu yatıştırmak için, "Gelmişken bize öğle yemeği de getireyim," diye ekliyor.

Cara dışarı çıkar ve büyük camlı pencerelerden içeri bakar. Servis henüz başlamamıştır ve kapıyı açarak beyaz peçeteler ve parlak gümüş çatal bıçak takımlarıyla donatılmış boş masalara doğru yürür. Yakında lüks müşterilerle dolacağını bildiği masalar: öğle yemeği yiyen hanımlar, bifteklerin tadını çıkaran iş adamları.

Çalışan birkaç kişi onu fark edip başını sallıyor -burada personel değişim oranı düşük ve çoğu onu tanıyor- ve o da mutfağa geçiyor.

Çok sayıdaki fırından cezbedici kokular gelmeye başlamıştır bile. Birkaç şef son dakika hazırlıklarını tamamlıyor ama Roo'yu göremiyor. Sonra onu uzakta, açık arka kapıda dururken fark ediyor. Gülümsüyor, biriyle konuşuyor ve kadın birkaç saniyeliğine şef beyazları içinde ona hayranlıkla bakıyor.

Yakışıklı: yaşıtı çoğu erkekten daha formda, uzun boylu, kırılmış, insanları kendine çeken bir gülümsemesi var. Waitrose'daki kadınların takdir dolu bakışlarını görmüş. Ayakkabılarını fark etmiş: Converse spor ayakkabılar. Saldırıya uğradığında Griffin'in banyo penceresinin dışında bulunan ayakkabı izleriyle aynı marka. Ayrıca 214 numaralı daireye giren adamın üzerindeki tanık tarafından da teşhis edilmiş. Ayakkabıları kocasının ayağında görmek zaten bildiği bir şeyi doğruluyor: milyonlarca erkek bu spor ayakkabıları giyiyor. Sonuçlar şüpheli havuzunu daraltmıyor.

Cara merhaba demeye gidiyor ama adamın konuştuğu kişiyi görünce tereddüt ediyor.
için.

Gülüyor ve koluna dokunmak için elini uzatıyor. Bir kadın uzun sarı saçlar, ortadan ayrılmış.

Ben Lauren.

Cara onun gülümsemesini izler ve kaşlarını çatar. Ama sonra kendini durdurur. Lanet olası Deaks ve teorileri onu paranoyaklaştırıyor, diye küfrediyor. Muhtemelen çocuklara bir şey bırakacak ya da öğle yemeği için biriyle buluşacaktı. Ama içten içe buranın Lauren için çok pahalı olduğunu biliyordu. Ve onun daha önce buraya geldiğini hiç bilmiyordu.

Sonra Roo öne eğiliyor. Bir elini Lauren'ın beline koyuyor ve onu öpüyor. Dudaklarından değil, yanağından öpüyor, ya da tam anlamıyla bir PDA, ama bir şey -yavaşlık, gülümseme, bir şey- Cara'ya bunun masum olmadığını söylüyor.

Cara mutfaktan uzaklaşır, sonra aceleyle restorana girer. Garsonların meraklı bakışlarını hissediyor ama arabaya dönene kadar durmuyor.

"Sadece sür," diye talimat veriyor Noah'a. Noah ona şaşkın bir bakış atıyor. "Ve şunu bana ver," diye ekliyor, ağzından sarkan sigarayı kastederek.

Adam tek kelime etmeden uzatıyor ve kadın uzun bir nefes alıyor. Başı dönüyor ama buna ihtiyacı var. Kararlı bir şekilde camdan dışarı bakıyor, arabanın dumanla dolmasına ve gözlerinin sulanmasına izin veriyor.

Deakin'in kendisine doğru baktığını hissediyor ama utanıyor ve yüksek sesle bir şey söylemeye cesaret edemiyor. Başarısızlıklarını kabul etmek için. Yakalayamadığı bir seri katil, her gün onunla alay ediyor. Ve onu dadısıyla aldatan bir koca.

△ / ▣ Z ^ u B X ⊕ ∅ ⊥ ⊥ R B □ □
^ △ / ▣ Z ⊕ u B X ^ O π R Δ Δ R
+ ^ u B X ⊕ □ ∘ R + Z ^ u B X ^
Z P B π ⊕ N ∅ ^ π R □ ∘ ^ u B X
π ^ S π B Δ R ⊥ ∅ • ⊕ ∅ + ⊥ ^ u
B X π ^ π 7 S B π ∩ • ⊕ H X ∩ ⊕
u B X ⊕ ⊥ B + □ ^ Z + B π ^ • ∘
R ∩ ⊕ R ⊕ Z + B π ⊕ ∈ 9 M ⊕ ∈ B
/ π 7 ^ π M • □ ^ ⊥ R Z ∅ ^ ∩ ∘
7 ⊕ B □ ∘ ∅ π ^ H R □ ▣ ∘ ∅ • ⊕
R ^ π R > ⊥ ^ H ∅ ∅ ∩ ^ ∈ 9 M ⊕
R ⊕ π R ⊥ ⊥ ^ Z R ⊥ ⊥ ^ u B X ^
R ^ π R > > ⊕ ▣ / ∩ ⊕ ∈ 9 X ⊕ X
+ ∩ R ⊥ ^ □ ∘ ∅ π ∅ 9 ^ + 9 π ∘
∅ π ∅ ⊕ Δ B π ^ ∅ + ⊥ π 7 π 9 ^
⊥ R ▣ Z ^ □ B ⊕ O B ^ π ∘ 7 P ^
∘ ∅ ^ Δ / ▣ Z 9 ⊕ ∈ 9 M ^ Δ / ▣
Z ^ u 9 M ^ ∅ ⊥ > R 9 ∩ □ ⊕ Δ /
▣ Z ^ ∈ B X ^ O π R Δ Δ R + ^ ⊕

Ofise geri döndüklerinde tüm gözler Cara ve Deakin'in üzerindedir. Notu ve şifreyi gizli tutmak için çok uğraşmışlardı ama haber ekip içinde hızla yayılmıştı ve şimdi herkes bu olaydan bir pay almak istiyordu. Griffin bunun sadece yeni bir ipucunu yakalama ve davayı çözme hevesi olduğunu biliyor ama hevesleri duygusuzluğa dönüşen genç DC'lerden birkaçını tersliyor.

Cara ofis içinde görev dağılımı yapar, malzemeyi ve mektubu aceleyle laboratuvara götürür, kodun kopyalarını çıkarır, kodu kırabilecek birini bulmaya çalışır. Birkaç kibirli DC, zaferi ele geçirmeye hevesli bir şekilde kendileri bir baskı alır. Cara ofisine geri döner. İşinin başındaki DCI gibi davranmaktadır ama Griffin'e farklı görünmektedir. Griffin onu bir şeyler sakladığını hissedecek kadar uzun zamandır tanıyor.

Onun ofisinin kapısında durur. Kadın ona bakana kadar bekler. "Ne istiyorsun?" diye sorar aniden.

"Bize söylemediğin şey ne?"

Cara bir süre ona bakar. Sonra sorar: "Hiç sigaran var mı?"

Başını sallar ve onu çatıya kadar takip eder.

Griffin buraya çıkmalarına izin verilmediğini biliyor ama bir DCI ve bir DS'nin bundan kurtulacağını varsayıyor. Cara yangın kapısının açılmasını sağlar ve

bir duvara yaslanmış, rüzgârdan korunuyor. Adam ona bir sigara uzatıyor ve kadın sigarayı alıp elini çakmağın narin alevine götürüyor.

"Ne zamandan beri yeniden sigara içmeye başladın?" diye soruyor, o da aynısını yapıyor.

"Manyak bir katil burnumun dibinde toplu katliam yapmaya başladığından beri." "Seri cinayet, toplu c i n a y e t değil." Griffin gülümsüyor. "Yoksa

Shenton sizi düzeltiyor."

Gülmekle homurdanmak arasında bir ses çıkarıyor.

"Shenton'a iyi davran," diye azarlıyor. "Elinden geleni yapıyor."

"İneklere karşı hep bir zaafın olmuştur." Griffin bir nefes daha çekerken onu izliyor. "Neler oluyor, Cara?"

Derin derin nefes alıyor ve bir dizi titrek iç çekişle veriyor. "Roo beni aldatıyor," diyor neredeyse fısıltıyla.

Griffin'in elleri yumruk olur. "Onu öldüreceğim," diye hırlıyor. "Ben yapmadan olmaz."

Ama sonra Cara'nın yüzü buruşuyor ve ağlamaya başlıyor ve Griffin onu kendine çekip sarılıyor. Kaşlarını çatıyor, yüzünü Cara'nın başının üstüne yaslıyor. Roo'yu hep sevmiştir ama bu? Bunu affedemez.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor bir süre sonra. "Kiminle?"

Cara ondan uzaklaşır ve filtresine kadar yanan sigarasına bakar.

"Deaks ve ben eve dönerken restorana gittik ve onları birlikte gördüm. O ve Lauren."

"Dadın mı? Tanrım, ne klişe ama!"

"Biliyorum." Cara gözyaşlarının arasından neredeyse gülecekti. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Arkamdan ne yapıyorlardı? Evde, geç saatlere kadar çalıştıgımda? Ne boktan bir dedektifim ben." Griffin'e bakıyor. "Noah tahmin etti, biliyorsun."

Griffin kaşlarını kaldırıyor. Belki de Deakin'e bir dedektif olarak yeterince değer vermiyordur. Ve bir arkadaş olarak. Kendini kötü hissediyor. Onun yanında olmalıydı. Fark etmeliydi.

"Nasıl bu hale geldi Nate?" diye soruyor ona. Cara arkasını beton duvara yaslıyor ve sigarasından bir nefes daha çekiyor. Saçları kaçmış ve yüzünün etrafında kıvrıcıklaşmıştır. O dakika içinde

On yedi yaşındaki Cara'nın Griffin'i, okulun arka tarafında sigara içiyor, annelerinin onları almasını bekliyordu.

Cara hâlâ konuşuyor: "Evlenirsiniz ve artık her şeyin bittiğini düşünürsünüz. Yerleşmiş. Sonra bak ne oluyor." Kendini durduruyor. "Özür dilerim, Roo'yu Mia'ya olanlarla karşılaştırmak istememiştim."

Griffin başını sallar. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bu boku önceden tahmin edemezsin." Sigarasını bitiriyor ve ayaklarının altında eziyor. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Roo ile mi?" Cara omuz silkiyor. O da aynısını poposuyla yapıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Bir yolunu bulacaksın." Cara ona bakıyor ve o da kıkırdıyor. "On iki ya da on üç yaşlarında olduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Tatildegdik, masa tenisi oynuyorduk?"

"Hatırladın mı? Yara izim hâlâ duruyor." Cara ışığa doğru eğiliyor ve Griffin elmacık kemiğindeki küçük soluk çizgiyi seçebiliyor.

"Bu o değil!"

"Öyle!" Cara gülüyor. "Bunca zaman sonra. Gözümü çıkarabilirdin."

Griffin durur, afallamıştır. Olayı hatırlıyor: normal kardeş rekabeti, Griffin kendini kaybedip sopasını fırlatana kadar Cara'nın düz olmayan masa tenisi masasında oyun üstüne oyun kazanması. Sopa Cara'nın yüzünü parçalamış, her yer kan içinde kalmış, aileleri çok öfkelenmiş ve Griffin'i özür dilemeye zorlamışlar. Pişmanlık duymayan Griffin hışımla çıkıp gitmiş, ancak saatler sonra hava karardığında geri dönebilmişti.

Ve yine de özür dilemeyi reddetti. Cara tatilin son gününe kadar sessiz ve alicenap kaldı; midesindeki bir şikâyet onu tuvalete gitmeye zorladı ve su parkına yapılacak büyük geziyi kaçırdı.

Cara, teni bronzlaşmış, ıslak ve bitkin bir halde yeni arkadaşlarıyla gülerek geri döndü. Cara odaya girdiğinde, karanlıkta yatağında mutsuz ve kıskanç bir şekilde uzanıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Berbat."

"Bunu hak ettin," dedi ve adam inanamayarak ona baktı. "Özür dilemeliydin."

Cara şimdi çatının yarı aydınlığında ona bakıyor. "Ne yapmamı öneriyorsun? Roo'nun milkshake'ine müşhil mi koyayım?"

Griffin gülüyor. "Hayır. Ama o zaman bile hesaplı olan hep sendin. Tepki veriyorum." Parmağıyla onu işaret ediyor. "*Düşünüyorsun*. Bir yolunu bulacaksın," diye tekrarlıyor ve Griffin gülümsüyor. Sonra yüzü ciddileşiyor.

"Nate, bu kadın. Bu cinayet şüphelisi. Onu buraya getirmelisin."

Griffin sessiz kalıyor. Cara'nın haklı olduğunu *biliyor*. Başını belaya sokuyor. Ve Cara'nın da.

"Kundaklamayla ilgili kesin bir şey bulamadınız, değil mi?" diye devam eder. Adam yavaşça başını sallar. "Bu yüzden bu işi doğru şekilde halletmemiz gerekiyor. Yasal olarak," diye ekliyor.

"Bana biraz daha zaman verin," diye yalvarıyor. "Ve eğer bir şey bulamazsam, onu kendim tutuklayacağım." Ama tutuklamayacağını biliyor. Onun bileklerine kelepçe takamaz, yüzündeki ihanet ifadesini asla göremez. Kendisine bunun masum olduğu için olduğunu, onu Taylor'ın kalitesiz soruşturmasının kaderine terk etmenin adaleti yanlış uygulamak olacağını söyler ama kalbinde bunun başka bir şey olduğunu bilir. Bir parçası onun gitmesini istemiyor.

Cara ona sert bir bakış atar. "Peki." Başka bir şey söyleyecekken telefonu çalıyor ve ona bakıyor. "Arayan Noah. Bir kriptograf ya da bu insanlara her ne deniyorsa onu bulduğunu söylüyor. Umalım da bu lanet kodu çözebilirler."

Griffin başını sallar ve tekrar içeri girerler. Merdivenlerden inerlerken ekliyor: "Teklif hâlâ açık."

Cara durur ve ona bakar.

"Roo ile mi? Kemiklerini kırmama gerek yok, sadece biraz hırpalayacağım."

Cara kıs kıs güler ve Griffin gülümser. En azından bu iyi bir şey, diye düşünüyor kendi kendine. En azından ablasını hâlâ güldürebiliyor.

Profesör Barnet, dikkati masasının üzerindeki kâğıt parçasına odaklanmış bir halde, "BU İLGİNÇ, çok ilginç," diyor. Yüzünde genellikle Noel zamanı küçük çocuklara özgü bir ifade var. Deakin ona mesajın bir kopyasını çoktan göndermişti ama belki başka bir ipucu verir diye orijinalini de yanlarında getirmişlerdi.

"Ama şifreyi çözebilir misin?" Cara sabırsızlıkla soruyor.

Profesörün bol kaşları kıkırdarken dans ediyor. "Bu bir kod değil, bir şifre. Her harfin yerine başka bir harf ya da bu durumda bir sembol konuyor. Çözümü olan Zodyak şifreleriyle aynı anlama mı geliyor?"

Cara başını sallar. Zodyak Katili'nden 1969'da alınan ilk şifrenin bir öğretmen ve karısı tarafından çözüldüğünü biliyorlardı ama harflerin hiçbiri uyuşmuyordu. Aynı şey yıllar sonra 2020'de çözülen şifre için de geçerli.

"Ne yazık ki hayır," diyor. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle deneyeceğim," diye yanıtlıyor Profesör Barnet. "Bunun gibi şifreler günlük dilimizdeki bazı kurallar kullanılarak çözülebilir. Örneğin, *E* en yaygın harftir, onu *T*, *A*, *O* ve *N* izler. Bazı harfler genellikle çift olarak görünür, *E* ve *L* gibi ve bazı harfler genellikle birlikte görülür. Bu kuralları sembollere uygulayarak ikameyi bulmaya çalışabiliriz. Örneğin, *kill* kelimesinin orijinalinde olduğu gibi metinde de geçtiğini tahmin edebiliriz."

"Yeterince basit görünüyor," diyor Deakin ama profesör gülüyor.

"Tüm bunlar adamınızın basit bir değişiklik yaptığını varsayıyor. Ancak konu ve tehlikede olan şey göz önüne alındığında, muhtemelen bizi şaşırtmak için bazı rastgele şeyler eklemiştir ve yazılış şekli nedeniyle kelimelerin nerede başlayıp nerede bittiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Ayrıca bunun tek bir harf için birden fazla ikame kullanan homofonik bir şifre olduğunu tahmin ediyorum." Durur ve ellerini ovuşturur. Mutlu görünüyor. "Bu arada biraz eğleneceğiz. GCHQ'daki meslektaşlarımdan denemek isteyen var mı diye bakacağım. Sorun olmadığı sürece?"

Cara kabul eder ve Deakin'le birlikte orijinal mektubu da yanlarına alarak oradan ayrılırlar.

"En azından onun gününü güzelleştirdik," diyor Deakin. "Belki de bunu gazetede yayınlamalıyız-genel halkın denemesine izin vermeliyiz."

"Sonra ne olacak? Çözümü Twitter'a mı koyacağız? Ya yanlış anlaşırsa ve bir linç kalabalığı başlatırlarsa, Deaks?"

Üniversite kampüsünde yürürken Cara oradaki diğer insanlara, normal hayatlarına devam eden öğrencilere, öğretim görevlilerine bakar. Onların cehaletine, bu gece birinin onları öldürebileceğini ve işkence edebileceğini bilmeden hayatlarına devam edebilmelerine imreniyor. Bu kişi yanlarında yürüyen kişi olabilirdi ve bunu asla bilemezlerdi. İç geçirir ve Deakin ona bakar.

"Daha önce ne oldu?" diye soruyor. "Restoranda."

Cara ona bakamıyor. "Haklıydın diyelim," diye mırıldanıyor.

"Ah." Deakin sessizliğe gömülür. "Peki Griffin'in bu konuda söyleyecek yararlı bir şeyi var mıydı?"

"Onu dövmeyi teklif etti."

"Her zamanki sorun çözme yöntemi o zaman."

Arabaya giderler ve Cara tavanın üzerinden Deakin'e bakar.

"İkinizin anlaşılamadığını biliyorum ama biriniz çaba gösterseydi, birbirinize sandığınızdan daha çok benzediğinizi fark edebilirdiniz."

Deakin yolcu koltuğuna geçerken başını sallar. "Bence bu pek olası değil, Cara. Onun bu haline katlanamıyorum. Sanki normal kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünüyor. Geri kalanımız prosedürü takip etmek zorundayız ve bu şekilde mahkumiyet alıyoruz. O neden bundan muaf olsun ki?"

"Lütfen dener misin?" diye yalvarıyor. "Benim için mi?"

Deakin iç geçirir. "Senin için her şeyi yaparım Cara, bunu biliyorsun."

İkisi de Cara'nın arabasında oturuyor. İkisinin de karakola gitmek istemediğini biliyor. Daha fazla otopsi sonucu için Ross'un peşinden koşup laboratuvara dırdır etmeye geri mi dönecekler? Parmaklarını çaprazlayıp işe yarayacak bir şey bulmayı ummaya mı?

Bu zamana, bu boşluğa ihtiyaçları var. Sadece bir an için bile olsa.

Cara, Noah'ya doğru uzanır ve torpido gözünü açar, bir keresinde çocuklar için bırakılmış iki kurabiye bulur. Kaç yaşında olduklarından emin değil ama birini Deakin'e uzatıyor ve o da açıyor. Aniden gelen tatlılığın tadını çıkararak kendi kurabiyesini yiyor.

"Hiç birini öldürebileceğinizi düşündünüz mü?"

Kelimeler o daha düşünmeden ağzından çıkıyor. Endişeyle Noah'a bakıyor ama o yargılamıyor. Bisküvisinden bir ısırık daha alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor.

"Yapamayacağımı düşünmek isterdim. Ama iş o noktaya gelirse, belki. Olabilir. Hayatım tehlikede olsaydı, öyle bir şey."

"Senin için sınır bu mu? Hayatını tehdit eden biri mi?"

"Ya da sevdiğim biri."

Cara bunun Noah için kim olduğunu merak eder.

"SO10 için böyle bir şey yapmak zorunda kaldınız mı?" diye soruyor.

"Ne? Birini öldürmek mi?" Deakin sorar. O da başını sallar. "Hayır. Genelde dayak yiyen bendim. Ve bir kez bıçaklandım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, işte." Noah, Roo'nun yağmurluğu olan paltosunu çıkarıp arka koltuğa atıyor, ardından gömleğinin kenarını yukarı çekiyor. Cara adamın karnının yan tarafındaki küçük, sivri yara izine bakıyor, sonra kot pantolonunun bel bandında kaybolan koyu renk saç çizgisi dikkatini çekiyor. Çabucak başka tarafa bakar.

"Acıdı mı?"

"Hayır." Sırıttırıyor, gömleğini tekrar aşağı çekiyor. "Peki ya sen? Sen kimi öldürürdün?"

Cara ailesini düşünüyor.

"Ben olsam bu adamı öldürürdüm," diyor, neredeyse fısıldayarak.

"Libby'ye yaptıkları için. Mia ve Griffin'e yaptıkları için."

"Nasıl?"

"Nasıl?" Cara bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. Ne kadar acı çektirecekti? Bu adamın acı çekmesini ister miydi? "Belki hızlı bir şey," diye mırıldandı. "Silah. Zehir. Kafasına plastik torba geçirmek. Bunun gibi bir şey."

"Sen yapabilir miydi?" Deakin soruyor. "Biri sana silah verse? Tetiği çekebilir misin?" Duraklıyor. "Ve Griffin'e güveniyor musun?"

"Nate mi? Arkamı kollamak için, evet," diye yanıtlıyor Cara tereddüt etmeden. Noah başını sallar.

"Demek istediğim bu değil. Karısını öldüren adamın karşısında, onu öldürmeyeceğine güveniyor musun? İkimiz de Mia'ya ve ona ne yaptığını gördük. Karınızın tecavüzcüsü ve katiliyle karşı karşıya kaldığınızda onlara da aynısını yapmayacağınızı düşünmek büyük bir istek."

Cara dudağını çiğniyor.

"Griffin'in yerinde olsaydınız adamı tutuklayacağınızı dürüstçe söyleyebilir misiniz? Çekip gider miydin? Güç o kocaman ellerinde olsaydı? Bunu biliyorsun, Cara. Hiç terlemeden kolayca öldürebilir."

Cara kardeşini savunmaya gider ama Noah'nın haklı olduğunu bilir. Griffin'in öfkesi ve buna uygun pazuları var. Çok fazla bir şey gerekmezdi - adamın yüzüne birkaç iyi hedeflenmiş yumruk ve oyun biterdi. Griffin'in hayatı, kariyeri biter.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diyor sonunda.

Deakin onun sözüne inanıyor gibi görünüyor. Ya da ona inanmasa bile, bunun peşini bırakma nezaketini gösteriyor. Elindeki son kurabiye parçasına bakıyor. "Sanırım bunlar bayatlamış, Cara." Küçük bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Planın bu mu? Modası geçmiş unlu mamullerle beni kandırmak mı?"

Telefonu çalar, konuşmalarını böler ve Marsh'ın numarasını görür. Deakin omuz silkip son parçayı yerken telefonu açar.

"Neredesin, Elliott?"

"İstasyona geri dönüyoruz, patron."

"Döndüğünde beni görmeye gel. Hemen."

Hoşbeş etmeden telefonu kapatır. Cara'nın içine bir kurt düşer. "Marsh beni görmek istiyor."

Deakin, "İyi bir şey olamaz," diye yorum yapar. "Hayır," diye yanıtlıyor. "Hiç de değil."

★ ★ ★

Cara dedektif baş komiserin yüzünü görür görmez önsezisi doğrulanır.

"Otur," diye talimat verdi. "Neredeyiz biz?"

Cara'nın neyi kastettiğini sormasına gerek yok. Takip ettikleri her ipucunu, her kanıt parçasını özetliyor. Çok uzun sürmez.

"Yani elinizde kimsenin kıramayacağı bir şifre, en yaygın spor ayakkabı markalarından birine ait ayakkabı izleri, 1996'dan kalma ve bulamadığınız bir dava dosyası, bataklıktan bir parça yeşillik ve morgda biriken ceset kuyruğu dışında bir şey yok mu?"

"Her bir CCTV parçasının izini sürüyoruz, bezleri test ediyoruz, parmak izleri ve örnekler alıyoruz. Ama hiçbir şey çıkmıyor. Adam zeki. Tecavüzler için prezervatif kullanıyor olmalı. Kameraların nerede olduğunu biliyor, adli tıpın çalışabileceği herhangi bir şey bırakmaktan nasıl kaçınacağını biliyor."

"Ve ben bunu bilmiyor muyum?" diye mırıldandı Marsh. "Bütçemi gördün mü?" Cara'nın cevap vermesini beklemez. "Baskı altındayım, DCI Elliott. Yukarıdan sorular soruluyor. Sizin hakkınızda. Kıdemli soruşturma memurumun bu davayı yönetme yeterliliği hakkında."

Cara midesinin bulandığını hisseder.

"Sonuçlara ihtiyacımız var. Ve daha fazla ceset ortaya çıkmadan önce sonuçlara ihtiyacımız var. Başbakan'ın soru saatinde bundan bahsetmekten bahsediyorlar, biliyor musun Elliott? Lanet olası başbakana İngiltere tarihinin en büyük davasının neden Met tarafından ele alınmadığını soracaklar."

"Başka birini SIO olarak görevlendirin *efendim*, sizi temin ederim ki aynı sonuçları alacaklardır."

"Bu doğru olabilir ama elimizden gelen her şeyi yapıyor görünmemiz gerekiyor." Duraksıyor. "Yarın bir anma töreniniz var, değil mi?" diye soruyor.

Cara başını sallar.

"Bundan sonra yirmi dört saatiniz var. Sonra teslim edeceğiz."

★ ★ ★

Cara ofisten çıkıp hızla merdivenlerden aşağı iniyor ve tuvaletlerin kapısını iterek açıyor. Kabinlerden birine giriyor, oturağı indiriyor ve üzerine oturuyor, başını dizlerinin arasına koyuyor, ellerini başının üzerine koyuyor.

Marsh'ı suçlamıyor. Soruşturmanın ne kadar kötü gittiğini hissediyor. Elllerinde ne kadar az şey olduğunu biliyor.

Yarınki anma töreni karanlıktaki tek şansları. Adamın egosunun karşı koyamayacağı ve ortaya çıkacağı Hail Mary'leri. Ama sonra ne olacak? Nereden bilecekler?

Yarısı artık umurunda değılmiş gibi hissediyor. Günlerdir neredeyse hiç sıcak yemek yemedi, tüm hafta boyunca toplamda sekiz saatten fazla uyumadı. Evde o kadar nadir bulunuyor ki kocası dadıyla yatıyor. Bu hiç sağılıklı değıl.

Sadece toparlanıp toparlanmayacağını merak ediyor. Her şeyi kutulara koyup endişelenmeleri için Metropolitan Polisi'ne ya da Ulusal Suç Ajansı'na teslim etmeli.

Sonra eve gidebilir. Banyo yapar. Netflix'te *The Crown'in* son dizisini izler.

Cara banyoya başka birinin girdiğini ve başka bir bölmenin kapısını kapattığını duyuyor. Burada oturup bir başkasının bedensel fonksiyonlarını dinleyerek ne kadar gln duruma düştüğünü fark eder.

Bu o değıl. Bu yenilgi. Bu pes ediş.

Bu adam sekiz kadına tecavüz etti, on n öldürdü. On bir erkeğı doğıramış ve dondurucusuna koymuş. Zihinsel olarak lleri sayıyor. Taylor'ın kundaklamasını saymazsak toplam yirmi sekiz. Bu sayıya inanmakta güçlük çekiyor, çok saçma geliyor.

Kabinden çıkar ve ellerini yıkar. Aynanın önünde durur. Onu yakalayacağım, diye karar verdi.

Bu süreçte tüm hayatımı mahvetse bile.

GRIFFIN GERİ DÖNDÜ, AMA SESSİZ. Jess bir şey yemek isteyip istemediğini sorar ama o sadece başını sallar, hayır. Yeni bir şey olmadığını varsayar.

Ama burada kilitliken deliriyor.

"Griffin?" diye başlıyor sessizce. Masada Griffin'in yanına oturuyor, Griffin de sessizce dizüstü bilgisayarına bakıyor. "Kız kardeşinle benim davam hakkında konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Evet, ama bu iyi bir haber değil. Hâlâ seni tutuklamak istiyorlar." Jess moralinin bozulduğunu hisseder. "Ama ona nerede olduğumu söylemedin."

"Hayır."

Jess neden olmadığını sormak istiyor. Ama cesaret edemiyor. Griffin'in ne yaptığını sorgulamak, kendinden şüphe etmesine neden olmak istemiyor. Ne de olsa o bir polis.

Adam hâlâ gözlerini kısarak ekrana bakıyor ve kadın bir gün önceki düşüncesini hatırlıyor. Adam biliyor muydu?

"Orada mı?" diye soruyor. Adam sertçe yukarı bakar. Ve o tek ifadeyle soruyu yanıtlıyor. O biliyor. "Ne yazıyor?" diye sorduruyor kendine.

"Fazla değil."

"Anlattıkları gibi değil," diye yanıtlıyor Jess, sözcükler o daha durduramadan dökülüyor. Jess ona bakamıyor ve gözlerini hâlâ masanın üzerinde duran gazete yığınlarına dikeyyor. "Bu bir kazaydı."

Onun gözlerini üzerinde hisseder. Fikrini değiştirmeden önce ona hemen söylemesi gerekiyor.

"Beni durdurmaya çalıştı, şöyle... bilirsin." Banyoya doğru işaret ediyor ve Griffin başını sallıyor. "Bu amaçla satın aldığım eski tip boğaz kesen jiletlerden biriydi. Geceydi, Alice yatakta uyuyordu ve rahatsız edileceğimi düşünmemiştim. Ama Patrick onu benden almaya çalıştı ve elinden kaydı, elini fena halde yaraladı. Bağırmaya başladı, ben ağlıyordum. Komşular polisi aramış olmalı."

Sonrasında ne olduğunu zar zor hatırlıyordu. Kendini kaybetmiş, yolda çılgılık atıyordu. Polis memurları onu zapt etmişti: kolları arkasından çekilmiş, kürek kemikleri arasında bir diz, yüzü kaldırıma gömülmüştü.

"Beni bir yere götürdüler. Ne dediklerini hatırlamıyorum ama bir akıl hastanesiydi."

"Hızlı Değerlendirme Birimi," diyor Griffin sessizce.

"Evet, o." Durdu. Derin bir nefes alıyor. Büyük tuğla binaya vardığını, Jess tepedeki ışıkların parıltısı altında hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ellerinde soğuk plastik eldivenler olan, duygusuz ve kaba bir kadın tarafından soyularak aranmanın utancını ve onur kırıcılığını hatırlıyor. Kimse dinlemedi, kimse umursamadı. İğnelerin batması, sonra başı: bulanık ve yavaş. Çıplak odada, intihar nöbetinde, ışıklar açık, uyuyamadığı, koridorlarda yankılanan diğer hastaların bağırışlarını ve feryatlarını dinlediği gece. "Patrick beni bölümlere ayırmaya çalıştı. Beni orada tutmak için. Polis de kabul etti. Nav benim için konuşmasaydı ne olurdu bilmiyorum."

Tekrar sessizliğe gömülürler. Griffin dizüstü bilgisayarda ne yapıyorsa bırakmış, parmakları tuşların üzerinde geziniyor. Kadın onun yargısından korkarak bekler.

Boğazını temizliyor. Artık bu kadar yeter, diye düşünüyor. Kesinlikle deli olduğumu düşünecek.

"Ve sen onunla mı kaldın?" Griffin en sonunda şöyle der. "Patrick'le mi? Ondan sonra mı?"

"O beni sevdi. Sadece benim için en iyisini istiyordu."

"Bunu göstermenin komik bir yolu," diye mırıldandı Griffin.

Ama Jess o zaman nasıl hissettiğinden bahsetmiyor. Anne olmak için uygun olmadığını. Patrick'i terk ederse Alice'in velayetini alamayacağını biliyordu.

Kocasının ayakkabısındaki bir bok parçasından daha iyi olmadığının ezici bilgisi. Temizlenip atılacak bir şey. Patrick'in, iyileşmezse tekrar polisi arayacağı ve bu sefer Nav ne derse desin gitmeyeceği yönündeki tehditlerini hatırlıyor. Elektrokonvülsif terapiden, lobotomiden bahsetmişti. Düşüncelerini köreltecek ilaçlardan. Bunların ne olduğu ya da kendisine uygulanıp uygulanmadığı hakkında hiçbir bilgisi yoktu, ama korku? Onu kontrol altında tutan korkuydu. Ve bu korku şimdi onu polisten uzak tutuyor, onu tekrar oraya koyabilecek güce sahip olduklarını biliyor.

"Özür dilerim Jess," diyor Griffin sessizce ve ona bakıyor. Adam gözlerini masaya dikmiş bakıyor. "Polise neden güvenmediğini anlıyorum. Patrick'i kimin öldürdüğünü bulmana yardım edeceğimi söyledim ve seni hayal kırıklığına uğrattım. O insanlardan biri daha olmak istemiyorum."

Jess ona bakar. Jess başını sallar. "Hiç de öyle değil," diyor. "I ..." Duraksıyor. "Patrick'e ne olduğunu bilmem gerekiyordu, evet. Ama bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Kalmamın nedeni bu değil."

Uzanır ve onun elini tutar. Adam birkaç saniye elini tutup bakıyor, sonra başını kaldırıp göz göze geliyorlar. Onu hiç bu kadar mutsuz görmemişti.

"Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun Griffin," diyor. "Ve sen de Mia'yı hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

Elini onunkinden çekerek hızla tekrar aşağı bakar. Jess içinden küfrediyor. Mia hakkında bunu söylememeliydi.

Masadan kalkıyor ve mutfığa gidiyor. Aç değildir ama ona biraz yer açmak ister, ya da bu küçük bodrumda olabildiğince çok. Ama sonra onun sandalyesini dışarı ittiğini duyuyor ve arkasında durduğunu hissediyor.

Kadın döner ve adam yüzünü ellerinin arasına alıp onu nazikçe öper.

Öpüşükleri diğer zamanlar gibi değil. Yavaş, yumuşak. Adam ellerini kadının saçlarında gezdiriyor, kadın da aynısını yapıyor, sonra adamın sırtına, tişörtünün eteklerinin altına iniyor. Yatağa doğru ilerliyorlar, ilerlerken kıyafetlerini çıkarıyorlar, bir çorap çıkmayı reddettiğinde, tişörtü kafasına yapıştığında gülümsüyorlar. Birlikte düşüyorlar, adam kadının üstüne çıkıyor ve kadın adamın ağırlığının, tenin tene değmesinin verdiği sıcaklığın tadını çıkarıyor.

Acele etmiyorlar. Her ikisi de keşfediyor, daha önceki telaşlı doğanın aksine birbirleriyle olmanın tadını çıkarıyorlar. Ama değişen sadece hız değil.

Birbirlerine gerçekten bakıyorlar. İlk başta göz teması tuhaf, fazla samimi geliyor ama sonra Jess gözlerini kaçıramayacağını fark ediyor. Kaybolmuş, adamın açık kahverengi gözleri ona bakıyor, uzun kirpikleri, gözlerinin köşesindeki gülümseme çizgileri. Hoşuna gidiyor. Ondan hoşlanıyor.

Yüzündeki çizgiler gevşiyor. Onu izliyor, ellerini, parmaklarını, ağzını nereye koyduğuna, ne yaptığına bağlı olarak ifadesi değiştikçe gülümsüyor.

Bu farklı, diye düşünüyor. Sonra adam onun içine giriyor ve kadın pek bir şey düşünmüyor.

Vücutları birbirine dolanmış halde uykuya dalarlar ama Jess uyandığında Griffin gitmiştir. Saate bakar, kafası karışmıştır. Gece yarısını geçmiştir.

Yatakta doğrulur ve masanın üzerinde duran araba anahtarlarını görür. Land Rover olmadan uzağa gidemez. Bir şeyler ters gidiyor.

Kalkıyor, ışığı yakıyor ve giyiniyor. Etrafına bakınır. Diğer her şey buradadır; sırt çantası, dizüstü bilgisayar. Ama ceket ve botları gitmiş.

Jess tereddüt ediyor. Ama hiçbir şey yapmadan oturmaya dayanamaz. Anahtarları alır ve merdivenleri tırmanarak daireden çıkar.

Dışarıda hava soğuk ama durgun. Otoparkta aynı arabalar satılık olarak duruyor; yoldan bir taksi geçiyor. Griffin'i göremiyor.

Ana binanın gölgesinden birkaç adım atıyor, sonra gözüne bir şey çarpıyor. Yerde bir şekil, giysiler, bir bedene benzeyen bir şey.

Kötü bir his onu ele geçirir ve koşar. Ama onun Griffin olmadığını görünce rahatlama yerini dehşete bırakır.

Kadının gözleri açık, gökyüzüne bakıyor. Ağzı, dudakları çiğ, dişleri hasarlı, sessiz bir çılgınlıkla açık. Daha önce hiç böyle bir ceset görmemişti, bu kadar yakından.

Koku burnuna takılıyor. Çürüme, dışkı, öğürmesine neden olan tarif edilemez bir koku. Kadının vücudunu ıslak yaralar kaplıyor, yırtık derinin arasından çıkan beyaz kemiği görebiliyor.

Bir adım geri atıyor, sonra eller kollarını sıkıca kavrayınca nefesi boğazında düğümleniyor. Çığlık atacak gibi oluyor ama adamın sesini duyunca duruyor.

"Jess, burada ne işin var? Gitmen gerek."

Griffin arkasındadır, onu daireye doğru yönlendirmektedir ama kadın direnmektedir. Kadını görmenin şoku onu öfkeliendiriyor, sıcak gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Nereye gittin Griffin?" diye bağırır ona. "Kimsin sen? Nereye gittin sen?"

Bu kadını yalnız bulmak için onu terk etti. Onu sakinleştirmeye çalışıyor ama kadın hâlâ öfkeli.

"Neden burada bir ceset var? Kim o?"

"Bilmiyorum ama polisi aradım. Gitmen gerek, yoksa seni tutuklayacaklar." Yüzü çılgına dönmüş, ona yalvarıyor. "Lütfen?"

Başını sallar ve gözlerini betonun üzerindeki kadından ayırır. Uzaktan siren seslerini duyuyor ve bodruma geri koşuyor.

Kapıyı arkasından kapatır ve derin nefesler alır. Seri katil. Yankı Adam.

Kapının hemen dışındaydı.

Buradaydı.

Cara karakoldan geldiğinde Deakin çoktan oradadır ve Griffin'e ters ters bakmaktadır. Polis arabaları bölgeyi çevreliyor, mavi ışıklar koyu renkli tuğlaların üzerinde dans ediyor. Üniformalılar kordonu oluşturmaya çalışmaktadır, yoldan geçen birkaç kişi hızlı bir ilgi gösterir.

Geç saatlere kadar çalışıyordu. Eve gelmedi. Roo'nun orada olduğunu biliyor ama onunla yüzleşecek enerjisi yok. Henüz değil.

"E l i m i z d e ne var?" diye sorar. İki adam sessiz kalır. "Lütfen? Birisi mi?"

Shenton karanlığın içinden bir adım öne çıktı. Cara onu fark etmemişti bile. "Son kurban, kadın, dövüldüğüne dair açık işaretler gösteriyor. Muhtemelen iradesi dışında tutulmuş."

Shenton konuşurken Cara çömelir ve cesede bakar. Kadının bileklerinde ve ayak bileklerinde kızgın izler, gövdesinde ve kafasında çığ yaralar görebiliyor. Elbisesi kirli ve yırtıktır ve ayağında ayakkabı yoktur. Ya da iç çamaşırı, Cara fark eder.

"Patolog ve olay yeri inceleme yolda." "Peki bunun kim olduğunu biliyor muyuz?"

Shenton başını sallıyor.

"Ya da hangi seri katilin kopyası olduğunu?"

"Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz," diye mırıldandı Shenton. "Ne yazık ki, bunu bir yöntem olarak benimseyen çok fazla kişi v a r ."

Cara iç çekiyor. Birden çok yoruldu. Tüm bu olanlardan çok yoruldu. "Ve biz buranın bir ceset çöplüğü olduğunu mu düşünüyoruz? Yaşadığın yerin dışında,

Griffin?" diye ekliyor.

"Bir noktaya değiniyor, değil mi?" Griffin diyor ki. "Son kurbanını kapımın önüne bırakıyor."

"Tabii onu oraya koyan siz değilseniz," diye ekliyor Noah.

Griffin ona kaşlarını çatıyor. "Ciddi misin? Birini öldürüp sonra da evimin önünde bırakacağımı mı sanıyorsun? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Deakin yüzünü buruşturur ve Cara tepki veremeden Griffin tüm ağırlığını uzattığı yumruğunun arkasına alarak öne atılır. Temas ettiğiinde ıslak bir çıtırtı duyar, Cara aralarına dalar, Noah geriye doğru betonun üzerine düşerken kardeşini iterek uzaklaştırır. Şok içinde Griffin'e bakar.

"Nate! Geri çekil!" Griffin hareket etmeyince tekrar bağırır. "DS Griffin! Geri çekil. Lanet olsun. Uzaklaş!"

Deakin, Shenton tarafından ayağa kaldırılıyor, belli belirsiz yüzüne dokunuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bu gece neredeydin, Nate?" diye bağırıyor. Elini sol gözünün üzerine koyarak kanamayı durdurmaya çalışıyor. "Evde miydin? Yalnız mıydın? Mazeret gösterecek kimse olmadan mı?"

Cara, Griffin'in tereddüt ettiğini fark eder.

"Nereden bileceğiz? Cidden mi?" Noah Cara'ya döner. Parmaklarının arasından sızma ya başlayan kan bileğinden aşağı akıyor. "Griffin buradaydı, her adımda çok rahat bir şekilde bir şeyleri işaret ediyordu. Şimdi de bu mu?" "İkiniz de çenenizi kapayın," diye tersledi Cara. "Bu zavallı kadın bundan daha iyisini hak ediyor. Katilini bulmamızı hak ediyor ve hayır," diyor Deakin araya girerken, "Griffin olduğunu sanmıyorum. O bile bunu yapacak kadar aptal değil. kendi dairesinin önünde bir ceset bıraktı.

"Noah, git ve temizlen. Griffin, bu garajda güvenlik kamerası olmalı?" Başını sallıyor, şimdi daha sessiz. "İzini sür. Bu konuyu seninle sonra konuşacağım."

Cara, Noah'nın ayrılışını ve grubun dağılışını izler. Noah ve Griffin arasındaki ince hoşgörü çizgisinin aşılması kaçınılmazdı ve uykusuzluk ve davada ilerleme olmaması, bunun daha fazla dayanamayacağı anlamına geliyordu. Arabadaki konuşmayı hatırlıyor. Griffin'in sinirleri bozulmuştu ve tek gereken Noah'ın yemlemesiydi.

Griffin'in bodrumuna çıktığını bildiği yan kapıya doğru bakar. Cara ilk çağrıyı aldığıında, ilk olarak bunun

Griffin'in dairesinde saklanan cinayet zanlısı Jessica Ambrose'dur. Ancak bu kurbanın ayrı olduğu açıktır ve kısa bir süre için diğerkadının nerede olduğunu merak eder. Üç metre ötede, saklanıyor, sessiz mi? Griffin'in hâlâ kundaklamayı araştırdığını biliyor ama o da kendi okumasını yapmış, dosyaya göz atmış, kanıtları gözden geçirmiş. Ve Griffin'le aynı fikirde: Uyuyor. Uzun seri cinayetler zincirinde bir başka cinayet, bu yüzden Jessica Ambrose'u tutuklamak daha az endişe verici hale geldi.

Ve şu anda uğraşması gereken daha acil sorunları var.

SOCO'nun gelmesini beklerken betonun üzerinde yatan ölü kadına bakar. Gözleri açık ve cam gibi, suçlayıcı bir şekilde yukarı bakıyor. Cara cesedin buraya yerleştirilmesinin tesadüf olmadığını biliyor. O daha yakın. Kim olduklarını biliyor. Nerede yaşadıklarını.

Katil onlarla alay ediyor.

8. Gün
Pazarte
si

GÜN soğuk ve aydınlık. Güneş ağaçlardaki aralıklardan parlayarak mezarlığın köşesini aydınlatıyor. Alan yoldan تنها, tek bir yürüyüş yolu ile girilip çıkılıyor. Ön tarafta Libby'nin büyük bir fotoğrafının etrafına çiçekler dizilmiş. Ailesi tarafından temin edilmiş güzel bir fotoğraf. Cara onlara açıkladıktan sonra planı anladılar ve kabul ettiler. Bu adamın yakalanmasını istiyorlar. Cara, Griffin'in hiç beceremediği insan ilişkilerinde iyidir.

Şimdi grubun en önünde duran kız kardeşini izliyor. Sesi durgun havada sabit ve net. Libby hakkında konuşuyor, sabahın erken saatlerine kadar üzerinde çalıştığı, ailesinden ve arkadaşlarından görüş aldığı bir methiye. Griffin, Cara'nın bunu doğru yapmak isteyeceğini biliyor. Her ne kadar bu bir hile olsa da, Libby'yi onurlandırıyor. Griffin onu severdi. Cara bu planı onaylayacağını söylemişti.

Gözleri kaşınıyor. Kimsenin uyumadığını bildiği gibi o da dün gece hiç uyumamıştı. Kamera kayıtlarının izini sürmüş, garajın dışındaki görüntüleri taramıştı ama ceset kör bir noktaya yerleştirilmişti. Kimin attığını görememişler.

Tek bildiği Jess'in yanından ayrıldığında orada olmadığı. Ve geri döndüğünde, vardı. Jess ona bakmıştı, gözlerinde sorular vardı.

Onu görmek istiyor. Nereye gittiğini açıklaması gerekiyor ama utanç çok güçlü bir şekilde yakıyor. Onun olmadığı biri olduğunu düşünüyor. Onun güçlü, iyi biri olduğunu düşünüyor. Sevilmeye değer biri. Bu güzel bir duygu. Bunu henüz yok etmek istemiyor.

SOCO bütün gece olay yerinde çalıştı. Ve güneş doğarken, kalıntılar götürüldü. Ve doğruca buraya geldi.

Grubun en arkasında duruyor ve bakışları kalabalığın üzerinde geziniyor. Diğer DC'lerden biri fotoğraf çekiyor, tüm katılımcıları filme aldıklarından emin oluyor. Onun yanındaki Shenton endişeli görünüyor.

"Kıpırdanmayı kes," diye tıslar ve Shenton hareket etmeyi bırakarak bir elini diğeriyle sıkıca kavrar.

Griffin'e göre bu plana bağlı olan çok şey var, gergin olmakta haklı. Yeni bir ceset. Kriptograftan mesajla ilgili bir şey gelmedi. Notta parmak izi yok, zarfta DNA yok. Ve o sabah Dahmer'ın dairesinden laboratuvar raporları geldi. Tek kanıt Michael Sharp'a aitti.

Zaman geçtikçe, Griffin'in korkusu artar. Jess için. Kız kardeşi için. Yankı Adam burada olabilir mi? Shenton haklı olabilir mi?

Libby'nin ailesi ve erkek kardeşi var. Soruşturmadaki dedektifler grubun içine dağılmış durumda. Griffin'in tanımadığı insanlar var, yüzleri asık, bazıları ağlıyor. Griffin onların Libby'nin arkadaşları, iş arkadaşları olması gerektiğini biliyor. İçinden bir ses katili tanıyacağını, birini göreceğini ve bir düğmeye basacağını düşünmektedir. Ani bir göz temasıyla o korkunç gecede adam olduğunu anlayacaktır. Ama bu insanlara baktığında hiçbir şey hissetmez.

İçindeki o tanıdık başarısızlık parıltısını hisseder. Bir dedektif olarak kendi karısını öldüren adamı bulamadığı için kendinden nefret eder. En önemli adamı tanıyamayacaksa bunca yıllık tecrübenin ne anlamı var?

Gözleri kalabalığı incelemeye devam ediyor. Deakin, Roo'yla birlikte uzak taraftadır. Roo'nun Libby'yi de tanıdığını hatırlar. Cara'nın kocasına ne kadarını anlattığını ve onun bu anma töreninin gerçek olduğuna inanıp inanmadığını merak eder. Cara'nın onunla ilişkisi hakkında konuşup konuşmadığını merak eder.

Deakin, Roo'ya bir şeyler mırıldanıyor ve o da cevap olarak başını sallıyor. Noah'nın yüzünün Griffin'in vurduğu sol tarafı hafifçe şişmiş, kaşındaki kırmızı kelebek dikişlerinde siyah ve yeşil çürükler belirmeye başlamıştır. Deakin perişan görünüyor. Ama Griffin, kız kardeşinin ortağının o yokken gülümsediğini hiç görmediğini düşünüyor. Bu adamdan nefret ediyor. Deakin'in Cara'yı izlediğini görür, Cara ön tarafta konuşacak başka birini takdim etmektedir.

İlk kez Noah Deakin'in kız kardeşine karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak etmiyor ve bir gün profesyonel ortaklıklarının kişisel bir ilişkiye dönüşeceğini umuyor. Cara'nın bundan daha iyi bir zevki olduğunu düşünüyor. Ve bu haftaya kadar, bugün şık bir takım elbise giymiş ve kravat takmış olan Roo'nun onun için çok daha iyi bir eş olduğuna inanırdı. Ama iyi adamlar bile sizi hayal kırıklığına uğratabilir, diye alaycı bir şekilde not ediyor.

Anma töreni sona ererken, Cara Libby'nin babasına konuşması için teşekkür eder. Griffin elinde kamera olan dedektife bakıyor ve başını iki yana eğiyor. Hepsini anladın mı? diye soruyor. DC küçük bir kafa sallıyor.

Grubun kenarına yeni gelen biri Griffin'in dikkatini çeker. Yakası yukarı çekilmiş şık siyah bir palto giymiş ve Griffin'e bakıyor. Adam elini hafifçe kaldırır ve Griffin onu tanır. Bu Nav.

Oraya doğru yürür. Nav cebinden bir kağıt parçası çıkarır ve tutar.

Dış

arı. "Bu da ne?" Griffin soruyor.

"Jess beni aradı, burada olacağını söyledi. Buna ihtiyacın olduğunu söyledi." Griffin kâğıdı alır ve bakar.

"Bu co-codamol için bir reçete."

"Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Oxy kullanıyorum, Nav. Bu yanlara zar zor dokunacak."

"O zaman kendi doktoruna git Griffin." Nav ellerini tekrar ve uzaklaşmaya başlar. Griffin uzanır ve kolunu tutar; Nav öfkeyle ondan uzaklaşır.

"Dinle," diye homurdanır Nav. "Ben sadece Jess için buradayım. Seni tanımıyorum." Griffin Nav'ın yüzündeki ifadeyi yakalar.

"Demek öyle," diyor yavaşça. "Benden hoşlanmadığın için değil; kıskandığın için." Nav ona ters ters bakar. "Yıllarca bekledin ve şimdi

Kocanız nihayet aradan çıktı, siz de şansınızı kaçırdığınız için kızgınsınız."

Nav ona doğru bir adım atar. "Ben de Patrick'in arkadaşıydım," diye tıslıyor.

"Öyle miydin?" Griffin alay eder. "Gerçekten mi? Yoksa Jess hatasını anlayana kadar zaman mı kolluyordun?"

Nav ona ters ters bakar. "Onun için yeterince iyi değilsin. O da bunu biliyor." "Belki bu doğru, doktor çocuk. Ama becerdiği kişi benim."

Griffin son kaba sözü kasıtlı olarak söylüyor. Kavga için yanıp tutuşuyor. Nav'ın ona yumruk atmasını, hak ettiği acıyı vermesini istiyor. Nav'ın yüzündeki öfkeyi görüyor. Onu yakaladığını biliyor ve Griffin geriliyor, ama Nav topuklarının üzerinde dönüyor ve yorum yapmadan uzaklaşıyor.

"Kimdi o?"

Cara onun yanında duruyor.

"Merak etme, o önemli biri değil," diye mırıldanıyor Griffin. "Bugün iyiydin," diyor sesini olumlu çıkmaya zorlayarak.

"Evet, göreceğiz. Umalım da adamımız gelsin."

Dönüyor ve arabaya doğru yürümeye başlıyor. Adam da onu takip eder. Yürürken elindeki reçeteye bakar, sonra onu buruşturup bir top haline getirir. Ellerinin titremeye başladığını, vücudundaki tedirginliği hissedebiliyor. Sadece iki dozu kaldığını biliyor. Yakında acı çekeceğini, sırtının sakatlayıcı bir ıstırap içinde olacağını biliyor. Ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yok.

HAKLILAR. O orada, izliyor. Ve şık takım elbiselerin, siyahların, çökmüş yüzlerin arasına karışıyor.

Yüz ifadesini mutsuz kalmaya zorluyor. Ağzının kenarları aşağı dönük, başı çimlere doğru. Bir noktada gözyaşı dökmeyi bile başarıyor - bununla gurur duyuyor. Duyguları kopyalamayı, başkalarının duygularını taklit etmeyi öğrenmiş, hayatının sıkıcılığını sürdürmek için gerekli bir kötülük.

Grubun önündeki adam ağlamaya başlar, omuzları titrer. Libby'nin babası, tanıtımdan hatırlıyor. Kızının nasıl öldüğünü bilseydi daha ne kadar üzülmüdü diye merak ediyor. Ona silahı gösterdiğinde Libby'nin yüzünde beliren korku ifadesini bilseydi. Ateş etmeye başlamadan önce kızının kaçmasına izin verdiği birkaç saniyeyi. Kurşun kızın etini parçalayıp yere düşerken kasıklarındaki kıpırdanmayı, kızın o son çaresiz anlarda çamura uzanan ellerini.

Sonrasında arabada nasıl oturduğunu, gözlerini nasıl kapattığını ve onun ölümünü hatırlayarak nasıl mastürbasyon yaptığını.

Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu ilk fark ettiğinde dokuz yaşındaydı. Babasının ve amcasının erekte olmuş penislerini görmüştü. Yüzlerindeki kendinden geçmiş ifadeyi görmüş, küçük ve kırılgan bedeniyle onların nasıl azdıklarını ilk elden tecrübe etmişti. Ve merak etmişti, eğer bundan zevk almazsam nasıl normal olabilirim? Gizlice içeri girip porno zularına bakmış, dayak yeme riskini göze alarak çıplak kadınların, çıplak erkeklerin, sevişenlerin, nüfuz edenlerin, zevk içinde kıvranan bedenlerin sayfalarını karıştırmış ve hiçbir şey hissetmemişti.

Ama sonra, biliyordu.

Mutfaktan bir bıçak çaldı, elinde tarttı ve üst kata çıktı. Koridorda beklemiş ve açık kapılardan, yan yana duran yatak odalarına bakmıştı. Uyuyorlardı - onun pahasına kendilerini tatmin etmiş adamların ağır sarhoş uykusu - ve o amcasının odasına girdi. Elinde bıçakla yatağın ucunda durmuş ve ilk kez sertleştiğini hissetmişti. Pudra mavisi dinazor pijamasının içinden penisine dokunmuştu. Demek böyle bir şeydi.

Önce amcasını öldürmüştü. Bıçağı göğsüne defalarca saplamış, kan duvarlara sıçramış ve onu tepeden tırnağa kaplamıştı. Adamın uyanmaya bile fırsatı olmamıştı. Sonra babasının odasına girmiş ve aynı şeyi yapmış.

Sonra aşağı uzandı ve babasının sarkık penisini iki parmağının arasına aldı. Üç bıçak darbesiyle, çiğ sosisleri birbirine bağlayan kıkırdakları kesmek için harcayacağı çabadan biraz daha fazlasını harcayarak kesmişti. Bıçağı yere attı ve babası gözlerini açtığında, göğsü çökerken anlaşılmas sesler çıkarıyordu.

Göğsünü kaplayan yapışkan ılık kanı, ağızındaki metalik demir tadını hissetti ve kendi penisini elinde tuttu. Uzun sürmedi - cinayetler ihtiyacı olandan daha fazlaydı ve birkaç hızlı vuruşla boşalıyordu. Yatağa, babasının ölü ve parçalanmış bedenine boşalmıştı.

Bu başlangıçtı. Ama bu? Bu "anma töreni"? Bu sahtekârlık mı?

Bu son değil. Yakında gelecek. Aklında sonsuza dek yer etmiş olan bu tarih, kısa bir süre sonra başka bir şeyle işaretlenecek. Etkileyici bir şey. Muhteşem bir şey. Hayatları boyunca peşlerini bırakmayacak bir şey.

Eğer hayatta kalırlarsa.

HER ŞEY BİR BULMACA. Anma törenindeki fotoğrafları inceliyorlar ve özenle kalabalıktaki her yüzü tanımlamaya çalışıyorlar. Shenton yine şifre üzerinde çalışıyor.

"Şansın var mı?" Cara ona soruyor ve o da kaşlarını çatıyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, "ama kırmanın mümkün olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ne de olsa Zodyak Katili'nin orijinal şifrelerinden bazıları asla çözülemedi."

Cara ona bakar. Aklından binlerce küfür geçiyor ama bir şekilde hiçbirini söylemiyor.

"El yazısıyla ilgili bir haber aldınız mı?" Shenton onun sessizliği karşısında sorar.

Başını sallıyor. "Uzman solak olduğunu düşünüyor. Ve herhangi bir şüpheli bulursak karşılaştırmak için yeterince ayırt edici."

Shenton, "Zodyak Katili'nin iki elini de kullanabildiği düşünülüyordu," diyor. "Yani herhangi bir el yazısı analizi işe yaramayabilir."

Cara dişlerini sıkıyor. Sadece yardımcı olmaya çalışıyor, diyor kendi kendine.

Bu kabus gibi durumun acısını ondan çıkarma.

Pişman olacağı bir şey söylemeden önce Shenton'dan uzaklaşır ve beyaz tahtaya gider. Griffin'in dairesinin dışında bulunan kadının da eklendiği kurban sıralarına bakar. Dr. Ross görüşünü bildirdi. Ölüm nedeni: elektrik çarpması. Bu ve açlık, susuzluk, cinsel saldırı, işkence ve künt cisim travmasının katkıda bulunduğu faktörler. Yaklaşık bir saat boyunca iradesi dışında tutulduğunu tahmin ediyor.

hafta. "Gary Heidnik," diye mırıldandı Shenton, cinayeti bir seri katile atfederek.

O sabah alınan laboratuvar raporunu alır. Libby'nin kanındaki alkol seviyesi, barda içtiğini bildikleri birkaç içkiyle uyumluydu. Michael Sharp'ın kanında uzun bir uyuşturucu listesi vardı, ama yine de içmeyi sevdiği ilaç türlerini bildiklerinden garip bir şey yoktu.

Silahta parmak izi yoktu. DNA yok. Libby'nin tırnaklarının altındaki tek hücre kendi hücreleriydi. Yabancı tükürük yok. Şifreyle birlikte gazeteye gönderilen materyalde Libby'nin kan izleri olduğu doğrulandı ve elbisesinde eşleşen bir delik bulundu. Ama başka bir şey yok.

Başından beri hep aynıydı.

"Hadi," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bir hata yap."

Ama bunun başka bir cinayet anlamına gelebileceğini biliyor. Ve bu kadar kötü bir şeyi nasıl isteyebilir? Adamı yakalayabilseler bile.

Tahtanın üstündeki kurbanların isimlerine bakıyor. Lisa Kershaw. Daria Capshaw. Sarah Jackman. Marisa Perez. Ann Lees. Elizabeth Roberts. Michael Sharp. Henüz kimliğini belirleyemedikleri birçok kişi. Ve Mia Griffin.

Cara, bu iş bittiğinde, Echo Man yakalanıp parmaklıklar ardına gönderildiğinde, bu isimlerin hatırlanmasını sağlamaya karar verir. Bunların hepsi birilerinin kızı, babası, kardeşi, karısıydı. Önemli olan insanlar bunlar.

Bir parmağını Libby'nin fotoğrafına, diğerini Mia'nınkine dokunduruyor. "Bu adamı bulacağım," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Senin için."

Sonra Cara, Libby'nin telefonunu ve dizüstü bilgisayarını merak eder. Uzun bir nefes alıp verir. Bir sahne değişikliğine ihtiyacım var, diye düşünür ve bodruma inen beş kat merdiveni yürüyerek çıkar.

★ ★ ★

Dijital laboratuvar, ofislerinin buraya yerleştirilmesini talep etti. Doğal ışığın azlığı ve kantine olan uzaklığıyla kimsenin istemediği bir yerdi. Ama hoşlarına giden de bu olmalı, diye düşünüyor Cara, koridorda yürürken otomatik ışıklar yanıyor.

En sondaki kapıya geldiğinde oda karanlık görünüyor. Kolu deniyor ama kilitli. Sağ tarafta bir kapı zili vardır ve ona basar.

Bir dakika sonra, bir tıslama sesi birinin dinlediğini haber verir. "DCI Elliott," diyor dahili telefona.

Bir vızıltı içeri girmesine izin verildiğini gösteriyor ve kapıyı iterek açıyor.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmış. Bir tarafta raflar dolusu ekipman, kutularından gelişigüzel düşmüş kablolar, bazıları yere saçılmış. Sıra sıra bilgisayarlar var, önündeki birinden hafif bir parıltı geliyor.

"Alo?" diye sesleniyor.

Monitörün arkasından bir yüz çıkar. Adam gülümsüyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Görünüşü ve arkadaşça tavırları onu etkisiz hale getirir. Modaya uygun saç kesimi ve gözlüklerinin ardındaki güzel gözleriyle yakışıklıdır.

"DCI Cara Elliott," diye tekrarlıyor. "Dizüstü bilgisayar ve telefonla aranızın nasıl olduğunu merak ediyordum."

"Demek buraya geldin?" diyor.

"Çok ziyaretçiniz olmuyor mu?"

"Yok." Karşıya uzanıp bilgisayarının yanına bir sandalye çekiyor. "Gel ve bana katıl, bakacağım. Charlie Mills," diyor elini uzatarak.

"Siz Charlie Mills misiniz?" diye sorar ve elini sallar. Yıllar boyunca masasından geçen tamamen anlaşılmaz raporları imzalarken gördüğü isimle bu adamı bağdaştırmakta zorlanıyor. Tek heceli, belki kel, hafif kilolu birini bekliyordu.

Gülüyor. "Merak etme, ben alışkınım. Kantinde köri günü olmadığı zaman gel ve ekibimle tanış. Beklentilerinizi karşılayacaklardır. Dava numarası nedir?"

Cara bunları sıralar ve o da bilgisayara yazar. Bir rapor çıkarır, sonra Cara'ya bakar.

"Burada dün size bunu gönderdiğimiz yazıyor."

"Oh." Cara kendini aptal gibi hissediyor. "Kime gönderdin?"

Posta kutusunun adını söylüyor ve Cara kaşlarını çatıyor. Bu tür acil raporlar yerine önemsiz bilgiler için kullanılan ortak bir posta kutusu.

"Tamam, peki," diye mırıldanıyor. Bu biraz endişe verici. "Bana ne yazdığını söyleyebilir misin? Ben buradayken?"

Charlie sırtarak "Çok isterim," diye cevap verir. Cara onun kendisiyle flört edip etmediğini merak eder ama sonra vazgeçer. Adam otuzlu yaşların başında falan olmalı. Evli ve iki çocuklu bir anneden daha çok gülümseyeceği insanlar olduğundan emindir.

Charlie sayfayı aşağı kaydırıyor, gözleri metnin üzerinde geziniyor. "Burada dizüstü bilgisayarın işe yarar bir şey bulamadığı yazıyor. Sosyal medya, kişisel fotoğraflar ve e-postalar dışında pek bir şey yapmamış."

"E-postalarda bir şey var mı?"

"İsterseniz alıp kendiniz kontrol edebilirsiniz ama adamımın şüpheli bulunduğu bir şey yok. Ama bu daha önemli."

Cara, o kulağa saçma sapan gelen uzun bir isim listesi sayarken ona bakıyor. Adam onun boş bakışlarına gülüyor.

"Yasadışı olarak yüklenen casus yazılımlar ve virüsler," diye açıklıyor. "Yani eğer bilgisayarını kullanıyorsa, birisi onun ne yaptığını görebiliyordu. Ve tuş vuruşlarını izleyebilir."

"Yani onun şifrelerini biliyorlar mıydı?"

"Aynen öyle." Charlie'nin yüzü birden ciddileşti. "Neyse ki işini eve hiç getirmedi ama diğer her şey, şey. Bu adam biliyordu."

"Kim olduğunu bulmanın bir yolu var mı?"

Başını iki yana sallar. "Korkarım hayır. Görünüşe göre teknisyenim biraz araştırma yapmış ama hepsi çıkmaz sokakmış. Artı burada." Ekranı işaret ediyor. "Onu web kamerasından izleyebilmiş."

Cara ürperiyor. Adamın Libby'nin her hareketini izlediği düşüncesi mi? Dehşet verici. Tinder profilini ona hitap edecek şekilde nasıl uyarlayacağını bilmesine şaşmamalı.

"Peki ya cep telefonu?" Cara soruyor.

Adamın bir sonraki raporu okumasını izliyor. "Korkarım kayda değer bir şey yok. Yine de bağlantılı olduğu arkadaşlık profili üzerinde biraz çalıştık." Okumaya devam ediyor. "Gönderdiği mesajlardan birinin coğrafi koordinatları bile var."

"Bir yerin var mı?" Cara heyecanlandı. İhtiyaç duydukları ipucu bu olabilir.

"Bir saniye, geri çalıştırmayı unutmuşlar..." Charlie bir süre yazıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bu doğru olamaz," diye mırıldanıyor ve tekrar yazmaya başlıyor.

"Ne?"

Charlie ona döner, yüzünde şok olmuş bir ifade vardır. "Konum," diye başladı. "Buraya geri dönüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nick'e geri dönüyor. Bu mesaj bu polis karakolunun duvarları içinden gönderildi."

CARA olay odasına geri döner, başı dönmemektedir. Oda kalabalık, dedektifler masalarının arkasında çalışıyor, bazıları sohbet ediyor, diğerleri sessiz. İşte Deakin, başı eğik, raporları gözden geçiriyor, Griffin DC'lerden biriyle. Hepsine bakar ve merak eder: Sen misin?

Bilgisayarının başına oturur ve grup posta kutusuna tıklar. Orada birkaç mesaj var ve dijital ekipten gelen e-postayı aramak için aşağı kaydırıyor. Göremeyince tüm klasörlerde bir arama yapıyor. Hâlâ bir şey yok.

Birisi yaptıklarının kanıtını saklamak için mi sildi? Katil bir hata yaptığını mı fark etti?

Deakin geliyor ve hızla uzaklaşıyor.

"Dinle, mektupla ilgili bir düşüncemiz vardı," diyor ve kadın ona bakıyor. "İyi misin?" diye ekliyor. "Solgun görünüyorsun?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. Ama birine söylemesi gerekiyor. "Otur," diye fısıldıyor ve adam oturuyor, yüzü şaşkın. "Az önce dijital laboratuvardaydım. Libby'nin bilgisayarında casus yazılım olduğunu söylediler."

"Biri onu izliyor muydu?" Deakin söylüyor ve o da başını sallıyor.

"Ama hepsi bu kadar değil. Adamın Tinder'daki profilinde yer alan mesajlardan birinin buradan gönderildiğini söylediler."

"Burası mı?" Deakin başını kaldırıp etrafına bakınıyor. "Olay odasından mı bahsediyorsun?"

"Şart değil. Polis karakolundan." "Ne?"

Yani adamımız polis mi?"

Cara, Deakin'in yüz ifadesini görür. Şaşkınlık, inançsızlık. Kendi yüzünde de aynı duyguların olduğunu biliyor.

"Olabilir. Toby'nin dediği gibi. Ya da bir sivil - Kontrol'den ya da yönetimden biri. Ya da bu binada çalışan herhangi bir sayıda insan."

"Ama bundan daha fazla daraltamadılar mı?"

"Hayır. Sadece o mesajı gönderdiklerinde burada olmaları gerekiyordu. Ve bu aramızda kalacak, tamam mı?" Deakin hızla başını sallar. İç çeker. "Bana ne soracaktın?"

"Notun yazılı olduğu kâğıda daha yakından bakacak birini bulmak istiyoruz. Parmak izi yok, ama özel makinelerin çıplak gözle göremediğimiz küçük girintiler olup olmadığını tespit edebildiğini okudum. Eğer bu sayfa bir defterden alındıysa, daha önce yazdığı şeyleri tespit edebiliriz."

Cara başını sallar. "ESDA. Elektrostatik algılama, evet. Kâğıt üzerindeki ikincil izleri bulabiliyorlar" diye ekliyor, bunu kendisinin düşünmemiş olmasına sinirlenerek.

"Ama pahalı. Marsh'tan bütçe istemeniz gerekiyor."

Cara, "Sorun değil, tamam," diye yanıtlar. Çünkü konuşmadan sonra evet demek zorunda kalacak elbette. "Yüzün nasıl?" Deakin'in eli çürüğe doğru gider. Cara uzanıyor ve parmağının ucuyla bant parçalarından birinin köşesini nazikçe aşağı itmesine izin veriyor. Adam hafifçe ürperiyor. "Acıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Sadece yakışıklılığıma zarar vereceğinden endişeleniyorum," diye ekliyor orantısız bir gülümsemeyle.

"Resmi bir şikayette bulunacak mısınız?"

Noah iç geçirir. "Rahatsız olamam, Cara. Muhtemelen bunu hak ettim. Ayrıca, o benden daha kötü görünüyor."

Cara ofiste Griffin'in oturduğu yere bakar. Koltuğunda dimdik, yüzü gergin. Şu anda hepsi berbat görünüyor, ama Noah haklı: o iyi değil.

"Hasta görünüyor," diye ekliyor Deakin. "Sanırım eve gitmesi gerekiyor."

"Teşekkürler. Onunla konuşacağım." Deakin ayağa kalkar ama Deakin gitmeden önce onun elini tutar. O da döner. "Gerçekten, Noah. Teşekkür ederim."

Adam gülümseyerek oradan ayrılır ve kadın da onu ofise kadar takip ederek Griffin'in yanına gider. Yakından bakınca daha da kötü görünüyor. Alnında ince bir ter tabakası vardır ve yüzü neredeyse sararmıştır.

"Nate, iyi misin?" diye soruyor ve Nate aniden başını kaldırıyor. Tereddüt eder. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Hastasın. Gerekirse eve git."

Elini alnında gezdiriyor. Kadın onun titrediğini fark eder. "Evet, sanırım yapacağım," diyor sessizce.

"Seni götürmemi ister misin?"

Başını hızlıca sallar. "Hayır, hayır. Sana burada ihtiyaçları var."

Adamın ayağa kalkmasını, çantasını almasını ve gitmesini izliyor. Yavaşça yürüyor, sanki bir ayağını diğerinin önüne koymak tüm konsantrasyonunu gerektiriyormuş gibi. Onu takip etmeyi, birini onu almaya zorlamayı düşünüyor ama adamın bu davetsiz misafirlikten nefret edeceğini biliyor. Sadece kendi rızasıyla gitmeyi kabul etmiş olması bile yeterli.

Ofisinin dışında, olay odasının kenarında duruyor. Sıkı çalışan ekibi izliyor. Bilgisayar sıralarının arkasındaki dedektifler hâlâ CCTV'yi inceliyor. Analistler veriler arasında geziniyor. Soruşturma memurları, ne kadar ihtimal dışı, ne kadar çılgınca olursa olsun halktan gelen her ihbarı takip ediyor.

Cara dijital laboratuvarın ne bulduğunu düşünüyor. Tinder hesabı hakkında. Hepsini izliyor. Ve yine, "Sen misin?" diye düşünüyor.

Sen misin?

İşte bu güzel bir ev. Sıra sıra pencerelere, parlak kırmızı ön kapıya bakar, sonra çakıllı araba yolunun son birkaç metresini yürür. Arabası buradaydı ve yalnız olduğunu biliyordu.

Onu izliyordu. Ve kız da tam ona göre. İşte bu kadar. O hazır. Derin bir nefes alır ve zili çalar. Kapı açılır.

Yumruğuyla indirdiği ilk darbe onu geriye doğru savurur, burnundan kan fişkirir. İkincisini ağzına indirdiğinde, kollarını savurarak yere yığılır. Çenesinin çatırdadığını duyuyor, gözlerinin acıyla açıldığını görüyor. Adam kadının peşinden koridora doğru yürürken, kadın çılgınca itiyor, elleri almak için çabalıyor, ayakkabıları fayans yüzeyde gıcırıyor. Eğilip ona bir kez daha vuruyor; muştalar göz çukurunu kırıyor, bir ikincisi de başının yan tarafına.

Kadın sersemlemiş görünüyor. Ezilmiş dudaklarının arasından bir şeyler söylemeye çalıştığını duyuyor, çenesinden kan ve salya akıyor. Onun başında durur, anın tadını çıkarır. Ne yapacağını biliyor.

Onu kolunun üstünden tutup yukarı çekiyor ve gömleğini yırtarak açıyor. Düğmeler pır pır edip yerde sekiyor; gömleği vücudundan sıyrıp çıkarırken dikişler sökülüyor. Sütyeni pembe, dantelli ve narin; önünden tutup onu evin içine doğru sürüklemek için kullanıyor, sütyeni zorla yırtıp çıkarırken ona çok az direnç gösteriyor ve tenini yakıyor.

Kadın hala mücadele ediyor. İçinde mücadele var. Bu adamın hoşuna gidiyor. Karnına birkaç iyi niyetli tekme atıyor, kaburgaları kırılırken bir çatırtı hissediyor ve kadın iki b ü k l ü m oluyor, sonra da şiddetle kusuyor. Onu kendi üzerine yuvarlıyor.

yüzüstü yatırır, sonra cebine uzanır ve uzun bir ip çıkarır. Boynuna doluyor, çaprazlıyor, sonra dizini sırtının ortasına koyarak çekiyor. Kız gurulduyor, adam gözlerinin kafasının içinde geriye yuvarlandığını görüyor. Ama bırakıyor. Çok sert değil, diye düşünüyor. Henüz değil.

Sırada etek var, sonra tayt. Eşleşen iç çamaşırı, güzel. Bu kaltak kendine nasıl bakacağını biliyor. Bacaklarından aşağı çekerken parçalara ayrılıyor. Ter ve idrar kokusu alıyor. Ayakkabılar boğuşma sırasında çoktan gitmiş, bir kan birikintisi içinde yan yatmış.

Kalbinin daha hızlı attığını hissedebiliyor. Beklentiyle sertleşiyor. Kızın secde halindeki çıplak bedeninin üzerinde duruyor, kot pantolonunun üzerinden kendini hafifçe parmaklıyor. Çıplak tenine bakıyor, morluklar görünmeye başlıyor, sulu amcığına, onu beklediğini bildiği sıkı kışına.

Sadece omzunun üzerinden bakıyor, bilincinin son kırıntıları hala titreşiyor.

Açık ön kapıya, arkasındaki boş sokağa bakar. Ayağıyla kapıyı itiyor ve bunu yaparken kadının gözlerinden umudun çekilip gittiğini görüyor.

Bir klik sesiyle kapanıyor. Rahatsız edilmek istemiyor. Bunu son kez yapmak, her ayrıntıyı hatırlamak istiyor.

Çünkü bu o.

Sonun başlangıcı.

GRIFFIN kapıdan sendeleyerek girerken neredeyse düşüyor ve Jess onu yatağa götürüyor. Bir gümbürtüyle yere uzanır. Jess onun yüzündeki acıyı açıkça görebilmektedir.

"Bu çok saçma, Griffin. Bir şeyler al."

"Sadece bir tane kaldı."

Çantasına gider ve paketi çıkarır. Yeterince emin, yalnız bir kapsül var. Onu folyodan çıkarır ve bir bardak suyla birlikte ona verir.

"Al şunu," diyor kadın. Bir dirseğinin üzerinde yavaşça doğrulur ve ilacı yutar, sonra tekrar yatağa yığılır. "Nav'ı gördün mü?"

Kaşlarını çatıyor. "Bana co-codamol için bir reçete verdi. İşe yaramaz." "Bu çok saçma," diye haykırıyor Jess. "Onu tekrar arayacağım."

"Bana yardım etmeyecek," diyor Griffin.

Sesindeki bir şey Jess'in dönmesine neden olur, telefonu elindedir. "Ona ne söyledin?" Griffin'in yüzü bulutlanır. "Sen ne dedin?"

"Karşılıklı görüş alışverişinde bulunduk. Önemli değil." "Şu haline bak! Önemi var."

Ondan uzaklaşır ve Nav'ın numarasını çevirir. Birkaç kez çaldıktan sonra Nav cevap verir, sesi keskindir.

"Ne?"

"Nav, Griffin'e yardım etmelisin," diyor Jess.

"Benim yardımımı istemiyor."

"Oxy, Nav. Ona teklif ettiğin şey değil."

"Oxycodone kontrollü bir ilaçtır, Jess. O benim hastam değil. Doktoruna gitmesini söyle. Acil servise gitsin. Ne olursa."

"Tartıştığınızı söylüyor." Telefonun ucunda bir sessizlik var. "Ne dedi Nav?"

Bir duraklama daha. "Bu önemli değil. Bu yüzden değil."

Nav'ın sesi üzgün ve telaşlı geliyor ama Jess'in şu anda bunun için zamanı yok. Griffin'in onu duymaması için yataktan uzaklaşıyor. "Bak," der. "Onun bir pislik olduğunu biliyorum. Zor biri olabileceğini de biliyorum. Ama çok şey yaşadı. Lütfen, Nav? Benim için?"

Yine sessizlik oldu, sonra Jess Nav'ın homurtularını duydu. "Tamam. Burada işim bitince geleceğim. Ya Jess?"

"Evet?"

"Alice birkaç saat içinde hastaneden çıkacak."

Duygu dalgası Jess'i hazırlıksız yakaladı.

"Daha iyi mi?" diye mırıldanmayı başarır.

"Yeterince iyi. Ailenle kalacak. Seni ve Patrick'i soruyordu."

Jess konuşmaya cesaret edemiyor.

Nav, "Buna bir son vermelisin Jess," diye devam eder. "Alice'in iyiliği için. Kendini polise teslim etmelisin. O zaman onu görmene izin verirler. Alice'in annesine ihtiyacı var."

"Sadece Griffin için reçeteyi getir. Teşekkürler," diye mırıldanır Jess ve telefonu kapatır.

Bir süre bekler, boğazında bir yumru vardır, onu geri iter. Sonra gidip Griffin'e yatakta katılıyor ve yanına uzanıyor. Griffin'in gözleri kapalıdır.

"Nav daha sonra bir reçete getirecek."

"Oksi için mi?"

"Evet."

"Teşekkür ederim," diyor sessizce. Gözlerini hafifçe açıyor ve ona bakıyor. "Ben bir pislik değilim."

Jess gülümsüyor. "O zaman öyle davranmayı bırak, Griffin."

Adam başını sallıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. Kadın uzanıp onun elini tutuyor ve parmaklarını onunkilere doluyor.

Bir süre öyle yatarlar. Jess onun nefes alışını dinler. Yoldaki arabaların sesini duyar. Dışarıdaki garajın ön avlusundan gelen konuşmaları.

"Alice bugün hastaneden çıkıyor," diyor sessizce. Griffin cevap vermiyor. Onun uyuyup uyumadığını merak eder.

"Gidip onu görmek istiyorum." "Görmelisin," diye mırıldanıyor.

"Ya orada polis varsa? Seninle kalmalıyım."

"İyi olacağım. Neye dikkat etmen gerektiğini biliyorsun. Land Rover'ı al. Paraya ihtiyacın olursa diye kredi kartlarımdan birini ödünç al. Ve eğer tuhaf birini görürsen, hemen uzaklaş." Gözlerini açtı, odağı bulanıktı, sonra yatağın başucundaki masayı işaret etti. "Alt çekmece."

Adam ayrıntı vermiyor ve kadın açmak için eğiliyor. Sonra durur. İçinde gri pamuklu bir kazak, önünde işlemeli bir gökkuşağı logosu var. Yumuşak, temiz ve iyi bakılmış gibi kokuyor.

"Giyecek başka bir şeye ihtiyacın var," diye mırıldandı Griffin.

Jess üstündeki kıyafete bakıyor; Nav'ın ona günler önce aldığı kazağın aynısı. Fırsat buldukça yıkıyordu ama Griffin haklıydı; neredeyse bir haftadır sürekli kullandığı için lekelenmiş ve kirlenmişti.

"Bunu kaldıramam-" diye söze başlar ama adam sözünü keser. "Lütfen. Bunu senin almanı isterdi."

"Tüm bunların karşılığını sana nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum, Nate." Jess kazağı şefkatle tutuyor, ona bakıyor. Adam tekrar gözlerini kapatmış, yastığa uzanmış. "Beni güvende tuttuğun için, bana göz kulak olduğun için."

Bir gözünü kısa süreliğine açıyor. "Bana bir borç senedi yaz," diyor sessizce. "Başı dertte olan bir genç kız için yapılan hizmetler."

Uzanıp elini tekrar tutuyor ve usulca sıkıyor. O da bu jeste karşılık veriyor. Sonra yatağa oturuyor, çabucak üstünü değiştiriyor ve ayakkabılarını giyiyor. Kazak biraz büyük ama sıcak ve temiz ve onun bir parçası olduğu için rahatlıyor. Eğilip onu dudaklarından usulca öpüyor.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım. Teşekkürler, Nate."

Adamın sesini tekrar duyduğunda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. "Jess?"

"Hmm?" Kadın dönüyor. Adam kendini hafifçe yukarı çekmiş, ona bakıyor.

"Bana Nate dedin."

"Sakıncası var mı?"

Tekrar yatağa uzandı. "Hayır."

Gülümsüyor ve Land Rover'ın anahtarlarını alıyor.

Kamyon sorunsuz çalışır ve Jess bunu iyiye işaret olarak kabul eder. Şehrin karşısına geçer ve ailesinin evinin birkaç sıra aşağısına park eder. Hastaneden geliyorsa hangi yönden geleceklerini biliyor ama ne zaman gelecekleri hakkında hiçbir fikri yok. Nav birkaç saat demişti, o yüzden beklemek için koltuğa yerleşti.

Yola park etmiş diğer arabaları tarar ama yakınlarda kimse yoktur. Bunca zaman sonra polise teslim olmasının imkanı yok. Griffin soruşturma üzerinde çalışıyor. Bir şey bulacaklar. Katili bulacaklar ve o zaman Patrick'in ölümüyle bir ilgisi olmadığını anlayacaklar. Yangın uzak bir anı gibi görünüyor. Patrick'i hatırlaması bulanık, gerçeküstü bir rüya gibi. Kocasının öldüğünü kabullenmek onun için hâlâ çok zor. Griffin'le olan hayatı normal gelmiyor ama Jess emin değil.

Evinde acı içinde yatan Griffin'i düşünüyor. Bu şekilde acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamaz ve ilk kez durumunu bir lanetten ziyade bir lütuf olarak görür. Griffin yerinden kıpırdamayan bir güç gibi görünmektedir, onun bu kadar tamamen yıkıldığını görmek ayıltıcıdır. Eski Land Rover'da oturmak ona onu hatırlatıyor. Sigara kokuyor; etrafta dağınıklık var. İlk kez karısını merak eder - eskiden bu kazağı giyen kadını. Ve onun nasıl biri olduğunu.

bir koca olarak.

Gün sona eriyor ve sokak lambaları yanıp sönmeye başlıyor. Yoldan birkaç araba geçiyor ama durmuyor.

Sonunda, annesinin Nissan Note'unun kendisine doğru geldiğini ve yola döndüğünü görür. Arabanın park edilmesini ve farların sönmelerini izler. Annesi arabadan iner ve arkadaki kapıyı açar. Sonra- işte oradadır. Alice mutlu bir şekilde konuşmaktadır; saçları dağınıktır ve yüzüne dökülmektedir.

Jess anında rahatlar. Kızı buradadır ve o iyidir. Kapıyı açmak için elini kapının üzerine koyar; sonra bir şey onu duraklatır. Göz ucuyla beyaz bir hatchback'in yolda yavaşça ilerlediğini görür. Jess'in birkaç araba aşağısında durur ve farlarını kapatır, ama kimse inmez. Ön tarafta oturan bir kadın görür.

Jess'in vücudundaki her kas arabadan inmek ister. Kızının yanına gitmek, onu kucağına almak istiyor ama içgüdüsel olarak bu arabanın polis arabası olduğunu biliyor. Hareket edemeyeceğini biliyor.

Land Rover'ın kontak anahtarını çevirirken ağlamaya başlar. Kızına son bir kez bakar. Ailesinin evinin ön kapısı açıktır ve annesi Alice'i içeri sokmaktadır. Alice güvende. Mutludur. İyi. Önemli olan tek şey bu, diyor Jess park yerinden çıkarken kendi kendine.

Evden uzaklaşıyor, giderken dikiz aynasına bakıyor. Beyaz hatchback onu takip etmiyor. Yalnızdır.

Griffin'e geri dönmek istiyor. Kızının yokluğu ağır bir yüküdür ama garip bir sarsıntıyla onun yanına dönmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark eder. Griffin'in yanında olmak bu üzüntüyü biraz olsun hafifletecektir ve karanlık sokaklarda hızla ilerler.

İlerideki garajı görür ve Land Rover'ı park yerine geri çeker, sonra dışarı çıkar. Garaj artık kapalı, ofisin ışıkları sönmüş; bodrumdaki tek pencereye doğru bakıyor. Gariptir, orası da karanlıktır. Nav'ın orada olup olmadığını merak ediyor. Belki de Griffin uyuyordur, yeni ilaçların gelişle uykuya dalmıştır.

Hantal metal kapıyı iterek açar ve merdivenlerden aşağı iner. Anahtarı kilide sokar ve kapıyı açar. Karanlıktı ve durup gözlerinin alışmasına izin verdi. Yatağa doğru baktı. Yatak boştu. Griffin orada değil.

Kaşlarını çatıyor, endişeli. Dışarı çıkmış olamaz. Anahtarları ve arabası onda. İleri doğru bir adım atar ama ayağı yerdeki bir şeye takılır. Yere bakar. Önünde bir yumru var, karanlıkta bir şey.

Hızlı bir nefes alıyor ve ışığı bulmak için etrafına bakınıyor. Ani parlaklık gözlerini kamaştırıyor ama o biliyor.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve adını haykırıyor.

Griffin yan yatmış, başı belli bir açıda. Sanki kapıya ulaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Griffin'i uyandırmak için vücudunu sallıyor ama Griffin hareket etmiyor. Paniğe kapılıyor, beyni en ufak bir temel ilk yardım bilgisini bile hatırlamak için yarışıyor. Onu tekrar sallar, sonra sırt üstü yatırır. Ağzının yanına eğilir. Nefes alış veriş zor, kalp atışları yavaş ama yaşıyor.

Masanın üzerindeki telefonu alır ve 999'u arar.

"Ambulans," diye soluk soluğa bağılıyor. Bağlanıyor ve bir ses adını, nerede olduğunu soruyor. Adresi veriyor ama sonra duruyor. İsmi. Onlara kim olduğunu söylerse tutuklanacağını söyler. Ambulansı aradı; gitmeli, hemen kaçmalı. Ama Griffin'i terk edemez. Bırakamaz.

"Jessica Ambrose," diyor. "Lütfen çabuk gelin."

Santral ona hasta hakkında sorular sorar.

"Nate Griffin. Bilinci yerinde değil, zorlukla nefes alıyor."

Jess onun yanına çömeliyor. Sonra fark eder. Elinin yanındaki tozda harflere benzeyen şeyler yazılıdır. Gözlerini kısarak bakar. Titrekler ama birkaçını seçebiliyor. *S H I*. Başını çevirip doğru şekilde okumaya çalışıyor. *P M*.

Ani bir nefes alır. O biliyor. Griffin'in ona ne söylemeye çalıştığını biliyordu.

"Diamorfin," diye bağılıyor Jess telefonda. "Aşırı dozda diamorfin almış."

Operatör "Hatta kalın" diyor. "Ambulans yolda."

Jess yere yığılır, Griffin'in yanına oturur, titreyen bir elinde telefon, diğer elinde Griffin'in eli vardır.

"Shipman," diye fısıldıyor kendi kendine. "Harold Shipman."

PARAMEDİKLER gelir, açık kapıdan içeri girerler ve Jess geriye doğru çekilerek yollarından çekilir. Griffin'in etrafında hareket halindedirler, birbirlerine mesajlar iletirler, yüzüne maske takarlar, ciğerlerine hava basarlar.

Jess, Griffin'i bu halde görünce şaşkına döner: baygın, ölmek üzeredir. Yanında üniformalı bir polis belirir. Tutuklama için hazırdır, ancak polis olanlardan habersiz, ona neler olduğuna dair sorular sormaktadır.

"Arkadaşım Nav'ın gelmesi gerekiyordu," diye gevezelik ediyor. "Geldi mi bilmiyorum."

"Tam adınız?" diye soruyor polis memuru, elinde not defteri.

"Dr. Navin Sharma, General'de onkoloji bölümünde çalışıyor. Hâlâ vardiyada olabilir."

Bir not alır, sonra odaya bir kadın girince başını kaldırır. Yüzü serttir, gözleri Jess'e kilitlenmiştir. Jess onu tanır: bu hastanedeki dedektiftir.

Kadın ileri doğru hareket ederek onun çıkışını engelliyor.

"Jessica Ambrose." Dedektif doğrudan konuya giriyor. "Sizi Ocak ayının yirmi beşinci Pazartesi günü Patrick Ambrose'u öldürdüğünüz şüphesiyle tutukluyorum." Üniformalı polis geri çekilir, kafası karışmıştır. Dedektif Jess'in ellerini yanlarından çekerek kelepçeleri önüne taktı. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz. Ancak sorgulanırken daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey kanıt olarak gösterilebilir."

Onu kapıdan dışarı, metal merdivenlerden yukarı, Griffin'den uzağa çeker ama Jess direnir.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Sadece Nate'in iyi olduğunu bilmeme izin ver."

Sağlık görevlilerinden biri merdivenlerde onları iterek geçmeye çalışırken dedektif onun dikkatini çeker.

"O nasıl?" diye soruyor.

Duraklıyor. "Ona intramüsküler dozda Naloxone verdik. İyi yanıt verdi, bu yüzden entübe etmemize gerek kalmadı," diyor. "Kısa süre içinde onu içeri alacağız. Muhtemelen hastanede serumla takip edecekler."

"Yani iyi olacak mı?" Jess aceleyle sorar.

Sağlık görevlisi başını sallar. "Öyle görünüyor." Dedektife bakar. "Her ne kadar ön kolunda bir iğne izi bulmuş olsak da, her zamanki damar içi uyuşturucu kullanıcısının özelliklerine sahip değil."

"O değil," diye ağzından kaçırır Jess. "Bunu kendine o yapmadı. Zemin..." diye dener, umutsuzca dinlemelerini sağlamaya çalışır. "Biliyordu..."

Sağlık görevlisi ona kayıtsız bir bakış atar ve ambulandan bir şeyler almak için yoluna devam eder.

Dedektif Jess'in ellerini çeker ve birlikte merdivenlerden çıkıp bir polis arabasının beklediği otoparka giderler. Onlar giderken Jess, Griffin'in yattığı yeri hatırlar. Yerdeki harfler sağlık görevlisinin ayakkabıları tarafından kazınarak yok edilmişti.

BÖLÜM 3

NOAH ofisinin kapısında belirdiğinde, yüzündeki ifadeden durumun kötü olduğunu anlar. Ama Nate? Neredeyse güçlü, saçma sapan kardeşinin tekrar saldırıya uğradığına inanamayacaktı.

"Hastane iyileşeceğini söylüyor," diye çabucak ekliyor. "Ama ben arabayı getireyim, şimdi gidip onu görelim."

Cara ceketini alır ve istasyondan aceleyle çıkarlar. Ama yola çıkmadan önce Cara onu durdurur. Elini onun koluna koyar ve Deakin ona bakar.

"Noah," diyor Cara. Yavaş konuşmak için kendini zorluyor, tüm vücudu panik modunda. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Sadece senin yapabileceğine güvendiğim bir şey."

Onun yüz ifadesini görüyor ve endişeli görünüyor. "Herhangi bir şey."

"Şaka yapıyorsun. Öylece kalkıp gidemeyiz!"

Cara restoranda kocasının önünde duruyor, Deakin arka planda geziniyor.

"Roo, beni dinle. Birisi Griffin'i öldürmeye çalıştı. Seni ya da çocukları riske atamam."

Roo mutfağı işaret ediyor. "Yürütmem gereken bir öğle yemeği servisi var. Benim de
_"

"Yemek servisinin canı cehenneme!" Cara bağıyor. "Sana sormuyorum, sana söylüyorum, arabayı alıp Noah'la birlikte gitmelisin. Çocukları okuldan al ve kulübeye git. Orada güvende olursun."

"Ne kadar süreyle?" diye sorar, afallamış bir halde. "Bu iş bitene kadar."

"Ta ki..." Sesi kesiliyor. "Bu çok saçma," diye mırıldanır ama Cara onun dediğini yapacağını bilir. "Lauren'ı arayacağım. Çocukların eşyalarını toplamasını söylerim."

Cara başını sallar. "Hayır, Lauren'la olmaz," diye sessizce ekler. Roo ona bakar.

"Biliyorum Roo," diyor Cara. Sesinin titrediğinin farkında; şimdi dağılamaz. "Ne yaptığınızı biliyorum. Birlikte."

Adam durur. Kadın onun yanaklarının hafifçe renklendiğini fark eder. "Ben..." diye söze başlıyor ama ses tonundan onun haklı olduğunu anlıyor. "Ama onu burada bırakamayız," diye kekeleyemeyi başarıyor. "Eğer biz tehlikedeyssek, o da tehlikede demektir."

"O seninle gelmiyor." Cara arkasını döner.

"Ama Cara..." Roo başlıyor.

"Benimle taşak geçme!" Cara titriyor, çok kızgın. "Kardeşim hastanede, ortalıkta deli bir seri katil var ve sen kim bilir ne kadar zamandır burnumun dibinde bir ilişki yaşadıktan sonra metresini tatil köyümüze mi götürmek istiyorsun?" Bağıyor, mutfaktaki diğer şeflerin bakışlarına maruz kaldığını biliyor ama umursamıyor. "Roo, eşyalarını topla ve Noah'la git. Hemen!"

Mutfağın arka kapısından çıkıyor ve kocasının arabasının yanında duruyor. Şimdi ağlıyor, büyük sümüklü gözyaşları ve öfkeyle onları koluyla siliyor.

Deakin onun yanında belirir. Kadın ona bakar ve adam ona bir mendil uzatır.

"Üzgünüm, Noah. Bu senin için adil değil."

"Sorun değil. Gerçekten. Onları kulübeye götüreceğim ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim. Dinle, Cara?"

Noah rahatsız görünüyor, ellerini ceplerine sokmuş.

"Evet?"

Bir şey söyleyecek oluyor ama sonra Roo'nun onlara doğru geldiğini fark ediyor. "Önemli değil," diye mırıldanıyor Noah.

İkisi arabaya biner ve kocası camı indirir.

"Çocukları aldığı anda beni ara," diyor ve Roo başını sallıyor.

Araba köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, Cara anında kendini daha iyi hisseder. Ailesi güvende olacak; şimdilik önemli olan tek şey bu. Roo ve Lauren arasındaki meseleyle daha sonra ilgilenecektir.

Bir garson elinde cep telefonuyla mutfaktan dışarı fırlıyor. "Şef!" diye sesleniyor ıssız yoldan aşağıya doğru. Ama artık çok geçtir. "Telefonunu unutmuş" der.

Cara, "Ben alırım," diye cevap verir ve parayı uzatır. Daha sonra ona geri verecektir. Zaten kulübede resepsiyon yok.

Ama kendi arabasına binip kocasının telefonunu yolcu koltuğuna fırlattığında Deakin'i hatırlar ve ne söylemek üzere olduğunu merak eder. Başını iki yana sallar. O kadar önemli olamazdı.

Bekleyebilir, diyor kendine. Beklemesi gerekecek.

Hastaneye gitmesi, kardeşini görmesi ve iyi olduğundan emin olması gerekiyor. Sonra yakalaması gereken bir seri katil var.

DEDEKTİF, polis arabasındaki yolculuk sırasında hiçbir şey söylemez. Karakola varırlar ve Jess nezarethaneye götürülür. Kelepçeler çıkarılır. Jess doğru noktalarda başını sallar, kendisine söylenen kağıt parçalarını imzalar. Avukat isteyip istemediği sorulduğunda başını sallar.

Bir hücreye götürüldü. Mavi plastik kaplı şiltenin üzerine oturur. Kapı metalik bir gürültüyle kapanıyor.

Yan hücreden boğuk bağırışlar geliyor. Koridora girip çıkan insanların farkında ama kıpırdamıyor.

Şimdi buradadır ve kocasının cinayetinden dolayı tutuklanmıştır, hissizleşmiştir. Beklediği korkuyu hissetmiyor. Birdenbire, tüm kararların kendisi için verildiği bir kaçınılmazlık denizine sürüklenmiştir. Hastaneye giderken ambulansa Griffin'i düşünür. Alice'i düşünüyor.

Kırıık plastik yatağı uzanıyor. Battaniyeyi başının arkasına koyuyor ve en azından şimdi kızını görebileceğini umarak gözlerini kapatıyor.

Jess kapının açılma sesiyle uyanır. Bir adam ona seslenir ve onu takip etmesini işaret eder.

"Vakit geldi," diyor ve onu bir koridordan geçirerek bir görüşme odasına götürüyor. Dedektif bekliyor; karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. Jess oturur.

Kadın dedektif kendini tanıtıyor ve ardından uyarıyı tekrar okuyor.
DS Taylor, Jess şimdi hatırlıyor.

"Ve siz de ücretsiz bağımsız hukuki danışmanlık hakkınızı geri mi çeviriyorsunuz?" Taylor diyor ki.

"Evet," diye yanıtlar Jess. Bir avukatı reddetmenin mantıklı olmadığını biliyor ama kendine zarar verme dürtüsü tekrar devreye giriyor. Beni onun cinayetiyle suçlayın, diye düşünüyor, sevdiğim insanların başına gelenlerden dolayı beni cezalandırmak için bir şey yapın. Sonunda yaralanıyorlar ya da ölüyorlar. Önce Patrick ve Alice, şimdi de Griffin. "Kızımı görebilir miyim?" diye sorar.

"Her şeyin zamanı var." Taylor notlarına bakar. "Bana bilmem gerekenleri söyle, belki bir şeyler ayarlayabiliriz. Şimdi lütfen bana yirmi beş Ocak Pazartesi gecesi evinizde çıkan yangınla ilgili olayları anlatın."

Jess konuşmak için ağzını açar ama kapı çalınır.

"Görüşme duraklatıldı, on yedi kırk altı." Taylor iç çeker ve kapıyı açmak için ayağa kalkar.

Diğer tarafta bir kadın var. Uzun boylu, koyu renk saçlı, şık bir gömlek ve siyah kot pantolon giymiş. Jess bunun kim olduğunu çok iyi biliyor. Griffin'in kız kardeşi, Cara Elliott. Onun bu kadar yakın olması garip hissettiriyor, sanki bir ünlüyü canlı görmek gibi. Elliott Taylor'a bir şeyler söylüyor ve Jess onun küfür ettiğini duyuyor.

"Ona ihtiyacım var da ne demek?" Jess, Taylor'ın dediğini duyar.

Elliott başka bir şey söylüyor. Taylor öfkeli görünüyor ama "Evet, patron" diye mırıldanıyor.

Cara Jess'e bakıyor, sonra başını çıkışa doğru eğiyor. "Benimle gelir misin lütfen?"

Taylor, Jess'in gidişini asık suratla izler. Jess koridorda sessizce yürüyerek başka bir görüşme odasına girer. DCI kapıyı arkalarından kapatır ama oturmak için hiçbir girişimde bulunmaz.

"Jessica, ben Dedektif Başmüfettiş Elliott," diyor.

"Griffin nasıl?" Jess sorar. "Lütfen?"

DCI Elliott gülümser. "Durumu iyi, uyanık ve hastanede konuşuyor.

Ambulansı aradığınız için teşekkür ederim" diyor. "Onun hayatını

kurtardın." "O da benimkini kurtardı," diye yanıtlıyor Jess. "Onu görebilir miyim?"

"Hayır, özür dilerim." Dedektifin yüzü tekrar ciddileşir. "Bize yardım etmeniz gerekiyor. Dr. Sharma'yı gözaltına aldık."

"Nav? Neden?" Jess kekeliyor.

"Onu cinayete teşebbüsten tutukladık."

"Ne?" Jess duyduklarına inanamıyor. Nav neden Griffin'i öldürmek istesin ki? "Yanlış kişiyi yakalamış olmalısın. O bir doktor, hayat kurtarıyor."

Elliott kaşlarını çatıyor. "Onunla görüşmek için hastaneye gittik ve hemen itiraf etti. Tam bir ifade vermeye hazır olduğunu söyledi."

"Neye? Ne yaptığını söylüyor?"

"Griffin'i kendisine bir ağır kesici enjekte etmesi için ikna etti, sonra da potansiyel olarak ölümcül miktarda diamorfin kullandı. Ama önce seninle konuşmak istiyor. Yalnız olarak."

Jess'in bacakları güçsüz hissediyor. Duvara yaslanır. "Bana ne söylemek istiyor?" diye fısıldıyor.

"Biz de bunu bilmek istiyoruz. Protokole aykırı ama bir şeyler bildiğini düşünüyoruz. Echo Man'i bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey."

Jess kafasını kaldırır. "Onun bu işle bir ilgisi yok."

"Gerçekten mi Jessica?" Elliott diyor ki. "Bu adam kardeşimi İngiltere'nin en üretken seri katiliyle tamamen aynı şekilde öldürmeye çalışıyor ve sen bunun bağlantılı olduğunu düşünmüyor musun?"

Jess başını tekrar tekrar sallar. "O değil. Olamaz." O değil. Nav değil.

DCI Elliott kapıyı açar. Jess onun yüzündeki kararlılığı görebiliyor. Bu ona Griffin'i hatırlatır.

"Gidip bakalım, olur mu?" diyor dedektif.

JESS kapıdaki küçük pencereden bakar. Nav'ın masaya yığıldığını görebiliyor. Gri bir eşofman giymiş, omuzlarına açık mavi bir battaniye örtülmüştür. Elleri önünde kelepçelenmiştir, başı eğiktir.

Yanında duran DCI Elliott'a bakar. "Ne yapmalıyım?" Jess sorar.

"Konuşmayı onun yönetmesine izin verin. Seni görmek istediğine göre söylemek istediği bir şeyler olmalı. Ama konuşmanızı dinlemeden sizi içeri almamın imkanı yok - her hareketiniz kaydedilecek, her kelimeniz kaydedilecek. Anladın mı?"

Jess başını sallar. Elliott kapıyı açar ve Nav döner, Jess'i görünce ayağa kalkacaktır.

DCI Elliott sert bir şekilde, "Oturun," dedi. "On dakikanız var." Ve kapıyı arkalarından kapatır.

"Jess, çok özür dilerim, çok özür dilerim." Nav tekrar sandalyeye yığılır. Ellerini yüzüne kapatır ve omuzları çökmüş bir halde ağlamaya başlar. Jess uzanır ve onun elini tutar.

Ona bakıyor. Korkunç görünüyor. Gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüş, yüzü çizilmiş. Ellerini sıkıca kavrar; nemli ve sıcaktırlar.

"Nav," diyor Jess usulca. "Ne oldu? Griffin'i öldürmeye çalıştığını söylüyorlar ama bu doğru değil, değil mi?"

Duygularını kontrol altında tutmak için mücadele etmek zorunda. Ona bağırarak, bu kadar aptal olmamasını söylemek istiyor ama sakın kalmak zorunda. O

ona yardım etmek zorunda.

Başını iki yana sallar. "Çok özür dilerim. Yapmam gerektiğini söyledi." Jess buz gibi bir ürpertinin vücudundan geçtiğini hissederek. "Sana kim söyledi, Nav?"

Nav başını kaldırıyor ve gözleri odanın köşesindeki siyah kubbeye takılıyor. "Bizi mi kaydediyorlar?"

"Evet."

O eğilir ileri doğru Onu, alçaltma onun ses için bir neredeyse belli belirsiz bir mırıltı. "Bilemezler Jess. O söyledi."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Dolabımda bir not vardı. Yakında tekrar iletişime geçeceğini söylüyordu. Yanında da bir hafıza çubuğu vardı." Elleri bakıyor, yine ağlıyor. "Onu bilgisayarına taktım. Bir video dosyasıydı. O sendin, Jess. Bir erkekle."

Jess zor nefes alıyor. Oda boğucu derecede sıcaktır. "Hangi adam?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum, onu tanıyamadım. Bir yerde tuvaletteymişsiniz gibi görünüyor. Sen ..." Sesi kesiliyor ve titreyerek nefes alıp veriyor. "Seks yapıyordunuz. Zaman damgası bir hafta önce olduğunu söylüyor."

Jess hareket edemiyor. Tuvalet. Bir adam. Birisi, bir şekilde, yangın günü onu filme almıştı. Cildinin karıncalandığını, yüzünün kızardığını hissediyor.

"Bunu ne zaman aldın?" Jess sormayı başarır.

"Bugün. Sonra izlemeyi bitirir bitirmez bir mesaj aldım. Diyordu ki, eğer ben ..." Yine ağlıyor, konuşurken sümüğünü ve gözyaşlarını geri çekiyor, sesi fısıltıdan öteye geçmiyor. "Griffin'i öldürmediğim sürece bunu polise verecekti. Çok kesin konuştu, diamorfenden bahsetti. Sonra sen aradın ve ihtiyacım olan bahaneyi buldum. Videonun polisin eline geçmesine izin veremezdim. Bu cinayet sebebinin gösteriyor Jess."

"Patrick'i ben öldürmedim," diye mırıldanıyor Jess, söyledikleri karşısında hâlâ şaşkın.

"Biliyorum. Ama hepsi bu değildi. Fotoğraflar vardı. Kadınların... fotoğrafları." Gözlerini sıkıca kapattı. "Ölü kadınlar. Öldürülmüş. Sana da aynısını yapacağını söyledi. Seni ve Alice'i öldüreceğini. Sana acı çektireceğini. İşkence edeceğini, tecavüz edeceğini..."

"Peki neden polisi aramadın? Beni korurlardı."

Ona bakıyor. "Nefret ettiğin insanlar mı? Sırf seni tutuklamasınlar diye kızını geride bırakıp hastaneden kaçtığın insanlar mı? O da bir şey fark etmeyeceğini söyledi. Yine de sana ulaşacaktı. I-"

"Ama birini öldürmek için, Nav? Griffin'i öldürmek için mi?" Jess haykırır.

Nav ona bakamıyor ama elini iki eliyle sıkıca kavırıyor. "Seni seviyorum Jess. Her zaman sevdim. Senin için her şeyi yaparım."

"I ..." Jess'in söyleyebileceği hiçbir şey yok. İçten içe onun kendisi hakkında ne hissettiğini biliyordu ama paramparça olmuş özgüveni buna inanmasına asla izin vermedi. Gerçekten inanmıyordu. Nav gibi biri, onun gibi birine mi aşık oluyordu? Ama şimdi, bu? Bu çılgınlık.

"Hafıza çubuğu nerede şimdi?" diye fısıldıyor ve kapıya dönüp bakıyor.

"Hâlâ işte, dolabımda. Neden-?" Sonra fark etti. "Gidip alamaz mısın? Jess, bu çok tehlikeli, bu adam... Söz ver bana, lütfen?"

"Söz veriyorum. Ama Nav, polise anlatmalısın. Onlara her şeyi anlat. Aksi takdirde seni cinayete teşebbüsle suçlayacaklar. Hapse girersin."

Kapı açılır ve DCI Elliott içeri girer.

"Söylemeniz gereken her şeyi söylediniz mi, Dr. Sharma?" diye soruyor, sesi soğuk.

Nav başını sallar. Yüzü buruşuyor ve tekrar ağlamaya başlıyor, şimdi **h ı ç k ı r a r a k** ağlıyor, başı ellerinin arasında, parmakları saçlarını karıştırıyor.

Jess ona sarılmak ister ama DCI Elliott onu koridora çeker. Jess'e bir mendil uzatır ve Jess onun da ağladığını fark eder.

"Ne dedi?"

"Sen söyle. Dinliyordun." Ama çok sessiz konuşuyor olmalı ve Elliott hâlâ karanlıkta.

"Oyun oynamayı bırak Jessica. Sana ne söyledi?"

"Tam da söylediğin gibi," diye cevaplıyor Jess. "Griffin'e diamorfin enjekte ettiğini."

"Başka bir şey yok mu?"

"Ve beni sevdiğini."

DCI Elliott bir kaşını kaldırır. "Bu, buralarda biraz sorun olmaya başladı," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Elliott ona hücreğine kadar eşlik eder. Kapı çarparak kapanır ve Jess kapıya bakar, Nav'ın sözleri kafasında dönüp durmaktadır. Ona söz vermişti ama o kanıtı orada bırakmasının mümkün olmadığını biliyordu. Nav'a Griffin'e saldırması için şantaj yapıldığının kanıtı.

Ve kocasını öldürmek için bir sebep. DS Taylor'ın onu sonsuza dek hapsedene kadar evirip çevireceğini bildiği bir şey.

Jess'in hafıza kartını almak için hastaneye gitmesi gerekiyor. Ama burada kilitliyken bunu nasıl yapabilir ki?

YOL çakıllı bir yola dönüşür. Arabayı durdururken farları kapatır ve arabadan iner. Açıklıkta durup ellerini kalçalarına koyarak gökyüzüne bakarken gözlerinin karanlığa alışması bir an alıyor. Bir parça ay ışığı bulutları yarıyor; yakında yağmur yağacağını biliyor.

Arabaya geri döner ve bagajı açar. Kadın ona bakar, iri mavi gözleri korkudan kocaman olmuştur. Elleri önünde bağlı, ayakları bağlı ve burnundan zor nefes alıyor, ağzındaki bant hızlı bir ritimle girip çıkıyor. Adam ellerinden tutup onu yukarı çekiyor. Çıplak tenine dokunduğunda soğuk hissediyor ve titriyor ama şu anda onun için bunun bir önemi yok.

Onu açıklığın ortasına kadar taşıyor, sonra çamurun içine bırakıyor. Yukarı bakıyor ve üstlerindeki ağaçta gevşekçe asılı duran ipi görüyor. Gözleri şişiyor; boğuk bir çığlık atıyor ve hareket etmeye çalışıyor ama çok sıkı bağlanmış, çok acı çekiyor. Adam eğlenerek onu izliyor. Onun ruhunu seviyor. Belki bir kez harekete geçtiğinde, düşündüğünden daha uzun süre dayanır ve onu geri çeker, önüne doğru yuvarlar ve kaburgalarına hızlı bir tekme atar. Kadın inliyor, sonra hareketsiz yatıyor, göğsü panikle aldığı nefesin gücüyle daralıyor.

Ama bu kadın sadece başlangıç. Onun başlangıç yemeği, ana yemekten önce tadına bakacağın bir parça. En iyisini sona saklıyor-Jessica Ambrose. Güzel, olağanüstü, eşsiz. Onun meleği. O gün onu süpermarkette gördüğünde, yıllar öncesinden tanıdı. Büyüdüğü kadın

Çocuk evindeki çocuktan çok da farklı değildi ve tüm taşlar yerine oturmuştu. Arkadaşının gözlerindeki hayranlık dolu bakışı, boynundaki NHS kordonunu görmüş ve o anda bu işin nasıl yürüyeceğini anlamıştı.

Kadının şu anda karakolda olduğunu biliyor ama endişelenmiyor. Ulaşamayacağı hiçbir yer, üstesinden gelemeyeceği hiçbir engel yok.

Doktor işe yaramıştı; Shipman bunu herkes için mahvetmişti, bugünlerde kontrollü ilaçları ele geçirmek zordu. Bu adamın diamorfine erişimi vardı, ne kadar ve nereye enjekte edeceğini biliyordu. Ve Dr. Sharma mükemmeldi: dürüst, samimi, aşık - nefret ettiği her şey. Bu dünyada iyi olan her şeyi yok etmek istiyor.

Arabaya doğru yürür ve çantasını çıkarıp geri taşır. Kadının yanında diz çöküyor, sonra sırayla her bir aleti çıkarıp kadının görebileceği şekilde yere bırakıyor. Bıçaklar: büyük bir av bıçağı, uzun, ince bir fileto bıçağı, birkaç neşter, hepsi temiz ve keskin. Bir costotome - yeni oyuncağı, parlak ve kullanılmamış, özellikle bugün için alınmış uzman bir kemik kesici. Özellikle bunu dört gözle bekliyor.

Başlama zamanı.

Tekrar ayağa kalkar, en büyük bıçağı eline alır. Kadın, adamın umduğu gibi bakıyordu ve şimdi çılgınca bir hayvan çığlığı atıyor, başı titriyor: hayır hayır hayır. Ama adam dizini kadının sırtının alt kısmına yerleştiriyor ve öne doğru eğiliyor, sol eli kadının boynunda, tüm ağırlığıyla onu hareketsiz bırakıyor.

O anın tadını çıkarıyor, bıçağın ağırlığını elinde hissediyor. Sonra aşağı uzanıyor, bıçağı sırtındaki deriye iterken boynunu sıkıca tutuyor. Bıçak kolayca giriyor ve kasları, kıkırdakları, atardamarları ve toplardamarları kesmeye başlıyor.

Parmakları dışa doğru açılıyor; kasları geriliyor; ayakları acıyla seğiriyor. Elinden geldiğince çığlık atıyor, nefes almakta zorlanıyor, yüzü çamura gömülüyor.

Ama bu onu durdurmaz. Çalışmaya devam ediyor, şimdi eforla terliyor, ta ki kadının hala gittiğini fark edene kadar. Kısa bir süre duraklar. Gözleri kapalıydı ve iki parmağını boynuna götürdü. Hâlâ nabız var, zayıf ve titrek. Hayatın son kalıntıları asılı duruyor.

Yaptığı şeyi bırakıp yüzüne doğru ilerliyor. Küçük bir neşter alır. Doğru olanın bu olduğunu düşünüyor. Tekrar uyandığında bunu görmek isteyecektir.

Onun tek bir şeyi bile kaçırmamasını istemiyor.

"ŞAKA YAPIYORSUN."

DS Taylor, elleri kalçalarında, yüzü gök gürültüsü gibi Cara'nın karşısında duruyor. "Hayır. *Şaka* yapmıyorum." Cara yavaşça heceliyor.

"Ona izin vermelisin git."

"Yine kaçacaktır."

"Bu ne Ben Umuyorum. Dr. Sharma. Sharma söyledi onu daha fazla daha sadece aşk ilanları. Aklında bir şey var. Onu takip etmek istiyorum." Taylor yüksek sesle bir ünlem çıkarır ve ellerini havaya kaldırır, yüz çeviriyor. Cara, Taylor'ın kendisinden isteneni yapmaktan başka çaresi olmadığını biliyor. Cara üst rütbeli bir memurdur ve DCS Marsh'ın onayını almıştır ama bu, küçük bir parçasının Taylor'ı kızdırmaktan zevk almasını engellemez.

"Taylor?" diye bağırıyor koridorda, giden dedektife doğru. "Serbest bırakıldığında bana haber ver!" Cevap olarak sinirli bir elini havaya kaldırır.

Cara, ekibin endişeyle beklediği olay odasına döner ve ön tarafta durur.

"Doğru. Jessica Ambrose'un kaçma riski olduğunu biliyoruz, o yüzden lütfen hata yapmayın. Ama nereye gittiğini bilmemiz gerek. Birçoğunuz gibi ben de Dr. Sharma'nın Echo Man olduğuna inanmıyorum - Warmington, mazeret için hastaneyi takip edin lütfen- ama bunu kendi iradesiyle yaptığına dair bir yanılsama içinde değilim."

Ekibe görevler vererek Jessica Ambrose'un attığı her adımın takip edilmesini sağlarken diğer dedektifler de

istasyonda. Gergin. İşe yaraması için buna ihtiyacı var.

Cebindeki telefonu alıyor ve onu çıkarıyor.

Taylor'dan gelen mesaja göre *şu anda gözaltından serbest bırakılıyormuş. Ona bir taksi çağırmış.*

Cara olay odasından çıkar ve merdivenlerden inerek Jess'in beklediği ana resepsiyona gider. Kapıdaki cam panelden onu izler.

Jessica Ambrose'u yakından görmek ilginçti. Fotoğraflarını görmüştü elbette ama Cara şimdi bizzat orada olduğu için büyülenmişti. Griffin'in dairesinde saklamak için kariyerini riske attığı kadın.

Ve berbat görünüyor. Hiç makyaj yapmamıştı, saçları zar zor taranmış, gevşek bir at kuyruğuyla toplanmıştı. Cara'nın Mia'ya ait olduğunu fark ettiği bir kazak da dahil olmak üzere, üzerine tam oturmayan kıyafetler giyiyor. Bunu görünce Cara irkildi. Griffin'in karısına tapınması her şeyi kapsıyordu ve Cara, Griffin'in Jess'i ne kadar önemsiyor olması gerektiğini fark etti. Dr. Sharma da öyle. Ve nedenini merak ediyor.

Jessica Ambrose pek farklı görünmüyor. Güzel, evet, ama şaşırtıcı derecede değil. Gülümsemiyor. Çekici olmaktan ziyade huysuz.

Ama sonra Jess ayağa kalkar. Cara'nın düşünceleri beklemek zorunda. Taksi geldi.

Hareket halindeler.

SORUŞTURMA KAPSAMINDA SERBEST BIRAKILDI. Jess bunun ne anlama geldiğini bilmiyor ama o hücrede daha fazla kalmak zorunda olmadığına seviniyor. Dışarı çıktı ve bir taksiye binerek hastaneye doğru yola çıktı.

Geliyor ve ödeme için Griffin'in kartını kullanıyor. Nav ile buraya birkaç kez gelmiştir, bu yüzden nereye gideceğini bilir. Dolabının erkekler soyunma odasında olduğunu tahmin ediyor ve oraya doğru gidiyor.

Griffin'in bu hastanede bir yerlerde olduğunu biliyor ve onu görmek için yanıp tutuşuyor. Onunla birlikte olmaya ihtiyacı var; bir süredir birine karşı hissetmediği bir çekim hissediyor. Kocasına karşı hissettiği en büyük duygu hayal kırıklığıydı. Varlığının onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Ama Griffin onu olduğu gibi kabul ediyor. Onu düzeltmeye çalışmıyor.

Ama şimdi onu göremez. Bu belleği ve fotoğrafları bulmak daha önemli. Nav'a şantaj yapıldığına dair tek kanıt bu. Polise verecek ve onlar da öğrenecek.

Erkeklerin soyunma odasına ulaşır ve etrafına göz gezdirdikten sonra kapıyı çekingen bir şekilde iterek açar. Oda boş olduğu için rahatlar ve Nav'ın dolabına yönelir. Onu iyi tanıyor ve eski oda numarasını asma kilidin şifresine girip tıklayarak açıyor.

İçeride dizüstü bilgisayar çantasını bulur ve çekip çıkarır, banklardan birinin üzerine koyar ve ceplerini karıştırır. İçinde iki bellek çubuğu var. Birinin üzerine tükenmez kalemle "NS" harfleri karalanmış, diğeri ise siyah ve çıplak.

Ve sonra fotoğraflar. Düz beyaz bir zarfın içinde beşli bir paket. Eski moda, plastiğin etrafında beyaz çerçeveler, görüntüler bulanık ve puslu. Ama Jess ne olduklarından hiç şüphe duymuyor. Kadınlar: gözleri kocaman, ağızları çılgık atıyor, bacakları ayrık. Kanlı parmakları yüzlerinin önünde, gereksiz yere kendilerini korumaya çalışıyorlar.

Eli ağzına gitti. Nav'ın Griffin'e iğne yapmaktan başka çaresi olmadığını düşünmesine şaşmamalı. Bu adamın daha önce kimi öldürdüğünü bildiği için, bunu neler yapabileceğinin kanıtı olarak görüyordu. Ona.

Burada olmanın riskini bildiği için sırtından aşağı soğuk bir dehşetin süzüldüğünü hissediyor. Ama Jess'in bunu önce kendisinin görmesi gerekiyor. Sorgu odasından çıkar çıkmaz DCI Elliott'a söyleyebilirdi, ama bu adamla birlikte filme alınmanın aşağılayıcı olduğunu hissediyordu. Nav'ın ne gördüğünü görmek için izlemek istiyor. Kendisinin ne kadar boktan bir insan olduğunu teyit etmek için.

Hepsini toplar ve soyunma odasından çıkar, aceleyle aşağıya iner. Koridorda, rahatsız edilmeyeceği boş bir yer arıyor.

Sonunda bir temizlikçi dolabı görür ve kapısını açarak ışığı yakar. Kapıyı arkasından kapatıyor, paspas ve kovaların arasında yere oturuyor ve dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koyuyor. Bilgisayarı açıyor, misafir kullanıcı olarak oturum açıyor ve sabırsızlıkla açılmasını bekliyor.

Sonunda ana ekran yüklenir ve kadın siyah belleği takar. Bilgisayar uğulduyor, sonra masaüstünde belleğin sembolü beliriyor. Üzerine tıklıyor, sinirden elleri titriyor. Bir dosya var.

Video grenli ve siyah beyaz ama Jess bir hafta öncesinden hatırladığı tuvaleti net bir şekilde seçebiliyor. Kameranın konumu yukarıda: lavaboyu ve kapıyı gösteriyor. Odada kimse yok.

Kapı açılır ve Jess kadının banyoya girişini izler. Adam arkasından geliyor ve ensesinden öpmeye başlıyor, kadın dönüyor ve düzgünce öpüşmeye başlıyorlar. Jess yüzünün kızardığını, sırtının terlediğini hisseder. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmisti? O anda bunun yanlış olduğunu biliyordu, pervasızca olduğunu biliyordu ama hasarlı zihnine, kırık dökük bedenine uygun geliyordu. Ama şimdi, burada izlerken? Korkunç görünüyor. Onu beceren bu rastgele adam korkunç, kız çirkin, bir kadın için berbat bir bahane.

Kişi. Boğuluyormuş gibi hissediyor. Bundan yirmi dört saatten az bir süre sonra kocasının öldürüldüğünü bilerek ağlamaya başlar.

Videodan uzaklaşıyor. Daha fazla izleyemez. Ama izlemeden hemen önce gözüne bir şey takılır. Sarsıcı. Çürümüş eylemin kendisinden bile daha fazla. Gözlerini koluna sildi ve geriye baktı. Videoda yüzü başka tarafa dönük, lavabonun üzerine eğilmiş, eteği belinde, adam hâlâ arkasında, peki neydi o?

Videoyu duraklatıyor, sonra bir miktar geri sarıyor. Tekrar "Oynat" tuşuna basıyor.

Sonra onu gördü. Durdu. O birkaç saniye içinde felç oldu, nefesi ciğerlerinde durdu.

Adam hala orada, hala onu beceriyor, ama bir anlığına kafasını kaldırıyor. Tam kameranın içine bakıyor.

Peki ya ifadesi? Saf nefret.

GRIFFIN uyandığında tüm sırtı ağrıyordu. Bir an için kafası karışır. Monitörlerin bip sesini, koridordaki sesleri duyar, yatağının etrafına çekilmiş mavi perdeyi görür.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre öncesine ait anılar aklına zorla giriyor. Hastanede uyanmış, başı zonkluyor, şişmiş gözlerini zar zor açabiliyor, kolları alçada. Mia'nın öldüğü söylendiği için hareket edemiyordu.

Gözlerini tekrar kapatır. Jess'in daireden çıkışını hatırlıyor. Sonra kapı çalınır ve Nav orada dikilir. Başından beri doktorda bir tuhaflık vardı. Omuzları çökmüştü, çantasını yere koyarken elleri titriyordu. Onunla göz göze gelmedi ama Griffin o kadar çok acı çekiyordu ki, vücudu o kadar çok ağrıyordu ki, bunu umursamadı.

"Hapları aldın mı?" Griffin yatağa geri çökerek sordu.

Nav başını salladı. "Ama önce başka bir şeye ihtiyacın olacak. Geri çekilmen beklediğimden daha köklü."

Griffin onaylarcasına homurdandı. Doktorun kolunu sıvamasına ve koluna turnike yapmasına izin vermişti. Alkol mendilinin hızlı soğuğunu hissetti, ardından damarına giren iğnenin batışını.

Sonra rahatlama. Opioid kan dolaşımına karıştığında her şeyi kapsayan o kutsanmış coşku dalgası. Nav'ın onu izlediğini hissetti ve

Doktorun ağladığını, şırınga ve iğnenin hâlâ elinde olduğunu görünce şaşırđı.

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim," dedi, Griffin'den uzaklaştı, sonra dönüp kapıdan aceleyle çıktı.

Griffin bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Bu ilaçların neye benzediğini biliyordu; geçen yıl boyunca vücuduna yeterince girmişti ama bu çok fazla geldi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama beyni sersemlemişti. Yalpalayarak ayağa kalktı. Telefonunu bulması, birini araması gerektiğini biliyordu ama dünya yana doğru kayıyordu. Zemin yüzüne doğru hızla yükseliyordu; yere çarptığında kafasına gelen darbeyi hissetti.

Shipman, diye düşünmüştü. Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Sharma'nın daireye girmesine izin vermek. Geçmişten gelen katilleri kopyalayan bir seri katil ortalıkta dolaşırken ona uyuşturucu pompalaması için güvenmek.

Yüzü hâlâ yere gömölüyken elini kaldırdı ve titreyen parmağıyla tozun içinde gezdirdi. Bayılmadan önce beş harf yazmayı başardı.

★ ★ ★

Önce bir sarsıntıyla uyandı, hâlâ dairesindeydi. Tanımadığı yüzler ona bakıyordu, ellerinde tıbbi ekipmanlar vardı. Onlara gözlerini kırıştırdı, görüşü yavaşça netleşti. Sonra tekrar: gitmişti.

Ambulansta, daha uzun süre uyanık. Jess'i sordu.

"Arkadaşın mı?" diye cevap verdi sağlık görevlisi. "Üzgünüm dostum. O tutuklandı."

Yüksek sesle küfretti ve oturmaya çalıştı. Sağlık görevlisi onu nazıkçe yere yatırdı.

"Henüz ormandan çıkmadın, dostum. Hatırı sayılır dozda opioid aldın. Sana Naloxone pompalar pompalamaz etkisi geçiyor ve en başa dönüyoruz. Sıkı dur..."

Adam haklıydı. Uzun süredir bilinci yerinde değildi.

★ ★ ★

Ve şimdi, işte burada. Yaşıyor. Kolunda bir serum, tüpler bir sehpanın üzerindeki şeffaf bir torbaya uzanıyor. Burnunun altında oksijen tüpü, yanında bipleyen monitörler.

Cara'nın onu görmeye geldiğini hayal meyal hatırlıyor. İyi olduğuna ve bunu ona yapanı yakalayacağına dair güven verici sözler.

Ve sonra Jess'i hatırlar. Tutuklanmıştı. Muhtemelen o zavallı dedektif Taylor tarafından sorgulanıyordu.

"Kahretsın!" diye bağırır. Sonra yastığın üzerine yığılır. "Kahretsın," diye mırıldanıyor tekrar, şimdi daha sessiz. Ama en azından güvende olduğunu düşünüyor. Cara'yla birlikte. O iyi olacak.

En azından güvende.

JESS DONDU KALDI. Video hala ekranda oynuyor ama odaklanamıyor. Düşünemiyor.

O biliyordu. Bir şekilde o adam onun kim olduğunu biliyordu. Ne yapacaklarını biliyordu.

O sabah neler olduğunu düşünmeye çalışarak beynini yoklar. Ona evlenme teklif etmiş miydi? Önce onunla konuşmuştu, şimdi bunu hatırlıyor. Hava durumu hakkında yorum yapmıştı, zararsız bir şeydi ama sonra ne yapmıştı? Gülümsedi mi? Uygunsuz bir söz mü söyledi? O tuvalete neden birlikte gittiler?

Gözlerini kapatır, nefes alışını sakinleştirmeye çalışır. Öneriyi o yaptı ama adam tuvaletten bahsetti. Çok açık. Her şey planlanmıştı.

Bu o.

Ekranda adamın yüzü var. Becerdiği adam. Evini ateşe veren adam. Patrick'i öldüren adam. Griffin'in karısını öldüren. Ve tüm o insanları.

Karnı yuvarlanır ve öne doğru eğilir, midesinin seyrek içeriği aniden bir kovaya kusar. Bir süre orada bekler, öğürür, vücudu kabarır, nefes nefese kalır.

Ne yapması gerektiğini biliyor. Bunu polise götürmesi gerekiyor.

Ayağa kalkıyor, dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıyor ve bellek çubuğunu çıkarıyor. Kapıyı açar ve aceleyle koridordan aşağı iner. Ama bunu yaparken köşede bir ankesörlü telefon görür. Yanından geçen bir adamı durdurur. Adam

ona tuhaf bir bakış atar ama isteğini yerine getirir ve telefona koymas? için ona bir sterlin verir.

Ezbere bildiği bir numarayı çeviriyor ve sonunda biri cevap veriyor. "St. Mary's Primary," diyor şarkı söyleyen ses.

"Merhaba, evet. Bana yardım edebileceğinizi umuyorum. Kızım eve bir Transformer oyuncağıyla geldi ve bunun Hayden'a ait olduğunu söylüyor." Jess aklına gelen ilk şeyi söyleyerek gevezelik ediyor. "Babası Evan ... ya da Ethan. Ya da öyle bir şey. Facebook'tan mesaj atabilmem için tam adlarını alabilir miyim? Değerli bir oyuncak olduğundan ve Hayden'ın üzüleceğinden endişeleniyorum."

"Um." Diğer uçtaki ses tereddütlü. "Hangi sınıf demiştiniz?"

"Oh. Meşe sınıfı. Sanırım."

Jess telefonun diğer ucundaki tıkırtıyı duyabiliyor. Sonra bir duraklama daha.

"Korkarım size yardım edemem."

Jess yutkunur. "Biliyorum, bu bir veri koruma meselesi, üzgünüm. Ama bana sadece doğru ilk ismi vererseniz, o zaman bakabilirim."

"Sorun o değil," diyor kadın. "Yani, evet, bu tür bilgileri vermemem gerekiyor. Ama istesem bile veremem."

"Ne demek istiyorsun?" Jess kekeliyor.

"Oak sınıfında Hayden adında kimse yok. Aslında o yıl kimse yoktu."

Jess bir teşekkür mırıldanır ve telefonu kapatır.

Artık emindi. Her şey kurgulanmıştı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Diğer kurbanları gibi onu da hedef aldı. Ve şimdi Griffin hastanede ve Nav tutuklandı.

Jess'in aklına aniden bir düşünce gelir ve koşmaya başlar. Kızının kim olduğunu biliyordu. Hangi okula gittiğini biliyordu.

Dizüstü bilgisayar çantası elinde sıkıca kavranmış halde koridorda hızla ilerliyor. Aciliyet hissi içini sıvıya çevirir. Alice'i koruması gerekiyor.

Hastanenin kapılarını iterek açıyor ve kapılar büyük bir gürültüyle duvara çarpıyor. Kendisine bakıldığını biliyor ama umursamıyor. Kızına ulaşmak zorunda ve çılgınca etrafına bakınıyor.

Ama taksi durağını göremiyor. Her yer ıssız. Hastaneden daha da uzağa koşar, bir an bir tabela görür, onu işaret etmektedir.

Yol karanlık ve sessiz. Etrafta kimse yok, çift sarıda park etmiş eski bir arabadan başka görünürde hiçbir şey yok.

Karanlıkta umutsuzca ararken duraklıyor ve bir el omzuna dokunuyor.

"Affedersiniz?" diyor bir erkek sesi.

Bir saniyeliğine bakar. Beyzbol şapkası takmış, kolu askıda. Ceketinin yakası yüzünün alt yarısına kadar çekilmiş.

"Bunları arabama taşımama yardım eder misin?"

Ayaklarının dibindeki kitap yığını, sonra da arabasını işaret ediyor. Eski bir VW Beetle ve bunun tuhaflığı beyninin bir yerlerine kazınıyor.

Ama çok paniklemiş.

"Özür dilerim, acelem var," diyor ve adam tekrar kolunu çekiyor.

Kadın dönüyor. Adamın yüzünü görür. Ağzı açık kalıyor.

Artık çok geç.

Başına bir şeyin çarptığını hissediyor ve bacakları çözülüyor. Vücudu sert betona düşer.

Her şey kararıyor.

"Onu kaybettim de ne demek? Onu nasıl kaybettin?"

Cara, yanındaki DC'ye bağırdığının farkında ama elinde değil. "Ben... Bilmiyoruz. Onu en son güneydeki ankesörlü telefonda gördük. koridor. Ama sonra... Birden ortadan kayboldu."

Cara bir küfür daha savurur, sonra da telsizinden dinleyen herkese bağırır. Aramalar aynı şekilde geri geliyor. Şüpheli ortadan kayboldu.

Cara şimdi koşuyor, ana resepsiyona doğru gidiyor. Kuyruğu iterek yoldan çekiliyor ve masanın arkasındaki adama arama izni kartını gösteriyor.

"Güvenlik kameranız nerede?" diye bağılıyor. "Güvenlik ofisiniz?"

Sağ taraftaki küçük bir kapıyı işaret ediyor ve Cara ona doğru koşuyor, kapıyı açıyor ve monitör sırasının arkasındaki adama sesleniyor.

"Güney koridoru," diyor ona ve o da kaseti kaydırıyor. Ama yavaş, acı verecek kadar yavaş ve Cara sabırsızlıkla seğiriyor.

"İşte! Orada!" Cara ekranı işaret eder ve Jess'in hastaneden koşarak çıkışını takip ederler. Güvenlik görevlisi kameraları değiştirir ama onu yine kaybetmişlerdir.

"Hangi cehenneme gidiyor bu?" Cara mırıldanıyor. "Taksi durağına. Taksi durağına bakın," der ve Jess'in ekranın kenarında belirdiğini görürler. Bir o yana bir bu yana kıpırdanıyor, arabaların olması gereken boş alana bakıyor. Dönüyor, görüş alanının dışında biriyle konuşuyor.

"Kim olduğunu görebiliyor musun?" diye sorar ama muhafız başını sallar.

"Korkarım o tarafta kamera yok."

Jess o kiřiyle tekrar konuřur ama sonra Cara onun dūřtūđūnū görür. Őimdi sadece ayakları çekiliyor ve Cara ayaklarının sürükleniřini izliyor.

"Kahretsin! Kahretsin! Şüpheli saldırıya uğradı," diye telsizinden bağırır. "Tekrar ediyorum. Şüpheli vuruldu."

Güvenlik görevlisine bakar. Diğer ekranlarda geziniyor ama hiçbir şey göremiyorlar. Kız ortadan kaybolmuş.

Cara bunun olduğuna inanamıyor. Jessica Ambrose gitti.

★ ★ ★

Cara yanında, DC'nin Kontrol'e yaptığı çağrılarını duyabiliyor. Shenton'ı arar.

"Kamera kayıtlarına bakın, ne olursa." diyor. "Onu bulmamız gerek." Cara bunun tesadüf olmadığını biliyor. Echo Man onu yakaladı.

Sersemlemiş bir halde, sevdiği biriyle, ailesiyle birlikte olmak için duyduğu ani dürtüyü takip ederek merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlar. Yaklaştığında nöbet tutan üniformalı ona başıyla selam veriyor ve kapıyı iterek açıyor.

Griffin onu görünce başını kaldırır. Hadım edici hastane önlüğü giymiş, tüpler ve ekipmanlarla çevrili, yüzü gri, elinde her zamanki sigarası olmayan ağabeyine benzemiyor.  nce gülümsüyor, sonra kızın yüzündeki ifadeyi görünce endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu?" diyor, doğrulup otururken.

"Ben Jess." Cara bunu söylemeye zorlukla cesaret edebildi. "Onu buraya kadar takip ettik. Ama o gitti."

"Onu kaçırdı," diyor Griffin.

" ok  zg n m."

Vücudundaki çeşitli kabloları çekmeye başlar ve kolundaki iğneyi çıkarırken yüzünü buruşturur.

"Nate, dur," diyor. "Gidemezsin."

"Jess dışarıda bir seri katille birlikteyken burada oturmamın imkânı yok. Yapamam-" Durakladı ve Cara onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. *Bunun tekrar olmasına izin veremem.* Mia'nın cinayetini  nleyememesinin onu neredeyse aklını kaçırmasına neden olduğunu biliyor. Onu durdurmasının hiçbir yolu olmadığını biliyor.

"Peki ya sırtın?" diye soruyor, dolaptan giysilerini uzatırken.

"Şu anda her türlü şeyle kafayı bulmuş durumdayım, iyi olacağım."

Adam kıyafetlerini giyerken kadın arkasını dönüyor. Yüzünü buruşturuyor, belli ki acı çekiyor ve kadın botlarını giymesine yardım ediyor.

"Ne biliyoruz?" diye soruyor.

"Shenton olay yerinde; ekip güvenlik kameralarını tarıyor. Buraya geldi, sonra taksi durağının yanından kayboldu."

"Burada," diye soruyor. "Neden burası?"

Kadın kolunu uzatıyor ve adam ayağa kalkarken bir saniyeliğine tutuyor. Hafifçe sallanıyor. "Seni görmeye gelmedi mi?"

"Hayır."

Cara, Griffin'in kontrolünü kaybetmeye başladığını görebiliyor. Kaşları çatık, sürekli ileri doğru hareket ediyor. Rol yapıyor, düşünmüyor.

"Nate."

Ciddi ses tonu Griffin'in durmasını sağlar ve koluna girip onu yatağa doğru yönlendirir. Bir gümbürtüyle oturur. Kadın onun önünde sandalyeye çömelir ve kollarını dizlerine dayar.

Ellerini tutar; onun titrediğini hissedebilir. Korkmuş. Sert ve hiçbir şeye aldırmayan ağabeyi korkuyor ve bu onu her şeyden çok korkutuyor.

"Bunu benimle konuşmana ihtiyacım var," diyor, sesi kasıtlı olarak ölçülü. Beyni karmakarışık hissediyor; düşünecek çok fazla şey var, hepsi kafatasının kenarlarından sekerek etrafta dolaşıyor. "Bana yardım eder misin lütfen?"

Yavaşça başını sallar. Bir süre yere bakıp kendini toparladıktan sonra kadına bakıyor. "Bana neyimiz olduğunu söyle," diyor sonunda.

Başını iki yana sallıyor. "Çok az. Geride neredeyse hiçbir şey bırakmamış. Converse spor ayakkabılarından bir ayakkabı izi. Karakoldan gönderilmiş bir Tinder mesajı. Sutcliffe cinayetlerinden kalma bozkırlarda bulunan birkaç parça nadir ot ve çözemediğimiz bir şifre."

"Sosyal Hizmetler'den bir haber var mı?"

"Bu bir çıkmaz sokak. Çok uzun zaman önce, devam etmek için yeterli değil. O çocuğun dosyasını bulamıyorlar."

"Seri katillere düşkün olduğunu da biliyoruz," diye ekliyor Griffin. "Ama hangisi? Sıradaki hangisi?"

"Shenton'ı ara," dediler ikisi birlikte.

Cara cep telefonunu arar ve Shenton hemen cevap verir. Onu hoparlöre alır.

"Toby, ben Elliott. Hangi tanınmış seri katiller hala yakalanamadı? Henüz kimi kullanmadı?"

"Ee..." Shenton bir an düşünür. "Bundy, Sam'in Oğlu, Boston Katili, Gein var." Shenton onun adını anarken bir duraksama oldu. "Onun ne yaptığını biliyorsun, değil mi? O..."

"... kadın derisinden bir takım elbise yaptım, evet, teşekkür ederim, Shenton." Cara, Griffin'in gözleriyle buluşur, sonra başka tarafa bakar. "Onları bozkır ya da kırsal alan yakınlarında işlenen cinayetlere indirgeyin."

"Bozkır cinayetleri-Brady ve Hindley?"

"Hayır, o çocuklardı. Bir kadın kurban olması gerekiyor."

"Robert Pickton? Bir çiftlikte yaşıyordu. Domuzlara ceset yedirirdi. Ridgway? Hayır, o bir nehirdi." Shenton sesli düşünüyor. Cara, Griffin'in yüzündeki kızgınlığı görebiliyor. "Hansen?"

"Peki ya Hansen?"

"Vahşi doğada silah ve bıçakla kadın avlıyordu." "Nerede?"

"Alaska."

"Siktir!" Griffin onun yanında küfrediyor ve Cara telefonu ondan uzaklaştırıyor.

"Shenton," diyor, "nottaki ESDA testinin sonuçları geldi mi?"

"Bekle... Evet. Daha bu sabah. Bazı yazılar buldular. Başka bir kod olabilir."

"Ne yazıyor?"

"Sadece birkaç sayı. Dokuzdan dörde kadar. Ondan on ikiye. Sadece bir kelime seçebiliyorum: *Sat*."

Cara kaşlarını çatır. "Bana gönderin. CCTV'den bir şey çıktı mı?"

"Hayır, üzgünüm. Ama laboratuvarдан defterler geldi."

Cara ve Griffin öne doğru otururlar. "Ve?"

"Parmak izleri ve biraz DNA. Ama eşleşme yok."

"Önce tüm polis profilleriyle karşılaştırın," diye
bağırıyor Cara.

"Biz yaptık. Bir şey çıkmadı. Şimdi ulusal veri tabanına girdik."

Cara buna inanamıyor. Hayal kırıklığının onu delip geçtiğini hissediyor. İçeriden biri olduğundan emindi. "Bir şey çıkar çıkmaz beni ara," diye ekler ve telefonu kapatmak üzereyken Toby sözünü keser.

"Ama patron, bir fikrim var."

Griffin'in odasının dışında iki hemşire yüksek sesle konuşmaya başlar. Cara hoparlörün sesini açar, sinirden köpürmektedir.

"Devam et."

Shenton, "Yakınıınızda olduğunuzu bilecek," diyor. "Aradığınızı bilecek. Bu yüzden onu kendini güvende hissedeceği bir yere götürmüş olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanıdık bir yere gidecek. Evine. Bir çalışma alanı. Etrafını kontrol edebileceği bir yere."

Cara dehşetin yeniden yükseldiğini hissediyor. "Ama kim olduğuna dair en ufak bir fikri m i z yokken nerede olduğunu nasıl bileceğiz?" diye bağırıyor, sesi tizleşiyor.

Griffin'e bakıyor. Çaresizliğinin, korkusunun onun gözlerine yansıdığını görür.

Yankı Adam Jess'i kim bilir nereye, kim bilir ne yapmaya götürdü. Hepsi onun suçu. Ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yok.

YAKIN. Bunu hissedebiliyor.

Boktan VW'sinde takırdayıp dururlarken, ön koltukta yığılmış olan kadına bakıyor. Adamın vurduğu yerden alınına doğru bir çizgi halinde kan akıyor ama bunun dışında kıza dokunulmamış. Uzun süre böyle kalmayacaktır.

Sonun görüldüğüne seviniyor. Yorgun, tüm bu saçmalıklardan bıkmış.

Sanki iki kişiymiş gibi hissediyor. Cara ile olan. Saygı duyulan profesyonel. Ve diğeri: öldürülen. O, sahip olmak için mücadele eden iki ruhtur. Bundy bunu biliyordu. Gein, Dahmer, Brady. Hepsi de günlük hayatlarına devam ederken şeytani taraflarıyla mücadele etmişlerdi. Otobüse binerken, işlerini yaparken, ailelerini severken.

Aşk bile mi? Evet, o bile. Hiç hayal etmediği bir şeydi ama işte buradaydı.

Yapması gereken şey için kendini hazırlar. Zihinsel olarak kılık değiştirir; başka biri olur. Sadece onunla birlikteyken gerçekten kendisidir ve bunun bir daha asla olmayacağını bilmek içini kemirir.

Ama şimdi onu düşünemez.

Hayatının böyle olacağını düşünmemişti. Ama hak ettiğinden, o yerde büyürken beklediğinden daha fazlası değil. Başlangıçta yalnızdı; sonunda da yalnız olacak.

Ve yakında. Yakında bitecek.

Hastaneden ayrılırlar, Griffin Cara'yı arabaya kadar takip eder. Bir yere gitmeleri gerekiyordu, herhangi bir yere. Sadece kararlı bir eylemde bulunduklarını hissetmek için karakola dönmek bile yeterli olacaktır.

Kendini iyi hissetmiyor. Başı sersemlemiş, bacakları güçsüz. Acı çekiyor.

Ama bu daha önemli. Devam etmesi gerekiyor.

Jess'i bulmak zorunda. Gergin, vücudu patlamanın eşiğinde. Bu delinin onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikirleri yok. Ya da ne yapacağını.

Cara arabanın kilidini açıyor ve yolcu tarafındaki kapıyı onun için çekiyor. Bu küçük jestten rahatsız olur -kendini zavallı hissetmesine neden olur- ama koltuğa yığılır ve bu sırada bir şeyin üzerine oturur.

Poposunun altına uzanır ve bir telefon çıkarır. Ekran yanıp sönüyor ve kırmızı bir alarm gösteriyor. *Andrew! Yeni bir bağlantınız var! diye* bağırıyor, dikkat istiyor. Logoyu tanıdı. T harfli küçük kırmızı alev simgesi. Roo'nun Tinder'da ne işi var? Ve telefonu neden burada? Kız kardeşine karşı bir öfke duyar ve telefonu saklamak için torpido gözüne sokar.

Aşırı sıcak hastanenin dışı soğuktur ve Griffin kollarını kendine sarar. Üzerinde sadece bir gömlek ve kot pantolon var, hastaneye getirildiği kıyafetler. Kendini pis hissediyor. Bir sigara için yanıp tutuşuyor.

Cara'nın arabasının arkasında bırakılmış bir palto görür ve onu almak için arkaya uzanarak giymeye çalışır.

Duygu seli bir çığ gibi üzerine düşer. Ellerin titrediğini, vücudunun adrenalinle sarsıldığını hisseder.

Cekete bakar. Ona uymuyor; çok küçük, gösterişli kırmızı ve mavi. Mia'nın onu seçtiğini, bir Noel'de Roo'ya verdiklerini hatırlıyor. Ve kokusu... Ceketini burnuna götürüyor ve tanıdık gelmenin şokuyla başı dönüyor.

Orada, eski yatak odasının zemininde. Bilekleri kordondan kabarıyor, kaçmaya çalışırken kasları geriliyor. Gözleri görmüyor, ağzı tıkalı ama kızın çığlıklarını duyuyor. Gümbürtüler ve vuruşlar. Mia'dan gelen sesler: ilkel, çaresiz çığlıklar. Çırpınıyor, dönüyor, bileklerini tekrar çekiştiriyor, bağlarına karşı acizce öfkeleniyor.

Mia tekrar ağlıyor, sonra sessizlik oluyor ve sessizlik daha kötü, çok daha kötü. Sonra yanında birinin olduğunu hissediyor. Bir vücut, ekşi ve sıcak. Ter, kahve, yıkanmamış ten.

Griffin şimdi o adamın kokusunu alıyor, ceketinden geliyor.

Cara sürücü kapısını açar ve adam uzanıp Cara'nın elinden anahtarları alır, sonra da onu geriye doğru iter. Kapıları kilitliyor ve sürücü koltuğuna tırmanıp motoru çalıştırırken camdan onun şok olmuş yüzünü görüyor.

Griffin artık kim olduğunu biliyor. Kim olduklarını ve nereye gittiklerini biliyor.

Ama Cara bilemez. Bu onu mahveder. Griffin'in ne yapacağını görmek. Arabayı vitese takar ve tekerlekler çığlık atarak hastaneden uzaklaşır.

CARA ağır bir şekilde kaldırılma düşer. Griffin'in adını, giden arabanın ardından hayal kırıklığı içinde tekrar tekrar haykırır.

Bir şeyin farkına varmış. Onunla paylaşmak istemediği bir şey. Onu lanetliyor, yaptıklarına inanamıyor.

Merkezi arar, Kontrol'e mavi bir Audi A3'ü takip etmesini söyler, plaka numarasını tekrarlar. Hız kameralarını tetikleyeceğini biliyor ama umurunda değil. Sadece çok geç olup olmayacağını merak ediyor.

Olay odasını tekrar aramaya gider ama Shenton'dan gelen e-posta bildirimini görür. ESDA işaretlerinin bir görüntüsü ve bununla ilgili bir şey dikkatini çeker.

Kaldırımında otururken, yazıyı büyüterek resmi ortaya çıkarır. Shenton haklıydı: rakamlar, silik ama net. Bir şey hafızasını zorluyor ve sonra farkına varıyor.

9-4. 10-12. Sat.

Bu onun el yazısı. Yerel havuzun yüzme saatleri, son tatillerinde aceleyle karalanmış. Kulübeye yaptıkları son ziyarette.

Zodiac cinayetlerinin notu, Libby'nin cinayeti, kulübelerinden alınan bir not defterine yazılmıştı. Hiçliğin ortasında, bozkırda.

Katil Jess'i nereye götürmüş olmalı. Griffin'in şimdi nereye gittiğini.

Ama neden... Ama kim...?

Zihni, doğru olması gerektiğini bildiği şeyi zar zor kabul edebiliyor.

Acil bir arama yapıp devriye arabası istedi. Oraya gitmesi gerekiyor.
Sevdiği biri ölmeden önce.

SOĞUK ani ve şok edicidir. Jess'in nefesi kesilir, yüzünden aşağı su akar.

"Uyan."

Bir adam onun önünde duruyor. Elinde bir kova var ve onu yanındaki yere koyuyor. Kadın onu hemen tanır.

Hareket etmeye çalışıyor ama bir sandalyeye bağlanmış, ayakları ve elleri plastik kablo bağlarıyla sıkıca tutturulmuş. Kollarını uzatmış ve onları çekiştiriyor ama ağır ahşap sandalye sıkıca tutuyor. Çırpınıyor ve sandalye hafifçe sallanıyor.

"Dikkatli ol, geriye doğru devrilmeni istemiyorum," diyor. Uzanıyor ve ıslak saçlarından bir tutamı nazıkçe yüzünden uzaklaştırıyor. "Nasılsın Jessica?"

"Bırak beni," diye hırlıyor. Sırılsıklam ve oda soğuk. Gözleri etrafı tarıyor. Ahşap bir kulübe, duvarlarda güzel resimler, rahat bir kanepenin üzerinde örtüler. "Neredeyim ben?" diye bağırıyor. "Beni nereye götürdünüz?" "Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere." Bir sandalye çeker ve oturur.

önünde. Adamın elinde küçük bir çakı olduğunu fark eder.

Tekrar çekiyor, bağlar derisine batıyor. Sakinleşmesi gerektiğini söylüyor kendine. Düşün. Düşün. Ama sonra bir ceset görür, yerde yatan biri, sırtı ona dönüktür. Bir adam.

"Kim o?" diye kekeliyor.

Arkasına bakar, yarı kapalı gözleri secde halindeki figürü zorlukla fark eder.

"Endişelenmeniz gereken kimse yok. Onları savunmaya çalıştı, biliyorsunuz. O çocukları. Ne lanet bir kahraman." Bu son cümleyi acı bir şekilde ekliyor, sesine kızgınlık karışıyor.

Jess'in nefesi boğazında düğümlenir. Onun dehşete düşmüş ifadesini görür. "Merak etme," der. "Onlar iyi. Uyuşturulmuşlar ve yatak odasında uyuyorlar. Tilly ve Joshua'yı seviyorum. Onlar asla benim planım değildi. Ama senin için geri dönmem gerekiyordu. Böylece konuşabilirdik."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Jess soruyor. Onun dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Birinin onu bulacağını umuyor. Ama nasıl, diyor kafasının içindeki küçük ses, nasıl? Burada olduğunu kim bilebilir ki?

"Beni tanımadın, değil mi?" diye sorar.

"Tabii ki tanıdım. Geçen haftadan. Geçen-"

Onu durdurur. "Hayır. Tuvaletteki karşılaşmamızdan değil. Daha öncesinden."

"Daha önce...?" Jess şaşkındır. Adamın yüzüne bakar. "Bilmiyorum..."

Ama sonra onunla ilgili bir şey onu duraklatır. Onu tanıyor. Yıllar öncesinin nazik gözlerini görüyor. Gülümsemesi, kızarmış ekmeğin son parçasını endişeyle ona uzatması. Ona oynaması için bir oyuncak veriyor. Bir zamanlar olduğu çocuğun izleri.

"Çocuk evi," diye fısıldıyor. "Sen oradaydın."

Ona hüzünlü bir gülümseme verir. "Beni hatırlıyorsun! İtiraf etmeliyim ki geçen hafta beni tanımadığımda üzülmüştüm. Çünkü seni hatırlamıştım Jess." Çakıya bakıyor, bıçaklardan birini sapından çekip çıkarıyor. Işık gümüşün üzerinde parlıyor, keskin kenarda dans ediyor.

"Ama bu yirmi yıl önceydi?" diye kekeliyor.

"Sen beş yaşındaydın. Ben on iki yaşındaydım," diyor. "Çok korkmuş ve güvensizdin. Senin hakkında konuştuklarını duydum. Seni aileden ayırmak zorunda kaldıklarını söylediler. Sen götürülürken annen ağlıyordu."

"Bunu hatırlamıyorum."

Ona bakar. İlk kez onun tavırlarının tuhaf olduğunu fark eder; sessiz, çekingen, omuzları kamburdur. Beklediği tavır bu değildi. Griffin'in polis profilinden tarif ettiği adam

neşeli, sadist bir katil, öldürmeye hazır ve hevesli. Bu adam yenilmiş görünüyor. Sandalyeye bağlı olan kendisi olmasına rağmen, onun gibi yenilmiş hissediyor.

"Sadece bir ay oradaydın," diye devam ediyor sessizce. "Ama özel olduğunu biliyordum. Sen bana gösterdin."

"Ben ne yaptım?" Jess fısıldıyor.

"Elini ateşe tuttun. Derinin kararmasını ve büzüşmesini izledim. Kabarcıkların oluşumunu izledim. Ama sen irkilmedin bile. İzledin ve gülümsedin." Elini ona doğru kaldırıyor. Avucunda bir yara izi var, derisi gergin ve kırmızı. "Bana denememi söylemiştin. Yapabildiğim kadar uzun süre yaptım. İstirap vericiydi. Ama sonunda acıya dayanamadım. Ve sen bana güldün."

Jess başını sallar. "Özür dilerim. O zaman anlamamıştım. Hasarlı olduğumu fark etmemiştim."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hasarlı mı? Sen hasarlı değilsin." Kaşlarını çatıyor, alnı çatılıyor, çenesi sıkılıyor. "Sende hiçbirimizde olmayan bir şey var," diyor, sesi şimdi daha yüksek çıkıyor. "Daha iyi bir şey. O zamanlar bunu biliyordum. Özellikle de ailen seni almaya geldiğinde." Aniden gülüyor, biraz histerik. "Seni almaya geldiler, Jess! Kimsenin ailesi onları oradan almaya gelmedi! Hiç kimsenin!"

"Hayır. Hayır. Bu sadece tıbbi bir durum. Önemli bir şey değil."

Adamın yüzünün bulutlandığını görür. Hızlı bir hareketle elini yakalıyor, ters çeviriyor, çakıyla ileri uzanırken parmaklarını düzleştiriyor. Bıçağı avucunun ortasına saplıyor.

Jess etin içinden geçtiğini, kemiğe çarptığını, tendonları kopardığını hisseder. Sandalyenin sapındaki tahtaya saplanıyor ve sıcak kanın akmaya başladığını görüyor. Telaşla haykırır.

"Sen özelsin Jess," diyor. "Bunu asla inkâr etme."

"Sen delisin," diye ağlıyor. Elini çekmeye çalışıyor ama çakı saplı kalıyor. Sandalyeden kan damlıyor, yerde birikiyor. Şimdi titriyor. Soğuktan, korkudan, şoktan.

Adam gülümsüyor ama zoraki bir gülümseme, yüz buruşturmadan fazlası değil. "Belki de," diyor. "Belki de bu doğru. Çünkü benim tek istediğim fark edilmektir. Birisi olmak istedim." Konuştukça güç kazanıyor gibi görünüyor. Önceki yorgunluğu azalmış; daha dik oturuyor ve

Vücudum gergindi. "Önemsizdim. Herkes beni unuttu. Annem. Üvey ailem. Seni."

Adam onun önünde duruyor, düşük kaşlarının altından ona bakıyor. Kadın kıpırdamaya cesaret edemiyor. Jess'e sanki bir şeyle, öfke ve kabullenme arasında bir iç savaşla boğuşuyormuş gibi görünüyor. Gözleri odayı tekrar tarıyor. Pencerenin dışındaki ağaçları görebiliyor. Yağmur yağıyor, hava karanlık.

Sonra dönüyor, arkasındaki masaya doğru yürüyor ve büyük bir bıçak alıyor. Kocaman, bir tarafı tırtıklı, diğer tarafı düz ve keskin bir bıçak ve kadın gözlerini ondan alamıyor.

"En azından acı çekmeyeceksin," diyor neredeyse kendi kendine. Kızın önünde çömeliyor, bıçak elinde, ucu kızın vücuduna doğru bakıyor. "Diğerleri gibi acı çekmeyeceksin. Çığlıklarını hâlâ duyuyorum, biliyorsun." Adam başını kaldırıyor ve kız onun gözlerinde bir insanlık parıltısı görüyor. "Yalvarışları, çığlıkları. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Jess ona bakıyor. Sormayacak, sormayacak. Ama beyni oraya gider, adamın ne planladığını, ona ne yapabileceğini hayal etmeye başlar. Kalbinin hızla çarptığını hisseder, panik düşüncelerini karıştırır.

"Ve o diğer kız, ölmeden önce yaşadıkları..." Başını yavaşça sallayarak gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Hangi diğer kız?" Jess dehşet içinde kekeliyor ama o cevap vermiyor. "Benden ne istiyorsun?" diye ağlıyor. Sümük ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Her şeyi yaparım, lütfen. Sadece bırak gideyim."

"Bunu yapamam. Üzgünüm Jess, yapamam. Tüm bunlarda senin de bir rolün var. Aksi takdirde, asla bitmeyecek. Asla bitmeyecek."

Sonra ne yapmak için orada olduğunu hatırlamış gibi kafasını kaldırıyor. Ayağa kalkıyor, masaya geri dönüyor ve bir şey alıyor. Bu bir silah, küçük ve siyah, bıçağı bir anlığına yere bırakıp sürgüyü geri çekiyor. Metalik bir sesle tetiği çekiyor.

"Vakit geldi," diyor.

Adamın sesinin değiştiğini fark eder. Sesi artık kararlı ve emin geliyor. Bu etki onu iliklerine kadar ürpertiyor.

"Lütfen bırak gideyim," diye fısıldıyor.

Sessiz kalıyor. Silahı kadının kafasına doğrultarak, sandalyenin kolundaki çakıyı kadının elinden çekip alır, sonra da çakıyı kadının etrafındaki kablo bağlarını kesmek için kullanır.

ayak bilekleri. Hâlâ masanın üzerinde duran av bıçağına bakar. Odanın uzak tarafındaki kapıya bakar.

Çakıyı katlayıp cebine koyarken onun bakışlarını takip ediyor. "Bir şey dene," diyor. "Ve diz kapaklarını vururum. Acı olsun ya da olmasın, hiçbir yere yürüyemezsin."

Kımıldamıyor.

"Anladın mı?" diye sorar.

İşbirlikçi görünmesi gerektiğini biliyor. Eğer dışarı çıkacaklarsa, o zaman kaçacak. Bu onun en iyi şansı. Bu onun tek şansı. Adam onun cevabını bekliyor ve kadın ona bakıyor, gözleri soğuk. Başını sallıyor.

Arkaya uzanıp av bıçağını alıyor ve kadının bileklerindeki bağları kesiyor. Onu ayağa kaldırıyor, sonra arkasında duruyor, silahı sırtına dayıyor, bıçağı boynuna dayıyor. Sert metalin etine battığını hissediyor.

"Yürü," diyor, silahla onu itiyor ve kadın sallanan bacakları üzerinde tökezleyerek birkaç adımda kapıya ulaşıyor.

"Aç şunu."

Hasarlı elini kucaklıyor. Şimdi çok kanıyor, yara açık. Sürgülerle uğraşıyor, sonunda onları karşıya çekiyor.

Dışarı çıktıklarında rüzgâr yüzüne çarpıyor. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Evden yavaş adımlarla uzaklaşıyorlar ve o karanlığa bakıyor. Hiçbir medeniyet belirtisi duyamıyor; hiçbir ışık göremiyor. Hangi yöne gideceğine dair hiçbir fikri yoktur.

Boynundaki bıçağı ve sırtındaki silahı hâlâ hissedebiliyor. Ama baskı daha az. Bu bir risk ama başka ne seçeneği var ki? Burada kimse yok, kimse gelmiyor. Ani bir dönüşle ondan uzaklaşıyor, bir eliyle sağ kolunu itiyor, diğeriyle dirseğini geri çekiyor. Temas ediyor ama arkasına bakmıyor.

Arkasından gelen ve kanını donduran bir öfke kükremesi duyuyor.

Ve kaçıyor.

Hava kapkaradır, önünü bir adımdan fazla göremez ama koşar. Ciğerleri zorlanıyor, koşabildiği kadar hızlı koşuyor. Bir ağaç köküne takılıyor, kendini yakalıyor, dalları ve çalıları itiyor.

Jess onun ne kadar gerisinde olduğunu bilmiyor. Dikenlerin giysilerini çektiğini, bir şeyin yüzünü çizdiğini hissediyor. Engebeli bir zemin parçasına takılıyor, bileğini burkuyor ama kendini tekrar yukarı çekiyor, koşuyor, koşuyor.

Burası neresi? Yol yok, yaşam belirtisi yok. Çalıları tırmalıyor, nefesi kesilmiş, çılgına dönmüş. Bir silah sesi duyuyor ve zihinsel olarak kendini kontrol ediyor. Iskalamış olmalı, diye düşünüyor. Kaç kurşunu var? Bıçağı düşünüyor, adamın tehdidini düşünüyor ve kaçıyor.

Ama sonra bir patlama sesi daha duyuyor ve bir şey onu yana doğru savuruyor. Vücudundaki enerjinin tükendiğini hissediyor. Ama kendini ileri itiyor. Onu yakalamasına izin veremez. Yakalayamaz.

Arkasına bakar, onu görmeye çalışır, ama sonra birden hiçbir şey yoktur. Ayağı ince havayla buluşuyor ve düştüğünü hissediyor, kayaların ve toprağın üzerinde yuvarlanıyor. Elleriyle yeri kazıyarak kendini durdurmaya çalışıyor.

Sol bacağı yamacın dibine çarptığında çatırdama sesini duyuyor. Kemiğin kırıldığını hissediyor. Durma noktasına geliyor. Ağzındaki kanın tadını alabiliyor, dişlerinin arasındaki çamurun çıtırtısını hissediyor. Hareket etmeye çalışıyor ama bacağı çalışmıyor ve loş ışıkta ona bakıyor. Beyaz kemik, ondan bir parça

Kaval kemiği, incik kemiği, kanlı etten dışarı çıkmış, kot pantolonu yırtılmış, bacağı açılı bir şekilde bükülmüş.

Kendini ayağa kaldırmak için yanındaki bir ağaca tutunuyor ve tüm ağırlığını sağlam bacağına veriyor. Topallamaya alışıyor ama kemiğin kemiğe sürtünmesini, yaranın etrafında ıslak bir şekilde hareket eden etin ırpınışını hissedebiliyor. Bir çığlıkla tekrar yere düşüyor.

Jess kırık vücuduna lanet okuyor. Acıyı hissetmiyor ama bu onu ancak bir yere kadar götürebilir. Bacağı kırılmış, paramparça olmuşken ondan kaçmasının imkânı yok.

Kıpırdamadan yatıyor. ılgınca nefes alışını yavaşlatmaya alışıyor. Nerede olduğunu bilmiyor, diyor kendi kendine. Belki de onu bulamayacaktır. Belki polis çoktan aramaya çıkmıştır. Belki de. Belki de.

On, on beş dakika bekler. Gözleri umutsuzca arıyor. Dinlemek için kulaklarını zorluyor. Rüzgâr ve yağmurdan başka bir şey duyamıyor. Belki de gitmiştir. Belki de.

Gitmeli. Bütün gece burada kalamaz. Karanlıkta bir açıklığın kenarında olduğunu görebiliyor. Bir patika, toprak bir yol, onu yardıma götürebilecek herhangi bir şey hayal ediyor. Dirsekleri ve sağlam dizinin üzerinde kendini ileri doğru çeker, parmakları çamuru kavrayarak karşıya geçer.

Ve işte o zaman onu görüyor.

İlk başta tanınmaz halde. Beyni şekilleri kavrayamıyor. Ay ışığının pusunda, soluk ve beyaz bir şekilde üzerinde asılı duruyor. Yavaşça dönüyor, damlıyor, kanat çırpıyor. İpin gıcirtısı. Siyah oyuklar, koyu kırmızı, çizgiler ve lekeler.

Ve sonra ne olduğunu anlıyor.

Ve ığlık atmaya başlıyor.

BAŞINI ÇEVİREMİYOR. İçindeki her şey gözlerini kapatmak istiyor, kaybolmak istiyor, korkunç sahneye bakmayı bırakmak istiyor ama kilitlenmiş durumda. Cesede odaklanmış.

O bir kadın. Jess bunu şimdi fark ediyor. Boynuna kalın bir ip dolanmış, başı yere doğru eğilmiş, doğal olmayan genişlikteki açık gözleriyle doğrudan Jess'e bakarak onun üzerinde asılı duruyor. Dili ağzında simsiyah ve şişmiş, uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüş ve gevşemiş, çıplak göğüslerinin üzerine neredeyse sanatsal bir şekilde dökülmüş. Solgun vücudunu mor benekli çürükler kaplıyor.

Bacaklarında kırmızı ve kahverengi çizgiler var. Ayak parmakları aşağıya doğru bakıyor; çamur, yağmur, kan, tarif edilemez bir şey, yere damlıyor.

Kadın hafifçe hareket ediyor. İpin üzerinde yavaşça dönüyor. Ve ceset döndüğünde, Jess onun nasıl öleceğini biliyor.

Kadının sırtındaki tüm deri alınmış. Koparılmış, parçaları gevşemiş, çoğu tamamen gitmiş. Jess yaranın dışında et görebiliyor: akciğerler, bağırsaklar, organlar olduğunu düşündüğü şeyler aşağı sarkıyor, hâlâ bağlılar. Ama en kötüsü kaburgalar. Açık, vücudundan dışarı doğru kıvrılmış, bembeyaz kanatlar gibi.

Jess'in tüm vücudu güçsüz düşer, gördüğü manzara karşısında felç olur. Başka bir insana kimin böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyor. Onlar insan değil. Olamazlar... Olamazlar...

"O bir melek."

Yanındaki adamın sesini duyunca sıçırıyor, sonra çamurda geriye doğru debeleniyor. Adam arkasından yavaşça açıklığa doğru yürüyor. Sırılsıklam olmuş, çamur elbiselerini lekelemiş, tişörtü göğsüne yapışmış.

"Sana kaçma demiştim. Sana söyledim," diyor. Sesi monoton, düz ve duygusuz. Silahı kadının bacaklarına doğrultuyor, sonra kot pantolonundaki delikten fişkıran kemik ve kanı görünce duraklıyor.

"Lütfen, lütfen..." Jess hıçkırıyor. "Lütfen... Ne yaptın sen?"

Bir an kadına bakar, sonra tekrar Jess'e döner. Gözleri karanlık, kara delikler, tepkisiz.

"Uzun süre dayanamadı," diyor sessizce. "Acıdan bayıldı. Sırtını kestiğinde dayanamadı. Kaburgalarını kırdığında, ciğerlerini çıkardı, hala nefes alıyordu."

Jess'in elleri ağzına kenetlenir. Her şeyi içine atamıyor. Bu kadın neler yaşamış, ne acılar çekmiş olmalı. Kendini hasta hissediyor ve boğazında sıcak asit yükseliyor.

"Göz kapaklarını kesin," diyor geriye doğru işaret ederek. "İzlemesi, ona ne yaptığını görmesi gerekiyordu."

"Kim?" Jess ona bağılıyor. Açıklığın etrafına bakar. "Buradaki tek insanlar biziz, seni hasta herif!"

Keskin ve tiz bir kahkaha atıyor, sonra elinin topuğunu defalarca kafatasına sertçe vuruyor, başı yere dönük, gözleri kapalı. Kadın dehşet içinde onu izliyor. "O her yerde," diye ağlıyor. "Benim bir parçam. Her zaman izliyor. Her zaman burada. Ve şimdi bunu sana da yapacak." Ona tekrar bakıyor ve av bıçağını ona doğru doğrultuyor. Birden nefes alamaz hale gelir. Gözleri keskin bıçaktan üstündeki kadına kayıyor. "Lanet olası bir melekler korusu."

Ama sonra durur. Başını eğip dinliyor. Sonra silahı tekrar kaldırıyor, parlıyor, yağın yağmurda simsiyah ıslanmış, namlusu yüzüne doğrultulmuş.

"Griffin," diye bağılıyor, sesindeki kabadayılık geri gelmiş. "Nate Griffin."

Jess'in kafası karışır ama sağ tarafındaki ağaçlarda bir hareket duyunca döner.

Adam tekrar bağıırır: "Hemen buradan çık, yoksa küçük kız arkadaşını kafasından vururum."

Sonra onu görür. Adam çalılıkların arasından çıkıyor. Ellerini yavaşça başının üzerine kaldırır.

"Onu rahat bırakın," diyor Griffin.

GRIFFIN kulübeye daha önce de gelmişti. Daha mutlu zamanlarda, Mia'yla birlikte. Orası onların sığınağıydı, biraz huzur ve sessizlik. *"Kimsenin çığlıklarınızı duyamayacağı bir yer,"* diye şaka yapmıştı.

Griffin kim olduğunu biliyor. Yankı Adam. Libby'nin anma törenindeydi. Birkaç gün önce karakoldaydı; o Tinder mesajını göndermiş, o hatayı yapmış olabilirdi. Bıçaklarla arası iyiydi. Tanrı aşkına, o bir şefti.

Ama kulübeye kadar olan tüm yolculuk boyunca bunu anlamakta zorlanmıştı. Yeğenin ve yeğenin babası. Cara'nın kocası. Nasıl fark etmemişti? Bu adam bütün bu insanları nasıl öldürmüş olabilirdi? Mia'yı öldürmüş, *onu öldürmeye* çalışmış?

Ama kanıt oradaydı. Doğru olmak zorundaydı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda koştururken, her geçen saniye Jess'in bir katille birlikte olduğunu biliyordu. Arabayı park etmiş, gelişini kimsenin duymasını istemediği için arabayı epey uzakta bırakmıştı.

Pencereden dikkatlice baktı ama kulübe boştu. Odanın ortasında tek başına duran bir sandalyenin kollarından birinde Griffin'in kan olduğunu tahmin ettiği bir şey vardı. Kapı açıktı ve rüzgârda çarpıyordu.

Döndü ve karanlık ormana baktı. Orada olduklarını biliyordu. Ama nerede? Ve sonra onun çığlığını duydu.

Griffin ağaçların arasından koşarak sesi takip etti. Yağmur yüzünden aşağı dökülüyor, kıyafetlerini ıslatıyordu ama fark etmedi bile. Durdu,

Dinliyor, sonra tekrar koşuyor, ormanlık alanda iz sürüyor, adrenalin onu ileriye doğru itiyordu.

Ama sonra düşüşü gördü ve son anda kendini yakaladı. Yavaşça, çamurlu duvarları dikkatle tırmanarak etrafından dolaştı.

Ta ki onu görene kadar. *Neydi* o? Karanlıkta asılı, kanlar içinde ve parçalanmış bir kadın. Griffin şokla irkildi, kanı kulaklarına hücum etti. Tanrım. İlk aklına gelen Jess'ti ve bacakları neredeyse altından çekiliyordu, ciğerlerindeki hava kısıp bir iniltiyle boşalıyordu. Ama sonra sarı saçları fark etti ve gözleri sesleri takip etti.

Jess oradaydı, sırtüstü yatıyordu, bacağı garip bir açıyla bükülmüştü. Ama rahatlama kısa sürdü: bir elinde bıçak, diğerinde silah olan bir adam onun üzerinde duruyordu. Ve bu beklediği kişi değildi.

Gördüklerine inanamıyordu. Ama parmak izleri, defterdeki DNA? Bu o olamaz.

Ve sonra onun adını duydu.

★ ★ ★

"Griffin," diye duydu. "Nate Griffin. Hemen buraya gel, yoksa küçük kız arkadaşını kafasından vururum."

Griffin gözlerini kapatır. Bu adamın ne yaptığını biliyor. Onun soğukkanlı, sadist bir katil olduğunu biliyor. Kanıtlar tam önünde asılı duruyor. Başka seçeneği yoktur. Jess'i vurmasına izin veremez.

Ağaçların arasından çıkar ve ellerini başının üzerine kaldırır. Adama bakar. Birlikte çalıştığı adama. Sevmediği ama güvendiği bir adama. Çünkü o bir polis memuru. Bir dedektif.

"Onu rahat bırak," diyor Griffin. "Onu rahat bırak, Deakin."

"Bize katılman ne güzel, Nate," diyor Noah. Silah hareket eder, şimdi Griffin'in kendi kafasına doğrultulmuştur.

Griffin Jess'in önce ona, sonra da Deakin'e baktığını görür.

"Onu tanıyorsun," diye fısıldar. Griffin loş ışıktaki bile onun iyi görünmediğini görebiliyor. Solgun ve titriyor.

Griffin acımasızca gülümser. "O bir polis, Jess. Sen iyi misin?"

"Hayır, o iyi değil," diye haykırıyor Deakin. "Bacağı kırık ve onu ben vurdum."

Jess şaşkınlıkla yere bakar. Griffin onun elini yanına koyduğunu, kaldırdığını ve kana baktığını görür. Ay ışığında parlayan kırmızı.

"Küçük meleğimizi sevdin mi?"

Griffin başını kaldırıp kadına bakıyor, sonra da düşük kaşlarının altından Deakin'e bakıyor. "Ne yaptın sen Noah?"

"Son oyun, Griffin! Her zaman bir son olmalıydı." Deakin gülüyor. Yüksek ve kırılgan. "Bu asla sadece bir ya da iki cinayetle ilgili değildi.

-Bu tam bir başyapıt. İsterseniz, en büyük ve en iyiye bir saygı duruşu. Ve bu! Şuna bir bakın! Tam bir sanat eseri! Daha önce gelen her şeyden daha iyi, daha özenli bir şey olmalıydı."

"Sen hastasın, Noah. Sadece teslim ol. Polis yolda."

"Hayır, değiller. Seni tanıyorum. Tek başına geldin. Lanet olası yalnız kurt. Bunu neden yaptın Griffin? Kendi planların mı vardı?"

Griffin dişlerini sıkıp başını sallıyor.

"Beni öldürecek miydin, bu muydu? Mia'nın intikamını almak için mi?" Deakin silahı bir an için manik bir şekilde salladı, sonra tekrar ona doğrulttu. "Şimdi nasıl olacak bu iş, Nate?"

Griffin karanlığın içinden bakıyor ve öfkesinin arttığını hissediyor.

"Ne kadar hızlı olabileceğini düşünüyorsun? Ben seni vurmadan önce silahı üzerimden alabileceğini mi sanıyorsun? Seni orada kanlar içinde bırakıp, ben bunu yaparken seyretmek"-kadını işaret ediyor, sonra Jess'e dönüyor-"ona."

Griffin, gözyaşları çamura damlayarak ağlamaya başlayan Jess'e çaresizce bakar.

"Sana izleteceğim, Nate," diye tıslıyor Deakin. "Onu kesip içini açarken, kemiklerini, iç organlarını çıkarırken. Onu ağaca asacağım. İkinizi de ölüme terk edeceğim. Çünkü olacak olan bu."

Griffin tereddüt ediyor. Deakin ateş etmeden önce kontrolü ele alabilir mi? Risk alır ve başarısız olursa sonuçlarına katlanabilir mi? Geçen seferki gibi mi? Mia'da olduğu gibi mi?

Ama sonra onu duydu. Bir ses, rüzgarın ve yağmurun üzerinde yüksek ve net. "Noah, lütfen. Silahını indir. Her şey bitti."

Griffin kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını hissediyor. Lütfen hayır. O da olmasın.

Cara ağaçların arasından çıkar. Griffin onun ağladığını görebiliyor ama gözyaşlarının ardında yüzü kararlı. Deakin onu görür ve anında ifadesi değişir.

"Hayır!" diye bağırır. "Burada kalamazsın. Gitmek zorundasın!"

"Lütfen, Noah," der Cara tekrar. "Silahlı polisler yolda. İstedğin bu değil. Bu sen değilsin."

Griffin, Noah'daki ani değişimi fark eder. Cara'nın gelişi onda bir şeyleri değiştirmiştir. Kendine güveni gitmiştir; daha dengesiz ve duygusal görünmektedir, sanki bir maske düşmüştür.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?" Sesi panik içinde ve arkasındaki ağaçlara bakıyor. "Hiçbir şey! Bütün o insanları ben öldürdüm! Bak ona ne yaptım! Ben bir bok parçasıyım. Değersizim. Ölmeyi hak ediyorum."

Deakin kadını işaret eder ve Griffin ilk kez onun kim olduğunu anlar. Lauren. Ve Cara da bunu biliyordur.

Griffin onun çırpındığını görüyor. Gözlerini kapatıyor, vücudu içe doğru çöküyor, kendini dik tutmak için ellerini dizlerine koyuyor. Onun yutkunduğunu, derin bir nefes aldığını ve sonra gözlerini tekrar açtığını görüyor. Ama yukarı bakmıyor.  lm ş dadısının parçalanmış cesedine sırtını dönüp Deakin'e bakıyor.

Cara sesi titreyerek, "Buna inanmıyorum," demeyi başarıyor. "Son üç yıldır her günümü seninle geçiriyorum. Sen benim ortağımsın, Noah. En iyi arkadaşımsın."

"Kapa eneni!" Deakin ona bağırıyor. Ağzının kenarları aşağı doğru dönmüş. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Lütfen. Gitmeniz gerekiyor."

"Griffin'i terk etmeyeceğim," diyor Cara. "Ben de seni bırakmayacağım, Noah."

"Yapmalısın, yapmalısın," diye tekrarlıyor Deakin. "Lütfen."

Ve sonra büyük bir patlama oldu. Etraflarında yankılanıyor, Griffin'in kulaklarını ınlatıyor.

ığlık seslerini duyuyor. Karanlıkta gri dumanın yükseldiğini, Deakin'in elindeki siyah namludan yavaşça kıvrıldığını görür.

Gücünün bedeninden çekildiğini hisseder. Dizlerinin  zerine çökerken Jess'in dehşet içindeki gözlerini üzerinde görür. Bacakları kırılır. Sırt  st  çamurun içine düşer.

Acıyı fark eder. Ama öncekinden farklıdır - omurgasının amansız zonklaması, dayak yediği zamanki tavizsiz  fke. Ağır çekimde hiss ediyor. Sakin. Kabulleniyor.

Karanlıkta, ıslaklığın içinde Griffin arkasına yaslanıp gümüşi yağmur damlalarının siyah gökyüzüne düşüşünü izliyor.

"İşte bu" diye
düşünüyor. Ben
Ölüyorum.

CARA KENDİSİNİN ÇIĞLIK ATTIĞINI DUYUYOR, ama sanki ses başka birinden geliyor gibi hissediyor. Griffin'in yanına koşar ve dizlerinin üzerine çöker.

"Cara."

Deakin'in gözlerinin içine bakar. Şimdi ağlamaktadır ama silah hâlâ elindedir ve Griffin'e doğrultulmuştur.

"Hemen git yoksa onu kafasından vururum."

"Bunu neden yapıyorsun?" Cara yalvarıyor. "Lütfen, Noah. Lütfen. Silahı bana ver."

Elini ona uzatıyor ama tüm vücudu güçsüz hissediyor. Biraz daha dayan, diyor kendi kendine. Destek yakında burada olacak. Lauren'a bakma. Onun ne yaptığını düşünme. Sadece biraz daha.

"Yapamam," diye hıçkırıyor. "Tamamlanması gerekiyor. Ama lütfen. Burada kalamazsın. Yoksa sen de ölürsün. Onlardan biri olursun."

Başını kaldırır ve Cara'nın eli ağzına gider. Adamın ne dediğini anlıyor. Kalırsa onu öldürecek. Kalırsa Lauren'a yaptığını ona da yapacak. Ama yine de ona inanamıyor. O bu kişi olamaz. Noah olamaz. Onu seviyor. O aileden biri. Ona zarar vermez. Kesinlikle.

Kardeşine bakar. Gözleri kapalıydı. Ölü mü diri mi olduğunu anlayamıyor ve kendini hasta hissediyor.

Yavaşça kendini çamurdan yukarı iter. Adam silahını kaldırır ve ona doğrultur. Kanı donuyor.

"Git," diyor. Sesi çaresiz geliyor. Ona yalvarıyor.

"Hayır."

"Bu iş bitmeli. Bu seri katiller, bu adamlar, yaptıkları işte en iyiler." Duraklıyor, kolunun tersiyle yüzünü siliyor. "Ve ben hepsini yendim. Hayatım boyunca bana bir hiç olduğum söylendi. Kimsenin beni sevmediği, hiçbir şey başaramayacağım söylendi."

"Seni seviyorum Noah," diye fısıldar Cara.

"Yapamazsın!" diye bağırıyor gözyaşları arasında. Cara onun tüm vücudunun titrediğini görebiliyordu. "Roo'yu, çocuklarını ve Griffin'i seviyorsun. Beni sevmiyorsun, bu şekilde değil. Bunu yapmak zorundayım. Y yapmak zorundayım. Bu gece bitmeli." Noah'nın sözleri hıçkırıklara boğuldu; sümük, yağmur, gözyaşı ve ter yüzünden aşağı akıyordu. "Git buradan. Lütfen," diye yalvarıyor.

"Noah..." Birdenbire her şey çok fazla geldi. Ağlıyor, görüşü bulanıklaşıyor. Silahı ondan almadan önce silahlı müdahale gelirse, onu vuracaklarını biliyor. Adam ölecek. Elini tekrar uzatıyor. Cara gözyaşlarının arasından zar zor görebiliyor. "Lütfen," diye hıçkırıyor.

Silahı Cara'nın başına dayıyor ve parmağını tetiğe doğru geriyor.

"Hayır, Cara, hayır..." diye fısıldar.

Şimdi onun yanında. Silah kafatasına dayanmış durumda; patlarsa kimsenin yapabileceği bir şey kalmayacak. Ama ona bakmıyor ve yavaşça ellerini uzatıp omzuna dokunuyor.

Onun gözlerinin içine bakar ve onu görür. Onun Noah'ını.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Noah. Seni seviyorum," diye tekrarlar. Adamın yüzü buruşuyor, silah düşüyor ve kadın o anda her şeyin bittiğini anlıyor.

Uzaktan siren sesleri duyuyor, silahlı müdahale araçları nihayet gelmiş.

Adam daha çok ağlıyor ve kadın hiç düşünmeden öne uzanıp onu kollarının arasına alıyor. Bu onun doğal tepkisi, ama ayakta durup partnerine sarılırken bakışları Lauren'a kayıyor. Onun kırpışmayan gözlerine. Yaşamış olması gereken acıyı düşünür. Dayanılmaz, dayanılmaz bir ıstırap.

Kardeşine ve Jess'e bakar. Jess kendini Griffin'in yattığı yere sürüklemiş, sessiz, gözleri kapalı. Jess başını kollarının arasına almış, onunla konuşuyor, dayanmasını söylüyor, onu hayatta tutuyor.

Cara tiksintiyi ve öfkeyi hisseder. Ne yaptığının farkına varıyor ve bırakıyor, Deakin yere çöküyor, hâlâ hıçkırıyor. Bir adım geri atar,

silahlı polisler açıklığa dalıyor. Duraksayıp olay yerine bakıyorlar, yüzlerini dehşet kaplıyor.

Noah'a bakar. Hareket etmek için hiçbir çaba göstermiyor, yüzü gözyaşları, yağmur ve çamurla dolu. Onun pes ettiğini görebiliyor. Ağlıyor, aynı kelimeleri tekrarlıyor ama artık onu dinlemiyor.

"O," diyor. "O yaptı."

Devasa silahları olan siyah giysili adamlar Deakin'in etrafını sarar, kollarını arkasından sertçe çekerek onu ayağa kaldırır.

Memurlardan birine "Çocuklarım..." diyor. Cümleyi bitirmeye gücü yetmiyor. "Kocam ..."

"İyiler," diye yanıtlıyor polis memuru. "Şu anda hastaneye götürülüyorlar.

Hemen arkamızda daha fazla sağlık görevlisi var."

Rahatlama hissetmeyi bekler ama bu asla gelmez. Tamamen uyuşmuştur ve belli belirsiz şokta olması gerektiğini kabul eder. Ölen kadınları, katledilen erkekleri düşünüyor. Tecavüzleri, işkenceleri. Libby'yi, Mia'yı, Lauren'ı.

Bacakları tutmuyor ve çamurun içinde dizlerinin üzerine çöküyor. Tekrar Noah'a bakıyor. Götürülürken hâlâ aynı sözleri haykırıyor, sesi çaresiz, neredeyse polisin, rüzgârın ve yağmurun gürültüsünde kayboluyor.

Ama onun ne dediğini duyabiliyor.

"Özür dilerim," diyor tekrar tekrar. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

10. Gün, İki Gün Sonra Çarşamba

ALICE hastane yatağında Jess'in yanında yatıyor, küçük bedeni nazıkçe annesininkine yaslanıyor. Jess'e okuldan, büyükannesi ve büyükbabasında neler yaptığından bahsediyor ve Jess de kızına hoşgörüyü gülümsüyor. Kız her zamankinden daha sessiz, Jess ona anlattığına göre babasını kaybettiği için yas tutuyor ama çoğunlukla olan biten her şeyden habersiz. Seri katil. Tüm o insanları öldüren dedektif. Bir gün, Alice büyüdüğünde, Jess ona gerçeği söyleyecektir, ama şimdilik Alice son on günde yaşananlar konusunda masumdur. Babasının tam olarak nasıl öldüğü konusunda.

Jess yanındaki serumun yavaşça damlamasını izliyor. Bacağı ağır bir alçıyla sıkıca bağlanmış. Ameliyata girmiş, kurşun yarası dikilmiş, kemikler sıfırlanmış, hareket etmemesi için kesin talimatlar verilmiş. Eli bandajlı. Doktorlar ellerinden geleni yaptıklarını, ancak bıçağın tendonları kopardığı bazı parmaklarının yeniden hareket edemeyebileceğini söylüyorlar. Yine de, diye düşünüyor, bu kötü değil. Ne de olsa acı çekmiyor.

Jess'in annesi ve babası yatağın yanında oturmuş, kızlarının geri dönmesinden memnun bir şekilde onu dinliyorlar. Tüm ailesi burada. Mutlu olması gerekirdi. Ama düşünebildiği tek kişi Griffin.

Ormanda, karanlıkta ve yağmurda Griffin'in yanına uzanmıştı. Uzaktan gelen siren seslerini dinlemiş, zamanında gelmeleri için dua etmiş ve

Yüzündeki acı geçerken. Adını tekrar tekrar fısıldadı, onu duymasını umuyordu.

Sesler, bağırışlar vardı. İnsanlar onlara doğru koşmuş ve Griffin'i kurtarmaya çalışmalarını çaresizce izlemişti. Onun için gelmişti ve şimdi ölüyordu. Onu götürmelerini izlemiş, parçalanmış bacağını sarmak için uğraşan sağlık görevlisini görmezden gelmişti. Ambulansta tekrar tekrar "Yaşıyor mu?" diye sormuştu. Sonunda bir doktor yanına gelene kadar.

"Jess," dedi doktor. Yüzü ciddiydi ve kız ağlamaya başlamıştı. "Nate Çok kan kaybetti, kalbi durdu ve kalp masajı yapmak zorunda kaldık. Ama o iyi, Jess."

"O iyi mi?" diye tekrarladı.

Doktor başını salladı ve gülümsedi. "O iyi."

Ve o burada bir yerde. Uyanık olduğunu biliyor. Umutsuzca onu görmek istiyor ama ne söyleyeceğinden emin değil.

Şimdi ne olacak, Griffin ve onun için? Griffin'in onun hakkında ne hissettiğini bilmiyor. Ama onu sevdiğini biliyor. Emin olduğu tek şey bu.

Bir kapı sesi duyar ve hepsi yukarı bakar. DCI Elliott kapıda durmaktadır.

"İçeri girebilir miyim?" diye sorar ve Jess başını sallar.

Jess ailesine bakar. "Bize bir dakika izin verir misiniz?" diye sorar ve Jess ile Elliott'ı yalnız bırakırlar.

DCI yatağın yanındaki koltuğa oturur. "İyi olmana sevindim, Jess."

"Ben de ailenizin iyi olmasına sevindim, Dedektif."

"Cara, lütfen," diyor gülümseyerek. "Duyduğuma göre taşınıyor musun?"

Annesinin önerisiydi. Basın etraflarında sinekler gibi vızıldıyordu. Bir manşeti gördüklerinde tanıyorlardı: Acı hissetmeyen güzel dul.

"Yeni bir başlangıç yapalım," demişti annesi. "Kimsenin bizi tanımadığı bir yere taşınalım. Alice en azından bunu hak ediyor."

Jess de kabul etmişti. Alice'in fısıltıların olmadığı bir hayata ihtiyacı vardı. "Sorun olur mu?" Jess, Cara'ya sordu ve o da başını salladı.

"Sana karşı tüm suçlamaları düşürdük. Patrick'i öldürenin sen olmadığını biliyoruz. Sadece çok üzgünüm."

"Pardon?"

Dedektifin yüzü asıktır ve Jess onun ağlayıp ağlamayacağını merak eder. "Tüm bunlar başınıza geldiği için üzgünüm. Bunu göremediğimiz için üzgünüz. Bizden biriydi. Görmeliydik-"

"Bilmemeliydin," diyor Jess. Sonra da dile getirmeye cesaret edemediği soruyu sorar. "Peki ya Nav?"

"Cinayete teşebbüs ettiğini itiraf etti. Ancak size ve Alice'e yönelik tehdit göz önüne alındığında, baskı altında hareket ettiğini biliyoruz."

"Hapse girecek mi?"

Cara başını sallar. "Muhtemelen, evet. Ama elimizden geleni yapacağız Jess, söz veriyorum." Jess zorlukla yutkunur. Bu hastaneyle ilgili her şey ona Nav'ı hatırlatıyor.

Her uzun boylu, esmer doktor, koridordaki her erkek sesi. Bir daha asla doktorluk yapamayacak. Bu suçluluk duygusu ona her şeyden daha çok yapışır. Uğruna çalıştığı her şey bir saniyede yok oldu. Onun yüzünden.

"Ve Griffin ceza duruşmasında onun adına konuşacak, Jess," diye devam ediyor Cara. "Bu yardımcı olacaktır." Cara durur. Jess'e bakar. "Nate'i görmeye gittin mi?" diye sorar. Jess başını sallar. "Seni sorup duruyor."

"Yapacağım," diye mırıldandı Jess.

"Dinle," diyor Cara, yüzü ciddi. "Küçük kardeşimi tanıyorum. Zor, huysuz ve tam bir baş belası olduğunu biliyorum. Ama bunun altında, kendisinin buna değmediğini düşünmesi yatıyor." Duraksıyor. "Ama ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz, değil mi?" diye bitiriyor sessizce.

Jess tekrar başını sallıyor, konuşmak için kendine güvenmiyor.

Cara onun elini okşar. "Biraz dinlen. Ama git ve onu gör, lütfen?" Burrell Ward, 6 numaralı oda."

Dedektif Jess'i yalnız bırakır. Boş odada Jess ağlamaya başlar. Hayatı boyunca kendini hep hasarlı mal gibi hissetmişti. Kırık, yeterince iyi değil.

Griffin anladı. Anlıyordu çünkü o da aynı şeyleri hissediyordu. Kötü bir adam gibi davranıyordu, yumrukları ve kaşları çatıktı. Ama öyle değildi. Karısını seviyordu, Cara'yı, yeğenlerini seviyordu. Belki onu da seviyordu.

Gözyaşlarını koluyla siliyor ve ayağa kalkıyor. Dikişlerinin hafifçe gerildiğini hissediyor; kemiklerin birbirine sürtünmesini hissediyor

alçıya. Beklemeli, tekerlekli sandalye istemeli ama tereddüt ederse geri çekileceğini biliyor.

Elindeki serumdan damlayı çıkarıyor, sonra kendini yukarı kaldırıyor, sabahlığına ve kullanmasına izin verileceği zaman için bıraktığı koltuk değneklerine uzanıyor. Ama o eski bir profesyonel ve kısa süre sonra koridorda hızla ilerliyor, tabelaları kontrol ediyor, koğuşuna giden yolu arıyor.

Çıplak ayakları karo zeminde üşüyor; geçerken hemşirelerin bakışlarına maruz kalıyor ama gitmesine izin veriyorlar.

Sonunda doğru işaretleri görür ve duraklar. Odanın kapısı açık ve Griffin'i yatakta uzanmış bir şekilde görebiliyor. Gözleri kapalıdır ve bir an için onu izler.

Soluk mavi bir battaniyenin altındaki bu cesur, korkusuz adam, yanı başında bipleyen monitörler tamamen yanlış görünüyor.

Ayrılma planlarını düşünür ama yapamaz.

Gözlerini açar ve kapı aralığına döner. Onu görür ve gülümser. Seni bırakamam, diye düşünür.

"Merhaba," diyor ve odaya giriyor. Bana kalmamı söyle, diye düşünüyor ve kalacağım.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor.

"Sen de öyle." Ama Griffin gülümsemekten kendini alamıyor. Mavi beyaz çizgili pijamalar giymiş, bir bacağı beyaz bir alçının üstünde toplanmış, üstüne lacivert bir sabahlık geçirmiş. O, görmek için yanıp tutuştuğu tek kişidir.

Yatağın yanına oturuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Her yerim ağrıyor. Bir sigaraya ihtiyacım var ama izin vermiyorlar." "Vazgeçmelisin. O şeyler seni öldürecek, biliyorsun."

Gülüyor, sonra neden olduğu acıyla irkiliyor. "Belki. Sen nasılsın?"

Omuz silkiyor. "İyileşeceğim."

"Jess," diyor. "O gece dışarı çıktığımda, ben ..." Durdu. Ama ona söylemek zorunda. "Uyuşturucu almaya gittim. Yasa dışı yollardan. Ağrıma iyi gelecek bir şey almak için. Özür dilerim. Seni bırakmamalıydım."

Jess onun sözünü keser. "Biliyorum. Artık bir önemi yok. Cara ile nasıl gitti?" diye sorar.

Cevap olarak söyleyebildiği tek şey "Hmm," oldu.

Uyandığında kız kardeşi başucundaydı. Sakinleştirici verilmişti, sersemlemişti ve ilk başta hatırlaması biraz zaman almıştı. Ama sonra hatırladı. Lauren, ölmüş ve ağaca asılmıştı. Noah Deakin, elinde silah. Kız kardeşinin ortağı. Cara'nın neredeyse her dakikasını birlikte geçirdiği kişi, sık sık sessizce merak ettiği kişi.

Aralarındaki ilişki iş arkadaşı olmaktan çok daha fazlasıydı. Katil oydu. Karısının katili.

Cara kırmızı çerçeveli gözlerle ona baktı. "Ah, Nate," dedi ve sonra ağlamaya başladı. "Bilmiyordum, bilmiyordum ..."

Karşıya uzandı ve zayıf, titreyen bir elini onun omzuna koydu. "Ben de fark etmemiştim," diyerek Noah'ı ormanda gördüğünde hissettiği utanç ve aşağılanmayı dile getirmişti. Deakin'den hiç hoşlanmamıştı. Ama bir seri katil miydi? Hiçbir fikri yoktu.

"Beni suçluyor musun?" Cara'nın daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Onun ne sorduğunu biliyordu: "*Mia'nın ölümü benim suçum mu?*"

"Hayır," diye yanıtlamıştı.

Ama o gittikten ve monitörlerden gelen bip sesleri dikkatini dağıtacak kadar yalnız kaldıktan sonra yalan söylediğini fark etti. Evet. Evet, onu suçluyordu. Evet, onu suçluyordu. O bir dedektifti. Kıdemli soruşturma memuru. BİR DCI. Bunu bilmesi gerekirdi. Mia'nın ölümünden beri içinde taşıdığı suçluluk ve başarısızlık duygusunu şimdi Cara ile paylaşıyordu.

Ama o onun kız kardeşiydi. Neredeyse sahip olduğu tek aile. Onu affetmek zorunda kalacaktı, bunu biliyordu. Ama bugün değil.

O ve Jess bir süre sessizce otururlar. Ona söylemek istediği çok şey vardır ama Cara'ya olduğu gibi nereden başlayacağını bilemez.

Sonra, "Ben g i d i y o r u m , " diye a ğ z ı n d a n kaçırıyor Jess. "Yani, taşınıyoruz.

Annem ve babam bunun en iyisi olacağını düşünüyor. Alice için." "Ah." Duraksıyor.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" "Muhtemelen haklılar."

"Oh," der tekrar. Griffin şaşırır. Düşünmüştü... ne düşündüğünü bilmiyordu. Birlikte olacaklarını mı? Nerede? Onun boktan bodrum dairesinde mi? Bu çok saçma. Artık hayatını geri aldı. Kızı, ailesi. Kocası için bir cenaze töreni düzenlemeli, doğru düzgün yas tutmalı.

Dairesinde geçen hafta gerçek değildi. Orada sıkışıp kalmıştı, onunla sıkışıp kalmıştı. Bundan fazlası değil. Her şey bittiğinde gitmesi kaçınılmazdı.

Griffin onun yüzüne, o güzel yüze bakar ve son kez olacağını bildiği bir şekilde onu içine alır.

"Nate..." diye başlar ve Nate onun bakışlarıyla karşılaşır. Bir parçası umutlu olmasına izin veriyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

Boğazını temizliyor. "Her zaman," diye huysuzca cevap verir.

Her şey yolunda. Sorun yok, diyor kendine. Zaten bunun için zamanı yok. Cara, iyileştiğinde işe dönmesine izin vereceklerini söyledi. Dedektif olmanın her zaman ağır bastığını biliyor. Bu Mia'nın şikayet ettiği bir şeydi. Önce polis, sonra o. Ama öyle değildi, değil mi? Ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu hiç söylememişti. Belki de söylemeliydi...

Ama Jess şimdi ayağa kalkıyor. Bir an tereddüt ediyor, sonra beceriksizce eğilip onu yanağından hafifçe öpüyor. Adam uzanıp elini Jess'in saçlarına götürüyor ve bu kez düzgünce öpüşüyorlar.

Ama sonra geri çekiliyor. Başka bir şey söylemeden dönüyor ve koltuk değneklerini yere vurarak hastane odasından çıkıyor. Onun burnunu çektiğini duyuyor; ağlıyor olabileceğini düşünüyor.

Onun peşinden gitmek istiyor ama yapamıyor. Burada sıkışıp kalmıştır: acı, tüpler ve teller onu yatakta tutsak etmektedir.

"Jess," diye sesleniyor arkasından.

Kapıyı izleyerek bekler. Koridorda insanların konuşmalarını, yoğun bir hastanenin vızıltısını duyar.

Ama kapı aralığı boş kalır. Yutkunuyor.

Kadın gitmiş.

Başını sallar. Burada kalmak için gelmemişti, diye hatırlatıyor kendine. Asla kalmazlar.

Yastığına yaslanır ve gözlerini tavana diker. Çenesini kapatıp midesindeki boşluk hissini bastırıyor. Koridorda ayakkabı gıcırıltıları duyuluyor, bir hemşire odasına girerken etkili bir telaş yaşanıyor.

Onun yanında monitörleri kontrol etmekle, notlar almakla meşgul oluyor, sonra yüzünü ona dönüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Ona bakmıyor. Kahretsin. Yalnız. Atılmış.

"Tamam," diye cevaplıyor.

Hemşire elini uzatır. "Şu kadın, arkadaşınız, size bunu vermemi istedi."
Griffin sertçe yukarı bakar. "Kim? Ne zaman?" "Az önce koridorda."

Kadın uzanıp yatağın üzerine bir şey koyuyor. Eline alıyor: dörde katlanmış bir kâğıt parçası. Açıyor. Üç harf, siyah çizik tükenmez kalemle karalanmış.

IOU.

"Bunun ne anlama geldiğini bildiğinizi söyledi," diye bitiriyor hemşire.

Griffin onu dikkatlice katlayarak küçük karesine geri koyar, avucunun içinde sıkıca tutar ve gülümser.

CARA hastane koridorunda durur. Bedeni daha fazla dayanamaz ve duvara yaslanıp başını ellerinin arasına alır. İki gününü diğer herkes için - istasyondaki ekip, çocuklar, Roo, Griffin - bir arada tutarak geçirmişti ama artık hiçbir şey kalmamıştı.

Zihni sürekli gidip geliyor, bir duygudan diğerine geçmeden önce bir türlü karar veremiyor. Suçluluk duygusu, mutlak ihanet hissi, kavurucu bir öfke. Uyuyamıyor. Adam rüyalarına giriyor, onu bir sarsıntıyla uyandırıyor, çarşaf lar terden sıırıslıklam oluyor, kalbi hızla çarpıyor.

Tilly ve Joshua iyiler. Hastanede sersemlemiş ve kafaları karışmış bir şekilde uyandılar ve ne olduğunu hatırlamıyorlar. Roo'nun günlerce huysuz kalmasına neden olacak bir baş ağrısı var ama fiziksel olarak iyi olacak. Cara'nın endişelendiğı şey zihinsel tarafı.

Son birkaç günü evde birbirlerinin etrafında dönerek geçirdiler. Dikkatli, savunmacı kediler, pençelerini çıkarmış sessizce bölgelerini savunuyorlar. Ve dünkü tartışma muhteşemdi.

Kadın giyinmiş ve işe gitmeye hazır dı. Adamın üzerinde eşofman altı ve tişört vardı, hasta olduğı için izinliydi ve çocuklara bakıyordu.

"İçeri giriyor olamazsın, değil mi?" diye tersledi. "Zorundayım-"

"Neden? Onu görebilesin diye mi? O hasta piçi? O yaşamayı hak etmiyor-"

"Yapma, Roo..."

"Asılmalı ve dörde bölünmeli, tıpkı ...'e yaptığı gibi." Cara onun adını söylemeye cesaret edemediğini fark etti. "İşkence edildi ve çürümeye terk edildi."

"Roo, dur, lütfen..."

"Hapishane onun için fazla iyi," diye tükürdü. "O sapık, sikik-" "Roo! Dur!" Kocasını çok içinde sözünü kesti, çünkü kadının suratı Karo zemin, etraflarında küçük parçalara ayrıldı. Ayağa kalktı, ellerini yumruk yaptı, pantolonuna kahve damlıyordu. "Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Bunu bitirmem gerek. Bu işin sonunu görmeliyim."

"Aileniz burada. Çocuklarınızın -riske attığınız çocuklarınızın- size ihtiyacı var!"

Bu belden aşağı bir vuruştı ve suçluluk duygusunun midesini sıkıldığını hissetti. "Bunu şimdi hatırlaman harika, Roo. Dadiya çakarken ailen senin için bu kadar önemli değildi."

Oda sessizleşti. Cara döndü ve evden çıkıp kocasından uzaklaştı. Ona Tinder'daki kadınlardan bahsetmişti. Rastgele, bilinmeyen sikişler. Biraz heyecan aramaktan başka bir şey değildi.

Ama hala ona Lauren'ı sormadı. Sıradan bir ilişki miydi? Aşk mıydı? Cara'yı terk eder miydi? Sonsuza dek cevapsız kalacak sorular.

Cara o sabah Lauren'in zavallı ailesine morga kadar eşlik etmişti. Yüzü o kadar kötü bir şekilde dövülmüştü ki, resmi olarak onu bu şekilde teşhis etmek imkansızdı, kızlarının hırpalanmış kalıntıları üzerinde ağlamalarını izlemişti. Detayları sormamışlardı ve Cara asla sormayacaklarını umuyordu.

Hiçbir ebeveynin, kızlarının çenesinin kırılmasına ve elmacık kemiklerinin parçalanmasına neden olacak kadar agresif bir saldırıya uğradığını bilmesine gerek yoktur. Kafatası kırılmış, ağır iç kanama geçirmiş. Defalarca tecavüze uğramış, sodomize edilmiş, vajina ve anüsünde büyük hasar oluşmuş. Cara işkence gördüğünde hayatta olduğunu biliyor: kaburgaları kırılmış, vücudu parçalanmış, bir ağaca asılmış, yavaşça boğulmuş, ciğerleri vücudunun dışında. Hepsi hastalıklı bir fantezi uğruna.

Roo'yu affedecektir. Bunu biliyor. Affetmek zorunda. O bir katil değil. Boktan, zampara bir koca, evet, ama seri katil değil.

Çocukların artık istikrara ihtiyacı var. Onun da öyle. Her şeyden çok aşinalığa, tüm dünyanın değişmediğine dair güvenceye özlem duyuyor,

Bir uçurumun tepesinde duruyormuş ve her an tepeden aşağıya uçacakmış gibi hissetmesine rağmen.

En iyi arkadaşının bir seri katil olduğunu bilmesine rağmen.

Cara, son üç yıldır neredeyse her gününü birlikte geçirdiği adamlarla gördüklerini hâlâ kabullenemiyor. Ne zaman düşünmeye çalışsa, zihni onu geri püskürtüyor. Onun yapmadığına inanmak istiyor; beyni inkarın içinde ve dışında sürükleniyor. Deakin değil. Noah değil.

Cara onu her düşündüğünde boğuluyormuş gibi hissediyor. Doktorlar tarafından kontrol edildi, şimdi kendi karakolundaki bir hücrede kelepçeli, ama gidip onu göremiyor. Başarısızlığı kesin; o bir aptal. Tek bir işaret bile görmemişti.

Marsh nazik davranmıştı, basın ise daha az. Marsh, "Kimse fark etmedi," diye mırıldanmıştı ama o fısıltıları biliyordu. O dedektif başmüfettişti. SIO. *Onun* ortağıydı.

Evini basmışlardı. Raporlar geldi: pislik içindeydi, lavaboyu dolduran kirli çanak çömlekler, küf, çamur, kim bilir daha neler. İnanamayarak fotoğraflara baktı; oraya gitmeyeli bir yıldan fazla olduğunu şok içinde fark etti. Onu neredeyse her gün bırakmış ve almıştı ama içeri girmemişti. Çok meşguldü. Kendi endişeleriyle. Ailesiyle. Çok bencilce.

Ama tüm aramalarına rağmen ne cephane ne de silah bulabildiler. Öldürme hatırası yok, bıçak yok ve ölü kadının tutulduğu bir çukura dair hiçbir kanıt yok. Kan izi yok: köpekler bile girmiş. Başka bir mülkü olmalı, dediler. 214 numaralı daire gibi. Onu bulacaklardı.

Kulübeyi aramışlar. Son birkaç aydır orada birinin yaşadığına dair kanıtlar buldular. Deakin'in parmak izlerini ve DNA'sını bulmuşlardı, daha önce birçok kez oraya gittiği için bu şaşırtıcı değildi. Bazen onunla ve ailesiyle. Bazen de tek başına, yanında bir kadınla hafta sonu kaçamağı yapmak istemişti. Şimdi Cara orada başka neler olduğunu merak ediyor. O dört duvar arasında ne kadar acı ve işkence olduğunu.

Asla geri dönmeyecek, biliyor. Onu satacaklar. Ya da lanet yeri yakıp kül edecekler. Umurunda değil.

Hastaneden çıkıp arabasına doğru yürür. Sürücü koltuğuna oturur ama motoru çalıştırmaya gücü yetmez. Karakolda durum daha da kötüdür. Her fırsatta bilinçaltında onu arar. Onun sesini dinler. Kendini hâlâ onun fikrini sormak, onunla konuşmak, karanlık gözlerinin onu izlediğini hissetmek isterken bulur. Aralarında bir bağ olduğuna hep inanmıştı. Hatta belki de bundan daha fazlası olduğunu düşünmüştü. Ama yaptığı her şey aralarındaki ilişkiyi geçersiz kılıyordu. Neyin rol olduğunu ve neyin gerçek olduğunu? Ve bunca yıldır gerçekten ne düşünüyordu?

Roo'nun onaylamamasına rağmen hâlâ işe gidiyor. Yönetmesi gereken bir ekibi, çözmesi gereken bir davası var. Ama bunu daha ne kadar yapabileceğinden emin değil. Polis merkezine her girişinde şüphelerinin arttığını hissediyor. Bir belirsizlik, bir korku: bir kez daha bariz olanı kaçırarak.

Cara kardeşinin onu suçladığını biliyor. Ve haklı da, diye düşünüyor. Noah ile yaptığı konuşmaları hatırlayarak zihnini yokluyor. Bir zamanlar onu herkesten daha iyi anladığını düşündüğü adam. Bir an için hafızasını yokluyor, kaçırmış olabileceği katile dair bir ipucu. Ama hiçbir şey yoktur.

Biraz izin alacağım, diye karar verdi. Biraz danışmanlık alacağım, bir profesyonele görüneceğim. Zavallı adam, diye düşünüyor ve aniden uygunsuz bir histerik homurtu çıkarıyor. Onun dertlerini dinlemek zorunda kalan terapistle acıyor.

Telefonu çalıyor ve atlıyor. Otomatik pilotta cevap verdi.

"DCI Elliott? Ben Profesör Barnet."

İsmi bulması birkaç saniyesini alır. Şifre uzmanı, şifreyi bilen adam.

"Orada mısın? Bu işi çözdük."

Sesi soluksuz ve hevesli. Haberleri görmemiş. Birisi onu bilgilendirmeyi unutmuş. Ama ne diyeceğini bilemiyor. Boşlukta, devam ediyor.

"Biz de dediğimizi yaptık. Çoğaltılmış harflere, kullanabileceğini düşündüğümüz kelimelere baktık. Birkaç yanlış başlangıç yaptık." Kıkırdıyor. "Ama isimlerinize bakmaya başladığımızda piyango bize vurdu."

Onun ciddiyetsizliği canını sıkar. Cara ona gitmesini söylemek ister ama merakı öfkesini gölgede bırakır. Ne de olsa bu onun suçu değil. "Ne demek istiyorsun?" diye sorar sonunda.

"Sizin adınızdaki çift *L* ve çift *T*'ye ve DS Griffin'in adındaki çift *F*'ye baktık. İkisi de görünüyordu. Bu bizi "sıkmek" ve "öldürmek" kelimelerini tanımlamaya yöneltti ve buradan tüm şifreyi çözebildik."

Duraksıyor, belli ki Cara'nın vermeyeceği bir alkış bekliyor. "Çözümü e-posta ile göndereyim mi?" diye ekliyor, Cara'nın sessizliği karşısında daha da sakinleşerek.

"Bana oku."

Onun derin bir nefes aldığını duyuyor. "Um," diye tereddüt ediyor. "Çok fazla küfür var."

Cara dişlerini sıkıyor. "Alınmayacağım."

Profesör boğazını temizler. "Siktir git, Elliott. Siktir git, Griffin," diye okur. "Beni tanıdığınızı sanıyorsunuz. Profilleriniz ve raporlarınızla. Ama hiçbir bok bilmiyorsun. Ben seni tanıyorum." Duraklıyor. Yutkunuyor. Devam ediyor: "Sen de diğer sürtükler gibisin. Seni döveceğim. Seni öldüreceğim. Andrew seni sikerken sikinin gideceği bir yer kalmayana kadar seni keseceğim. Siktir git, Elliott. Siktir git, Griffin."

Profesör durdu.

"Ve hepsi bu mu?" Cara sorar.

"Evet." Görünüşe göre Barnet şifreyi çözdüğü için çok pişman. Onun için üzüyor; o bu dünyadan değil. Zavallı adam böyle bir kötülüğe maruz kalmamalıydı.

"Teşekkür ederim Profesör," diyor. "Minnettarım."

Telefonu kapatıyor, sonra e-postayla gönderirken bir ping görüyor.

Tekrar okuyor. Kaşlarını çatıyor. Kelimelerde bir yanlışlık var, diye düşünür ama sonra başını sallar. Bütün bunlar yanlış. Şu anda her şey o kadar berbat ki, bir daha doğru olanı tanıyabileceğinden şüphe ediyor.

Gidip onu görmesi gerekiyor. Noah'nın gözlerinin içine bakıp itirafını dinlemeli. Ama çok korkuyor. Tanıdığını sandığı adamla karşılaştığında nasıl tepki vereceğini kestiremiyor. Ağlayacak mıdır? Çılgılık mı atacak, bağırarak mı? Ya da belki de bu, onu uçurumun kenarından asla atamayacağı bir uçuruma sürükleyecek bir şey olacaktır.

Git.

Cara aşağı bakar ve koltukların arasındaki bardak tutucularına bırakılmış iki eşya görür. Bir paket sigara ve bir tüp Polos. Naneli şekerleri eline alıyor ve sanki biri vücudunun içine uzanmış, onun özünü almış gibi hissediyor,

ve onu yerde ezdi. Onun kim olduğunu, ne yaptığını biliyor ama onu seviyordu. Ve onu özlüyor. Arkadaşını özlüyor.

İki elini direksiyona koyuyor, vücudu buruşuyor, başı kollarının üzerinde duruyor ve ağlıyor. Rahatlamayla, bitkinlikle, saf sefaletle. Nane şekerleri avuçlarından düşüp koltuğun altına yuvarlanıyor.

Ama artık bitti.

Dava kapanmıştır.

Yankı Adam bulundu.

EPİLOG

11. Gün **Perşembe**

DEAKIN masaya bakar. Yorgun, aç. Soğuk. Günlerdir o hücrede kilitli. Onlar hazır olana kadar bekledi.

Ve şimdi zamanı geldi. Saatlerdir görüşme odasında. Konuşuyor. Karşısında Cara'nın yüzü gri. Neden burada olduğunu bilmiyor. Karakoldaki herhangi bir dedektif onun ifadesini alabilir, cinayetleri tek tek, metodik bir şekilde anlatmasını dinleyebilirdi. Kaçırılmaları, silahla vurulmaları, bıçaklanmaları. Kurbanlarını nasıl seçtiğini, onları nasıl öldürdüğünü, korkunç darbelerle anlatırdı. Ve yine de, işte burada.

Avukatı yok. İstemiyor da. Ne anlamı var ki? Suçunu kabul edecek. Ömür boyu hapse atılacak, şartlı tahliye şansı yok. Ve sonra her şey bitecek.

Cara duraklar. Önündeki dosyanın sayfalarına, sonra da yanında oturan DC Shenton'a bakar.

"Noah," diyor usulca. Elleri masanın kenarını kavırıyor, parmak eklemleri bembeyaz. "Çocukken neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Bir çocuk evinde büyüdüğünü biliyorum. Yaptıklarıyla ilgili söylediklerini duyuyorum ama yine de bir şeyler akla yatkın gelmiyor."

Adam ona bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun, Cara? Ben yaptım. O insanları ben öldürdüm."

"İşte bu kadar." Koltuğunda doğruluyor. "Bana Cara diyorsun. Hep öyle dedin, ilk gününde bile. Bu 'dedektif başmüfettiş' saçmalığının hiçbiri yok. Ama yine de, şifrede bana Elliott diyorsun. Kocama Andrew diyorsun. Hayatın boyunca ona hiç gerçek ismiyle hitap etmedin."

"Ne olmuş yani-" diye söze başlıyor, ama kadın onun sözünü kesiyor.

"Biyolojik dosyan elimizde, Noah. El yazın Echo Man defterleriyle uyuşmuyor. Parmak izlerin ya da DNA'n da öyle. Ve kulübede başka bir katılımcı daha bulduk. Aynı kişi." Öne doğru eğiliyor. "Peki bunlar kimin?"

Cevap vermiyor.

"Kimin?" diye tekrar soruyor.

"Ben yaptım," diye tekrarlıyor. "Hepsini."

"Ormanda," diye devam ediyor, "üzgün olduğunu söylemiştin." Onun bakışlarıyla karşılaşılıyor, sonra Shenton'a bakıyor. "Ben de seri katiller hakkında biraz okuma yaptım. Ve tekrar tekrar gördüğüm bir şey var ki, cinsel sadistlerin pişmanlık duyması çok alışılmadık bir durum."

"Belki de yakalandığım için üzgündüm," diye homurdanıyor.

Dudağını ısıyor. Bunu daha önce pek çok kez yaptığını, ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görmüştü. "Lütfen," diyor usulca. "Seni tanıyorum. Sen benim arkadaşımydın. Sana yardım edebilirim. Sana yardım edebilecek insanlar var."

Hâlâ ona bakıyor. Onun gözlerini seviyor. Açık kahverengi, ciddi. Onun kendisine bakışını her zaman sevmiştir ve bugün bile acının ardında yatan empatiyi görebilmektedir. Ama anlaşma bu değil. Anlaşmaya sadık kalmalı.

"Beni tanıyorsunuz, *DCI Elliott*," diyor. "Biz hiç arkadaş olmadık. Sen ve kocan benim önümde mutlu aileleri oynadınız. Hiçbir şeyim olmadığını bildiğiniz halde sahip olduklarınızla hava atıyordunuz." Kadının yüzünün düştüğünü görür. Yüzünü saklamaya çalışsa da, söylediklerinin hedefi vurduğunu biliyor. "Yankı Adam'ın eylemleri insanlık dışıymış gibi davranıyorsun, bunu kendimiz yapmayı asla anlayamayacağımızı söylüyorsun, oysa içimizde hepimiz biliyoruz. Kimi öldürmek istediğimizi biliyoruz. Kimi öldüreceğimizi ve kimi kurtaracağımızı biliyoruz."

Cara ondan uzaklaşır. Arabalarındaki konuşmayı hatırlıyor. Üniversitede. Dedektiflerin ne kadar karanlık olabileceğini biliyor.

"Bana karşı en az o çocuk evindeki insanlar kadar acımasızdın Cara. Ben hep yalnızdım. Ve sen orada aileni yüzüme vuruyordun. Tıpkı onlar gibi bana da acı çektirdin. Arkadaşmışız gibi davranmayı seviyorsun ama benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Hiçbir zaman da olmadın."

Kadının yüzünün buruşmasını ve görüşme odasından kaçmasını izler. Derin bir nefes alır, sonra DC Shenton'a döner.

Toby kaşlarını çatıyor. "Görüşme saat on beş kırk yedide sona erdi," diyor ve videoyu kapatıyor.

Ama onun önünde kalır. Parmaklarını masaya vurur ve iç çeker.

Shenton, "Böyle olmaması gerekiyordu Noah," diyor. Noah kaşlarını çatır. "Siktir git," diye mırıldanır.

Shenton başını sallar. "Sana inanmıyor. Sevgili Noah Deakin'in sadist bir seri katil olduğunu kabullenemiyor. Bu konuda ne yapacağız?"

Noah masanın üzerinden ona ters ters bakar. "İtiraf ettim. İstedğin her şeyi yaptım. Sen eğlenirken ben sessiz kaldım. İlk öldürmeyi bile ben yaptım Robbie."

Shenton'ın yüzü kızarır. "Bana öyle deme! Artık kimse bana öyle demiyor!" Ayağa kalkıyor, Noah'ya bağıyor, ağır nefes alıyor, gözleri şişiyor. "Ve sen yapmadın! O sürtüğe tecavüz bile edemedin. Ayrıca o kadar kötü sıçtın ki arkanda parmak izi bıraktın ve ben de arkanı kollayıp işi bitirmek zorunda kaldım." Yavaşça kendini koltuğuna bırakıyor, bir kez daha kendini tutmanın resmini çiziyor. "Bunun tadını hiçbir zaman alamadın Noah," diye devam ediyor. "Sen zayıfsın, zavallısın. Bir hiçsin. Ve yine de buradasın, tüm övgüyü alıyorsun. Tüm ihtişamımı alıyorsun."

"İtiraf et. Oradaydın, ormanda. *Başarının tadını çıkarmak* için istediğin zaman çıkıp gidebilirdin." Noah sinirli bir şekilde kapıyı işaret ediyor. "Devam et, seni sadist pislik. Ona ne olduğunu anlat."

Shenton başını sallar. "Hayır, hayır," diyor sakince, her zamanki yüz ifadesine geri dönerek. Yüzünde küçük bir gülümseme var. "İşler hiç de öyle gitmeyecek."

Yirmi yıl önce tanışmışlar. Muhtemel olmayan kohortlar, birbirine bağlanmış

O boktan çocuk evindeki gereklilik. İkisi de Jessica Ambrose ile orada tanıştı. Sonra Noah gitti ve Shenton'ı bir daha göremeyeceğini düşündü. Toby polis teşkilatında ortaya çıkana kadar.

Ve her şey ters gitti.

Deakin'in gizli görevlere yatkınlığı vardı. Uyum sağlama, ondan kim olmasını istiyorlarsa o olma konusunda doğal bir yeteneği vardı. Kolaylıkla yalan söylerdi. O yapmadı

arkadaş edinmedi; aşık olmadı. Diğer insanların sahip olduğu hayata layık olmadığını biliyordu.

O bir yabancıydı. İçki içti; önüne çıkan tüm ilaçları aldı. Ülkedeki en kötü uyuşturucu krallarından bazılarıyla birlikte çalıştı: kavga etti, dövüldü, bıçaklandı. Ama yine de, tüm çabalarına rağmen hayatta kaldı.

Sonra da kendini öldürmeye çalıştı.

Shenton onu durdurdu. Onu ormana kadar takip etmiş olmalı; nefes nefese onu ağaçtan indirdi.

"Ben bir hiçim," diye hırıldadı Noah, ip boynundan düşerken. "Her zaman bir hiç olacağım."

Toby ona baktı. "Sen benim arkadaşımsın, Noah," demişti. "Sana göz kulak olacağım." Ve bu birkaç kelimeyle Deakin onun büyüğü altına girmişti.

Toby'nin iş başındayken sergilediği çekingen ve zavallı gösteriden çok etkilenmişti.

Shenton, "Nasıl zayıf olunacağını öğrenmek için dokuz yıl harcadım," derdi. "Bunu tekrar yapmak zor değil."

Geceleri Shenton'ın arabasıyla dolaşüyor, kadınları takip ediyor, aydınlatılmış pencerelerden onları izliyor, hayatlarına devam ettiklerinden habersiz oluyorlardı. Shenton'a hayranlık duyuyordu. Birlikte takılırlardı, bazen Noah'nın evinde, bazen Shenton'ın eski bakımsız aile evinde, bazen de pansiyonda. Toby fahişeleri getirir, önce onları becerir, sonra Noah'ya verir ve ne yapması gerektiğini emrederdi. O mastürbasyon yaparken, o izlerken. Toby etrafındakiler üzerinde iradesini uygulamaktan, onların kafalarını karıştırmaktan zevk alıyordu. Bunu o zaman da yapmıştı, tıpkı Echo Man cinayetlerinde yaptığı gibi: Mia'nın küpesini Griffin'le uğraşmak için ateşe vermişti, Libby'nin 214 numaralı dairedeki bira bardağında parmak izleri vardı.

Toby kontrollüydü, sorumluydu. Her zaman. Noah onun ilgisinden keyif alıyordu; ilk kez biri onun hayatıyla ilgileniyordu. Noah onun istediği her şeyi yapardı. Anlaşmazlıklar karnına yumruklar, gözlerinin morarmasıyla sonuçlanıyordu. Ve bir keresinde, Noah bir fahişeyi reddetmeye cüret ettiğinde, Toby onu önünde dizlerinin üstüne çöktürmüştü. Bana üzgün olduğunu göster, seni asık suratlı sürük, demişti fermuarını açarak. Özür dile yoksa onu burada öldürürüm.

Toby'nin ciddi olduğunu biliyordu. Ve ona söyleneni yapmıştı.

Noah Toby için yeni biyolojik örnekler aldı ve sistemdeki kaydını bilinmeyen biriyle değiştirdi. Noah, Shenton'ın aklında özel bir şey olduğunu bilse de Toby hiç sorgulamadan itaat etmişti.

Bu kadınları evlerinde izlerken Toby heyecanlanmış, yolcu koltuğunda titremişti ama Noah hiç sormamıştı, ta ki bir gün Toby üniversiteden eve dönen genç bir kadını işaret edene kadar.

"Bu o," dedi. "Bu senin ilkin."

Noah Toby'ye inanamayarak baktı. "Ben bakire değilim," demişti. "Bunu biliyorsun," demişti ve Toby onun saflığına gülmüştü.

"İlk cinayet, seni pislik," diye cevap verdi.

Doğru fırsatın gelmesini beklemişler, sonra da çırpınan kızı arabaya çekmişlerdi. Shenton kızı döverek boyun eğdirirken gülümsemiş, onu çabucak bağladıktan sonra arabayı kasabanın dışına sürmüştü. Arabayı ıssız bir yerde durdurmuşlardı ve Noah, Shenton'ın kızı çırılçıplak soyduktan sonra tecavüz etmesini, beyaz kışını kızın narin bedenine sertçe sokmasını, boğazında safra birikerek, arabanın kapısına sırtını dayayarak izlemişti. Toby kızın çığlıkları karşısında hiç tereddüt etmemişti. Vicdanı yoktu. Sadece aynı delice sırtış, yanaklarındaki tahrik edici kızarıklık. Elllerinde ve yüzünde kan vardı.

İşini bitirdikten sonra kadının hırpalanmış bedeninden uzaklaştı ve Nuh'a şöyle dedi: "Sıra sende."

Noah sadece başını sallayabildi ve Toby'nin dudağı kıvrıldı. Sonra uzanıp Noah'nın suratına sert bir tokat attı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, seni küçük orospu. En azından şu pisliği öldür."

O da öyle yaptı. Toby'nin reddinden korktuğu için yüzü acı içinde kıvrılırken onu boğmuş, kız morarıp hareketsiz kalana kadar ipi sıkıca çekmişti. Sonra da arabanın ayak boşluğuna kusmuştu.

Toby onu yine yanına almamıştı.

Deakin Büyük Suçlar ekibine geçmişti. Kaçmaya çalışmıştı. Ama Noah cinayetlerin hâlâ devam ettiğini biliyordu. Suçluluğu hissetti. Onların acısına dayanamıyordu. Sürekli hasta hissediyordu. Uyuyamıyordu ve uyuduğunda da kabuslar başlıyordu.

Ve Cara ile tanıştı.

O her şeyiydi. Patronuydu, ama bundan daha fazlasıydı: arkadaşı, güvendiği kişiydi. Evine kabul edilmişti ve hayatında ilk kez bir ailesi vardı. Shenton'ı neredeyse unutabilirdi. Ta ki bir gece evine gelene kadar.

"Benimle gel," dedi Toby. Elindeki silah ay ışığında parlıyordu ve sesinde Noah'nın karşı çıkmaya cesaret edemediği bir şey vardı.

Arabayla bir eve gittiler ve dışarıda durdular. Saat gece yarısını çoktan geçmişti; yollar sessizdi. İkisi sürünerek bir yan pencereye gittiler, Shenton pencereyi zorlayarak açtı ve banyoya girdiler.

"Burada bekle," diye fısıldadı Shenton, sonra yüzüne bir kar maskesi indirdi.

Ve sonra çığlıkları duydu. Bir erkek sesi: bağılıyor, kızgın. Bir kadın, yalvaran ve çılginca. Ellerini kulaklarına götürerek sesi bastırmaya çalıştı ama nafile. Bir yarısı gitmek istiyordu; diğer yarısı ise müdahale etmesi gerektiğini biliyordu. Shenton'ı durdurmalı, bir şey yapmalıydı. Bir şey yapmalıydı. Tanrı aşkına, o bir polisti. *Polis*. Ama o ilk cinayetten kalan eski korku onu olduğu yere mıhlamıştı. Shenton'ın ne yaptığını görmek istemiyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından banyonun kapısı açıldı ve Noah yerinden sıçradı. Shenton orada durmuş, sakince bir sandviç yiyordu. Diğer elinde ucuz plastik bir Polaroid fotoğraf makinesi tutuyordu.

"Sana bir hediyem var," dedi, sanki bir barda içki içmeye çıkmışlar gibi rahat bir tavırla. Sandviçi ağzına götürdü ve bir ısırık daha aldı. Çiğnedi, Noah'yı izledi, onu bekletmekten zevk alıyordu. Yutkundu. "Benimle gel."

Ev artık sessizdi; koridordan geçip açık kapıdan salona girerlerken Noah'nın kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Işık loştı. Televizyon açıldı, sesi kısılmıştı, ekranın üzerine bir havlu atılmıştı, böylece odayı sadece donuk bir parıltı aydınlatıyordu. Ve ortalık darmadağındı. Mobilyalar devrilmiş, kâğıtlar etrafa saçılmış, kırık bir dolabın cam parçaları yere saçılmıştı. Kahverengi bir şeyin parçaları halıyı kaplamıştı ve Deakin uyuşuk bir şekilde bir tanesini alıp elinde yuvarladı. Kabuk.

Her şeyin ortasında, yarı çıplak, elleri arkadan bağlı, saçları yüzüne dökülen bir kadın yüzüstü yatıyordu.

"Ben. . ." Noah başladı ama kelimeler zayıf ve cılız çıktı. Shenton parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını söyledi.

Noah'yı kadından uzaklaştırıp yatak odasına götürdü. Sonra kapıyı açtı ve yerde yatan adamı işaret etti.

Elleri bağlıydı, burnundan ağır ağır nefes alıyordu, ağzında bir tıkaç vardı, gözleri bağlıydı. Adam kapının açıldığını duydu ve dönebildiği kadar döndü, kordona karşı faydasızca mücadele etti.

Noah keskin bir nefes aldı ve Shenton onu çekti.

"Ne yaptın sen?" Noah odanın dışında tısladı. "Bu Nate Griffin. Delirdin mi sen?"

Çılgınca önce kapalı kapıya, sonra da oturma odasında yerde yatan kadına baktı. "Bu... bu Mia mı?"

"Öyleydi," dedi Shenton kısa bir kıkırdamayla.

Noah karnındaki acıyı hissetmeden önce, "Sen delisin," diyebildi. Darbenin etkisiyle iki büklüm oldu ve şok içinde başını kaldırdı. Shenton'ın tavrı tamamen değişmişti. Yüzü öfkeyle buruşmuş, elleri yanında yumruk olmuştu.

"Fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Shenton alay etti. "Bizim DCI Elliott'a olan küçük aşkın mı? Onu takip etmeni, aşık bir köpek yavrusu gibi peşinden koşmanı izledim. Sana davranış şekilleri beni hasta ediyor."

Noah derin bir nefes aldı, gözleri hâlâ yumruktan sulanıyordu.

"Arkandan güldüklerini duyuyorum, Elliott ve Griffin. Sana zavallı diyorlar, takım için ne kadar değersiz olduğunu söylüyorlar." Noah sessiz bir şekilde başını salladı. "İnan bana, Noah. Senin bir hiç olduğunu düşünüyorlar. Hiçbir şey!" Shenton konuşmaya devam etti, zihnini zehirliyordu. Hayatı boyunca duyduğu aynı kelimeler: Önemsiz. Hiçbir şey. İşe yaramaz. Yer israfı. Unutulmuş. Ve öfkesinin arttığını hissetti. Kasları gerildi, kanı kulaklarına hücum etti. Faydasız, anlamsız bir öfke.

Ta ki Shenton tahta parçasını eline tutuşturup onu odaya geri itene kadar. Ve otuz altı yıllık çaresizliğini, öfkesini ve yalnızlığını Nate Griffin'e akıttı, yüzüne çarpan ılık kanı hissetti ve

Sonunda adam yerde baygın yatana kadar kemikleri kırıldı ve Noah hıçkırarak ağlamayı durduramadı, kütük elinden düştü.

Shenton'ın arkasından odaya girdiğini duydu. Noah onun Griffin'in cansız bedenini ayağıyla kayıtsızca dürtüklemesini izledi.

Shenton teatral bir iç çekişle, "Artık seni asla sevmeyecek," dedi ve Noah yaptığı şeyin dehşetini, korkusunu hissetti. Toby haklıydı. Cara'dan yana bir umudu var mıydı? Yok olmuştu.

O anda hayatının sona erdiğini anlamıştı. Ve Toby Shenton'dan nefret ediyordu.

* * *

Shenton görüşme odasında parmaklarını masaya vurur. Deakin ters ters bakar; onunla aynı odada bulunmaya zor dayanır.

"İtiraf ettim," diye tıslıyor Noah. "Anlaşma buydu."

"Ve bu da iyi bir itiraf. İnandırıcı - senin gibi değersiz bir hıyarın istediği tek şey harika bir şey yaratarak tanınmak. Ama bitiremedik, değil mi? O gün benim günümdü." Noah onun gözlerinin ardında büyüyen öfkeyi, Shenton'ın normal itidalini kaybettiğinin işaretlerini görebiliyordu. "Annem beni üç yaşımıdayken terk etti," diye tükürdü. "Şubat 1990'ın ilk günü." Her kelimede Deakin'i dürtüklüyor, uzun ince parmağı Noah'ın yüzünde. "Beni o piçlerle bıraktı," diye devam ediyor Shenton, yüzü kıpkırmızı. "Ve bu benim başyapıtım olmalıydı, Noah. O kaltağı kutlamak için. Bir kız! Bir kız mı? Daha fazlasını istedim, diğerini, onunla birlikte orada asılı durmasını."

Deakin her zaman Shenton'ın planının arkasında garip bir motivasyon olduğunu tahmin etmiştir. Tarih konusundaki kesinliği. "Tam bir klişesin," diye homurdanıyor. "Berbat zihninin suçunu annenin yokluğuna atıyorsun. En azından bunu kabul et. En azından yaptığın şeyin sorumluluğunu kabul et. Bundan zevk alıyorsun, seni piç. Bu yüzden işkence ediyorsun. Bu yüzden tecavüz ediyorsun."

Shenton onun sözleriyle alay eder, dudağı tiksintiyle kıvrılır. "Kimse kötü doğmaz, Noah. Bunu bilmen gerekirdi. Seni öldürtmek için benim etkim gerekti. Seni Jessica Ambrose'u tuvalette becermeye ikna eden bendim." Shenton gülümseyerek kontrolü yeniden ele aldı. "Sen onu becermiş olabilirsin ama ben sıranın bana gelmesini istedim." Bu düşünce karşısında yüzü heyecanla kızarıyor. "Bahse girerim o da iyi olurdu. Bahse girerim kavga ederdi."

Noah, okulun kapısında, etrafı çocuklarla çevrili o kadına evlenme teklif ederken midesindeki boşluk hissini hatırlıyor. "Onu becermek istemedim," diye mırıldanıyor cevap olarak.

"Ama sen yaptın, Noah. Sen yaptın." Öne doğru uzanarak avucunun içiyle Deakin'in yanağına küçümser bir tavırla hafifçe vuruyor. "Ve rızaya dayalı seks hiçbir zaman bana göre olmadı. Ona ve sevgili doktor arkadaşına bulaşmak için bir koz lazımdı. Kötü ve vahşi bir ölüm tehdidi yeterli olmadığından değil." Gülüyor. "Ayrıca hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı. Önümüzde yoğun bir gece var. Ateşe verilecek bir ev, öldürülecek insanlar." Bunu soğukkanlılıkla söylüyor ve Noah Kemper olay yerinde kesilen kafaları ve sonra öldürülen kadını, karnındaki bebeği hatırlıyor.

Shenton'ın dediğini yapmıştı: O Pazartesi gecesi arabasını Cranbourne Ormanı'nda bırakmış, sonra da on mil yürüyerek eve dönmüştü. Bunun için kendinden nefret ediyordu ama reddederse sonuçlarından korkuyordu. Cuma günü de aynısını yaptı, Cara 214 numaralı daireyi Griffin'le keşfettiğinde yoktu.

"Ne kadar yaşayacağını görmek istedim," diye devam ediyor Shenton, sesi artık daha kararlı. "Öldürmeyi uzatmak, gerçekten biraz eğlenmek. Ölmeden önce ne kadarını parçalayabileceğimi görmek istedim. Ve sonra Elliott bizi buldu." Toby hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirir. "Cesaretini kaybettin, seni sik kafalı. Harika olabilirdi."

Shenton öne doğru eğilir, böylece yüzü Noah'ninkinden sadece birkaç santim uzaktadır.

Deakin bayat kahvenin ekşi kokusunu alabiliyor. "Sana inanmıyor."

"Yani? Bu konuda ne yapabilirim?" Deakin hırlıyor.

Toby zafer edasıyla gülümsüyor. "Başladığın işi bitir," diye devam ediyor yumuşak bir sesle. "Kendini öldür."

Kelimeler odada asılı kalıyor, septik ve çürümüş.

"O zaman bitirecekler," diye devam ediyor Shenton. "Davayı kapatacaklar."

Bir itiraf ve ölü bir katille başka kimseyi aramazlar."

Ama Noah artık eskisi gibi değil. Son birkaç yıl ona zarar verdi ama hapishaneye hazır. Polis olsa bile, bununla kıyaslandığında tatil kampı gibi olacak. Shenton'la tanıştı. Parmaklıklar ardında daha kötüsü yoktur.

Shenton, Noah'nın isteksizliğini görür ve kollarını göğsünde kavuşturarak koltuğuna geri oturur. "Aylar önce söylediklerimde ciddiydim.

Yoksa sen

yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

Noah yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. Shenton'ın elindeki tek pazarlık kozu, Noah üzerindeki hakimiyetinin zayıfladığını hissettiğinde kullanıldı.

Cara.

"Onu öldüreceğim."

"Onu rahat bırakın."

Deakin hasta hissediyor. Ormanda asılı duran kızın görüntüsünü hatırlıyor, Shenton'ın ne yaptığını anladığında maskaralığa nasıl zorlukla devam edebildiğini. Peki ya Cara ortaya çıktığında? Toby'nin ne yapacağını biliyordu. Onu öldüreceğini biliyordu.

Noah onu korumak için her şeyi yapardı.

Shenton gülümsüyor. "O sürtüğe olan aşkın neredeyse dokunaklı." Gülüyor. "Otuzdan fazla cinayeti itiraf ettin, sırf onun güzel küçük kafasındaki tek bir saç teline bile dokunmayayım diye. Ama anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğimi sana düşündüren ne? Özellikle de o hâlâ senin masum olduğunu düşünüyorsa." Durdu, gözleri kısılmıştı, Noah'ya bakıyordu.

"Hasta herifin tekisin, değil mi?" Deakin hırlıyor.

Shenton gülüyor. "Sanırım öyle. Ama beni suçlayabilir misin? Herkes senin sahip olduğun pastoral kayıp baba ve aşırı dozda uyuşturucu almış anneye sahip değil Noah. Benim de bir babam ve amcam vardı elbette ama beni kendi oyuncağı olarak kullanmayı bitirdiklerinde, beni eşek sudan gelinceye kadar döverler ve ben ağlarken gülerlerdi. Eğlencemi farklı bir yoldan almam şaşırtıcı mı?" Noah'nın ters ters baktığını görüyor ve yüzü onun tiksintisini yansıtıyor. "Farklıymışsın gibi davranma, Deakin."

"Öyleyim," diye homurdanıyor. "Lauren'a yaptığın şeyi asla yapamazdım. Mia'ya tecavüz edemezdim. Ya da o diğer kadınlara."

"Ama Griffin'in ağzını burnunu kırdın! Seni gördüm, Noah! O tahta parçasıyla ona tekrar tekrar vururken gördüm seni. Bana bundan zevk almadığını söyleyemezsin, en ufak bir şey bile mi?"

Noah masaya bakarak başını sallar. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Ama yaptığı şey - o kızı öldürmek, Griffin'i dövmek - Shenton'ın yaptığının yanında hiçbir şeydi. Toby'nin serbest kalmasına izin veremez. Bırakamazdı.

"Neler yapabileceğimi biliyorsun, Noah. Cara'ya neler yapabileceğimi biliyorsun."

Kendini öldürürsün ve dava kapanır. Sen kendi sonunu yaşarsın. Ben de benimkini."

Deakin paniğın arttığını, kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissediyor. Duvarların yaklaştığını hissediyor.

"Nasıl yapacağımı bile biliyorum." Shenton sandalyesine geri oturur. Kayıtsızca tırnaklarını karıştırıyor. "Yirmi beş Cromwell Sokağı bir şey çağırıyor mu?"

Noah kafasını kaldırdı.

"Fred West'in Lynda Gough'a ne yaptığını biliyor musun, *Deaks*?" Shenton alay ediyor.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor Noah.

"Onu bağladı. Onu mahzeninin tavanına açtığı tahta deliklerden sarkıttı."

"Kapa çeneni, Shenton-"

"Çığlık atmasını engellemek için çenesi neredeyse tamamen bantla sarılmıştı.

."

"Kapa çeneni." Noah gözlerini kapatır, ellerini kulaklarına götürür. O yapamaz

Cara'yı hayal etmekten kendini alamıyor. Onun gözlerini, vücudunu, kanını görüyor.

Shenton öne doğru eğilip yüzünü Noah'ninkine yaklaştırıyor. "Hâlâ hayattayken el ve ayak parmaklarını kesmiş. Tecavüz etti, dövdü, boğdu.

..."

Noah öfkeyle Shenton'ı iterek, "Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni," diye bağırır. Toby gülüyor. "Ve ne düşündüğünü biliyorum," diyor.

Noah ona ters ters bakıyor. "Ne?"

"Sevgili Cara'na benim hakkımda her şeyi anlatabilirsin. Beni tutuklayacağını ve her şeyin yoluna gireceğini. Ama bu işe yaramayacak, Noah." Duraklıyor, sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Ne kadar kolay *arkadaş* edindiğimi biliyorsun. Hapishanede de yeni arkadaşlar edinme sıkıntısı çekmeyeceğim." Parmaklarını boş boş masaya vuruyor. "Belki Cara'yla yetinmem. Belki yeni dostlarımdan birini onun sevimli çocuklarıyla ilgilenmesi için ikna ederim. Benim sapkınlığım değil ama bazı erkekler çocukları becermekten gerçek bir heyecan duyuyor."

Noah hasta hissediyor. Shenton'ın haklı olduğunu biliyor. Ter yavaşça omurgasından aşağı süzülürken soğuğu hissedebiliyor.

"Nasıl?" Noah sessizce söylüyor.

"Shipman gibi çarşafımla kendini as; birini kızdır ve Dahmer gibi bıçaklan. Birini seç. Umurumda değil, Noah. Ama yap. Ve

hızlı yap. İzliyor olacağım." Shenton ayağa kalktı. "Senin sahibin benim, seni zavallı bok parçası. Bunu asla unutma."

Shenton kapıyı arkasından kapatarak ayrılır.

Noah'nın tüm vücudu titremeye başlar. Midesi yuvarlanır ve görüşme odasının zeminine kusar.

Shenton'ın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor. İşkence gören kadını gördü, çukurun dibinde elektriğe çarpılmıştı. Lauren, o ağaçta asılı. Libby'nin öldüğünü gördü. Toby'nin Mia'ya tecavüz edişini dinledi, ona yardım edecek birini arıyordu. Ve hiçbir şey yapmadı.

Ama bunun Cara'ya olmasına izin vermeyecek.

Shenton haklıydı; güç ona aitti. Ormandaki o günden beri, ilk cinayetten beri. Hayatı Shenton'ın ellerindeydi. Kaderi belliydi.

Ayağa kalkıyor, görüşme odasının kapısına vuruyor. Tekrar ve tekrar, yumrukları ham olana kadar.

"Çıkarın beni buradan" diye bağıyor. "Beni hücreme geri götürün. Beni hemen geri götürün."

Ağlamaya başlar, görüşme odasının köşesine yığılır, dizlerini göğsüne çeker, yumruklarını sıkar, kollarıyla yüzünü kapatır. Shenton odaya geri döner, Cara onun arkasında tereddüt eder.

Shenton yere bakar, sonra yanına çömelir.

DC Toby Shenton gülümseyerek, "Merak etmeyin," diyor. Elini Noah'nın omzuna koyuyor ve sıkıca sıkıyor. "Yakında bitecek, Deakin. Yakında bitecek."

TEŞEKKÜRLER

BU KİTAP Ed Wilson'a adanmıştır - rakipsiz bir menajer. Ed en başından beri bu konseptte inandı ve beni daha çok ve daha koyu yazmaya teşvik etti. Bu bir ithaf mı yoksa suçlama mı bilmiyorum ama o olmasaydı bu kitap bugünkü halini alamazdı. Ayrıca Hélène Butler'a ve Johnson and Alcock'taki ekibin geri kalanına ve taslak üzerindeki ilk çalışmaları için Genevieve Lowles'a teşekkür ederim.

HarperCollins UK'deki editörüm Kathryn Cheshire'a bu çılgın kitabı üstlendiği ve Griffin, Deakin ve Elliott'ı benim kadar sevdiği için çok teşekkür ederim. Kartal gözlü redaksiyonu için Charlotte Webb'e ve HarperCollins ekibinin geri kalanına teşekkür ederim.

Crooked Lane Books'taki herkese Echo Man'i Atlantik ötesine taşıdıkları için teşekkür ederim. ABD'de yayınlanacak olmak inanılmaz heyecan verici.

Her zaman olduğu gibi Dr. Matt Evans'a teşekkür ederim. İnsanları "doğru" şekilde öldürmemi sağlama konusundaki kararlılığı her zaman dikkat çekicidir ve bu seferkinde de işi başından aşkındı.

En sevdiğim polis memuru ve giderek artan küfürlü konuşmalarından tek başına sorumlu olan, bitmek bilmeyen sorularım karşısında inanılmaz derecede sabırlı davranan PC Dan Roberts'a teşekkür ederim.

Gerçek hayatta kan sıçrayan CSI Stephanie Fox'a teşekkür ederim.

Diğer parlak uzmanlara - Charlie Roberts, Laura Stevenson, Susan Scarr, Meenal Gandhi, Jas Sohal, AR, GC, Sue B, Dr. SB ve KG - teşekkür ederim. Kasıtlı ya da kasıtsız tüm hatalar bana aittir ve sadece bana aittir.

İsimler, eşsiz Charlotte Griffin, Tom Deakin, Anne Roberts ve Toby Spanton'dan alınmıştır. Kitabın doğası gereği,

ve bazı adaşlarınızın ağza alınmayacak eylemleri ve ebedi istirahatgahları,
hırsızlığımı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, Chris ve Ben'e tüm kalbimle teşekkür ederim.

YAZAR BİYOGRAFİSİ

Sam Holland, Southampton yakınlarında yaşayan bir ilk yazar ve kendini seri katil meraklısı olarak tanımlıyor.

Bu bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen tüm isimler, karakterler, kuruluşlar, yerler ve olaylar bu roman ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olay, yer ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2022 by Sam Holland

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde The Quick Brown Fox & Company LLC'nin bir baskısı olan Crooked Lane Books tarafından yayımlanmıştır.

Crooked Lane Books ve logosu The Quick Brown Fox & Company LLC'nin ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN (ciltli): 978-1-64385-991-0

ISBN (e-kitap): 978-1-64385-992-7

Kapak tasarımı Russell Cobb

tarafından yapılmıştır Amerika

Birleşik Devletleri'nde

basılmıştır.

www.crookedlanebooks.com

Crooked Lane Books
34 Batı 27. Cadde, 10. Kat
New York, NY 10001

Birinci Baskı: Nisan 2022

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1